

Hắc Bang Lão Đại, Nhĩ Toán Mao!

Contents

Hắc Bang Lão Đại, Nhĩ Toán Mao!	2
1. Chương 1: Khai Giảng	2
2. Chương 2: Chuyện Lý Thú Vườn Trường	5
3. Chương 3: Tương Vương Cố Ý ‘thần Nữ’ Vô Tâm . . . *	7
4. Chương 4: Quán Bar Xảo Ngộ	9
5. Chương 5: Hắc Bang Lão Đại, Nổi Giận...	12
6. Chương 6: Hắc Bang Lão Đại, Xâm Nhập Nhà Dân!	14
7. Chương 7: Hắc Bang Lão Đại, Bị Đùa Giỡn	16
8. Chương 8: Hắc Bang Lão Đại, Lần Thứ Hai Tư Sắm Dân Trạch!	18
9. Chương 9: Hàn Lão Đại: Người Quyến Rũ Lão Tử!	20
10. Chương 10: Hắc Bang Lão Đại Phấn Kích	22
11. Chương 11: Thông Báo	24
12. Chương 12: Cả Lớp Động Viên (thượng)	26
13. Chương 13: Cả Lớp Động Viên (hạ)	28
14. Chương 14: Cực Phẩm Dụ Thụ	30
15. Chương 15: Tìm Hiểu Tình Báo	32
16. Chương 16: Đây Chính Là Trạng Nháo Kịch. . . . (thượng)	38
17. Chương 17: Đây Chính Là Trạng Nháo Kịch. . . . (hạ)	40
18. Chương 18: Cơn Tức Của Hắc Bang Thái Tử ~	42
19. Chương 19: Thái Tử Gia Khẩu Chiến Đàn Thư ~	44
20. Chương 20: Mời	46
21. Chương 21: Hần Là Tới Đắc Ý!	47
22. Chương 22: Khảo Nghiệm (thượng)	49
23. Chương 23: Khảo Nghiệm (hạ)	52
24. Chương 24: Thăm Bệnh	54
25. Chương 25: Cạo Râu	56
26. Chương 26: Dụng Ý Của Ngụy Gia	58
27. Chương 27: Thử	60
28. Chương 28: Trung Khuyển	62
29. Chương 29: Khiêm Tồn Thỉnh Giáo	64
30. Chương 30: Cực Phẩm Đệ Tử	66
31. Chương 31: Đối Thoại Giữa Các Nam Nhân	68
32. Chương 32: Ban Đạo, Ngài Ngạo Kiều	70
33. Chương 33: Cơn Trưa Tình Yêu ~	72
34. Chương 34: Phụ Tử Hộ Thực	74
35. Chương 35: Chính Đón	76
36. Chương 36: Gặp Tình Định	78
37. Chương 37: Đến Chút Canh Thịt	80
38. Chương 38: Chương Cuối Cùng Của Năm Nay	82
39. Chương 39: Đến Chút Thịt Vụn	85
40. Chương 40: Chơi Mạt Chược	87
41. Chương 41: Giác Ngộ	90

42. Chương 42: Thành Tích Của Nỗ Lực	91
43. Chương 43: Ngoại Truyện: Tiết Nguyên Tiêu.	94
44. Chương 44: Thọc Gậy Bánh Xe	96
45. Chương 45: Mừng Ngày Nhà Giáo (thượng)	97
46. Chương 46: Mừng Ngày Nhà Giáo (hạ)	99
47. Chương 47: Ban Đạo, Hàn Ba Ba Kỹ Thuật Thế Nào?	101
48. Chương 48: Thiệp Mời Đính Hôn	103
49. Chương 49: Lãnh Huy Mất Tích !	105
50. Chương 50: Tiệc Đính Hôn (thượng)	106
51. Chương 51: Tiệc Đính Hôn (trung)	108
52. Chương 52: Tiệc Đính Hôn (hạ)	110
53. Chương 53: Họp Phụ Huynh (thượng)	112
54. Chương 54: Họp Phụ Huynh (trung)	113
55. Chương 55: Họp Phụ Huynh (hạ)	116
56. Chương 56: Vô Đề...	117
57. Chương 57: Ta Đã Về Rồi ~	119
58. Chương 58: Về Hưu...	121
59. Chương 59: Công Sự	123
60. Chương 60: Tên Kia, Xuất Quĩ...? !	125
61. Chương 61: Người Tính Thế Nào!	127
62. Chương 62: Rất Mất Mặt!	129
63. Chương 63: Ai Là Đường Gia Tác Chủ	130
64. Chương 64: Gặp Cha Mẹ Vợ (thượng)	132
65. Chương 65: Gặp Cha Mẹ Vợ (trung)	134
66. Chương 66: Gặp Cha Mẹ Vợ (hạ)	136
67. Chương 67: Điểm Máu Chốt	138
68. Chương 68: Đàm Phán (thượng)	140
69. Chương 69: Đàm Phán (hạ)	142
70. Chương 70: Trước Hôn Lễ	144
71. Chương 71: Hôn Lễ	146
72. Chương 72: Bị Bắt Cóc!	148
73. Chương 73: Hồn Loạn	150
74. Chương 74: Đến Nhà Của Ta Đi	152
75. Chương 75: Về Nhà	154
76. Chương 76: Đại Kết Cục	155

Hắc Bang Lão Đại, Nhĩ Toán Mao!

Giới thiệu

Edit: LunaBeta: Tran YesuThẻ loại: hiện đại, hắc bang, cường cường, 1×1, ăm áp, HE. Mỗi lần gặp mặt hắc cho ta thâ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-bang-lao-dai-nhi-toan-mao>

1. Chương 1: Khai Giảng . .

Ngụy Tĩnh đánh một cái ngáp thật sâu đến nỗi chảy cả nước mắt, rồi ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ. Dù sao hằng năm cũng phải bị dày vò như vậy, chẳng phải cái người đàn ông kia lớn tuổi rồi sao, thân thể cũng suy yếu rồi, không biết lấy đâu ra cái tinh lực dư thừa như vậy, từ chiều 30 nháo đến rằm tháng giêng, không ngừng nghỉ, làm hắc ngày ngày đều ngủ không ngon!

Lại ngáp một cái, nhìn cảnh sắc ngoài cửa kính xe càng lúc quen thuộc, Ngụ Tĩnh vận mình, đuổi thất lưng, nhanh chóng đỗ xe. Cô gái đi bên cạnh cũng chuẩn bị xuống xe, cô thật cẩn thận khép cuốn tạp chí lại trên tay, nhìn mặt bìa trên là hai thiếu niên tuấn tú sắc mặt phiếm hồng, mắt sáng như sao. Ngụ Tĩnh nhìn thấy cười cười, trên trang bìa hai năm nay đều là một nhóm nam tử tổ hợp một chỗ ____ Tưởng nghĩ. Đi trên đường tùy ý cũng có thể nhìn thấy poster của họ, nghe thấy bài hát của họ. Trong trường học, các nữ sinh mười chín đôi mươi đều là fan cuồng của họ, hình nền điện thoại cơ hồ đều để hình 2 tiểu tử này, chẳng những thế, ngay cả các nam sinh đều mê mẩn, thật đúng là nam nữ thông sát.

“Chào buổi sáng, Ngụ lão sư!”

“Chào buổi sáng.”

“Ngụ lão sư, đến đây a.”

“Ân, chủ nhiệm, chào.” Ngụ Tĩnh mỉm cười hướng bàn làm việc của mình đi đến, từng bước từng bước chào hỏi. Vài nữ lão sư trẻ tuổi nhìn trộm hắn vài lần, trong lòng lại bắt đầu tiếc thương. Ngụ Tĩnh trong trường học là một thầy giáo đẹp trai, chiều cao khoảng 1m78, cùng khuôn mặt đẹp như siêu sao, dáng người không gầy cũng không béo, cũng không biết có cơ bắp hay không, nhưng quần áo mặc trên người hắn giống như là sinh ra để dành cho hắn, chuẩn đến từng milimet, đáng tiếc nhất đó là hắn không có tiền, đã 30 tuổi, còn ở tại phòng cho thuê. Loại nam nhân như vậy, phụ nữ bây giờ đều là người lạnh lợi, bộ dạng cho dù không xinh nhưng cũng biết cầu toàn, tuy đẹp trai nhưng không có tiền thì các nàng cũng sẽ không cần.

“Điền lão sư, cảm ơn cô giúp tôi dạy thay.” Khai giảng đã vài ngày, Ngụ Tĩnh bởi vì Ngụ gia lão gia quy định, trước tiết nguyên tiêu Ngụ gia con cháu không cho phép rời nhà. Cho nên, vào thời điểm này hằng năm, hắn đều phải xin nghỉ phép, cũng may các đồng nghiệp đã quen rồi, đúng là người đẹp trai, chỉ cần hắn hơi dùng chút nhan sắc nhờ vả, tuy rằng các cô không thể đổ bởi hắn nhưng vẫn một lòng cam tâm giúp hắn.

Nữ lão sư đeo kính mỉm cười hiền hòa, đem hai mươi lăm bộ bài tập trên bàn cùng sổ điểm danh giao cho Ngụ Tĩnh, vừa lắc đầu cười nói: “Không cần cảm ơn, về sau tôi có việc anh cũng giúp tôi chỉ huy trực ban là được.”

Ngụ Tĩnh đáp ứng một cách tự nhiên. Cao trung năm thứ hai, nửa học kỳ sau sẽ tiến hành phân chia lớp, Ngụ Tĩnh dạy ngữ văn, nhưng hắn cũng học y, hơn nữa hai năm trường có mười ban vẫn là lý hoá ban, lúc trước Ngụ Tĩnh đến phỏng vấn là làm giáo y (bác sĩ trong trường ấy) trường này, bởi vì tạm thời thiếu một giáo viên ngữ văn, nên đã kêu Ngụ Tĩnh tạm thời nhận, cứ như vậy dạy đến bây giờ. Ngụ Tĩnh cầm sổ điểm danh, nhìn qua một lượt thấy số nữ sinh nhiều gấp hai lần nam sinh, mà hắn lại chỉ nhận ra vài cái tên quen thuộc. Hắn thở dài trong lòng, thầm nghĩ lại phải cố gắng ghi nhớ các học sinh.

Trường Trung học Z quốc có một đặc điểm, đó là đặc biệt tập trung vào việc học, phân ra hai loại đó là lớp chuyên và lớp bình thường, tất nhiên là trường học sẽ không tỏ rõ ranh giới giữa hai cấp bậc đó, nhưng nó tồn tại là chuyện có thật. Bởi vì sau khi phân chia lớp, trường học dựa theo điểm số của thí sinh điểm cao hay thấp để tiến hành chia lớp. Các lớp ban tự nhiên thường được coi trọng trong trường học, hãy lấy Cánh Hoa (Hong Kong, Trung Quốc) trung học làm ví dụ, bởi vì là Trường trung học trọng điểm, cho nên trước khi tổ chức thi tuyển học sinh vào trường, sẽ có những học sinh có tiền đi bằng cửa sau. Đầu năm nay, ai cũng tham tiền, vọng tử thành long vọng nữ thành phượng*, các bậc phụ huynh muốn con mình được vào học, liền chạy nhiều tiền, tất nhiên sẽ được vào, trường học cũng sẽ không quản người thi đỗ bao nhiêu điểm, cái này trực tiếp ảnh hưởng tới tổng thể trình độ của học sinh trong trường, hiệu trưởng tự nhiên cũng là sợ trúng tuyển do chạy tiền quá nhiều, vậy nên liền cho xây dựng trường thêm cao tầng, vì tránh cho học sinh xấu ảnh hưởng tới học sinh tốt, học sinh trúng tuyển đều ở tầng thứ năm trở lên, tổng cộng sáu ban, còn lại các học sinh chạy tiền thì sẽ ở phía dưới lầu bốn, có thể thấy, hiệu trưởng trường này lúc đó thu được khá nhiều!

* vọng tử thành long vọng nữ thành phượng: Ý nói mong cho con mình thành công

Ngụ Tĩnh lần này được phân đến lớp mười, trừ bỏ năm lớp chuyên lý hoá, lớp hắn là lớp xếp thứ năm trong các lớp bình thường, cũng không tính là quá kém. Ngụ Tĩnh cảm thấy thỏa mãn, hắn cũng chẳng thêm để ý đến tiền thưởng (học sinh trong lớp nào thi đỗ vào đại học danh tiếng, chủ nhiệm lớp cùng giáo viên dạy môn chính đều có tiền thưởng, hơn nữa rất xa xỉ, cho nên, nhà trường đều hằng say cấp cho học

sinh một lượng lớn bài tập.), vậy nên Ngụy Tĩnh ở trong trường cũng coi là lập độc hành lão sư*, các học sinh đều có thiện cảm với hắn, nhất là nữ sinh

~* lập độc hành lão sư: Ý ở đây nói em Tĩnh là một thầy giáo khác biệt, không quan tâm đến tiền thưởng của trường

“Chào các bạn. Tôi là Ngụy Tĩnh. Một năm rưỡi từ nay về sau tôi sẽ là chủ nhiệm kiêm giáo viên dạy ngữ văn của các bạn.” Ngụy Tĩnh trên bảng đen viết xuống tên của mình, xoay người mỉm cười nói, “Phía dưới, các bạn từng người một tự giới thiệu đi.”

“Vâng ạ ~~” các cô gái vui vẻ đáp, trong lòng vui mừng, thầy chủ nhiệm lớp mình đẹp trai quá đi! Hơn nữa Hotboy của trường đã ở lớp mình, nếu đem đi so sánh với chủ nhiệm lớp khác, haha xui xẻo cho bọn họ a~~! Tan học xong phải gặp mấy đứa bạn cũ hảo hảo khoe khoang một chút

“Vâng ạ ——” các nam sinh than dài thanh âm, hữu khí vô lực. Aish! Tại sao lại xui xẻo như vậy chứ ! Toàn bộ trường đã hơn một ngàn nam sinh rồi, cơ mà sao còn phân đến lớp bọn họ một thầy chủ nhiệm, đã vậy còn rất đẹp trai nữa !!! Các nam sinh trong lòng mặc cảm, nhưng mà toàn bộ trường có 59 nam lão sư, tại sao lại làm cho bọn họ gặp phải việc này ! Trời ơi, ta muốn chết!! Chúng ta làm sao chịu đả kích này!! Xem đi, toàn bộ nữ sinh của lớp đều chìm vào mơ mộng, cho dù thần thần bám vào người cũng không quan tâm!

Ngữ văn lớp 11 tương đối nhẹ nhàng, nội dung chủ yếu đều là kịch nói, tác phẩm trứ danh cái gì đó, thực nhẹ nhàng, trên cơ bản đi học chính là xem phim (Ta đây muốn tưởng nhớ phần lớn ngữ văn lớp 11 chính là như vậy ~~ hạnh phúc a ~). Ngụy Tĩnh cũng không vội vàng, chờ các học sinh tự giới thiệu xong rồi, không nhanh không chậm nói: “Diễn lão sư nói lớp chúng ta ban cán sự đều là tạm thời, bây giờ liền xác định luôn đi.”

“Lớp trưởng tạm thời là ai vậy?” Vừa dứt lời, nữ sinh cả lớp đều quay đầu, nhất trí nhìn về phía vương tử đại thần. Nam sinh đẹp trai hiển nhiên đối với loại tình huống này hoàn toàn thích ứng , mặt không đổi sắc đứng lên. Ngụy Tĩnh cười cười, tiểu tử này cũng được đi, cũng coi là tuần tú lịch sự . Hắn có thể hiểu được tâm tình của Diễn lão sư , mỗi người phụ nữ trẻ đều có chút mơ mộng ảo tưởng, trước đây không thể thực hiện, trưởng thành sẽ nghĩ biện pháp để thực hiện. Tỷ như gặp phải vương tử tài mạo song toàn. Thiếu niên này, ở lớp thành tích xếp thứ năm, mặc dù không phải tốt nhất, nhưng cùng gương mặt đẹp trai, là nổi bật nhất. Hơn nữa lúc học lớp 10, thiếu niên này rất có danh tiếng, có một nữ sinh bị hắn từ chối, vì hắn phát điên, tuyên bố muốn đốt trường học. Trường học khủng hoảng , gọi cha mẹ nữ sinh đem về, việc này toàn bộ trường mỗi người đều biết, từ nay về sau đặt Phạm Mộ Phi là người đầu tiên không thể dao động!

“Có muốn tiếp tục đảm nhiệm vị trí này không?” Ngụy Tĩnh mỉm cười hỏi.

“Haha.” Nam hài nhếch miệng cười, âm áp, còn có chút cộc lốc, đều không phải là nữ sinh trong ảo tưởng không thể không yêu suất ca lãnh khốc kiêu ngạo, ngược lại là nam sinh bên cạnh lại mang cảm giác như thế.

Ngụy Tĩnh gật gật đầu, nếu thiếu niên muốn làm ít ra còn có một chút trách nhiệm, tình nguyện tiếp tục đảm nhiệm thì Ngụy Tĩnh sẽ không đổi, nếu không muốn liền dùng phương thức bỏ phiếu quyết định . Chờ nói xong này nọ, chuông tan học cũng vang lên.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: truyện này đây ta tự thân trải qua trung học vì bối cảnh viết nên, bên trong thiết nhiều tình tiết đều là chân thật nga

tỷ như giáo thảo đại nhân, Ta đây trung học khi, giáo thảo đại nhân phong hoa tuyệt đại cũng là tại lớp chúng ta, cũng là trưởng lớp, cao nhất có cô gái vì hắn điên rồi cũng là thật sự, nhân vật này ta chính là cơ bản không có thay đổi, bởi vì lúc ấy cuộc sống tại lớp chúng ta thật sự thực tuyệt vời.

Trung học của ta còn có rất nhiều chuyện thú vị, bây giờ nghĩ lại vẫn là nhin không được, cười phun ra đến, phần sau nhất định sẽ viết ra nga

~~Mặt khác, diễn viên mặc dù là Ngụy Tĩnh, nhưng trung gian ta cũng sẽ thêm vào một ít giáo thảo đại nhân văn văn, bởi vì thời điểm đến trường ta đã cảm thấy giáo thảo đại nhân cùng ban thảo đại nhân hảo nói chuyện hảo mập mớ

nhìn không được, ta muốn viết ra!

2. Chương 2: Chuyện Lý Thú Vườn Trường . .

Khai giảng xong gần một tháng , tất cả đều đã đi vào quỹ đạo , Ngụy Tĩnh thú vị phát hiện ra, học sinh lớp này đều rất có cá tính, đúng là hẳn đã có những niềm vui với lớp. Mỗi ngày nhìn này đám thiếu nam, thiếu nữ hứng thú vui đùa, tuy rằng rất có ý tứ, nhưng có đôi khi cũng làm cho hắn phiền não. Tỷ như hôm nay, tập thể nam sinh lớp hẳn mặt dày mày dạn (hỗn lảo) . Tự xưng một người trơ tráo, nếu là những người khác khinh bỉ hành vi trơ tráo của học sinh kia còn có thể cứu vãn, nhưng là tất cả mọi học sinh đều bắt đầu trơ tráo, vậy thì thật không xong .

Vị trí của lớp năm đúng là vị trí tốt, bên cạnh chính là lầu đáy, vừa lúc góc lầu đáy là WC, nói cách khác, toàn bộ bốn tầng lầu nếu muốn đi WC đều phải trải qua hành lang lớp mười. Đó là nơi mà bất kì ai cũng thêm muốn, chương trình học năm hai cũng không tính là nặng nề, hơn nữa nguyên bản là lớp bình thường, chỉ cần không đi trêu chọc lớp chuyên ở lầu trên, trường học cũng sẽ không quản các người, thế cho nên, nam sinh cả lớp nhăm chán dẫn đến lấy việc chọc ghẹo nữ sinh làm thú vui tao nhã.

Hết tiết một, các nam sinh đồng loạt đứng ở hành lang, hai bên trái phải, từ cửa trước xếp đến cửa sau, cùng xếp thành hàng thẳng hoan nghênh. Thấy một nữ sinh đang đến, căn bản khí thế náo nhiệt là không khí nhất thời yên tĩnh không một tiếng động, đột nhiên bầu không khí trở nên tươi sáng hơn, chỉ cần thần kinh của người bình thường đều cảm thấy không được thích hợp. Tập thể các nam sinh còn cố tình muốn nhìn chằm chằm con nhà người ta, chỉ thấy nữ sinh thẹn thùng cúi đầu, tay phải xoắn lại với ngón tay trái, quay lưng đi chạy chậm chậm, ứng chừng còn có thể nghe thấy tiếng bàn tán ở phía sau.

“Đại!”

“Tiểu!”

“Bỏ phiếu.”

Nữ sinh nghi hoặc, chỉ vài phút sau trở đi, tình huống đồng dạng tiếp diễn, mắt thấy ngay lập tức muốn thoát khỏi lũ nam sinh quỷ dị này, nhưng không ngờ phía sau bỗng phát ra thanh âm khá lớn của một nam sinh : “Tao đã nói là nhỏ mà lại!”

” Ha!” Nam sinh đoán sai vô sỉ làm ra vẻ bình tĩnh đại ngộ.

Nữ sinh sắc mặt ửng đỏ chạy như điên trở về phòng học, phía sau là một trận cuồng tiếu của đám nam sinh lớp nọ (cười điên cuồng J))). Đến khi Ngụy Tĩnh biết chuyện đã là sáng hôm sau, nữ lão sư chủ nhiệm lớp bên mặt đỏ hồng nói với hắn việc này, nghe nói ngày hôm qua trừ bỏ nữ sinh lớp mười, cơ hồ nữ sinh ở bốn tầng đều đã nhận được phần nghi thức ‘nhiệt tình’ này, mà ngay cả nữ lão sư cũng không ngoại lệ, đương nhiên các nam sinh không có gan nói cái gì lớn nhỏ, nhưng bị 40 ánh mắt nhìn chằm chằm người đi vào WC, đó là một điều cực kì khó chịu cùng lúng túng. Còn về phần nữ sinh lớp chúng ta vì sao không nhận được nghi thức ‘đường hẻm hoan nghênh’, sau này mới biết, là bởi vì nữ sinh lớp mình đối với nam sinh đã sớm nhìn thấu, so với chuyện vô sỉ hơn các nàng đều biết, điều này khiến cho cái nhìn về nữ sinh không còn là trẻ con ngây thơ .

Ngụy Tĩnh là một nam nhân, đối với các nam sinh lớp mình loại hành vi này kỳ thật không có lên án mâu thuẫn, nam nhân thôi mà, trừ bỏ đồng tính luyến ái ở ngoài, người nào không thương yêu nữ sinh, huống hồ trung học là thời kì chơi đùa nữ sinh tốt nhất*, lúc còn nhỏ rồi lại cực dễ dàng thẹn thùng, đồng thời bất luận cái gì cũng có thể làm nam sinh làm ra loại sự tình này, hoàn toàn có thể lý giải, nhưng chính là bọn họ sẽ cho mình thêm phiền toái!

Hiểu là một chuyện, đối mặt nữ lão sư bất mãn oán giận, Ngụy Tĩnh vẫn là nghĩa chính nghiêm từ tử về nhất định sẽ hảo hảo giáo huấn các nam sinh. Sau đó điều này lại hiện ra tại phiên họp sớm...

“Biết tôi nguyên lai đang làm gì không?” Ngụy Tĩnh một tay cầm một cây thước dài lớn, nhìn 60 học sinh phía dưới, vẻ mặt thật bí hiểm.

Phía dưới các tiểu quỷ tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi, cũng không biết, sau đó bắt đầu đoán mò.

“Ấu sư?” (Cái này là giáo viên nhưng chữ ấu nên ta nghĩ là giáo viên cấp 1 ấy!!)

Xả đản! (Đập trứng)

“Luật sư?”

Không giống.

“Tên côn đồ?”

Vớ vẩn!

“Ngưu lang.” Một tên to gan lớn mật nhỏ giọng nói nói, Ngụy Tĩnh mặt hoàn toàn biến đen, hắn sống 28 năm, còn không ai dám nói hắn như vậy, bốc lên một viên phấn viết trong đầu đang định hảo hảo giáo huấn nam sinh kia, chỉ thấy đối phương thức thời cố gắng biện giải nói: “Vân vân! Lão sư, em đây là thật tâm ca ngợi, bởi vì thầy thật sự rất tuần tú! Nếu thầy cứng rắn muốn nói em có tội, như vậy tội em nhiều lắm là dùng từ không đúng!”

“Hahahaha ——” phía dưới một trận cười nghiêng ngả.

Ngụy Tĩnh vui vẻ, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Tông Hoa, “Lớn từng này tuổi rồi còn dùng từ không đúng, là Ngưu văn lão sư tôi không đúng, xem ra tôi phải hảo hảo tự kiểm điểm.”

“Ách...” Nghĩ đến đầu sỏ nháo sự Tông Hoa không lên tiếng. Chỉ nghe Ngụy Tĩnh tiếp tục nói: “Nhưng là, tôi không nhớ rõ tôi có đã dạy các cô các cậu từ ‘ngưu lang’, các bạn có ai biết này từ ý gì không, giải thích cho tôi một chút.”

“Chúng em không —— biết —— rõ —— ”

Ngụy Tĩnh cực tao nhã mỉm cười, “Như vậy, học sinh Tông Hoa, làm phiền bạn giải thích cho cả lớp.”

“Cái này...” Tông Hoa tròn tròn mắt, oán hận nhìn trừng trừng một vòng xuống nhóm bạn bè xem náo nhiệt, vậy mà những nam sinh này không cứu hắn ngược lại ồn ào nói: “Giải thích cái gì a, trực tiếp biểu diễn đi! ”

Các cô gái nhất thời che miệng, cười rộ lên, thời điểm hết tiết, nhóm nam sinh có đôi khi đùa giỡn, lại có một nam sinh ngồi trên đùi một nam sinh khác, mô phỏng theo AV rên rỉ (đây là sự thật, nam sinh lớp ta đây từng vô sỉ như thế, các tiết học hết sớm sẽ như vậy, chỉ tiếc lúc ấy tế bào đam mỹ của ta còn không có xuất hiện, đáng tiếc a đáng tiếc a!), lúc đầu các nữ sinh còn có thể mặt đỏ thẹn thùng, sau nhiều lần, cảm giác gì đều không có. Ai! Nữ sinh thuần khiết lớp này chính là như thế bắt đầu rèn luyện ra thần kinh thép kiên định.

Tông Hoa xấu hổ không thôi, Ngụy Tĩnh ray ray cái trán, đám nhóc này lúc hắn không để ý tới rốt cuộc đang làm cái gì?”Quên đi, cậu ngồi xuống đi.”

“Dẫn dắt đám nhóc các cô cậu từng tuổi này, kỳ thật là việc thực vất vả, tôi cũng không trông cậy vào các cô cậu giống lớp chuyên tăng trên nghiêm túc (độc sức) như nhau, nhưng tốt xấu cũng không được làm chuyện không biết xấu hổ như vậy. Một đám nam sinh khi dễ nữ sinh người ta, về sau ai còn dám đi WC?” Phía dưới nén cười, Ngụy Tĩnh liếc một cái, “Thời gian giải lao tôi coi như là thông khí, cho phép các cậu đứng trên hành lang, nhưng nếu các cậu còn tiếp tục làm chuyện nhàm chán như vậy, về sau thời gian nghỉ ngơi các cậu cũng chỉ có thể ngồi gốc ở trong phòng học, ai cũng không cho phép đi ra ngoài!”

“Haiz ——” phía dưới tập thể nam sinh than lớn, hữu khí vô lực, Ngụy Tĩnh nhú nhú mày, bắt đầu học. Ngụy Tĩnh cho rằng chuyện này như vậy đã xong, nào biết chuyện này chỉ là bước mở đầu, còn có phần sau, nam sinh thời kì học trung học, tự sẽ tìm được giải trí, đương nhiên đây là nói sau này, tạm thời giờ không đề cập.

Trở lại nhà trọ, hai phòng ngủ một phòng khách thực bình thường, trang trí nội thất cũng rất bình thường, chẳng qua cách sắp xếp thực ngăn nắp sạch sẽ, bên ngoài cửa sổ trồng một chậu lan khiến bên trong căn phòng tràn ngập hương hoa thơm ngát. Ngụy Tĩnh tắm rửa một cái, thay quần áo tương đối chỉnh tề hợp mốt, liền đi ra ngoài. Buổi trưa, bạn tốt gọi điện, hẹn hắn cùng nhau đi club, nghĩ đến khai giảng một tháng

nay khiến mình luôn vội vàng, chất lượng sinh hoạt có chút giảm xuống, cho nên xuất môn tìm nữ nhân, nam nhân, nhần lâu không tốt a.

3. Chương 3: Tương Vương Cố Ý ‘thần Nữ’ Vô Tâm . . .*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Đến nơi, Ngụy Tĩnh ưu nhã mang gọng kính viền bạc, ngẩng đầu nhìn về phía những ánh đèn neon nhiều màu sắc, ân, lần này còn tương đối được, chắc là một quán bar không tồi.

“Hoan nghênh quý khách, xin hỏi ngài đi mấy người?” Phục vụ sinh lễ phép hỏi, ánh mắt trên dưới đem toàn thân Ngụy Tĩnh quét một vòng.

“Ân, tôi có hẹn...”

“Darling~~ bên này!” Tới một bàn gần góc tường, có người phất tay gọi hắn. Ngụy Tĩnh chớp mắt, ánh sáng nơi đó có điểm mờ mờ, nhìn không rõ ràng lắm, bất quá cái giọng này không ai khác là cái tên biến thái kia đi.

“Cậu cũng tới quá muộn đi!” Chu Đông Lai một bên cấp Ngụy Tĩnh rót một ly rượu, một bên oán giận nói: “Chúng tôi đều đã đến được một giờ rồi a! Không cần nói với tôi cậu bận rộn đi, chúng tôi so với cậu còn bận hơn a!”

Ngụy Tĩnh há miệng thở dốc, đang muốn mở miệng giải thích, tên kia chưa gì đã chặn họng đem toàn bộ lý do hắn chuẩn bị bị phá hỏng. Trước mặt ba tên này, hai trong số đó là tổng giám đốc của tập đoàn nổi tiếng, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, dung mạo tuấn lãng, không biết đã câu đi tâm của biết bao cô gái. Còn lại là tên biến thái, xinh đẹp như hoa, tài hoa hơn người, nhà thiết kế thời trang nổi tiếng thế giới, trang phục của mấy người bọn họ đều là xuất tay từ người này. Đáng tiếc chính là, ba tên này tất cả đều là GAY. Lúc trước cũng không biết vì cái gì lại hồ đồ theo chân bọn họ, chỉ mơ hồ nhớ rõ, Chu Đông Lai thẳng nhai này nói cảm giác mình cùng bọn chúng là cùng loại, đồng loại của hắn! Nhận thức mười mấy năm, tính hướng của chính mình như trước bình thường, đáng tiếc, Chu Đông Lai thẳng nhai này như trước chết cũng không thay đổi, từ câu đầu tiên hắn nói là, sinh thời, không đem mình biến thành GAY, hắn chết không nhắm mắt.

“Đông Lai

~” Ân Vĩnh vươn tay, nắm ống tay áo của Ngụy Tĩnh, mị thanh mị tức tức giận kêu. Ngụy Tĩnh ngay lập tức toàn thân nổi một tầng da gà, xê dịch thân mình, “Vĩnh nhi, có chuyện từ từ nói, đừng làm bộ dạng này dọa tôi sợ!”

Vĩnh nhi xinh đẹp bất mãn bĩu môi đỏ mọng, sáng giọng: “Chán ghét! Người ta muốn mời cậu giúp một việc a ~~”

“Nói ... nói xem.”

“Người ta muốn gặp cháu trai cùng cháu dâu của cậu thôi ~~”

Ngụy Tĩnh kéo kéo khóe miệng, hắn đối với đứa cháu trai chỉ có một ngày, càng không muốn bọn họ gặp gỡ. “Cậu muốn gặp bọn nó làm gì?”

“Làm người mẫu của tôi!”

Ngụy Tĩnh cười nhạo, “Người muốn làm người mẫu của cậu còn không phải xếp hàng dài tới Malaysia cũng không hết đi, cậu tìm hắn để làm cái gì! Hơn nữa, tính tình Ngụy Tường cậu còn không biết? Làm gì tự tìm khổ mà ăn.”

“Chính là lần này linh cảm thiết kế của người ta hoàn toàn phát ra từ bọn hắc a, tìm bọn họ làm người mẫu vừa lúc a.”

“Vậy cậu vì cái gì không tự mình gọi điện?”

Ân Vĩnh bĩu môi, “Người ta không thèm bắt máy.”

Ngụy Tĩnh không nói gì nhìn Ân Vĩnh, đối phương vừa vội vàng nói: “Hắn cúp điện thoại của tôi, nếu cậu gọi chắc chắn hắn sẽ không tắt máy. Dù sao cậu cũng là chủ của hắn mà!”

“Cậu không biết hắn bây giờ ngay cả thân thích cũng không thèm nhận...” Ngụy Tĩnh cắn răng, nghĩ đến Ngụy Tường tên khốn kia, hồi trước chưa lấy vợ luôn theo bọn hắn uống rượu trò chuyện, từ lúc có Vệ Tường, ai đánh dám làm phiền hắn lúc hắn đang hạnh phúc cùng Vệ Tường, hắn lập tức mặt như la sát! Đồ cuồng vợ! Lại thấy Ân Vĩnh một bộ dạng tội nghiệp, thở dài, “Tôi thử xem, nếu không được cậu nên chết tâm đi, có hiểu hay không?”

“Ân!” Ân Vĩnh vội gật đầu. Hai bên trái phải hai người, thấy thế lập tức nắm chặt cơ hội tiếp cận đi đến, “Kia thuận tiện cũng giúp chúng tôi về sau.”

Ngụy Tĩnh nộ trừng, “Tôi đã nhìn ra, các cậu hôm nay có lòng tốt mời tôi như vậy, cảm tình là có sự muốn nhờ!”

“Ai! Tĩnh, cậu đây quả thực đổ oan cho chúng tôi. Chuyện Ngụy Tường kia thật sự chính là nhân tiện, hôm nay chủ yếu là tụ họp, chúng ta đã vài tháng không gặp nhau rồi đi.”

“Xem như vậy.” Ngụy Tĩnh nhú mày, nhìn về phía Chu Đông Lai cùng Phong Tinh Thần, “Hai người các cậu lại tìm bọn họ có chuyện gì?”

“Đại Ngôn.”

“Được rồi.” Ngụy Tĩnh hướng một phục vụ sinh vẫy vẫy tay, bắt đầu dĩ nói: “Qua một thời gian ngắn bọn họ vừa lúc cùng S—FAN đến N thị bắt đầu diễn concert, đến lúc đó tôi thay các cậu hẹn. Bất quá, nói trước, nếu bọn họ không đáp ứng, đừng tới tìm tôi nha!”

“Được!” Chu Đông Lai cười lớn đến vỗ vỗ vai Ngụy Tĩnh, “Được bạn tốt! Hôm nay chi phí của cậu chúng tôi đều bao!”

Ngụy Tĩnh cười cười, giơ lên ly rượu, bốn người nhẹ nhàng chạm cốc, nhìn nhau cười.

“Tĩnh, cậu bây giờ vẫn còn làm giáo viên sao?” Ân Vĩnh kéo cầm thuận miệng hỏi, phía dưới lớp kính mắt đảo qua đảo lại, bắt đầu quét toàn bộ xung quanh, tìm kiếm đối tượng 419 tuyệt vời. Bọn họ bốn người, trừ bỏ Ngụy Tĩnh ra, tất cả đều là GAY, vẫn có ý đồ đưa hắn kéo vào ‘chính quy’, đáng tiếc, mười mấy năm vẫn không thể thực hiện được, thế cho nên mỗi lần đi ra ngoài chơi, chủ yếu tìm loại ngư lang chức nữ quyến rũ toàn bộ quán bar này. Các người nói, Ngụy Tĩnh nếu là GAY đã bớt việc đi, nói không chừng bọn họ còn có thể xảy ra trận NP

(4P a~) Ai! Mỗi lần đều tam thiếu nhất a!

“Ừ.” Ngụy Tĩnh không yên lòng gật đầu, vừa rồi hắn giống như nhìn thấy học trò của mình... .

“Tôi nói cậu ngoạn vậy cũng đủ rồi đi, tiền lương của cậu ngay cả một bộ quần áo cũng mua không nổi, còn muốn chơi đến khi nào?” Phong Tinh Thần khẽ nhú mày, hắn vẫn không thể lý giải Vĩnh nhi cùng Ngụy Tĩnh, bọn họ vốn đều là con cháu thế gia, như thế nào hai người này liên một người là nhà thiết kế tốt xấu cũng có tiếng, còn một người đầu tiên làm bác sĩ thú y, xong giờ lại là giáo viên, Ngụy gia nhà hắn cũng không quần. Ngụy gia thật phóng khoáng sao? Ngay cả Ngụy Tường cưới nam nhân về nhà cũng chấp nhận. Ngụy gia thật là tân tiến a~.

“Thật có ý tứ, hắc hắc”. Chu Đông Lai nhìn Ngụy Tĩnh cười thâm đặng, trêu ghẹo nói: “Cả hai công việc trước kia của cậu nhìn qua thật có phần cấm dục, khiến tôi đây mỗi nghĩ đến đều toàn thân lửa nóng. Có phải hay không công việc tiếp theo sẽ là mục sư?”

Ngụy Tĩnh cắn răng, mắng một tiếng: “Cút!”

“Tĩnh, cậu liền xem thử đi! Cảm giác thật sự rất tốt haha ~” Chu Đông Lai ưỡn ngực nghiêm mặt nhào tới ~ “Tránh sang một bên!” Ngụy Tĩnh lắc lắc thân thể, Chu Đông Lai thẳng nhai này lại điên rồi!” Hai người các cậu mau lui hắn đi!”

“Hảo soái ~” Vĩnh nhi vẻ mặt mê trai đứng lên, “Tôi tìm được con môi, rút trước

”

“Ân, tôi cũng tìm được rồi.” Phong Tinh Thần liếc mắt nhìn cái nhìn dày mày dạn của Chu Đông Lai, đứng dậy theo Vinh nhi cùng đi .

Ngụy Tinh chán nản :”Hai người các cậu!”

“Darling, chỉ còn hai chúng ta

hắc hắc.” Chu Đông Lai tay bắt đầu vuốt ve lên xuống, “Cậu muốn ở mặt trên hay là mặt dưới? Chỉ cần là A Tinh, trên hay dưới tôi đều nguyện ý!”

“Nguyện ý cái đầu của cậu! Cậu trời sinh là công, bớt ghê tởm đi !” Ngụy Tinh không thể nhịn được nữa, một cước đá văng “Trêu đùa tôi mười mấy năm , cậu không chán...”

“A Tinh, cậu đi đâu vậy?” Chu Đông Lai ôm bụng, nghi hoặc nhìn Ngụy Tinh.

“Tôi có chút việc!”

” A Tinh... .” Chu Đông Lai còn chưa kịp nói gì, nhưng Ngụy Tinh cũng không thèm quay đầu lại mà tiêu sái rời đi, giống như có việc gấp. Vừa rồi Vinh nhi cùng Phong Tinh Thần vừa đi khỏi lập tức hiện ra, vỗ vỗ bả vai Chu Đông Lai, “Tôi xem cậu hẳn nên chết tâm đi. Thừa nhận cậu lúc trước xem như nhìn nhầm , A Tinh với chúng ta quả thật không phải đồng loại.”

Chu Đông Lai cười khổ tựa lưng vào ghế ngồi, theo đuổi Ngụy Tinh đã mười mấy năm , lâu dần đã thành thói quen, tuy không chiếm được nhưng lại không bỏ xuống được, đời này mình là xong rồi. Tất cả mọi người nhìn thấu tâm ý của mình, nhưng A Tinh lại một chút cũng không cảm nhận được. Mình là TOP, nhưng chỉ cần A Tinh chấp nhận, cho dù hẳn cả đời nằm dưới, hẳn đây cũng nguyện ý.

~*Đây là điển tích Giắc Vu Sơn nói về vua Sở Tương Vương giao hoan cùng thần nữ núi Vu Sơn trong mộng, còn ở đây ý nói anh Lai cố ý theo đuổi nhưng pé Tinh lại vô tâm (Tội cho anh Lai ghê!!

4. Chương 4: Quán Bar Xảo Ngộ . .

Ngụy Tinh có điểm hoài nghi mình thấy lớp trưởng, vốn không muốn lưu ý, nhưng năm nay lớp mới này hết lần này tới lần khác làm hắn dễ tâm, nghĩ vẫn là đứng dậy đi theo.

Phạm Mộ Phi có chút khản trương, cậu lần đầu tiên tới chỗ như thế. Thời điểm tan học lúc vô ý nhìn thấy Hàn Hữu Dạ lén lút lên một chiếc xe, bên trong xe còn có người, vừa thấy rõ ràng không phải người tốt. Có chút lo lắng, nghĩ đến Hàn Hữu Dạ là gặp phải người nào , bọn họ chỉ là học sinh, gặp phải xã hội đen còn có thể đòi được tiền nghi?

Vốn muốn cùng vài bạn hữu thương lượng một chút, nhưng lại sợ có người không quản được miệng, bị trường học biết, Hàn Hữu Dạ liền xong rồi! Hắn cùng Hàn Hữu Dạ là cùng bàn, cảm tình tự nhiên so với những người khác tốt chút, tuy rằng Hàn Hữu Dạ vẫn ôn hoà xa cách, nhưng lớp trưởng Phạm Mộ Phi của chúng ta là một đứa trẻ ngoan ngoãn đã tự liệt Hàn Hữu Dạ vào hàng ngũ bằng hữu.

Một đường theo đuôi, lại không nghĩ rằng Hàn Hữu Dạ đi theo mấy người đáng vẻ lưu manh vào quán bar , nhìn qua là biết không đáng hoàng rồi. Ôm lấy ngực đập nhanh, Phạm Mộ Phi tiến vào... Chính là, cậu cần bản tìm không ra người! !

Về mặt anh tuấn của Phạm Mộ Phi hiện nay rất được hoan nghênh, nữ nhân thấy đều đã mặt đỏ tim đập, thời điểm Ngụy Tinh tìm được cậu, Phạm Mộ Phi đang bị vài nữ nhân ăn mặc hở hang quần quít lấy, lộ khuôn mặt tuấn tú đỏ lên, thân thể một mét tám lui lại nhanh chóng tránh né. Ngụy Tinh nhìn không được cười phì. Một tiếng cười phát ra, nụ cười này khiến cho toàn bộ mấy nữ nhân đang dây dưa với Phạm Mộ Phi nhìn qua, nhóm nữ nhân kia mắt đều sáng lên, nghĩ đến tiểu thiếu niên đang thẹn thùng trước mặt dĩ nhiên rất tốt, nhưng mà lại nhìn vị nam nhân vừa phát ra tiếng cười kia, phong vị nam nhân thành thực toát ra, quần áo trên người đều là một thân sáng chói. Oa, ông trời quả nhiên có mắt a~!

“Thầy chủ nhiệm!” Phàm Mộ Phi kích động kêu to một tiếng, nhất thời giống thấy thân nhân cuống cuồng chạy tới, nào biết Ngụy Tĩnh tà tà trợn mi, cười lạnh một tiếng, nói: ” Lớp trưởng của tôi, cậu bản lĩnh không nhỏ a, vị thành niên cũng dám tiến vào.”

“Thầy ơi, không phải! Không phải như thầy nghĩ!”

“Vậy sao ? Đó là như thế nào?”

“Là...” Phàm Mộ Phi nghẹn lời, cũng không thể đem Hàn Hữu Dạ khai ra đi, bán đứng huynh đệ là rất không biết xấu hổ ! Nhưng nếu không nói, thầy chủ nhiệm có thể hay không cho là mình... .

“Các người tại sao lại ở chỗ này?” Phía sau truyền đến thanh âm có chút lạnh nhạt, Phàm Mộ Phi híp mắt nhìn lại, Hàn Hữu Dạ đứng đơn độc ở một góc, chung quanh là bóng tối, nhìn qua có chút cảm giác cô đơn. Vừa thấy được người mình vẫn tìm, Phàm Mộ Phi nhất thời kích động kêu to, “Hữu Dạ, cậu không sao chứ! Tôi nhìn thấy cậu bị người bắt đi!” (Em Dạ bị hai người kẹp hai bên bắt tới =)))))

Hàn Hữu Dạ nhú mày, bị người bắt đi? Cậu? Đùa gì thế!

“Đây là nguyên nhân cậu vào đây.” Ngụy Tĩnh điểm điều thuốc, miễn cưỡng tựa vào trên tường, áo sơ mi phía trên hai cúc áo buông ra, mơ hồ có thể nhìn thấy khuôn ngực rắn chắc bên trong, gợi cảm mê hoặc nói không nên lời. Nhóm nữ nhân quay sang huyền thuyên, hôm nay làm sao vậy, lập tức xuất hiện ba soái ca, vẫn là phong cách bất đồng, trời ạ! Làm cho nhóm các cô như thế nào lựa chọn! Vì cái gì lại xuất hiện chuyện tàn nhẫn như thế? !

“Vâng...” Phàm Mộ Phi cúi đầu, xem Hàn Hữu Dạ còn chỉ ngây ngốc đứng ở đó, nóng nảy, kéo tay Hàn Hữu Dạ, đi đến trước mặt Ngụy Tĩnh, đặc biệt thành thực nói: “Thầy, Hữu Dạ là bị ép buộc!”

Thật là một đứa nhỏ ngu ngốc! Ngụy Tĩnh liếc Hàn Hữu Dạ , bị ép buộc? Chỉ có Phàm Mộ Phi này thành thật mới tin. Bị bắt đến đây còn có thể nhàn nhã như vậy ở chỗ này theo chân bọn họ nói chuyện phiếm?”Hàn Hữu Dạ, cậu nói như thế nào?”

“Thầy, em là bị bắt đến.” Hàn Hữu Dạ khước miệng co giật, đặc biệt vô tội nhìn Ngụy Tĩnh. Người phía sau không thể khống chế co giật khước miệng, thật sự là muốn đánh tên nhóc này nha! !

“Thật sao. Vậy bây giờ đi theo tôi.”

“Được ạ!” Phàm Mộ Phi gật đầu mạnh mẽ đáp ứng, cậu hiện tại chỉ hận không có cánh cửa thần kì của Doraemon, chỉ cần mở cửa bước qua là mọi chuyện lại về như cũ.”Hữu Dạ, có thầy chủ nhiệm đây, không có việc gì đâu.”

Ngụy Tĩnh liếc mắt, Phàm Mộ Phi tên nhóc này rốt cuộc là dựa vào cái gì đối với hắn tin tưởng như vậy?

Hàn Hữu Dạ lại co giật khước miệng, đối với người bạn ngồi cùng bàn này thật sự là không có bội phục, rõ ràng khuôn mặt đẹp trai như vậy căn bản nhìn không ra là một ông cụ non nha, như thế nào đầu óc có thể đơn thuần như vậy?

“Hữu Dạ! Hóa ra con ở đây! Ba còn tưởng rằng con không ra khỏi WC rồi đó!” Thanh âm thực thô to, còn đọc nhấn rõ từng chữ mơ hồ, người tới như là đã say. Ngụy Tĩnh thú vị nhìn Hữu Dạ nhất thời mặt đen như đáy nồi, tựa tiểu phi tiểu.

“Hữu, Hữu Dạ! Hắc, hắc, hắc là ai vậy? !” Phàm Mộ Phi vẻ mặt kinh hoàng, người này khẳng định không phải người tốt a! ! Hắc ta mang súng. Phía sau còn có hai tên vệ sĩ mặc đồ đen.

Ngụy Tĩnh khẽ nhú mày, quản lý súng ống ở Z quốc lơ lửng như vậy sao? N thị nói như thế nào cũng là khu quân sự hạng nặng, bây giờ lại có người dám công khai cầm súng như vậy! Ngụy Tĩnh không biết chính là, Z quốc đệ nhất đại bang ‘Lãnh diêm’ gần đây thập phần không yên ổn, Lãnh Huy (lão đại đây mà!!) tựa hồ có nguy cơ thoái vị, nhưng lại đặc biệt không chỉ ai kế thừa hắn. Thế nên toàn bộ hắc đạo Z quốc đều rục rịch, ai cũng muốn một phần, loạn thế buông xuống, bang phái tranh đấu với nhau tùy thời cũng có thể phát sinh.

“Ân... Ách!” Lão đại hắc bang lắc lắc hướng Ngụy Tĩnh bên này đi tới, bên kia tên đàn em chạy nhanh đi lên đỡ, lại bị một cước đá văng . Hàn Hữu Dạ đứng một bên cũng không thèm liếc mắt nhìn lão ba mình.”Yêu,

trong quán chúng ta từ khi nào có người mới.” Hắc bang lão đại mắt say lơ đờ mông lung đánh giá Ngụy Tĩnh cùng Phàm Mộ Phi, cuối cùng vỗ vỗ vai Hàn Hữu Dạ, “Lớn lên không tồi, đêm nay ba con chúng ta mỗi người một người! A ha ha ha!”

Hàn Hữu Dạ cảm giác đau đầu, hần chỉ hận ngay lập tức đánh ngất xỉu này con ma men này!

“Hữu Dạ, cậu cùng hần nhận thức?” Phàm Mộ Phi kinh ngạc nhìn Hàn Hữu Dạ, một lòng bị đả kích kêu một cái thất linh bát lạc (kể đây người đó, nằm rải rác), nguyên lai không phải bị bắt a, làm điều thừa rồi...

Hàn Thiên Long híp mắt tiếp tục đánh giá hai người, sau đó một phen đẩy tiểu cừu Phàm Mộ Phi, ngả ngón ôm thất lưng Ngụy Tĩnh, “Mỹ nhân này ta muốn, tiểu mỹ nhân kia lưu cho con. Mỹ nhân, chúng ta muốn phòng đi ~”

Hàn Hữu Dạ thân thủ tiếp được thân Phàm Mộ Phi bị đẩy, đặc biệt phiên muộn nhìn lão ba mình, lạnh lùng nói: “Đó là thầy chủ nhiệm của con.”

“Thầy chủ nhiệm...” Con ma men sững sốt, sau đó cười ha ha, “Thầy giáo tốt. Thầy chủ nhiệm, chúng ta đi thuê phòng đi

~”

Hàn Hữu Dạ chỉ cảm thấy chính mình nhấn nại đã đến cực hạn, than thở sao mình lại có lão ba như vậy, hần đời trước rốt cuộc đắc tội với nhóm thần tiên sao! Đặc biệt áy náy nhìn về phía Ngụy Tĩnh, cho rằng đối phương nhất định sợ tới mức sắc mặt tái nhợt và vân vân, không nghĩ tới người nọ cười, vẻ mặt tao nhã... Tao nhã một cách quý dị.

Ngụy Tĩnh sống 28 năm, bị người ta cho là call boy, lần đầu tiên cảm giác có điểm mới lạ, còn có chút tức giận.

“WC ở đâu?” Ngụy Tĩnh bình tĩnh hỏi, hai tên đàn em vội vàng dẫn đường, nghĩ thầm, không hổ là giáo viên của thiếu gia, người phi thường a! Bị một tên lão đại hắc bang mang súng đùa giỡn, còn có thể mặt không đổi sắc hỏi WC ở đâu.

Hàn Hữu Dạ yên lặng theo sau, lão sư của hần thực bình tĩnh thôi! Xoay người vừa thấy, Phàm Mộ Phi này còn ngốc lảng ở nơi nào, liếc mắt, than thượng sao lại ngồi cùng bàn, hần cũng thực buồn bực, nhưng nhìn hần hôm nay không để ý nguy hiểm đến ‘cứu’ mình, có như vậy ngồi cùng bàn cũng không sai.

Ngụy Tĩnh cười lạnh tạt một thau nước lạnh, Hàn Hữu Dạ yên lặng nhìn, cảm thấy được cha của hần hôm nay là đã đến thiết bản (tắm sắt), đợi hần nhận được!

“Rửa cái mặt đi.” Ngụy Tĩnh mỉm cười ẩn ốt Hàn Thiên Long, trong lòng lại nghĩ, tên lão đại này cũng không có ý thức tự bảo vệ mình đi, nếu có điểm cảnh giác đều sẽ không để cho người khác đụng tới điểm yếu của chính mình.

“Hảo.” Hàn Thiên Long vẻ mặt tình sắc, “Rửa cái mặt, trở về chúng ta lại tắm cái uyên ương dục”

”

Ngụy Tĩnh cười nhạo một tiếng, nhìn Hàn Thiên Long ngoan ngoãn vùi đầu rửa mặt, đột nhiên một bàn tay dùng sức nhấn ốt đối phương, toàn bộ đầu đều ở trong nước lạnh, tay kia thì điểm một điều thuốc, tao nhã đứng bên bồn rửa tay, mặc cho Hàn Thiên Long giãy dụa như thế nào cũng không đầu lại bàn tay đầy lực của hần.

“Đừng tới đây.” Hàn Hữu Dạ quát hai tên đàn em đang muốn tiến tới, cha của hần hôm nay như thế là xứng đáng! Bất quá, hôm nay lại một lần nữa nhận thức lão sư của mình, khí lực cha mình nhiều hơn so với ai khác đều rõ ràng, từng có người muốn tính kế hần, phá hủy phan ô tô, cha hần cứ thế liều mạng cạy mạnh, bám trụ ô tô, cái mạng nhỏ của mình mới bảo vệ. Đương nhiên, Hàn Thiên Long không có cách nào khác thoát ra, còn có một phần nguyên nhân là tư thể cơ thể, người nằm úp sấp nguyên bản sẽ không dễ sử dụng lực, hơn nữa lại say thần chí không rõ.

Ước chừng đem Hàn Thiên Long nhấn trong nước một lúc, gặp người giãy dụa không lợi hại, Ngụy Tĩnh mới tóm chặt tóc ướn sừng đem người kéo lên.

“Thanh tỉnh chưa?” Ngụy Tĩnh cười cực kì ôn hòa hỏi.

“Khụ khụ! ! Ngươi... Khụ! Khụ! Ta muốn giết ngươi! Khụ khụ!”

Ngụy Tĩnh ngoài cười nhưng trong không cười, “Xem ra còn không có tỉnh a.” Nói xong, lại định nhấn xuống một lần nữa.

“Lão sư, thầy cần gì cùng con ma men đó so đo đâu. Em thay lão ba hướng thầy xin lỗi.”

Ngụy Tĩnh ném Hàn Thiên Long thân cơ quắp thành một đoàn, ý tứ không nhiều lắm nói với Hàn Thiên Long, “Được rồi, nể mặt con anh, hôm nay coi như xong. Hai người các cậu, ngày mai mỗi người nộp một bản kiểm điểm.”

“Vâng.....”

5. Chương 5: Hắc Bang Lão Đại, Nổi Giận... .

Phạm Mộ Phi rối rắm , cậu từ nhỏ đều là bé ngoan, nhiều lắm cũng là lúc tiểu học kéo tóc bạn nữ bị cô giáo phạt đứng, bản kiểm điểm là chưa từng viết qua, đang lo lắng. Hàn Hữu Dạ đến, Phạm Mộ Phi lập tức phóng tới, như thấy được thân nhân.

“Hữu Dạ, cậu bản kiểm điểm viết tốt lắm sao?”

Hàn Hữu Dạ trợn mi, vớt ra vài xấp giấy, “Tùy tiện chọn.”

“Này! Hữu Dạ cậu thế nào lại viết nhiều như vậy!”

“Ngu ngốc! Loại chuyện như này để cho mấy tên đàn em viết thì tốt rồi.” Dù sao đám xã hội đen kia từ nhỏ đã viết kiểm điểm đến lớn, thuần thục vô cùng, dễ như trở bàn tay.

“Đàn em?” Phạm Mộ Phi sững sốt, nhớ lại tối hôm qua! Nhất thời ánh mắt đối với Hàn Hữu Dạ 180 độ đại chuyển biến, nịnh nọt, “Hiểu được! Tiểu nhân hiểu được!”

Hàn Hữu Dạ khước miệng nhin không được co giật, “Bình thường thôi! Đừng nói bóng gió nữa. Tôi bây giờ cùng trước kia vẫn giống nhau. Cho nên không cho phép cậu đem chuyện tối qua nói ra ngoài.”

“Nga! Hiểu được! Hiểu được!” Phạm Mộ Phi nhếch miệng cười cười, sau đó thần bí hề hề xít sát vào Hàn Hữu Dạ, nhỏ giọng nói: “Cậu nói xem, tối hôm qua lão sư như thế nào lại ở nơi đó?”

“Không phải với cậu cùng đi?”

“Không phải. Tôi không dám cùng lão sư nói chuyện của cậu. Chúng tôi là ở trong quán gặp nhau.” Phạm Mộ Phi ngón tay cái cùng ngón trỏ nắm bắt cảm, làm bộ tự hỏi, “Hữu Dạ, kia quán nhà cậu chắc cũng bình thường ha?”

Hàn Hữu Dạ gạt khước miệng, “Một ly nước lọc 60 nguyên.”

“Gi!” Phạm Mộ Phi hét rầm lên, lúc buổi sớm cả lớp đang học nhất thời lâm vào yên tĩnh, tầm mắt cả lớp dán trên hai người bọn họ, Hàn Hữu Dạ lập tức dựng thẳng sách giáo khoa, làm bộ dạng chăm chỉ, hần cái gì cũng không biết. Phạm Mộ Phi xấu hổ cười hắc hắc, “Không có việc gì. Mọi người tiếp tục, ha hả.”

“Hữu Dạ, lão sư hẳn không phải là kẻ có tiền đi... ” Phạm Mộ Phi nghi hoặc vạn phần, lão sư bọn họ tuy rằng lớn lên thực tru tú, nhưng là cũng không dạy thêm ở nhà, càng không thu nhận quà cáp của phụ huynh, mỗi tháng liền như vậy có chút tiền lương, còn muốn trả tiền thuê nhà, làm sao có thể tiêu phí ở quán bar đắt tiền như vậy.”VẬY sẽ không, thật là ngư lang đi. Bởi vì gặp học sinh của mình ở đó, ngưỡng ngưỡng không thừa nhận?”

Hàn Hữu Dạ liếc Phạm Mộ Phi một cái, “Đầu heo. Cậu không có mắt sao! Ngụy Tĩnh bản lĩnh như vậy, là một người thường sao ?”

Phạm Mộ Phi ủy khuất , nữ lão sư gương mặt hoa nhàn kim tinh (nhìn đến đỏ mắt) cũng chưa nhìn ra Ngụy Tĩnh có gì đặc biệt, hẳn một người nam nhân làm sao có thể nhìn ra? Hẳn cũng không phải đồng chí!

” Chuyện của Ngụy Tĩnh cũng không được nói ra ngoài.” Cha hắn đã điều tra Ngụy Tĩnh, rốt cuộc người này có cái gì, đêm nay trở về sẽ biết.

“Nga.”

“Lão Đại, anh có khỏe không?” Đàn em tâm phúc cẩn thận nhìn sắc mặt Hàn Thiên Long, lão Đại muốn tư liệu về lão sư của thiếu gia, bọn họ tra xét, chính là hoàn toàn tra không ra! Không đúng, phải nói tư liệu ba năm trước hoàn toàn không có. Ngụy Tĩnh người này thật giống như hoàn toàn xóa sạch dấu tích của 25 năm trước, mặc kệ người tra như thế nào, đều chỉ có thể tra được tư liệu sau khi Ngụy Tĩnh tiến vào trung học Hồng Kông.

Hàn Thiên Long hai đầu ngón tay đọc 8K giấy (qt nó ghi niệp khởi hé ra 8K lớn chỉ, ta nghĩ là ảnh đang coi tư liệu về pé~), phần phật run lên, “Chú mày lừa dối lão tử sao! Ngụy Tĩnh chẳng lẽ là xuyên qua! ? Hay là theo tảng đá đựng tới! ? Con mẹ nó liền đưa cho tôi ít tư liệu như vậy!”

“Lão Đại, thật sự chỉ có này. Phía bên kia chúng ta đưa tiền, vẫn là không tra được, phía bên kia nói có thể muốn đi quân khu tra.”

“Đồ vô dụng! Con mẹ nó tên điều tra khi nào thì quân khu quản !” Hàn Thiên Long rít gào đứng lên, “Chú mày nghĩ lão tử thất học sao! Lão tử dù gì cũng là tốt nghiệp tiểu học!”

Đàn em nước mắt chảy ra, lão đại, hiện tại tốt nghiệp tiểu học con mẹ nó chính là thất học! Chúng ta đều là thất học! Chúng ta Thiên Long bang toàn bộ đều là thất học! Không! Không phải, Hữu Dạ thiếu gia không phải thất học! Hảo cảm động... .

“Lão, lão Đại, kia làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ?” Hàn Thiên Long âm thầm sầm sùi cười, “Tra không được, chúng ta phải đi hỏi! Mẹ nó, đem tên tiểu tử kia bắt tới cho ta!”

“Nhưng, chính là... Hắn là lão sư của thiếu gia...”

“Àn, đúng. Hữu Dạ tiểu tử kia không thích chúng ta đến trường học của hắn.” Hàn Thiên Long mãnh vỗ cái bàn, xấu xa nói: “Vậy thì cùng Ngụy Tĩnh nói chuyện, nói lão sư hắn nên đi thăm hỏi ra gia đình học sinh!”

Đàn em lần nữa nước chảy nước mắt, oa oa đây là thất học a!”Lão Đại, đi thăm hỏi các gia đình chỉ có thể từ lão sư nói ra... .”

“Mẹ nó! Như thế nào phiền như vậy! Quên đi, gọi điện thoại cho Hữu Dạ, nói buổi tối hôm nay chúng ta đến nhà Ngụy Tĩnh!”

“Lão Đại, thiếu gia sẽ không đồng ý... .”

“Câm miệng! Chúng ta đây tự mình đi!” Hàn Thiên Long nổi giận! Lão sư rất giỏi a, gặp mặt còn phải hẹn trước! ? Tưởng mình là tổng thống quốc gia sao! Lão tử quản người là ai, hôm nay buổi tối liền đến nhà người!

Ngụy Tĩnh buồn cười nhìn hai bản kiểm điểm, có nội dung a. Nói là thái độ thành khẩn, cảm động lòng người. Hoàn toàn không nghĩ là một tay mới viết ra. Mấy tên đàn em nhà Hàn Hữu Dạ hẳn thường xuyên viết.

“Trở về chép một trăm lần.”

“Ách... .” Phàm Mộ Phi há hốc mồm, ngơ ngác hỏi, “Vì cái gì?”

Ngụy Tĩnh đem bản kiểm điểm trả lại cho hai người, “Tìm người viết giùm không quan hệ, lối hành văn của các cậu không sai. Nhưng tôi cảm thấy được muốn cho các cậu nhận thức được sai lầm của mình, hấp thụ tinh hoa người khác, chép một trăm lần hẳn là có thể .”

“Lão sư, thầy... .” Phàm Mộ Phi hết chỗ nói rồi, biết rõ là người khác viết giùm, cũng không truy cứu, nhưng một trăm lần a một trăm lần! Còn không bằng chính mình viết một bản a!

Hàn Hữu Dạ không nói hai lời, cầm lấy bản kiểm điểm bước đi. Ngụy Tĩnh híp mắt, giả hoạt cười, “Đừng để người khác sao chép hộ nga! Bằng không tôi sẽ cho các cậu tái sao một vạn lần.”

Hàn Hữu Dạ dừng lại một chút, sau đó nhanh chóng rời đi. Phàm Mộ Phi một đường chạy theo ở phía sau, ủ rũ, “Sớm biết chọn bản ít chữ!” Trời biết, vì tỏ vẻ mình rất thành ý cùng quyết tâm, cậu chọn một bản 5000 từ a!

Ngụy Tĩnh rốt cục nhìn không được cười một tiếng đi ra, vừa nghĩ tới Phàm Mộ Phi viết bản kiểm điểm ba tờ, thật sự là đứa trẻ thành thật

6. Chương 6: Hắc Bang Lão Đại, Xâm Nhập Nhà Dân! . .

Ngụy Tĩnh vừa mở cửa, trên ót của hắn đã bị một gọng súng đen tuyền dí đến, cha của Hàn Hữu Dạ đang đắc ý dào dạt ngồi ở trên ghế sa lon, trên bàn thủy tinh đặt một nồi lẩu hầm tỏa hương khí bốn phía, bàn tay hắn cầm chiếc đũa, bĩ bĩ vươn hai ngón tay, như động tác chào theo nghi thức quân đội. Ngụy Tĩnh nhắm mắt, sớm biết nên kêu Hàn Hữu Dạ tiểu tử kia chép phạt một trăm vạn bản a!

“Lão sư, chó nhà ngài mùi vị không tệ a.” Hàn Thiên Long thối thối khói ở miếng thịt bốc lên, một hơi nuốt vào, khốc mắt nhìn nhìn Ngụy Tĩnh bộ dáng tình thiên phích lịch (sấm sét giữa trời quang), trong lòng một trận thống khoái.

Lúc này đầu Ngụy Tĩnh vang âm âm, cùng một trăm còi xe lửa vang nghiền qua đầu hắn thật giống nhau! Hắn mới vừa mới nghe được cái gì? Nghe được cái gì? Không, hắn cái gì cũng chưa nghe được...

“Này, ngài... . Nha! Con mẹ nó nếu ngài có điểm tự giác, lão tử đây đâu phải dí súng vào đầu!” Tên đàn em trơ mắt nhìn Ngụy Tĩnh đặc biệt bình thường đôi giày đặt đầu vào đấy, cởi áo khoác sau đó treo lên giá áo, sau đó tiến vào phòng ngủ... Hắn liền trợn mắt há hốc mồm, “Lão Đại, hắn phải chăng bị đả kích quá độ?”

Hàn Thiên Long cười một tiếng, “Lá gan cũng nhỏ quá... . Nga! Ngụy Tĩnh, con mẹ nó cậu dám chém lão tử!” Hàn Thiên Long chặt vật tránh trái tránh phải, nguyên lai tưởng rằng Ngụy Tĩnh sợ đến choáng váng, nào biết hóa ra là bị dọa điên rồi! Đột nhiên cầm thanh kiếm từ trong phòng ngủ lao tới, gặp người liền chém, nhưng bọn họ mang theo súng! Mẹ nó! Lão tử đeo súng, vì cái gì muốn trốn a! Còn có thiên lý không!” Ngụy Tĩnh, cậu dám đến đây! Lão tử thật sự muốn nổ súng!” Mạng nhỏ quan trọng hơn, cho dù là lão sư của Hữu Dạ cũng đành phải vậy!

Tên đàn em gọi là A Tử giờ cái ghế dựa xông lên, Ngụy Tĩnh âm u xoay người, vẻ mặt sát khí. A Tử vừa mới còn vẻ mặt anh dũng, nhất thời giống như bị điểm huyết đạo, dơ ra như cây gậy.

“Cút!”

A Tử gian nan nuốt nuốt nước miếng, lão sư của thiếu gia thật đáng sợ...

“A Tử, phát nổ cái gì! Lên đi!” Hàn Thiên Long mạnh mẽ nhào tới, muốn ghìm cổ Ngụy Tĩnh, lại bị Ngụy Tĩnh nhẹ tránh ra, xoay người một cái quay về đá, ‘ụch’ một tiếng, A Tử đầu đã u lên một cục lại u thêm cục nữa, ghế dựa trên tay cũng đã thất linh bát lạc nằm trên mặt đất.

“Lão, lão Đại, làm sao, làm sao bây giờ? Hắc hắc hắc hắc hình như thực thực rất lợi hại!”

“Hắn hiện tại muốn chém người, chúng ta liền nổ súng! Mẹ nó, như thế nào muốn làm khó nhau như vậy!”

“Nga.” A Tử lòng còn sợ hãi liền một bên lui về phía sau một bên lấy súng, “Lão, lão sư, ngài đừng chém nữa, lão Đại tránh ra, ngài lợi hại thế nào cũng ngăn không được đạn... . ! ! !” Tên đàn em vừa nói vừa lui về phía sau, cuối cùng một cái ‘oa’ tự đột nhiên cất cao âm, bởi vì Ngụy Tĩnh căn bản không có nghe, đã xông lên .

“Ngô... Ô...”

A Tử giờ súng, tròng mắt, đang chuẩn bị nổ súng, nào biết kiếm Ngụy Tĩnh vừa chạm xong mi gian (giữa hai chân lông mày) hắn lại ngạnh sinh sinh dừng lại.

Ngụy Tĩnh đột nhiên xoay người, hướng sô pha bên kia đi, một tay bắt lấy lưng sô pha, hơi hơi giương tay, toàn bộ sô pha bị quăng ra ngoài.

“Ác! Con mẹ nó cậu thật sự là không có mắt!” Hàn Thiên Long va vách tường, trông mắt thiếu chút nữa trợn ra ngoài. Ngụy Tĩnh hất sô pha ra liền ở bên cạnh vài li (cm)... .

“Nhục Nhục! !” Ngụy Tĩnh biểu tình cực kì phong phú la lên, sau đó ôm một con chó phì đô đô (mập mập), càng không ngừng cọ, “Nhục Nhục, nếu mày chết , tao cũng không sống!”

Hàn Thiên Long khòe miệng run rẩy, đây là diễn cái gì a! ? Mười năm sau, tôi xem con chó này chết rồi, cậu còn có sống hay không !

“Àn? Nhục Nhục mày nói cái gì?” Ngụy Tĩnh thâm tình nhìn Phì Nhục (Phì Nhục aka Nhục Nhục là tên con chó nhà pé Tĩnh), ôn nhu vuốt lông nó, trong mắt Hàn Thiên Long cùng A Tử, Ngụy Tĩnh đầu óc chắc không bình thường !

“Cậu là heo sao! Không thấy được miệng nó bị trói lại sao! Nó có thể nói chuyện sao! Không đúng! Đó là chó! Chó có thể nói chuyện sao!” Hàn Thiên Long có thể bị chuyện này kích thích không nhẹ, có chút nói năng lộn xộn. Phì Nhục mập mập một thân đầy thịt. Lúc Hàn Thiên Long và A Tử xâm nhập vào nhà, liền thấy Phì Nhục sủa to tiếng đuổi người. Hàn Thiên Long nhìn con chó béo, nước miếng tràn ra, nhưng lại nghĩ đến đây là chó nhà lão sư của Hàn Hữu Dạ, tuy rằng nếu kết liễu cả chủ và chó thì cũng không sao, Hàn lão đại bỗng nổi lên tình người, liền không đem “thành viên gia đình” nhà lão sư sát hại. Hiện tại nghĩ tới quyết định không đem con chó béo kia đi nấu lẩu quả là quyết định sáng suốt.

“Các người có chuyện gì?” Ngụy Tĩnh lười biếng ngồi ở trên ghế sa lon, mở trói cho Phì Nhục ngồi ở bên cạnh, hai cái chân mập mập khoát lên đùi Ngụy Tĩnh, kéo đầu lưỡi, chảy chảy nước miếng, đôi mắt long lanh đang đắm đuối nhìn miếng thịt hun khói trong tay Ngụy Tĩnh.

Hàn Thiên Long ngồi đối diện Ngụy Tĩnh, chân bắt chéo, không ngừng run rẩy, hai tay mở ra, thích ý tựa vào trên ghế sa lon. Nhìn Ngụy Tĩnh lật một miếng thịt, sau đó đưa đến bên miệng Nhục Nhục, con chó béo hai mắt tỏa sáng liền đem miếng thịt trên bàn tay trắng nõn của Ngụy Tĩnh nuốt vào... .

“Thật là

Nhục Nhục, không phải đã nói với mày, ăn cơm phải chậm rãi, tao nhả ăn sao

như thế nào lại tham ăn vậy

” Ngụy Tĩnh từ miệng Phì Nhục lấy tay ra, một tay dính đầy nước miếng, hắn cũng không ngại bẩn, tiếp tục lật chân giò hun khói, sau đó lại bị nuốt...

Hàn Thiên Long cảm thấy được thần kinh của mình có năng lực khảo nghiệm thật khủng, nhìn khung cảnh mổ người một chó này thật kì dị a!

“Này, các người rốt cuộc là ai?”

Ngụy Tĩnh cũng chưa nâng mi nên một chút, vẻ mặt từ ái nhìn cún yêu của mình .

Hàn Thiên Long bị bơ hoàn toàn, huyết Thái Dương giật giật liên hồi.”Cậu là nằm vùng đúng hay không!”

Ngụy Tĩnh rốt cục có phản ứng , giương mắt, lạnh lạnh toát ra hai chữ, “Ngu ngốc.”

“Tôi con mẹ nó!” Hàn lão đại rốt cục bạo phát, “Tiểu tử cậu muốn chết có phải hay không! Nói! Ai phái cậu tới? Từ liệu của cậu ba năm trước kia, đều không có, trừ bỏ nằm vùng còn có ai sẽ tìm không thấy tư liệu! Cậu hiện tại là lão sư của Hữu Dạ, có phải hay không muốn từ chỗ hắn có được tình báo Thiên Long bang!”

A Tử vẻ mặt khát khao nhìn lão Đại nhà mình, suy luận rất ăn khớp a, thật không hổ là lão đại của hắn. Tuy nhiên có một người rất không nể tình, sau khi lật xong khối thịt hun khói, Ngụy Tĩnh đứng dậy đi đến phòng bếp, bỏ lại một câu làm đả kích Hàn lão đại trầm trọng.

“Anh có triệu chứng hoang tưởng a, nên đi gặp bác sĩ.”

“Này, vậy cậu nói xem, vì cái gì tôi không tìm được tư liệu về cậu!” Hàn lão đại chưa từ bỏ ý định quay về phòng bếp hồ.

Ngụy Tĩnh bưng một đĩa thức ăn giành cho chó ra, liếc Hàn Thiên Long một cái, lạnh lạnh thốt một câu, “Bởi vì anh là phế vật.”

“Lão, lão Đại, anh không sao chứ?” A Tử lo lắng nhìn lão Đại nhà mình, bị đả kích không nhẹ đi.

“A Tử, chúng ta về.”

“Dạ, được.” A Tử giúp đỡ Hàn Thiên Long lão đảo, hướng cửa đi ra, hôm nay thảm bại a!

“Chậm đã.”

“Lão sư còn có việc?”

“Đem cái nồi lẩu chết tiệt kia mang đi.”

A Tử nhìn nhìn trên bàn trà nồi lẩu đang bốc khói nghi ngút, này đúng là mất mặt a~!

7. Chương 7: Hắc Bang Lão Đại, Bị Đuà Giỡn

Hàn Hữu Dạ, hôm nay tôi muốn đến nhà cậu thăm hỏi gia đình. Gọi cho cha cậu một cuộc điện thoại đi!”

“Vâng.”

“Hữu Dạ, lão sư hôm nay cơn tức thật lớn, xảy ra chuyện gì vậy?” Vừa rồi lão sư bộ dáng đàng đàng sát khí, thiếu chút nữa đem mình hù chết. Kỳ thật lão sư mới là hắc đạo đi... .

“Ai biết!” Hàn Hữu Dạ tức giận nói. Tối hôm qua tinh thần cha hắn tựa hồ đã bị đả kích nghiêm trọng, nói chuyện cũng không lưu loát, cùng u hồn giống nhau đặc phiêu (bay lượn/ lượn lơ) trở về phòng ngủ. Bất quá hôm nay buổi sáng tinh thần lại phần chấn , nghe đám đàn em nói sáng sớm đã cùng hai mỹ nữ mây mưa... . .

“Này! Ta kháo! Lão tử đang chơi 3P a~! Ai dám quấy rầy!” Hàn Thiên Long gối đầu lên bộ ngực đầy đặn của mỹ nữ, rít gào nói. Hắn ngày hôm qua nổi giận trong bụng, bây giờ còn không phát hoàn đầu.

“Ba, là con.”

“Nga, nga, là Hữu Dạ a. Chuyện gì?” Thái độ lập tức 180 độ đại chuyển biến, thực hiển nhiên Hàn Thiên Long thập phần thương yêu đứa con trai này.

“Lão sư nói tối nay muốn đến thăm gia đình chúng ta.”

“Cái gì!” Hàn Thiên Long tròn mắt đột nhiên hung bạo, bàn tay dùng sức, mãnh đắc ngồi dậy, “Con nói gì? Ngụy Tĩnh tiểu tử kia muốn đến đây? !” Hắn cũng dám lại đây? !

“Àn.”

“Hắc hắc hắc...” Hàn Thiên Long híp mắt, ngây ngô cười, suy nghĩ đã vô hạn khuếch trương đến lên chín tầng mây, thực hiển nhiên nghĩ khăng định cũng không phải chuyện tốt.

“Ba, làm sao vậy... . ?” Hàn Hữu Dạ nhíu mày, di động đồ đồ vang, bị treo... . Cha của hắn cười thật là rất quý dị, âm trầm, lại đang có chủ ý gì xấu.

“A! Bảo bối em làm sao vậy?” Hàn Thiên Long thật vất vả theo ý dân trung đi ra, phục hồi tinh thần lại, đang chuẩn bị cùng hai mỹ nữ đại chiến ba trăm hiệp, lại phát hiện, một người đã ngã. Khuôn mặt kia kêu một cái da thịt như tuyết, không có chút huyết sắc nào, chỉ còn lại có thở yếu ớt, không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ chính mình liền dừng mãnh như vậy? Cười hắc hắc, “Bảo bối nhi, lại không được , lão tử còn không có đủ đâu.”

Một nữ tử khác hoàn hảo run rẩy tay chỉ chỉ ma quỷ vạn ác của Hàn Thiên Long “Ngài dùng sức quá, nàng bị ngài làm hôn mê... .”

Hàn Thiên Long sững sốt, lúc này mới phát giác, vừa rồi cảm xúc quá kích động tựa hồ là nắm cái gì đó mềm, nguyên lai là cô nàng đại bạch thủ này a!

“Làm sao bây giờ? Chị của em hôn mê. Bộ ngực cũng bị ngài nắm bị thương.”

Hàn Thiên Long buồn bực phát tay, “Ít nhất cũng cỡ B! Cho rằng lão tử không được bóp, hai cái vú giả lừa gạt tiền? Quên đi, lão tử hôm nay còn có chuyện trọng yếu, đến A Tử bên kia lĩnh mười vạn, rút nhanh đi.”

Nữ nhân nhàn tình sáng lên, đi rất nhanh.

“A Tử ! A Tử ! A Tử ——! ! Mẹ nó! Chết ở đâu vậy! Lúc cần dùng hắt lại chẳng thấy người!” Hàn Thiên Long một bên mặc quần áo, một bên xem nhẹ, thực hiển nhiên, hắt đã quên, hiện tại A Tử hẳn là phát tiền cho hai nữ nhân kia.

“Lão, lão Đại, ngài. . . . học học. . . . Anh gọi em...” A Tử buồn bực, thân là cánh tay tâm phúc của lão Đại, hẳn cũng sống không dễ dàng a. Bên ngoài xông pha đỡ đạn cho Lão đại, bên trong chạy vặt theo Lão đại nháo loạn, đông chạy tây chạy. Hắt chỉ kém phải bay tới mới vừa lòng Lão đại a..

“Mẹ nó! Chết ở chỗ nào! Anh mày gọi cậu nửa ngày! Nghĩ mình thái thượng hoàng sao!”

“Lão Đại, em cấp hai nữ nhân phát tiền mà... .”

“Mẹ nó! Chú mày còn tranh luận!”

“...” A Tử nước mắt chảy trên mặt, hắt cái này gọi là tranh luận sao? Lão Đại, anh rõ ràng trời Phì Nhục kia giống nhau, đem của tôi miệng trời đứng lên đi... .”Lão Đại, ngài kêu tiểu nhân có gì phân phó?”

“Nga! Đi! Anh em kết nghĩa cũng gọi đến!” Hàn Thiên Long lắc đầu hoàn toàn dường như hưng phấn quá độ, chống nạnh cười lớn, “Ngụy Tĩnh, cậu tới đi! Lão tử chờ cậu! Xem tôi đêm nay như thế nào thu thập cậu! A ha ha ha —— ”

A Tử bị lão Đại nhà hắt vương bát (con rùa, hình như anh Tử đang chửi lão Đại của mình) cười lớn làm hắt có chút lạnh hân, “Lão Đại, anh không phải là muốn đánh lão sư của thiếu gia đi.”

“Đánh? Lão tử muốn làm thịt cậu ta!”

A Tử hắc tuyến, thật không biết ai đêm qua bị người ta đuổi chạy khắp phòng bào...”Kia anh là muốn... ?”

“Ấn... Tạm thời còn không có nghĩ ra được. Quân hắt, trước đem các huynh đệ kêu lên, mẹ nó, hôm nay buổi tối nhất định phải bắt tiểu tử kia đập đầu nhận sai!” Hàn Thiên Long sứt chân, ngang tàn đi ra ngoài. A Tử yên lặng theo ở phía sau, chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, lão Đại a lão Đại, anh cần gì chứ.

Lúc này vừa lúc là lễ minh tiền đích hắc ám... . (bóng tối trước bình minh)

“Lão Đại, còn muốn chờ sao?” A Tử còn buồn ngủ, một phòng anh em đồng dạng lộ vẻ vành mắt đen, “Trời cũng sắp sáng.” Nghiêm khắc mà nói, hôm nay đã qua . Lão Đại, anh cũng đừng chống cự, thừa nhận đi, anh hẳn bị lừa giỡn, chúng ta Thiên Long bang bị một lão sư lừa giỡn ! Nước mắt chảy trên khuôn mặt... . Nghiêm chỉnh giúp huynh đệ giống như gốc tử đứng cả đêm, đã thực thật đáng buồn, càng thật đáng buồn là lão Đại bọn hắt không thể nhận sự thật, còn liều chết chịu đựng!

“Câm miệng! Nói không chừng, tên kia có chuyện bận đột xuất .”

“Lão Đại... Anh liền thừa nhận đi. Thất bại là mẹ của thành công, ván sau, anh nhất định sẽ thắng...”

“Mẹ nó! ! Tức chết lão tử ! !” Hàn Thiên Long rút gào một quyền này đập nát cái bàn trước mặt, hắt là hy vọng cỡ nào chờ đợi Ngụy Tĩnh đến, hắt là một lòng tận tâm như thế nào chuẩn bị ‘đại lễ’, chính là! Chính là! Chính là Ngụy Tĩnh cậu tại sao không có đến! Cậu lộ cái mặt cũng tốt a, cùng lắm thì lão tử không trả thù cậu . Cậu như vậy con mẹ nó làm cho lão tử tại đây mất mặt trước anh em, tính làm sao chịu nổi! !”A Tử , đi đem di động của Hữu Dạ lại đây!”

“Nga!”

“Uông uông uông uông uông uông uông...” Hàn Thiên Long đầu mạo gân xanh nghe trong di động liên tiếp tiếng chó sủa, người này rốt cuộc có bao nhiêu thích Phì Nhục nhà hắt a?

Ngụy Tĩnh gian nan mở to mắt, ngẩng đầu vừa thấy, mới hơn bốn giờ, ai đang gọi điện?

“Này, Hàn Hữu... .”

“Ngụy Tĩnh, cậu đang ngủ! Cậu đang ngủ! Con mẹ nó cậu đem lão tử thức cả đêm, lại dám ngủ! Tôi muốn đem cậu đại thiết bát khối (cắt thành 8), tưới bùn, nhét vào máy xay thịt, đốt thành tro, ném vào bồn cầu! Tôi muốn đem Phì Nhục của cậu đun lên đem cho mèo ăn! Sẽ đem con mèo kia nướng cho con chuột ăn, lại đem con chuột kia đặt ở dưới lòng bàn chân con voi... .”

“Tút.”

Hàn Thiên Long ngốc hồ hồ nhìn vắn di động manh âm, nháy mắt mấy cái, vô tội nhìn về phía A Tử , “Trách hồi sự? Tôi như thế nào không nghe thấy âm thanh nữa? ”

A Tử vẻ mặt hắc tuyến, hắc cho tới bây giờ không phát hiện lão Đại nhà mình sức tưởng tượng phong phú như thế hơn nữa không chịu nhận sự thật như thế.”Lão Đại, điện thoại bị treo.”

... .

“Con mẹ nó! Ngụy Tĩnh, cậu cũng dám treo điện thoại lão tử! ! Ngao —— ngao —— ”

A Tử thác nước hân (đổ mồ hôi mà như thác), vì cái gì lại hú tiếng sói?

8. Chương 8: Hắc Bang Lão Đại, Lần Thứ Hai Tư Sấm Dân Trạch!

“Lão Đại, lão sư của thiếu gia như thế nào còn không ra?” A Tử một đôi mắt đỏ nhìn chăm chăm đại môn trường học trống rỗng, rất mau biến thành chơi gà mắt, còn là không có nhìn thấy mục tiêu. Trời đã tối rồi a!

“Ân...” Hàn Thiên Long nâng cằm, vẻ mặt làm cho người ta muốn tát hắc hai cái vẻ mặt tự hỏi, “Không nên a, lão tử rõ ràng gọi điện thoại cảnh cáo hắc .”

A Tử trợn mắt há hốc mồm, há miệng to đến nỗi có thể nuốt vào một quả trứng đà điểu. Lão, lão Đại, người thật là nhân tài! Chẳng lẽ là gần đây kích thích nhiều lắm, đại não không bình thường ? Con mẹ nó! Chúng ta phải đi chặn người a, ngài trước tiên gọi điện thoại thông tri là chuyện gì xảy ra? (kỳ thật, lão Đại đều không phải là tinh thần thác loạn, lúc các học sinh tan học, đều là trước tiên ở dưới theo dõi nói: tiểu tử, người gần đây cẩn thận một chút, lão tử muốn muốn tìm người làm thịt người, bao gồm những đứa nổi bật, trước hỏi ba mươi đứa, lão tử lo lắng lưu người toàn thân, gì gì. Hàn lão đại lần này tức giận đe dọa kỳ thật không có gì, mấu chốt chính là, bọn họ không có việc gì trước làm tốt điều tra, bọn họ sót một sự kiện tình báo thập phần trọng yếu)

“Này, Hữu Dạ a, người đi xem lão sư người như thế nào còn không có đi ra, gì? Người về đến nhà. Chuyện gì? Nga, không có việc gì, tìm lão sư người tán gẫu. Cái gì! Trường học có cửa sau!”

... .

Gió bắc thổi, lá vàng rụng, tâm can Hàn lão đại thật lạnh thật lạnh...

A Tử xem như nhìn thấu, lão Đại nhà hắc cùng lão sư của thiếu gia trong lúc đấu tranh đấu tranh, hoàn toàn là tính áp đảo thất bại a! Lời này có thể có chút lỗi trong lời nói; lỗi ngôn ngữ, tha thứ tiểu nhân chỉ có tốt nghiệp tiểu học. Nhưng thật là tính áp đảo a!

“Lão Đại, kia hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?”

“Hanh hanh! Tránh được hòa thượng thì tránh được miếu sao! Đến hang ổ của hắc!” Hàn lão sắc mặt dữ tợn, tay nắm di động xuất hiện gân xanh. A Tử rút lui cổ, yếu yếu ứng một tiếng, xe giống như tên lửa đi ra ngoài.

Hai người vẫn hùng hổ trước cửa nhà, hàng xóm đều né tránh, A Tử hưởng thụ loại biến thái như thế vạn chúng chú mục, hai chân run càn hung, mắt thấy biển số nhà Ngụy Tĩnh tới rồi, đang chuẩn bị nâng lên chân đạp cửa, chợt nghe từ chân trời xa xói truyền đến hai chữ, “Gõ cửa.”

“Ách. . . .” A Tử bị hai chữ này cấp chấn, ngốc hồ hồ nhìn lão Đại nhà mình, “Cho nên, lão Đại, chủ đề hôm nay của chúng ta là từ lương?”

“Từ mẹ người!” Hàn Thiên Long còn không lưu tình cho A Tử một cái tát, “Ít dong dài cho lão tử.”

A Tử gãi ót, la hét gõ cửa, nhưng không ngờ lại ăn một cái tát, tội nghiệp quay đầu lại, lại làm sao vậy?

“Đầu heo! Không thấy được chuông cửa sao! Gõ thí a!”

A Tử nước mắt chảy xuống, rõ ràng là người bảo ta gõ...

“Lão Đại, lão sư của thiếu gia giống như không ở trong nhà a.”

“Sách! Mẹ nó thực phiền toái!” Hàn lão đại điên điên đá, chỉ nghe ‘oanh’ một tiếng, ván cửa nhà Ngụy Tĩnh ngã... A Tử chỉ cảm thấy đỉnh đầu vô số quạ đen bay qua, thế giới là như thế không thể nói lý...

Hàn Thiên Long nghênh ngang tiêu sái vào nhà, trước mặt Nhục Nhục một thân trắng bóng đến. Kỳ thật Nhục Nhục đã hết sức, vừa phát hiện kẻ thù bên ngoài xâm nhập, vẫn là tên khốn lần trước, lập tức dừng mãnh hướng lên rồi. Nhưng không may, Nhục Nhục kia một thân tinh hoa lãng đi ra là tiết mục giải trí hiệu quả. Hàn lão đại cùng A Tử trơ mắt nhìn Nhục Nhục lão đảo lần lại đây, một hơi cắn đuôi Hàn lão đại.

A Tử ghen hòng nhìn trần trời, lão Đại, ngài đã vậy còn bị cắn quá dễ dàng! Vẫn là này Phì Nhục? ! Ngài chậm chạp! Ngài quả nhiên đã già sao! Ngài đã không còn dũng mãnh như nửa năm đó!

Hàn lão đại giật giật chân, nhúu mày, “Đây là cẩu sao.” Ăn chân giò hun khói ăn mềm nhũn đi, lấy nước miếng cho hần rửa chân!

“Lão Đại, ngài không có việc gì đi.”

“Đi!” Hàn lão đại vầy vầy chân, Nhục Nhục kêu cô lỗ cô lỗ lăn vào góc tường. Hàn lão đại nguyên bản thầm nghĩ dọa dọa con Phì Nhục kia, không nghĩ tới, Nhục Nhục lăn một vòng, kinh hãi, kêu thảm hướng phòng ngủ chạy. Hàn lão đại cảm giác rất không thú vị, Ngụy Tĩnh tiểu tử kia nuôi chó cũng dường chỉ giống dạng điểm (hình như ý nói anh Tĩnh nuôi chó quá yếu), so với mèo còn không bằng.

“Nhục Nhục! Nhục Nhục a! Làm sao vậy? Làm sao vậy? !” Ngụy Tĩnh đang tắm, tiếng nước quá lớn, phòng tắm thủy tinh lại là cách âm, bên ngoài động tĩnh lớn như vậy vẫn không phát hiện. Thẳng đến Nhục Nhục cào trước cửa, không ngừng cào thủy tinh, lúc này mới phát giác. Trên người ướt đẫm, cũng không mặc quần áo, đều đành phải vậy, trước ôm lấy tâm can bảo bối nhi, hảo hảo hống Phì Nhục không kêu thảm thiết.”Nhục Nhục, làm sao vậy?”

“Uông uông!” Nhục Nhục hướng tới phòng khách kêu lớn.

“Hảo hảo, Nhục Nhục, chúng ta đi phòng khách a.” Ngụy Tĩnh sủng nịch vỗ vỗ đầu Nhục Nhục, hướng phòng khách đi đến... .

“Kháo! Ngụy Tĩnh tiểu tử kia còn là một nam nhân sao! Ngay cả bản hoàng thư đều tìm không thấy!” Hàn Thiên Long một bên đem tạp chí mà Ngụy Tĩnh xếp gọn gàng lật qua lật lại loạn thất bát tao, một bên còn muốn oán giận tìm không thấy một quyển ‘Như dạng’ thư. (sách đen =]])

“Lão Đại, tiểu tử kia là lão sư a ——! !” A Tử đột nhiên giống như gặp quỷ hét rầm lên, giãy tiếp theo lại bị Hàn lão đại thưởng một cái tát, “Quý gọi là gì!”

“Lão, lão Đại, lão sư của thiếu gia tại.”

“Ân? Nga ——! ! Lãng lý bạch điều a!” (thân hình trắng, mảnh khảnh ^^) Hàn lão đại nhất thời cảm thấy được phòng nhỏ khó coi này bỗng tất sinh huy (về vang cho kẻ hèn) đứng lên, da thịt trong suốt ngọc nhuận cỡ nào a. Kia hai điểm đỏ... Ân? Tiểu anh đào đâu! Chết tiệt Phì Nhục a! Người có thể nào can nhẫn phúc của lão tử! Ngụy Tĩnh ôm Nhục Nhục, về mặt âm trầm đứng ở phòng khách, đem mình tắm thơm ngào ngạt, thân Phì Nhục tại ngực hần, cái đuôi xù lông vầy vầy. Bỗng nhiên vừa thấy, Ngụy Tĩnh toàn thân xích lôa, lại tập trung nhìn vào, Hàn lão đại nổi giận, hận không thể thổ huyết tam thăng (học 3l máu)! Quan trọng hơn mọi địa phương đều bị kia thịt béo chặn! Ngay cả tiểu JJ cũng giống nhau! Ngụy Tĩnh, người chuyển qua đi! Ít nhất làm cho ta xem nhìn tiểu PP (cái mông) người chút

~Ngụy Tĩnh như mong muốn xoay qua chỗ khác, Hàn lão đại chảy nước miếng, cái cổ thật dài, tròng mắt, hai mắt đỏ đậm, trong lỗ mũi vù vù phun ra luồng đạo khí, cũng sắp, cũng sắp thấy được... Hàn lão đại gắt gao nắm chặt tay, ánh mắt một nháy một không, ngay tại chỗ mảnh treo chuông kia hết sức, Nhục Nhục chúng ta vĩ đại vậy cái đuôi ! Liền như vậy vung, nghịch ngợm cạo xát Ngụy Tĩnh trượt nộn nộn PP, trừ bỏ thật sâu bấp đuôi, cái gì cũng nhìn không tới ! ! Ngao ——! ! ! Chết tiệt Pì Nhục! Ta Hàn Thiên Long với người thể bất lưỡng lập (không thể cùng tồn tại)! ! Sớm muộn gì có một ngày lão tử muốn tiến cái đuôi chết tiệt của người!

(Ta khâm phục độ biến thái của anh công lun, cơ mà edit đoạn này làm ta mất máu quá đi *,*)

“Lão Đại, ngài sẽ chết tâm đi.” A Tử đồng tình nhìn Hàn Thiên Long huyết lưu như chú (máu chảy như thác), nguyên lai dục lộ còn xấu hổ là loại hiệu quả này a. Rõ ràng trọng điểm gì đều không thấy được, cũng có thể cố gắng hiển ra nhiều như vậy mới máu. Bất quá, lại nói, chỗ nhà lão sư của thiếu gia thật sự là thần khuyến, tiểu nhân trước kia hiểu lầm ngài, người trung tâm hộ chủ, bằng một cái cái đuôi bảo vệ ngài chủ tử cảnh xuân không ngoài tiết. Cái đuôi thần kỳ a!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nhục Nhục là từng sư khuyến, vốn pì, lại bị Ngụy Tĩnh sủng ăn uống mỗi ngày, càng pì, ôm ở trên tay chính là cái cầu ~~, cái đuôi như vậy gục xuống vừa lúc treo giữa hai chân Ngụy Tĩnh, sau đó lúc Ngụy Tĩnh xoay người, thân môn có thể tưởng tượng một chút, cái đuôi Nhục Nhục vừa lúc dán trên đỉnh PP Ngụy Tĩnh, tựa như mặc một cái quần tam giác siêu nhỏ, lộ ra bấp đuôi, còn kém như vậy một chút tiểu cây hoa cúc sẽ không đảm bảo, nhưng chỉ có như vậy lung lay sắp đổ, không phải rơi xuống >_< hàn=”” lão=”” đại=”” đáng=”” thương=”” nhất=”” Khang=”” khí=”” huyết=”” cuộn=”” cuộn=”” không=”” chỗ=”” phát=”” tiết=””>

ta cảm thấy được, Hàn lão đại một ngày nào đó sẽ đem Nhục Nhục hãm ... A, Nhục Nhục đáng thương! ! Hảo tướng cũng muốn dưỡng như vậy một con

mặt khác, Nhục Nhục là thuần trắng sắc từng sư

~~O

~~Đến chương này ta mới biết vì sao nó được gọi là Nhục Nhục a

~Từng sư khuyến :Một giống chó, còn được gọi là Chow chow, sở dĩ gọi vậy là vì có bờm xù lên như con sư tử, Màu lông phổ biến nhất của chúng là đỏ, đen, xanh, nâu vàng và kem, song còn có thể là màu nâu vàng nhạt, xám hoặc trắng.

9. Chương 9: Hàn Lão Đại: Người Quyền Rũ Lão Tử! . .

Ta đã thi xong!! () Hôm nay cũng là sinh nhật ta a~ Cho nên hôm nay chỉ đăng được 1c thôi, mai ta ta bồi mọi người 3c nha!!

Hàn lão đại cơn tức tràn đầy như trước, chẳng qua lửa này đã biến chất. Hiện tại Hàn lão đại không nghĩ tới việc lột da Ngụy Tĩnh, hẳn muốn lột y phục của Ngụy Tĩnh!

Ngụy Tĩnh hé ra mặt đen đến nỗi có thể trích xuất mực, ngoài cửa gió lạnh không ngừng thổi vào vù vù, Nhục Nhục đều lạnh lui tại một bên !

Hàn lão đại sắc mặt cười, không ngừng dịch chuyển móng, hận không thể lập tức dán trên người Ngụy Tĩnh. “Ta sẽ làm cho người đối cửa cho người, nếu không người hôm nay phải đến nhà của ta?” Hàn lão đại tính toán, A Tử không chút nào nể tình tại phía sau lão Đại nhà mình trở mình xem thường, lão sư của thiếu gia thông minh như vậy mới sẽ không để người lừa!

“Không cần.” Ngụy Tĩnh không hề nghĩ ngợi lập tức cự tuyệt. A Tử liếc mắt Hàn lão đại lập tức ủ rũ, một bộ: xem đi, ta cũng biết sẽ như vậy! Ai kêu người luôn đối với người ta kêu đánh kêu giết.

“Vậy người đêm nay ngủ ở đâu? Cửa đều bị phá hủy, rất nguy hiểm, vạn nhất có tiểu thâu (kẻ trộm), kẻ bắt cóc giật tiền cướp sắc...” Hàn lão đại càng nói thanh càng nhỏ, cuối cùng rõ ràng không thanh âm. Ngụy Tĩnh âm trầm trầm mắt nhìn hắn, lạnh lùng khoe miệng gọi lên, “Da mặt người còn có thể dày hơn chút sao?”

“... . Ta đã nói bồi thường cho người.” Hàn lão đại lui cổ nhỏ giọng xem nhẹ, biểu hiện ra đúng là bộ dạng hèn nhát, trong lòng đã đem Ngụy Tĩnh YY một vạn lần a một vạn lần, hắc Hàn lão đại khi nào thì đối người nhỏ giọng như vậy? Nếu không lão tử mặc danh kỳ diệu (không hiểu vì sao) coi trọng người, mới sẽ không cùng người bồi thường! Chờ ta đem người đoạt tới tay, hanh hanh! ! Bất quá nói trở về, còn không phải mỹ nhân sinh khí vẫn là mỹ nhân a. Kia ánh mắt nhuộm đẫm nước long lanh bị lửa giận lãnh liệt như vậy, kia bị nước ấm làm hai má ửng đỏ đáng yêu như vậy, kia thân thể tắm rửa qua hương vị sữa tắm ngọt ngào như thế, a, Ngụy Tĩnh, người tiểu tử này như thế nào có thể mê người như vậy! Người này rõ ràng là quyến rũ lão tử đấy thôi! (Khâm phục anh, chỉ là mới tắm xong lại bảo người ta quyến rũ ==!!!)

“Hai người các người, lập tức rút ra ngoài.”

“Ai! Đừng a.” Hàn lão đại nịnh nọt cười, “Nếu không ta đặt cho người một phòng, cam đoan là phòng tổng thống!” A Tử thì bí hiểm suy tính, lão sư của thiếu gia vì cái gì dùng lượng từ đơn vị ‘chích’ như vậy, chẳng lẽ, mình và lão Đại tại trong lòng lão sư của thiếu gia đã lưu lạc đến vị trí chỉ có thể dùng ‘chỉ’ đến sinh vật đo... ? (đây là từ chích , đó là một trợ từ biểu thị cảm thán hoặc xác định, còn là một phó từ có nghĩa ‘chỉ’, trong tình huống này có thể hiểu em Tĩnh đã coi thường hai người bọn họ)

Ngụy Tĩnh không có tâm tình cùng hỗn đản này tán dóc, cầm lấy di động vừa mới chuẩn bị trực tiếp gọi tới quân khu, để Nhị ca nhà mình mang mười mấy anh em binh lính đến thu thập hai hỗn đản này, không nghĩ tới di động liền vang lên, vừa thấy là số của Vệ Tướng.

“Tiểu thúc thúc, chúng ta đã đến N thị.” Điện thoại đầu kia, Vệ Tướng ôn hòa không nhanh không chậm nói. Ngụy Tĩnh mỉm cười, trong nhà đứa nhỏ này liền dựa vào ta, tuổi còn nhỏ liền thập phần trầm ổn, may mắn Ngụy Tường tìm chính là một người như thế, nếu là cái mặt khác không đứng đắn, thật không biết chờ Ngụy Tường tiếp quản Ngụy gia , chính là cái quang cảnh gì.

“Sẽ ở N thị ở vài ngày?”

“Đại khái một cái tuần.” N thị chính là cái ngàn năm cổ thành, phần đông là danh lam thắng cảnh, hơn nữa thức ăn cũng thực phong phú, đến đây không hảo hảo vui đùa một chút sao được. Tường muốn cùng S—FAN đều là tính toán như vậy, hai kinh tế nhân (nhà kinh tế?) đã xoay chuyển trời đất không còn chút sức lực nào, Tường muốn chi tùy hứng không ai bằng.”Ngày mốt là hội biểu diễn, lúc sau vẫn có thời gian, bằng hữu của tiểu thúc thúc khi nào thì có thời gian?”

Ngụy Tĩnh ha ha cười, “Đừng động bọn họ, các người khi nào thì muốn thấy bọn họ khi nào cũng có thời gian, nếu không cho các người kinh tế nhân theo chân bọn họ đàm cũng đúng.” Ngụy Tĩnh chính là biết dự vọng độc chiếm của Ngụy Tường có bao nhiêu mãnh liệt, bọn họ lần này đến N thị, biểu diễn chính là nhân tiện, cùng ái nhân thân thiết du ngoạn mới là thật. Ngàn vạn lần không thể quấy nhiễu Ngụy Tường hưng trí, bằng không toàn bộ chấm dứt!

“Ta đây ngày mai sẽ Lô Kiệt đi tìm người, người nói địa điểm đi.” Vệ Tướng nhìn Lô Kiệt đối diện một chút, người này rõ ràng cũng muốn hảo hảo ngoạn, cổ tình còn muốn làm ra một bộ dạng đại công vô tư. Quên đi, đã đem tất cả việc tại hội biểu diễn trước giải quyết hết, sau đó thống khoái ngoạn.

“Hành, đợi ta gửi tin nhắn cho người.”

“Ân, 88.” (88= bye bye)

“88 .”

“Người nói chuyện với ai! ?” Khi cúp điện thoại, Ngụy Tĩnh vừa nhắc đầu, Hàn lão đại kia trương thối mặt ngay tại trước mắt, thiếu chút nữa cùng đầu heo này đến hôn một cái! Ngụy Tĩnh nhú mày, trừng mắt gầm lên, “Cút xa một chút!”

“Nói! Vừa rồi là ai vậy? Cười YD (âm đang) như vậy! Còn định ngày hẹn mặt! Câu dẫn lão tử! Còn muốn lại đi thông đồng người khác?!” Hàn lão đại nổi giận đùng đùng, không đúng, phải là lật bình dấm chua. Dấm xách cổ áo Ngụy Tĩnh nói chuyện, A Tử trợn mắt há hốc mồm, lão Đại, người có chứng ảo tưởng, lão sư người ta khi nào thì quyến rũ người? Ta như thế nào không biết! Rốt cuộc lúc nào? Nói là chính người đập cửa nhà người ta, đá chó nhà người ta, người ta lúc này mới chạy ra đi!

Ngụy Tĩnh mặc danh kỳ diệu trát chớp mắt mấy cái, thầm nghĩ người này đầu óc có vấn đề, về sau tránh xa một chút. Nhưng lần này hay là muốn giáo huấn hẳn!

“Ngụy Tĩnh, ngươi cùng lão tử quay về... Ngao ——! !”

Ban đêm yên tĩnh, một cái tiểu khu đột nhiên vang lên một tiếng thảm thiết sói tru, sau một lát, toàn bộ nhóm tiểu hài tử trong tiểu khu khóc kêu một cái cực kỳ bi thảm, giống như chết cha. Đêm đó, tiểu khu náo nhiệt... . Sau một thời gian rất dài, nhóm mẹ mẹ (mẹ) nơi này đều lấy “Ngươi nếu không ngoan, ta gọi là lang nhà Ngụy lão sư gia đem ngươi bắt đi!” để hù dọa hài tử, về sau cứ thế... .

A Tử sắc mặt xám trắng, run rẩy ngón tay bưng chính đũng quần, mang theo chân, run run vui vẻ lui về phía sau hai bước, lão Đại kêu thật là thảm. . . . May mắn bị đá không phải mình, lão sư của thiếu gia thật độc a!

“Ngụy Tĩnh, ngươi. . . . Ngươi. . . . Ngươi...” Hàn lão đại thở hào hển, thống khổ , ngươi n lần, cuối cùng không âm ... Nhưng, A Tử biết, nhà hắn lão Đại muốn nói tuyệt đối là bốn chữ kia: mưu sát thân phụ (chồng)! Lão Đại, ngươi yên nghỉ đi! Có A Tử hiểu người!

(Hàn lão đại thật là... chưa chi đã nhận là chồng người ta!)

Ngụy Tĩnh một cước đem Hàn lão đại ‘chết không nhắm mắt’ đá văng ra, ôm Nhục Nhục đi vào phòng ngủ, thay đổi một bộ quần áo, lại sửa sang lại vài món, sau đó mang theo cái túi rồi đi, dắt Nhục Nhục, liền như vậy đi, cũng không quản trong phòng khách Hàn lão đại cùng A Tử , cũng không quan tâm cửa nhà thế nào, cũng không lo lắng tài sản trong phòng có thể hay không bị trộm, tiêu sái đi như vậy, không mang theo một mảnh áng mây. A Tử liền như vậy trở mặt nhìn, hắn lớn như vậy, tự giác đi theo lão Đại hạng người gì đều xem như kiến thức , Ngụy Tĩnh loại này vẫn là người thứ nhất. Lúc này, trong kho từ thiếu thốn của A Tử đột nhiên toát ra hai chữ: cá tính!

10. Chương 10: Hắc Bang Lão Đại Phản Kích . .

Hàn lão đại ngã chổng vó nằm ở trên giường bệnh, hai con mắt tròng thật to, mắt không chớp nhìn trần nhà, người không biết còn tưởng rằng người này thật là chết không nhắm mắt. Không biết, Hàn lão đại tự hỏi, sống trong đời tối trọng yếu phải một lần tự hỏi, mặc kệ kết quả như thế nào, cái này cũng là một bước ngoặt quan trọng của đại não của Hàn lão đại không có thuốc nào cứu được. Dưới đây là tổng kết của chính Hàn lão đại, nếu có chỗ không đúng thỉnh thứ lỗi cho đại não của Hàn lão đại đã không có thuốc nào cứu được:

Sự tình là như vậy, lúc đầu, ta cùng Ngụy Tĩnh tiểu tử kia vận mệnh tình cờ gặp gỡ tại quán bar, ta đối tiểu tử kia nhất kiến chung tình, nhưng tiểu tử kia không biết xấu hổ, dám thừa dịp lão tử uống say ở trước mặt tiểu đệ lão tử làm cho lão tử mặt vô tồn (không còn mặt mũi)! Nhưng lão tử khoan dung, tha thứ hẳn, cũng đăng môn báo phỏng, hẹn hẳn cùng nhau ăn lẩu. Mẹ nó! Lão tử thật sự là quá vĩ đại! Ngụy Tĩnh tiểu tử kia rất hợp lão tử ăn uống! Sau đó, là con chó kia của Ngụy Tĩnh, con chó này sau này chắc chắn loại bỏ nó! Có lão tử không có hẳn có hẳn không có lão tử! Chậm đã, lạc đề, tiếp tục. Ăn, đến đâu? Đúng rồi, đến đăng môn báo phỏng (tới nhà thăm hỏi). Lão tử thừa nhận, nơi này cái đầu lão tử thiên tài vậy đầu xuất hiện sơ suất, không nên lấy chó của Ngụy Tĩnh ra trêu đùa. Nhưng lão tử không phải không có đòn chết nó sao! Vì mao ngươi còn muốn vô tình như thế cầm kiếm chém ta? (chú ý lúc này, trí nhớ Hàn lão đại xuất hiện hỗn loạn, rốt cuộc Ngụy Tĩnh đúng là biết tình hình thực tế trước khi chém, vẫn là lúc sau, đáp án này tất cả mọi người đều biết, liền đương sự không biết) lão tử xuất sư bất lợi, đành phải tạm thời dẹp đường hồi phủ. Sau đó Ngụy Tĩnh tiểu tử kia nói muốn tới đi thăm hỏi gia đình, lão tử ân cần chuẩn bị, nhưng hắn lại phóng lão tử bỏ câu (chắc là bắt ảnh chờ), lại một lần làm cho lão tử ở trước mặt các huynh đệ mất hết mặt mũi. Nhưng là nhãn thực không thể nhẫn, mẹ nó, lão tử trình độ văn hóa thật cao! Ngạc ý này lão tử cũng có thể nghĩ ra được. Hắn không đến, lão tử đành phải đi tìm hắn. Lão tử thề, cái kia đe dọa thật sự chính là đe dọa, cho tới bây giờ không tính toán cụ thể đã thực hiện, nhưng Ngụy Tĩnh tiểu tử kia lại sợ tới mức trốn ra cửa sau. Lão tử cái kia lòng tràn đầy triu mến a, đã nghĩ lập tức đi an ủi hắn, đương nhiên lập tức lại đi nhà hắn. Lão tử thừa nhận, ngày đó cái đầu thiên tài của lão tử lại xuất hiện sơ suất, lão tử đã quên mang chìa khóa, thế cho nên chỉ có thể mạnh mẽ đột phá, nhưng lão tử thật sự đã đền cho người cái cửa a! Ngụy Tĩnh, ngươi tiểu tử này nhưng lại muốn mưu sát chồng! (nơi này trí nhớ lần thứ

hai hỗn loạn). OK! Tổng kết xong, sự thật chứng minh lời nói và việc làm của lão tử là hoàn mỹ như vậy, là Ngụy Tĩnh tiểu tử kia quá ác tâm! Nhưng lão tử chính là thích người! Người hiện tại đi gặp gian phu. Lão tử đều tha thứ người, chỉ cần sau khi lão tử xuất viện, người cam đoan rút cuộc không bao giờ trèo tường (aka ngoại tình), lão tử cam đoan nhất định đối với người hảo!

(Công nhận anh Long quá mức tự kỷ a~)

Dừng ở đây, Hàn lão đại đã hoàn toàn lâm vào hoàn cảnh không thể tự kèm chế, cũng đã bắt đầu bắt buộc người khác tin tưởng ‘sự thật’ vớ vẩn này.

“Hữu Dạ a.”

“Ân.” Hàn Hữu Dạ ngồi ở mép giường bệnh, mí mắt cũng không quá quan tâm một chút, tùy ý ân một tiếng. Hắn đang tập trung tinh thần ngoạn PFP, trước kia hắn là không đùa, mấy ngày hôm trước Phàm Mộ Phi mua một cái, nhìn hắn đùa thật có ý tứ, chính mình cũng mua một cái, hiện tại đang ngoạn cùng Phàm Mộ Phi một trò chơi, so với ai khác trước thông quan (qua cửa).

“Người cảm thấy Ngụy lão sư thế nào a?” Hàn lão đại hoàn toàn không thêm để ý phản ứng của con mình, tự cổ tự đắc hỏi. (tự mình phải hỏi)

“Tạm được.”

“Người muốn một nụ nụ sao?”

“Không nghĩ.”

“Vậy người muốn một ba ba sao?”

“Đã có.”

“Nhưng cha muốn một lão bà a. Cha đều độc thân lâu như vậy.” Hàn lão đại không cảm thấy lòng có một chút thẹn thùng nào.

Hàn Hữu Dạ kéo kéo khóe miệng, rốt cục đem tầm mắt theo PFP trên đời, “Cha, người muốn đuổi theo Ngụy Tĩnh?”

Hàn lão đại mạnh mẽ gạt đầu, cũng hưng phấn ngồi dậy, ôm lấy bả vai Hàn Hữu Dạ, ca lương hảo nói: “Ta cảm thấy được Ngụy Tĩnh tiểu tử kia rất đúng lúc. Người cảm thấy thế nào? A, da thịt kia trắng nõn, môi kia đỏ mọng thủy nhuận, ánh mắt kia xinh đẹp, tiểu PP kia đỉnh kiêu, hết thấy đều là đẹp như vậy hảo.” Hàn lão đại ngẩng đầu, vẻ mặt trở về chỗ cũ.

Hàn Hữu Dạ ngạc nhiên vội hỏi nói: “Làm sao người biết điều này? Không có khả năng a, Ngụy Tĩnh căn bản không phải...”

“Cha tận mắt thấy a. Thân thể hoàn mỹ kia sau khi tắm rửa, muốn thay thế con tử cầu kia cỡ nào a.”

“Cái gì a.” Hàn Hữu Dạ nhíu mày, căn bản gì đều nghe không hiểu. Nhưng Hàn lão đại không thêm để ý, hắn chính là muốn tìm người nào đó để nói chuyện này, nội tâm của hắn hưng phấn loại tình cảm không thể biểu đạt. “Hữu Dạ a, cha lần này ngạ xuống. Từ hôm nay trở đi, cha phải làm một hảo nam nhân! Hảo lão công! Chiều cổ hảo người cùng Ngụy Tĩnh tiểu tử kia.”

Hàn Hữu Dạ một chút cũng không cảm động, mặt không chút thay đổi cúi đầu, tiếp tục ngoạn. Nhâm Hàn lão đại ở bên kia nào một người bổ sung tốt đẹp chính là lam đồ.

Hết thấy đều là vọng tưởng!

Ngụy Tĩnh ngày thứ ba trở lại nhà trọ, cửa đã bị trang hảo, đồng thời bảo hiểm, cộng thêm lưới sắt, mặt trên còn treo vắn dây xích khóa to bằng cánh tay trẻ con, Ngụy Tĩnh nhất thời hắc tuyến, nhà hắn là ngục giam sao! Trên cửa mặt còn dán tờ giấy, Ngụy Tĩnh tức giận nhanh chóng bóc đến, nội dung như sau:

Lão bà đại nhân thân mến... .

Tê ——

Ngụy Tĩnh mặt không chút thay đổi hủy thi diệt tích, hấn thậm chí không nghĩ xem nội dung bên trong, mở đầu bằng câu này cũng đã cấu thành tử tội của Hàn Thiên Long. Ngụy Tĩnh yên lặng lấy ra chìa khóa chuẩn bị mở cửa, tay mới vừa đưa đến, thân thể toàn bộ phượng vị tạm dừng, cửa này. . . . Cái cửa chết tiệt này hấn không có chìa khóa! Hàn Thiên Long chết tiệt! Hấn cố ý!

“Này, lão sư.”

“Ở bệnh viện nào.”

Hàn Hữu Dạ nhếch khóe miệng, “Bệnh viện Mã Lệ Á.”

Ngụy Tĩnh ‘ba’ khệp lại di động, sự thật chứng minh, Hàn Thiên Long cuối cùng làm một việc có đầu óc.

“Cha, lão sư đến đây.”

Hàn lão đại YD cười hắc hắc, đắc ý chuyển cái chìa khóa trong tay, “Hữu Dạ, cũng là người này biện pháp hảo.” Cùng Ngụy Tĩnh tiểu tử kia giao thủ vài lần hợp lại, không một lần chiếm thượng phong, vừa nghĩ tới Ngụy Tĩnh tiểu tử kia đang ngoan ngoãn hướng nơi này đến, loại cảm giác này thực mẹ nó thích!

Ngụy Tĩnh mặc kệ tới chỗ nào đều cũng có tu dưỡng có phong độ, cứ việc biết mình bị tính kế, nhưng lại tưởng tượng, đây coi là tính toán cái gì? Hoàn toàn là tiêu chuẩn học sinh tiểu học, muốn là hấn nói, trực tiếp đem cái chìa khóa treo lên, đợi cho cửa mở, mới phát hiện bên trong đã đổi chủ, nhân gia tam lỗ hồng trợn mắt há hốc mồm nhìn hấn nói: tiên sinh người đi nhầm . Lúc này mới có trùng kích tính!

“Cha, lão sư không dễ dàng đối phó như thế.”

“Nga nga, người trở về đi.” Hàn Hữu Dạ nói gì đó, Hàn lão đại căn bản không có nghe, hấn chỉ biết là Ngụy Tĩnh đợi muốn tới , lão bà đại nhân của hấn muốn đến thăm hấn

~ nga đã! Thật hạnh phúc

~Hàn Hữu Dạ trở mình xem thường, nhìn về mặt mê đắm cầu Hàn Thiên Long, đức hạnh của cha hấn như vậy có thể theo đuổi Ngụy Tĩnh, thật sự là không có thiên lý !

11. Chương 11: Thông Báo . .

“Lão sư.” Hàn Hữu Dạ đi đến nửa đường, vừa lúc gặp được Ngụy Tĩnh về mặt nhàn nhã hướng bên này đi tới. Hàn Hữu Dạ có chút cười ngạc nhiên, nhìn bộ dáng lão sư đích hấn tựa hồ không phải lúc sinh khí a, chẳng lẽ cha thật sự có hy vọng? Sao, làm sao có thể! Hàn Hữu Dạ thiếu chút nữa bị chính mình dọa tới rồi, nhanh chóng lắc đầu, Ngụy Tĩnh buồn cười nhìn, hài tử này bình thường mặt không chút thay đổi cũng có lúc đáng yêu thôi!

“Ân.” Ngụy Tĩnh cười tùm tùm đích, vỗ vỗ bả vai Hàn Hữu Dạ, hỏi: ” Cha người phế đi (tàn phế) không?”

Quả nhiên... Hàn Hữu Dạ bình tĩnh . Ngụy Tĩnh đây là tiểu lí tàng đao a. Này nếu làm cho cha một mình một người đối mặt, nói không chừng chờ lúc xuất viện thật sự phế đi.”Lão sư, ta cùng người cùng đi đi.”

“Người không phải chuẩn bị trở về đi sao?” Ngụy Tĩnh tựa tiểu phi tiểu, Hàn Hữu Dạ tri giác trên mặt có điểm năng, xấu hổ đích khụ một tiếng, “Ta là muốn đi mua chút đồ vật này nọ, nhưng ta vừa rồi lại nghĩ đến nơi đó còn có ba, cho nên ta còn là cùng ngài cùng nhau qua đi đi.”

Ngụy Tĩnh ngắt khóe miệng, gì cũng chưa nói, nhàn nhã lại bắt đầu bước đi thong thả. Hàn Hữu Dạ chạy nhanh đuổi kịp. Vị này chủ nhiệm lớp ở trong trường học rõ ràng không đáng sợ như vậy a! Mặc danh kỳ diệu, hiện tại vì cái gì nghĩ sợ hấn như vậy? Hàn Hữu Dạ không nghĩ ra, đây là nhân thân mình khí chất biến hóa, ở trường học, Ngụy Tĩnh thu liễm hơi thở, làm bộ như một gã giáo sư bình thường, mà ra khỏi trường học, Ngụy Tĩnh đó là khí tràng toàn bộ khai hỏa , đây là áp lực vô hình, hiện tại Hàn Hữu Dạ còn rất tuổi trẻ, chỉ biết là Ngụy Tĩnh làm cho người ta cảm giác không giống nhau, nhưng không biết rốt cuộc đã xảy ra biến hóa như thế nào.

“Người thích ta.” Vừa thấy mặt, Ngụy Tĩnh mở đầu đó là một câu kinh thiên động địa như vậy, gì chần chệm đầu không có, dự định đem một lời yêu cảm thiên động địa thảng sáu tuyệt bay thông báo cấp Hàn lão đại nghẹn gần chết. Nửa ngày chỉ lằng lằng (lằng = ngốc) gật đầu.

Ngụy Tĩnh mỉm cười, “Thực hiển nhiên tình thương của người chỉ ở mức tiểu học.”

Hàn Thiên Long nháy mắt mấy cái, trực giác hần lão bà tương lai nói chuyện quá bí hiểm, choáng váng nửa ngày, lắp bắp nói: “Àn, ta tốt nghiệp tiểu học.”

Hàn Hữu Dạ hận không thể giơ thẳng lên trời thở dài, cha a cha! Người ta không phải kia ý tứ a! Quả nhiên, cha người nếu có thể theo đuổi Ngụy Tĩnh, thì phải là sơn vô lăng thiên địa hợp!

Ngụy Tĩnh xì cười ra một tiếng, người này lúc trung thực vẫn có chút ý tứ đích.

“Ta không thích người. Về sau đừng đến phiền ta.” Lời nên nói vẫn phải nói, trước không nói Hàn Thiên Long là một nam nhân, hay nữ nhân, hần cũng không muốn cùng hắc bang quan hệ.

Hàn Thiên Long ngơ ngác nhìn Ngụy Tĩnh, một lòng nhất thời toái thất linh bát lạc, miệng há ra lại hợp hợp lại há ra, nửa ngày chưa nói ra đến một câu. Hàn Hữu Dạ tại một bên nhìn, đều cảm thấy được lòng chua xót, lúc này mới cảm thấy được chính cha mình lần này là nghiêm túc, hần là thật sự thích Ngụy Tĩnh. Tình thương tuy rằng thấp điểm nhưng thích một người tâm cũng là giống nhau. Ngụy Tĩnh, người cũng quá độc ác đi! Hàn Hữu Dạ lại oán giận Ngụy Tĩnh đến, trong lòng biết chuyện này cũng không quái Ngụy Tĩnh, thích chính là thích, không thích liền không thích, cảm tình việc này miễn cưỡng không đến, nhưng người theo ta cha còn không có sống chung, hiện tại đã nói không thích, sẽ không thể cho hần một cơ hội sao!

Ngụy Tĩnh mặt không chút thay đổi xoay người, đi vài bước, quay đầu lại lại đã đi tới. Hàn lão đại nhất thời ánh mắt sáng lên, nghĩ đến còn có hi vọng, nào biết Ngụy Tĩnh vươn tay ra, thản nhiên nói: “Chìa khóa cửa.”

Hàn lão đại quang mang trong mắt nhất thời tắt, ảm đạm không ánh sáng, cúi đầu, sa sút tinh thần, nhưng một chút đều không có dấu hiệu đưa chìa khóa. Ngụy Tĩnh hơi hơi thiêu mi, thu hồi tay, xoay người bước đi. Một cái cửa mà thôi, hần còn lộng không ra?

“Lão sư, chờ một chút.” Hàn Hữu Dạ từ phía sau đuổi theo, “Cha đưa cho người.”

Ngụy Tĩnh gật gật đầu, tiếp nhận, khẽ thở dài. Kỳ thật ngay từ đầu hần không muốn hướng phương diện kia, thẳng đến hai ngày trước cùng Ngụy Tường, Vệ Tường còn có ba người bạn tốt tán gẫu chuyện lý thú cho tới ngốc tử kia, trải qua bọn họ một điểm chỉ ra mới biết được, nguyên lai ngu ngốc này là ý tứ này, hơn nữa chính hần còn không hiểu được. Nguyên bản thâm nghĩ cảm cái chìa khóa bước đi, về sau nếu không trêu chọc hần, nhưng là vừa vào phòng bệnh, Ngụy Tĩnh liền biết, ngu ngốc này ở trên giường nằm hai ngày, cuối cùng cũng suy nghĩ cẩn thận.

“Lão sư, cha ta nói hần còn không có bị phế bỏ, cho nên sẽ không bỏ qua.” Hàn Hữu Dạ nhanh chóng nói xong, chạy nhanh triệt (rút lui)! Đối với Ngụy Tĩnh câu kia tình thương chỉ có tiêu chuẩn tiểu học thâm dĩ vi nhiên (sâu sắc), người thông báo liền thông báo thôi! Tới trước một xuất sư bất lợi, còn chưa nói ra đã bị người ta giành trước cự tuyệt, choáng váng. Đã mất cơ hội đầu tiên, chờ hoàn hồn, lại muốn tỏ vẻ quyết tâm, tỏ vẻ liền tỏ vẻ đi, thế nhưng kêu nhi tử nhấn dùm! Thương thế của người chính là ngoạn ý kia mà (cái đó đó í), không phải chân! Ngay cả dũng khí một mặt đối mặt đông đặc thông báo cảm động lòng người đều làm không được, người nha thoái hóa đi! Lão tử khinh thường người! Hàn Hữu Dạ nghĩ như vậy, nhưng vẫn là quan tâm chính cha mình, nhưng hần quan tâm chính là trên phương diện khác. Chính cha mình chính mình rõ ràng, Hàn Thiên Long hữu dũng vô mưu, Thiên Long bang có thể lấy được N thị hắc đạo vị trí thứ nhất, trừ bỏ một chút tiểu vận khí ở ngoài, nguyên nhân lớn hơn là Lô Mộng Quân. Người này diện mạo đáng khinh không chịu nổi không nói, thân thể cũng là gầy, căn bản không phải một người quần đánh nhau, chủ ý xấu cũng là một trào một bó to, Hàn Thiên Long có địa vị hôm nay, hoàn toàn là người này tại phía sau màn đẩy lên. Thiên Long bang mặt ngoài xem ra của Hàn Thiên Long, Trên thực tế của Lô Mộng Quân này, nhưng Hàn Hữu Dạ biết, Lô Mộng Quân chưa bao giờ nghĩ tới đoạt vị, bởi vì hần biết mình khó có thể áp chế mọi người, mà Hàn Thiên Long một thân cật mạnh, đánh nhau thứ nhất, đối hần lại là rất tin tưởng không nghi ngờ, có một người như thế làm tay súng chính mình, chính mình chẳng

những an toàn lại có người thay hấn đi phía trước, bảo tiêu miễn phí, ngốc tử mới có thể giết hấn. Hiện giờ, trên đường lại là bấp bênh, Lô Mộng Quân đã tâm thật lớn, này vô liêm sỉ khẳng định sẽ không bỏ qua cơ hội lần này đục nước béo cò! Cha lại sẽ bị hấn lợi dụng, Hàn Hữu Dạ đã nhẫn nại thật lâu, mắt thấy chính mình cha đối Ngụy Tĩnh có ý tứ, Ngụy Tĩnh vừa thấy chính là một người có trí tuệ, Hàn Hữu Dạ không khỏi mà bắt đầu động tâm tư. Cùng với cha bị một người âm ngoan giả dối lợi dụng, chết không nhắm mắt, còn không bằng hấn bị người mình thích lợi dụng, tương lai đấu tranh anh dũng nếu vướng, cũng là mỉm cười cửu tuyền nốt! (tác giả: Hàn Hữu Dạ a, người chính là muốn cha người chết là được rồi. Hữu Dạ, trùng: thiên hạ sắp loạn, một hồi quần hùng tranh bá chiến sắp bắt đầu, ta cha tất nhiên sẽ không lùi bước, không lùi sẽ... . Tác giả: hiểu được hiểu được!)

Hàn Hữu Dạ bên này một người suy nghĩ vô số, một người khác còn lại là vẻ mặt hắc tuyến, Hàn Thiên Long lời này là muốn chính mình dẹp đường trở về, hoàn toàn phé đi hấn?

12. Chương 12: Cả Lớp Động Viên (thượng) . .

Sáng sớm, Hàn Hữu Dạ ngáp lên xe, trong giây lát trên vai nhiều hơn một bàn tay đến, ở trong bang ai dám vô lực như vậy rất đúng hấn!? Trong lòng cả kinh, thân thể hơi hơi cứng ngắc, nghĩ đến lái xe phản bội, đầu óc rất nhanh xoay tròn, là gọi người vẫn là không gọi?

“Hữu Dạ, cha đưa người đi trường học.” Bên tai truyền đến thanh âm Hàn Thiên Long vui tươi hơn hử, Hàn Hữu Dạ chớp hạ ánh mắt, rốt cục phục hồi tinh thần lại, không phải ám sát! “Cha, về sau trước tiên cho ta biết một tiếng!”

“Ai? Cái này dọa người?” Hàn Thiên Long cười nhạo, “Này không giống như là nhi tử của Hàn Thiên Long ta a.”

Hàn Hữu Dạ trừng mắt, “Người thử xem sáng sớm mặc danh kỳ diệu bị người từ phía sau đáp ở vai!” Người bình thường có lẽ không có gì, nhưng trên đường lẫn lộn liền không giống với, Hàn Thiên Long xấu hổ cười hắc hắc, “Về sau ta chú ý, chú ý.”

Hàn Hữu Dạ tức giận trở mình xem thường, vốn đang muốn ở trên xe đánh một giấc, bây giờ là một chút buồn ngủ cũng bị mất, thực nên cảm tạ chính cha mình! “Cha, người quý dị như vậy tốt cùng là muốn làm gì?” Đưa chính mình đến trường? Thiên tài tin! Cha mình là diễn hình ngày đêm diễn ảo, buổi tối rượu trì thịt lâm (suối rượu rừng thịt, dã man a~), ban ngày vù vù ngủ nhiều, đột nhiên hành vi quái dị như vậy, sẽ không phải là...

“Cha, người muốn đến trường học tìm Ngụy Tĩnh?” Nguyên nhân chỉ có một cái này.

Hàn Thiên Long cười hắc hắc, “Ta đi trước đón hấn, cùng tiến lên học.”

“Kia chính người đi, chúng ta cùng hấn không hề tiện đường.”

“Tiện đường! Tiện đường! Chúng ta đi vòng qua đi không phải tiện đường sao! A Đúc lái xe!”

Hàn Hữu Dạ không nói gì, điều này cũng kêu tiện đường? Nhà hấn tại phía tây khu người giàu có, Ngụy Tĩnh tại phía đông khu dân cư bình dân, cái này gọi là tiện đường? “A Đúc thúc, ăn đường cũ đi, đường vòng ta sẽ muộn.”

“Ai! Hữu Dạ a, người liền giúp giúp cha đi! Người xem cha cái thân này tuổi thật vất vả tìm được cái thích, con mẹ nó người không có chút điểm hợp tác!” Hàn lão đại càng nói càng bị khuất, ngay cả nhi tử của bản thân cũng không giúp chính mình, còn có cái gì hảo hốn (kết hợp)!

Hàn Hữu Dạ bắt đầu dĩ thử dài, than thượng có một người cha không có đầu óc như vậy là mệnh hấn không tốt.”Cha, không phải ta không giúp người. Thứ nhất, nhà Ngụy Tĩnh cách nhà chúng ta ít nhất nửa giờ lộ trình, chờ chúng ta đến hấn sớm xuất phát; thứ hai, người đây là đang theo đuổi, người ngay cả dừng khí một mình đối mặt đều không có sao? Ta cũng không nhát gan như vậy cha!”

“Xú tiểu tử! Ai nói lão tử không dám! Lão tử chính là. . . . Chính là... Tìm không thấy có...” Hàn lão đại thực buồn bực, Ngụy Tĩnh lì lợm, mấy ngày hôm trước đã đưa qua đi vài ba lễ vật , hoa tươi, châu báu, xe thể thao cuối cùng thậm chí là một cái rương tiền mặt trực tiếp bày ra trước mặt Ngụy Tĩnh, đều bị lui trở

về, sau lại tiểu đệ học thông minh, kiên quyết không thu hồi, ai biết người ta bán lại, tiền quyền cho dự án Hy vọng! Hàn lão đại cái kia đau lòng a, đây chính là xe thể thao cao cấp mấy trăm vạn một lượng a (nói trắng ra là mấy trăm triệu cùng một ngàn, ước chừng 3 tỷ mấy Đ), hần đều luyện tiếc!

Hàn Hữu Dạ trở mình xem thường, “Người muốn lấy ta làm có ta cũng không ngại, nhưng dù sao người tìm một cái giống hơn một chút! Người nghĩ Ngụy Tĩnh là gốc tử sao, nhà của ta cùng nhà hần có thể tiện đường sao!”

“Chính là, dù sao đã như vậy, dù cho tìm được có, Ngụy Tĩnh cũng biết là có thôi!” Hàn lão đại nhỏ giọng nói thầm, hần đây không phải là không có biện pháp sao... Hần cùng Ngụy Tĩnh nguyên bản sẽ không quan hệ gì, xuất hiện duy nhất đó là Hàn Hữu Dạ, không lấy Hàn Hữu Dạ lấy có hần còn có lý do gì?

Đạo lý kia Hàn Hữu Dạ cũng biết, có điểm cảm thán, người khác đều là luyện ái biến choáng váng, cha mình hoàn toàn tương phản, luyện ái ngược lại chỉ số thông minh có điều bay lên, hiện tượng tốt! “Cha, người hôm nay hãy đi về trước đi. Thái độ Ngụy Tĩnh làm người khiêm tốn, người cho dù lái xe đi đưa hần, hần cũng sẽ không ngồi xe của người.” Hàn Hữu Dạ không biết Ngụy Tĩnh mỗi ngày là đến trường học như thế nào, nhưng tuyệt không phải là giống chính mình cho lái xe chạy đến chỗ hẻo lánh chính mình lại đi bộ đến trường học. Nhưng Ngụy Tĩnh người này cũng tuyệt sẽ không ngồi xe bus hoặc là tàu điện ngầm, tuy rằng không biết thân phận Ngụy Tĩnh, có một chút có thể khẳng định cử chỉ khí chất đó, tuyệt đối là đại gia tộc bồi dưỡng ra, rất có thể đánh nhau cũng không, phải là chạy bộ. Vừa nghĩ tới Ngụy Tĩnh ngẫu nhiên cùng bọn họ chơi bóng rổ, Ngụy Tĩnh ngoạn ba, bốn mươi phút cũng sẽ không giống bọn họ mồ hôi ướt đầm, phải là mỗi ngày đều có huấn luyện mới đúng.

“Kia phải làm gì?” Hàn lão đại nóng nảy, hần trong đầu có thể toàn bộ chiêu tán gái có thể sử dụng đều dùng tới !

“A Đức thúc, nơi này để ta xuống.” Hàn Hữu Dạ nhìn tới địa điểm xuống xe rồi ngừng đầu đối lái xe nói, để ý y phục, quay đầu đối Hàn lão đại nói: “Cha, ta sẽ nghĩ biện pháp, buổi tối trở về lại nói cho người.”

“Hào! Hào! Phải nghĩ thật tốt na! Không nghĩ ra được thì để cho bạn học người nghĩ, đúng rồi người ngồi cùng bàn không phải lớp trưởng sao, hần là thực thông minh đi, để cho hần cùng nhau nghĩ!” Hàn Hữu Dạ trở mình xem thường, cha a, người kêu một người bị nữ sinh đuổi tới WC nghĩ cho người phương pháp tán gái, người đầu bã đậu !

‘linh linh linh.’ ngoài cửa sổ xe một tiểu tử suất đánh xe linh, vẻ mặt cười sáng lạn, nhìn Hàn Hữu Dạ trong xe. Người sau mỉm cười, “Cha, ta đi học.”

“Nga, hảo.” Hàn lão đại rất nhanh hạ cửa sổ, nhìn Phàm Mộ Phi, Phàm Mộ Phi trên mặt cười bỉ còn muốn sáng lạn, ” Lớp trưởng, Hữu Dạ nhà ta ở trong trường học thật sự là được người chiếu cố rồi ~ ”

Phàm Mộ Phi run run, vội vàng xuống xe, “Bá, bá bá, vâng, hần là nên!”

“Ha ha, người trẻ tuổi tốt, thông minh a. Trưởng lớp rất giỏi a.” Hàn lão đại trình độ giới hạn tiểu học, tại lớp học vẫn là áp đáy hòm, hần liền nhớ rõ trước đây lớp trưởng thực thông minh thực uy phong, đều khinh thường bọn họ này đệ tử hư hỏng, Phàm Mộ Phi lớp trưởng này cùng Hữu Dạ nhà hần tốt như vậy, Hàn lão đại trong lòng miễn bàn rất hiếm có ý, nói con mình lợi hại a! Hàn lão đại biết mình đầu óc không tốt, mặc dù còn không đến mức nhìn thấy Phàm Mộ Phi này loại người tự ti, nhưng ít nhiều vẫn là để ý, cho nên nhìn Phàm Mộ Phi không tự giác mang theo một phần nói không rõ ý tứ hàm xúc, nhìn Phàm Mộ Phi càng ngày khẩn trương, vừa rồi vị lão Đại này nói ‘chiếu cố’ đi! từ ‘chiếu cố’ này ở trong phim truyền hình về hắc bang cũng không phải là lời ca ngợi a! ! Nan (khó), chẳng lẽ... .

“Đừng để ý đến hần.” Hàn Hữu Dạ liếc liếc mắt một cái ngây ngô cười Hàn Thiên Long, giữ vai Phàm Mộ Phi, ngồi lên chỗ ngồi phía sau xe đạp, “Đi thôi.”

“Nga.” Phàm Mộ Phi nột nột gật đầu, “Kia, kia bá bá, chúng ta đi .”

“Ân.” Hàn lão đại khụ một tiếng, phát tay chào, chờ lúc hai người đi hơn mười thước, lại đột nhiên tìm hiểu ngoài cửa sổ quát: “Hữu Dạ a, nhất định đặc cho ta như thế nào nghĩ phương pháp theo đuổi lão sư người a ——! !”

Phạm Mộ Phi toàn thân một trận tê liệt, cả kinh, xe đạp thiếu chút nữa bay đi, Hàn Hữu Dạ phản xạ thân thủ ôm chặt thắt lưng Phạm Mộ Phi, lập tức lại hồi hận, trên mặt một trận đỏ bừng, cử chỉ này quả thực... Quả thực... Hàn Hữu Dạ nghĩ không nổi nữa, nhanh chóng thu hồi tay, oán hận cho cái ót Phạm Mộ Phi, “Đi cẩn thận chút!” (khúc này bạn Dạ siêu cute a~)

Phạm Mộ Phi bị Hàn lão đại trong lời nói lẫn kinh thiên động địa kia dọa tới rồi, nột nột gật đầu, ngay cả cử chỉ mập mờ vừa rồi của Hàn Hữu Dạ cũng không phát hiện, trong đầu hẳn bây giờ là mơ hồ. Hàn Hữu Dạ quay đầu, còn nhìn Hàn Thiên Long cười hắc hắc, hai mắt đưa ngang, “Đừng ở bên ngoài la hét, nếu có lần sau, chính người theo đuổi!”

Hàn Thiên Long vội gật đầu, “Đã biết! Đã biết!”

“Hữu Dạ, ba ba của người hẳn đối lão sư... .”

“Người câm miệng!”

“Nga...”

13. Chương 13: Cả Lớp Động Viên (hạ) . .

Ta đã trở lại, thật may là lap-chan không bị gì cả!! >Δ<>

Phong hoa tuyết nguyệt (chỉ tình yêu) chính là chuyện mối tình đầu ở tuổi thiếu niên mà các thiếu nữ luôn khao khát, đáng tiếc chính là, một người là hắc bang Thái tử không có kinh nghiệm luyện ái (yêu đương), một người bị nữ nhân theo đuổi trốn vào WC thiếu chút nữa mắc chứng sợ nữ giới là tiểu ban trưởng (lớp trưởng), hai vị này ở cùng nơi có thể nghĩ ra phương pháp theo đuổi mới gặp quỷ, hơn nữa còn là theo đuổi nam nhân, càng không thể nào! Dưới sự bắt đắc dĩ, hai người thương lượng một phen, quyết định thỉnh giáo đám ma nữ trong lớp (aka hội hủ nữ). Sự thật chứng minh, nhân loại là có thể tiến hóa thành chủng tộc cao cấp, nghĩ lúc khai giảng ấy, vẫn là nam sinh đậu (đùa giỡn) nữ sinh, bây giờ là trái ngược, là nữ sinh đỉnh đặc chỉ vào hai nam sinh diện mạo thanh tú, nghĩ ra nam nam đồng cung đồ. Các nam sinh khổ không thể tả, nhưng đến nay chuyện này còn không có đến phiên Hàn Hữu Dạ cùng Phạm Mộ Phi, chỉ vì hai người này là trấn ban chi bảo (như trấn sơn chi bảo, ta cũng không hiểu lắm), không dễ ra tay, đương nhiên, chủ yếu nhất vẫn là Hàn Hữu Dạ kia tương mặt bằng vạn năm không thay đổi, đôi mắt nữ sắc như trước là hàn băng, không có nữ sinh nào có gan đối hẳn đưa ra yêu cầu này.

Nhưng hôm nay không giống, nữ sinh cả lớp biết cơ hội tới !

“Người người người người lời này thật sao!” Cán bộ môn Ngữ văn kích động đầu lưỡi thốt lại, thể văn ngôn đều nhanh đọng tới .

Hàn Hữu Dạ yên lặng gật đầu, trong lòng oán hận, lão cha chết tiệt, vì người ta con mẹ nó muốn bán đứng nhan sắc! “Chỉ cần các người nói cho ta biết phương pháp theo đuổi ban đạo (chủ nhiệm).”

“Ai muốn theo đuổi? !” Cả lớp nữ sinh vây quanh hai người, mỗi người đều là mắt tỏa ra quang mang quỷ dị, Phạm Mộ Phi gian nan nuốt nước miếng, hẳn cảm thấy được chính mình chứng sợ nữ giới muốn tái phát .

Hàn Hữu Dạ chọn mi, “Không thể trả lời.”

“Chúng ta đây cũng không nói cho người.” Các nữ sinh cũng không ngốc, một đám nghễnh đầu nhỏ, miễn bàn đa ngạo khí.

Hàn Hữu Dạ cười lạnh, “VẬY coi như, trên thế giới tối không thiếu chính là nữ nhân.”

“Người! Người này... . !” Cán bộ Ngữ văn hai tay nắm thả thả lại nắm, cuối cùng vỗ cái bàn, “Hảo, một lời đã định! Chúng ta giúp các người theo đuổi ban đạo, sau khi chuyện thành công, tập thể nam sinh các người làm người mẫu cho chúng ta.”

“Chỉ có một lần.”

Cán bộ Ngữ văn cắn răng, nam nhân hảo không phong độ! Nhưng hảo có hình ~ “Hành!”

“Đợi chút, Hữu Dạ, vì cái gì chúng ta cũng phải làm a, chuyện này mặc kệ chuyện của chúng ta thôi!” Chuyện truy ban đạo này cũng là đỉnh có lực khiêu chiến, nhưng ban đạo há lại ngồi không? Vạn nhất bị biết... Các nam sinh tập thể rùng mình một cái, hơn nữa, việc này là Hàn Hữu Dạ một người nhắc tới, cần bản cùng bọn họ không quan hệ, vì cái gì bọn họ cũng phải vì này trả giá nhan sắc?

Hàn Hữu Dạ thâm sâu tảo (quét) một vòng, “Bình thường đều nói cái gì có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu. Nguyên lai chính là như vậy a.”

“Ách... Cũng không phải không được, nhưng là ai biết đám ma nữ hội kia đưa ra cái gì yêu cầu a, vạn nhất trần truồng làm sao bây giờ?” Đầu năm nay thân thể nam nhân đích cũng là thực đáng giá!

Hàn Hữu Dạ cúi đầu trầm ngâm, chuyện này hẳn không quá lo lắng, gặp Hàn Hữu Dạ có điểm lại vu, một nữ sinh chạy nhanh nói: “Làm sao có thể trần truồng, các người không biết xấu hổ chúng ta còn muốn! Liên cho các người bày vài cái POSS rồi!”

“Thật sự?” Các nam sinh thật cẩn thận hỏi.

“Thật sự!”

“Hảo!” Các nam sinh vỗ cái bàn, “Làm!”

Hàn Hữu Dạ mỉm cười, “Sau khi chuyện thành công, ta mời khách ba ngày. Vô luận là khách sạn cấp bậc gì, vẫn là chỗ ăn chơi, tùy tiện các người chọn.”

“Nga!” Cả lớp hưng phấn đích rống to, sớm biết rằng Hàn Hữu Dạ trong nhà không đơn giản, khẩu khí dám lớn như vậy, nhất định là thập phần có tiền !

“Tốt lắm, Hữu Dạ, người hiện tại đã nói bộ dạng tiểu công, hình thể, tính cách.”

“Tiểu công?” Hàn Hữu Dạ khiêu mi, “Các người tại sao có thể khẳng định ban đạo chính là tiểu thụ?”

Các nữ sinh trở mình xem thường, “Chúng ta ban đạo là cực phẩm phúc hắc thụ a, loại cực phẩm này nếu là làm công, hội chúng ta học máu mà chết! Chờ chút, người nói tiểu công trước đi, ngàn vạn lần không cần so với ban đạo còn muốn cực phẩm a, đó là lãng phí a, tài nguyên lãng phí a! !”

Hàn Hữu Dạ kéo kéo khóe miệng, khẳng định tài nguyên sẽ không lãng phí... ”Thân cao 187, hình thể góc cường tráng, diện mạo... mã mã hổ hổ, tính cách xúc động, hơn nữa chỉ số thông minh siêu thấp... ” Nói xong, Hàn Hữu Dạ nói không được nữa, cha chính mình thật sự có kém như vậy sao?

Các nữ sinh mỗi người nâng cằm trầm ngâm, “Thân cao hình thể đã đạt tới tiểu công tiêu chuẩn, diện mạo mã mã hổ hổ là có điểm không xứng với ban đạo, nguyên lai muốn cấp ban đạo xứng một đại soái ca tối, bất quá, hiện tại cũng không có biện pháp, cũng không thể trang điểm dung nhan đi! Tính cách thôi cùng ban đạo bình tĩnh cũng có thể góc bù, chính là chỉ số thông minh này thôi, thấp một chút nhưng thật ra không sao cả, chính là sợ vạn nhất thực thấp đến trình độ không thể theo kế sách chúng ta phối hợp, vậy lớn chuyện .”

“Này... Hẳn là sẽ không... Đi.” Hàn Hữu Dạ mồ hôi lạnh, cha mình chỉ số thông minh kia hẳn còn thật không dám trăm phần trăm cam đoan.

Các nữ sinh kinh ngạc, “Thật như vậy thấp?”

Hàn Hữu Dạ mặt hân, “Làm tốt kém tồi nhất tính toán không phải sao?”

“Cũng là.” Các nữ sinh gật đầu, khẩu phong vừa chuyển lại nói: “Nhưng là có một chút chúng ta chuyện quan trọng báo trước, nếu là trên đường chúng ta phát hiện tiểu công cần bản không xứng với ban đạo chúng ta, việc này như vậy trở thành phế thải, nhưng điều kiện của chúng ta các người vẫn là phải thực hiện!”

Các nam sinh nhú mày, các nữ sinh cũng biết điều kiện không quá công bình, lại nói: “Yên tâm, chúng ta sẽ không vô duyên vô cớ tạm dừng. Nhưng là, vạn nhất tiểu công là một lang tâm cầu phế xứng đáng thiên đạo vạn quả đích tra công! Chúng ta tuyệt đối sẽ không tiếp tục!”

Các nữ sinh nói năng có khí phách, Hàn Hữu Dạ cùng Phàm Mộ Phi hai người yên lặng mồ hôi lạnh, hắc bang lão Đại... Đây. . . . Hắc là... Không thể nào.

“Hào! Việc này liền định như vậy rồi!” Các nữ sinh có vẻ có chút hưng phấn, “Ai! Ban đạo chúng ta độc thân nhiều năm như vậy, nên tìm người thương yêu, chúng ta là một đám đệ tử thiện lương cỡ nào a.”

Các nam sinh yên lặng không nói gì, tổng cảm thấy được trong lòng thua thiệt hoảng sợ... .

“Đúng rồi, Hữu Dạ, các người đối ban đạo hiểu biết bao nhiêu a?” Một nữ sinh văn tĩnh(điềm đạm) đột nhiên hỏi, “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng thôi!”

Cả lớp trầm mặc, bọn họ chỉ biết là lão sư tính thậm danh thù (ý là chỉ biết tên), những thứ khác không biết.

“Ta biết chỗ ở của Ngụy Tĩnh, những thứ khác cũng không rõ lắm.” Hàn Hữu Dạ nhú mày, nói, Ngụy Tĩnh thật sự là rất thần bí.

“Đây là đủ rồi. Tìm cái thời gian chúng ta đi bái phỏng lão sư, biết trước sở thích cùng điều cấm kỵ của lão sư là tối trọng yếu.”

Hàn Hữu Dạ gật đầu, xem ra tìm đúng người, giống cha mình, gì cũng không hỏi, cầm đầu tặng lễ vật, cố hết sức không lấy được lòng!

14. Chương 14: Cực Phẩm Dụ Thụ

“Uông uông uông. . . . Uông uông uông. . . .”

“Nha

chuông cửa nhà lão sư gia thật đáng yêu

” mấy nữ hài tử cầm một tờ giấy, đứng ở Ngụy Tĩnh trước cửa, đây là địa chỉ Hàn Hữu Dạ cho bọn hắn, lần đầu tiên tới lão sư gia, thật khẩn trương! Nữ sinh mặt sau còn có mấy người nam sinh bộ dạng không sai biệt, trong đó cũng có hai cái cực phẩm. Chung quanh nhóm lão bà hàng xóm lại thấy nhân tình sáng lên.

“Lão sư hình như không ở nhà a.” Các cô gái bĩu môi, vẻ mặt thất vọng. Các nàng trước khi tới liền không ngăn ảo tưởng nhà của Ngụy Tĩnh sẽ là dạng gì, phòng của nam nhân phần lớn hỗn độn, các nữ sinh thậm chí tưởng tượng thấy trên ghế sa lon có thể hay không có quần lót, trên bàn trà có thể hay không có A tạp chí... Vô cùng hưng phấn ảo tưởng một ngày, kết quả người không ở nhà, nhụt chí!

“Các người là đệ tử của Ngụy lão sư?” Chỉ thấy một thiếu phụ hai bên một nắm tay đứa trẻ ba tuổi, một tay cầm chìa khóa, nghi ngờ hỏi, Ngụy lão sư ở nơi này cũng đã nhiều năm, cực ít có người bái phỏng, cho dù là đệ tử cũng giống nhau.

“Đúng vậy!” Các nữ sinh nhu thuận đáp.

“Ta vừa rồi tại chợ rau gặp được Ngụy lão sư, hắn đại khái cũng sắp trở lại.” Thiếu phụ cười cười, lại nói: “Ta còn là lần đầu tiên nhìn thấy đệ tử Ngụy lão sư đâu, các người là người trung học nào?” Ngụy Tĩnh cũng không cùng quê nhà trao đổi, cho nên hàng xóm chỉ biết Ngụy Tĩnh là một lão sư, nhưng là người của trường học nào cũng không biết.

“Chúng ta ở Cẩm Hoa.” Các cô gái hưng phấn nắm tay của đối phương, sôi nổi, đùa cười rộ lên, “Không nghĩ tới lão sư sẽ nấu cơm!”

Các nam sinh mặt trợn trắng, “Hắn ở một mình đương nhiên sẽ nấu cơm, chẳng lẽ Thiên Thiên gọi món bên ngoài!”

Các nữ sinh để ý cũng chưa để ý mấy người ... nam sinh kia âm dương quái khí, tiếp tục hưng phấn nói: “Nam nhân biết nấu cơm là hảo nam nhân!”

Các nam sinh lần thứ hai mặt trợn trắng, “Vậy các người tìm đầu bếp tốt lắm!”

“Người câm miệng!” Toàn bộ nữ sinh đồng thời khê khê, các nam sinh kéo kéo khóe miệng, không lên tiếng. Một bên thiếu phụ nhìn buồn cười, che miệng giắc đã vào nhà, trong lòng nghĩ đệ tử của Ngụy lão sư thật đúng là đáng yêu

Ngụy Tĩnh một tay nắm Nhục Nhục, một tay cầm một gói đồ ăn to, từ từ hướng lầu trên đi. Đi một chút dừng một chút, tốc độ thập phần thông thả, Nhục Nhục kéo một thân cổn đao tử nhục, lôi kéo đầu lưỡi, bên trên miệng đầy nước miếng, hồng hộc thở hổn hển. Ngụy Tĩnh ở tại lầu mười, hắn cũng không dùng thang máy, lầu cao thấp tất cả đều đi bộ, không phải Ngụy Tĩnh không nghĩ thừa lúc thang máy, chính là Ngụy Tĩnh biết hắn âu yếm Nhục Nhục thật sự rất béo, cần giảm béo. Nhưng Nhục Nhục không nghĩ như vậy, mắt thấy còn có hai lầu, Nhục Nhục là rốt cuộc không bao giờ còn muốn chạy, lại trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích.

“Nhục Nhục ngoan

tái đi hai lầu, trở về cho người ăn tảng thịt bò ~” Ngụy Tĩnh ngồi chồm hổm, khò khè cầm Nhục Nhục.

“Ồ...” Nhục Nhục vươn đầu lưỡi liếm liếm mu bàn tay Ngụy Tĩnh, làm nũng nghĩ muốn Ngụy Tĩnh ôm.

Ngụy Tĩnh sững nịch nhìn Nhục Nhục, người sau không hề không thỏa hiệp. Điều là bị chính mình chiều chuộng, cười khổ thán một tiếng, đem Nhục Nhục phi đô đô ôm lấy đến, điên điên, nhú mày: “Nhục Nhục, người lại béo !” Nhục Nhục lập tức co cổ lên, hai chân trước lập tức đập bả vai Ngụy Tĩnh, ô ô làm nũng.”Chỉ một lầu, còn có lầu một chính mình đi!” Ngụy Tĩnh tự cổ mục đích của bản thân nói xong, cũng không quản Nhục Nhục có nghe hay không,, đợi cho lầu chín, Ngụy Tĩnh hơi hơi xoay người, Nhục Nhục nhưng thật ra nghe lời chính mình xuống dưới. Ngụy Tĩnh cười cười hài lòng, sờ sờ Nhục Nhục đích đầu: “Ngaoan, người nếu giảm béo thành công, ta liền mang người đi gặp Shary.” Shary cũng là con tông sư, thuần trắng, Ngụy Tĩnh cũng là rất muốn cấp Nhục Nhục tìm bạn, hơn nữa Nhục Nhục cũng thích Shary, nhưng chủ nhân của Shary Ngụy Tĩnh cũng không rất thích, cô bé kia là một cô gái có chút tài sản của nhân gia, vẫn tìm cơ hội quẩn quít lấy hắn, còn đưa cái này đưa cái kia, điểm ấy thật cùng tên ngu ngốc kia giống nhau, khi hắn laf ngư lang sao, một chút lễ vật có thể đổi hắn người này? Nằm mơ đi thôi! Hắn Ngụy Tĩnh còn chướng mắt ngaoan ý này!

“Ban đạo!” Ngụy Tĩnh vừa đi vừa nghĩ, đột nhiên nghe được vài thanh âm quen thuộc, Ngụy Tĩnh chớp hạ ánh mắt, ngẩng đầu vừa thấy, cửa nhà mình như thế nào lại nhiều người như vậy? Lại vừa thấy trong đám người Hàn Hữu Dạ đang cười quỷ dị cùng hắn vẫy tay, nhất thời mặt hắc cùng đầy nổi có liều mạng. (chỗ này ta không hiểu lắm ==)

“Ban đạo, đây là chó của người sao? Thật đáng yêu

” Chỉ cần là thích động vật, không có mấy nữ hài có thể thoát được sức quyến rũ của Nhục Nhục, điểm ấy Ngụy Tĩnh đặc biệt tự tin. Mắt thấy vài nữ hài đem Nhục Nhục làm thành một đoàn, không ngừng theo túi sách lấy đồ ăn vặt ra, khóe miệng kiêu kiêu, đám tiểu nha đầu này thật không la lớn như vậy.

“Lão sư, nhà người hảo chính tề nga!” Một đám thiếu niên thiếu nữ líu ríu tràn vào nhà Ngụy Tĩnh. Nữ sinh vội vàng đùa Nhục Nhục, hoàn toàn đã quên mục đích chủ yếu hôm nay tới nơi này, các nam sinh vội vàng sưu tầm, xem có thể hay không tìm được một quyển xx cấm tạp chí, đáng tiếc là ban đạo bọn hắn trên trung học sẽ không xem ngaoan ý kia, có cần chỉ cần gọi điện thoại, một đám nữ nhân xông lên, trực tiếp biểu diễn màn thoát y thanh tú, cùng Ngụy Tĩnh tiến hành thao luyện thực tế.

Ngụy Tĩnh đem đồ vật bỏ vào tủ lạnh, quay đầu chính là một màn náo nhiệt, hắn nơi này phần lớn là lãnh lãnh thanh thanh, đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy, hắn còn có chút không quen. Hồi lâu không cần lấy trà cụ ra, Ngụy Tĩnh phao nhất hồ hồng trà, lại đem bánh ngọt các nữ sinh mang đến làm lễ vật cắt thành mấy khối, cùng nhau bưng qua đi.

“Tạ ơn lão sư ~” các nữ sinh nhu thuận nói lời cảm tạ, trái lại nam sinh đã bắt đầu ăn. Ngụy Tĩnh ‘ân’ một tiếng, nhìn quét một vòng, bảy nữ sinh năm nam sinh, thêm một Nhục Nhục, sô pha ngồi đầy, chính mình không vị trí. “Lão sư, người ăn cơm sao?”

Ngụy Tĩnh trong lòng căng thẳng, khiêu mi nhìn về phía ánh mắt vô tội nhìn hắn của nhóm thiếu nam thiếu nữ, khóe miệng hơi hơi gợi lên một cái, “Ăn.” Mắt thấy ánh mắt đám xú tiểu tử này rõ ràng ảm đạm đi xuống, Ngụy Tĩnh cảm thấy được có chút buồn cười, lại nói: “Lại đây có chuyện gì?”

“Liền đến xem lão sư a.” Các nữ sinh xinh đẹp cười, nghiêng đầu xem Ngụy Tĩnh, “Lão sư có việc gì thế? Có việc thì nói chúng ta lần sau lại đến.”

Ngụy Tĩnh im lặng, đầu năm nay tiểu hài tử đều lợi hại như vậy sao? Hẳn quả thật có việc, hôm nay ba người bạn kia sẽ tới, cho nên mình mới mua một đồng lớn đồ ăn, nhưng hiện tại liền đám gia hỏa này không mời mà tới đi cũng không còn kịp rồi. Thời gian tan tâm của ba cái tên kia hẳn là biết đến, hiện tại chỉ sợ đã ở dưới lầu .

“Uông uông uông. . . . Uông uông uông. . . .” Chuông cửa vang lên, Ngụy Tĩnh đi mở cửa, lưu lại một giúp tiểu nhân hai mặt nhìn nhau, nguyên lai ban đạo thật sự có việc a, không phải muốn tìm lấy có nga. Thề lưỡi cười khế, bọn họ cũng không phải hài tử thật không hiểu chuyện, lão sư có việc, chỉ có thể tiếc nuối lần sau lại đến .

“Tĩnh Tĩnh, ta rất nhớ người

” Âm thanh kiều mỹ mê người này, tiếng nói làm cho người ta cả người tê dại nhất thời làm cho ánh mắt tiểu nữ tử trên ghế sa lon kia sáng lên, nam thân thăm dò dài cổ, tập thể ‘bá’ nhìn về phía cửa, chỉ thấy Ngụy Tĩnh đưa lưng về phía bọn họ bị người ôm chặt cổ, bọn họ thấy không rõ bộ dạng vị diễn viên khác, bất quá xem cặp tay kia nhỏ và dài tinh tế, còn có đùi thon dài đẹp là có thể biết, này tuyệt đối là một đại mỹ nữ!

“A, thiệt nhiều tiểu bằng hữu.” Mỹ nhân phát hiện bọn họ, một nhóm tiểu nhân nhất thời đứng dậy, hết sức cúi đầu, cùng kêu lên hô to: “Sư mẫu hảo!”

Lặng im! Gắt gao lặng im!

“Ha ha ha ha! ! !” Ân Vĩnh Nhi ngốc lăng sau một lúc lâu, đột nhiên phát ra một trận cười to, theo trên người Ngụy Tĩnh xuống dưới, thò đầu ra, khiêu khích hưởng nam sinh ở đây phao một cái mị nhãn, “Ta không phải sư mẫu nga ~”

Các nam sinh nhất thời cảm thấy được tim đập gia tốc, khuôn mặt nhanh chóng đỏ lên, duy độc Phàm Mộ Phi cùng Hàn Hữu Dạ còn có thể bảo trì trấn định.

“Ta là sư phụ của thầy nga

” Ân Vĩnh Nhi cười xấu xa cả người ở trong phòng khách chuyển một vòng, hẳn hôm nay mặc cực kỳ tao bao (lãng lợ), sườn xám bó sát người màu đen cao xẻ tà, hai đùi thon dài đẹp nhìn một cái không sót gì, mơ hồ còn có thể nhìn xuyên đến tiểu tam giác lồi ti (ren) màu đen, giày cao 7 cm màu đỏ, tóc dài quá thắt lưng dùng một cây trâm hồng ngọc từng từng bó thành một búi, mặt trái xoan tinh xảo trên đồ trang sức trang nhã, mặt mày đảo qua, chỉ nhìn mặt trong lời nói là một nam nhân đều sẽ cả người tê dại. Nhưng đi xuống vừa thấy, trên cổ trắng nõn có cái tiểu đột khởi, bộ ngực bình địch có thể lái phi cơ, các nam sinh mặt lúc trắng lúc xanh, này, đây là... . Rõ ràng Nhân Yêu a! ! !

“Nha ——! !” Trong phòng khách đột nhiên bùng nổ một trận thét chói tai, các nữ sinh run rẩy tay chỉ, tê thanh kiệt lực, “Cực phẩm dụ thụ a ——! ! !”

15. Chương 15: Tìm Hiểu Tình Báo . .

“Vĩnh Nhi, đừng làm rộn!” Ngụy Tĩnh một tay bao đầu Ân Vĩnh Nhi lại, mặt sau Chu Đông Lai cùng Phong Tĩnh Thần cũng đã vào nhà, tựa tiểu phi tiểu nhìn một đám nữ sinh kích động vô dĩ danh trạng (không biết tên), Chu Đông Lai phá hư cười một tiếng, hỏi: “Vậy lão sư các người là loại nào?”

“Ban đạo là phúc hắc S... . Công!” Kể thức thời là trang tuần kiệt, mắt thấy ánh mắt Ngụy Tĩnh sâu kín chuyển tới, tập thể nữ sinh cứ thế là một đại chuyển biến biến ra một cái ‘công’ tự đến.

Chu Đông Lai một trận cười khế, “Đệ tử của ta vẫn còn có ý tứ nha.”

Ngụy Tĩnh từ chối cho ý kiến kéo kéo khóe miệng, nhìn về phía các nam sinh về mặt chán kinh, ngắt khóe miệng, “Các người kia biểu tình cái gì? Không phải mới vừa xem trông mắt đều phải rơi ra đến đây sao!”

Các nam sinh đều cúi đầu, thần tình đỏ bừng, mắt mặt a! Không đúng a, ban đạo như thế nào lại nhận thức người như vậy? Các nam sinh mịt mờ người nhìn ta ta nhìn người, lại đồng thời ngẩng đầu lên, thần tình kinh hoảng, “Ban đạo, người nên sẽ không thật là...?”

Ngụy Tĩnh cắn răng, âm trầm trầm cười, “Đúng vậy mẹ người!”

Ách. . . . Các nam sinh tập thể sửng sốt, bọn họ không nghĩ tới Ngụy Tĩnh người như vậy cũng sẽ nói thô tục, các nữ sinh còn lại là ánh mắt sáng lên, đầu trống rỗng giống nhau không ngừng tại Ngụy Tĩnh cùng Ân Vĩnh Nhi chỉ thấy đối tới đối lui. Vốn bọn họ tính toán cáo từ, bây giờ là đuổi cũng đừng muốn đuổi đi bọn họ! “Lão sư, bằng hữu của người hảo nhìn quen mắt nga?” Các nữ sinh một bên làm Tây Thi phúng (tâng bốc)tâm trạng, một bên vừa nghi hoặc nghiêng đầu đánh giá ba người kia, càng xem càng cảm thấy nhìn quen mắt.

“A! Hẳn là tổng giám đốc tập đoàn Phong thị!” Một nam sinh nhú mày bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ, lập tức lại che miệng lại ba, ba ba hẳn vừa lúc ở tập đoàn Phong thị đi làm, chính là một tiểu chủ nhiệm, tự nhiên là không có tư cách tiến vào tầng chót nhìn thấy Phong Tinh Thần, nhưng theo tạp chí trên công ty ba ba hẳn mang về nhưng thật ra thường xuyên có thể nhìn đến ảnh người này, lúc ấy chính mụ mụ mình hoàn hảo mê hẳn.

Hàn Hữu Dạ khẽ nhú mày, Phong thị tổng giám đốc? Phong thị tập đoàn tại N thị không tính là nhất lưu (hạng nhất) xí nghiệp, nhưng coi như là loại hình xí nghiệp trọng đại có tài sản quá mười tỷ. Đây là một hảo manh mối, Ngụy Tĩnh cùng hẳn bộ dáng rất quen thuộc, thông qua hẳn điều tra Ngụy Tĩnh có lẽ có thể không tưởng tượng hiệu quả được, hôm nay thật đúng là đến đúng rồi.

Phong Tinh Thần mặt không chút thay đổi quét nam sinh lăm miệng kia liếc mắt một cái, thẳng đi đến bên tủ lạnh, mở ra tủ, lấy bốn chai sô-đa, đảo mắt nhìn sô pha, lại là khẽ nhú mày, thế nhưng không có vị trí bọn họ! Ngụy Tĩnh có chút buồn cười, Phong Tinh Thần cái gì đều hảo, ngay cả có chút ngạo khí, so với mặt khác hai cái quả thật ở chung có chút không tốt lắm, bất quá đây đều là cảm giác của ngoại nhân, bọn bốn người họ cảm tình vẫn rất tốt.

Các nữ sinh rõ ràng có thể cảm giác ra Phong Tinh Thần không kiên nhẫn, nhưng nữ nhân tân thế kỷ có thể nào lùi bước, là nữ nhân sẽ đón khó khăn a! Không điều kiện cũng muốn tạo ra điều kiện! “Lão sư, bằng hữu của người nhất định không ăn cơm chiều đi! Vừa lúc chúng ta cũng chưa ăn

” Các nữ sinh nháy mắt, ôm Nhục Nhục đáng yêu nhìn Ngụy Tĩnh.

Ngụy Tĩnh khiêu mi, “Cho nên?”

“Chúng ta mời khách!” Các nữ sinh tập thể hô to, Ngụy Tĩnh hơi choáng, nguyên bản còn tưởng rằng này nhóm tiểu nha đầu muốn hẳn mời khách đâu, này đã có chút xuất hồ ý liệu (bất ngờ).”Lần sau đi. Không còn sớm, các người cũng cần phải trở về, ba mẹ các người sẽ lo lắng.” Ngụy Tĩnh tận tình khuyên bảo, thái độ chưa từng ôn nhu như thế quá, liền ba người bạn kia đều có chút liếc mắt, nhưng nhóm học sinh của hẳn cũng là không nề tình, tập thể đánh cái rùng mình, “Kính nhờ ngài, đừng ôn nhu như thế, chúng ta chịu không nổi, ngài vẫn là bảo trì bản chất phúc hắc âm hiểm của ngài là được...”

Ngụy Tĩnh hé ra khuôn mặt tuần tú nhất thời hắc tuyến, hẳn khó có được thời điểm tình yêu tràn ra như vậy! Đám tiểu hài tử chết tiệt này thế nhưng không nề tình!

“Phốc ha ha ——, Tĩnh Tĩnh, bọn họ hảo hảo ngoạn ~~ liền làm cho bọn họ mời khách tốt lắm ~~ nhóm vật nhỏ ~~ chúng ta chính là thực khủng hoảng nga

” Ân Vĩnh Nhi quyến rũ nhìn quét một vòng, tập thể các nam sinh lui về phía sau, các nữ sinh dừng cảm tiến tới, vô ngục, “Không thành vấn đề! Chúng ta có tiền!”

Hàn Hữu Dạ khoe miệng hơi hơi co rút, đúng! Có tiền! Tiền là tiền của hẳn! Chuyện này còn không có hoàn thành hẳn sẽ ra tiền !

Lúc này đáp nhưng thật ra làm cho bốn đại nhân hơi sửng sốt, lập tức cười khẽ lắc đầu, những hài tử thật này thật đúng là, liền theo chân bọn họ ăn một bữa đi, dù sao hôm nay cũng là muốn thả lỏng, những hài tử vẫn là rất hảo ngoạn đích

~~“Đi thôi.” Ngụy Tĩnh đi đến bên giá áo, một bên mặc áo khoác vừa nói: “Đem Nhục Nhục mang theo.”

“Nga!” Tập thể hoan hô, các nam sinh có ăn là được, Nhân Yêu thôi, rời xa là tốt rồi! Các nữ sinh giống như chim nhỏ tự đắc bay đến bên người Ân Vĩnh Nhi, làm thành một vòng, lúu rúu để hỏi không ngừng, còn không đến một phút đồng hồ, liền cùng hân hòa hợp thật không gì sánh được.

“Vĩnh Nhi, người bao nhiêu tuổi rồi? Người người cùng lão sư tại sao quen biết a?”

“Ta và lão sư các người giống nhau a ~~ “

“A, vậy người bảo dưỡng hảo hảo nga! Chúng ta còn tưởng rằng người chỉ có mười tám tuổi đâu!” Đây không phải là khoa trương, Ân Vĩnh Nhi cũng là bảo dưỡng tốt lắm, tuy rằng Thập Bát là có điểm nhỏ, nhưng nói hân hai mươi tuyệt đối không ai hoài nghi. Có người nói chính mình tuổi trẻ, Ân Vĩnh Nhi cười cùng hoa giống nhau, tiếp tục cung cấp tình báo nói: “Bốn người chúng ta là cùng học trung học ~~ đại học cũng là ở cùng một thành phố rồi

“

“Nga!” Các nữ sinh mãnh gật đầu, nhìn nhìn Ngụy Tĩnh đi ở phía trước, hạ giọng tiếp tục hỏi: “Vậy hân nhóm ba người có phải hay không cũng là. . . . ?” Nói một nửa, tập thể các nữ sinh ý có điều chỉ khiêu mi, Ân Vĩnh Nhi che miệng, cười khê, “Trừ bỏ Tĩnh Tĩnh ở ngoài, mặt khác hai người kia đều là nga

“

“A! ? Lão sư không phải a...” Than thở, các nữ sinh thất vọng, nhưng lập tức lại phần chấn đứng lên, cho dù không phải, nhưng rõ ràng đối GAY không bài xích, đó cũng là hảo hiện tượng a!”Lão sư kia như thế nào lại cùng các người biến thành bạn tốt a?” Các nữ sinh tò mò, một loại thẳng nam cùng GAY rất ít có thể vô cùng thân thiết như vậy đi.

“Là chúng ta lúc trước quần quít lấy hân rồi

lão sư các người trên người trời sinh có cái loại khí chất này mơ hồ hấp dẫn GAY, tuy rằng hân đối nam nhân không có hứng thú, nhưng lại làm cho GAY cũng hiểu được hân là đồng loại, thật sự rất mâu thuẫn, lúc ấy chúng ta cũng là nghĩ lầm hân là, mới quần quít lấy hân, sau mới phát hiện, hân đúng là thẳng nam.” Nói xong Ân Vĩnh Nhi còn thật đáng tiếc thở dài, hiển nhiên bất mãn hết sức chuyện Ngụy Tĩnh không phải GAY này.

“Đúng đúng đúng! ! Chúng ta cũng hiểu được!” Nghe Ân Vĩnh Nhi vừa nói như thế, các nữ sinh mãnh gật đầu, “Tuy rằng lão sư thực ưu rồi! Nhưng chúng ta luôn cảm thấy được có một chút không đúng lắm, nếu nam nhân khác đẹp trai giống như lão sư vậy chúng ta sớm tỏ tình đi! Nhưng lão sư tuy rằng có thể làm cho nữ sinh mặt đỏ nhưng chúng ta lại chưa từng có đến một ý niệm sư sinh luyện (tình yêu thầy trò) trong đầu, ân! Vấn đề liền ở chỗ này! Cuối cùng cũng hiểu được!” Các nữ sinh nâng cằm, trầm ngâm sau một lúc lâu, cho ra một cái kết luận: ban đạo, người trời sinh là muốn cùng nam nhân ghép thành đôi! Sớm một chút tỉnh lại đi!

“Vĩnh Nhi, nhà các người đều rất có tiền đi?” Xem y phục bọn hân, đều là quốc tế phẩm bài (sản phẩm nhân hiệu quốc tế), chỉ có Ngụy Tĩnh không phải, các nữ sinh bĩu môi, “Ban đạo lớp chúng ta cũng là hảo nam nhân! Đây lợi thế của nữ nhân!” Các nữ sinh thực mâu thuẫn, cùng lúc cảm thấy được Ngụy Tĩnh không xứng một nam nhân rất đáng tiếc về phương diện khác nhìn đến Ngụy Tĩnh bị trong trường học này gọi là tri tính nữ lão sư kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng không gần gũi) lại cảm thấy được cảm giận.

Ân Vĩnh Nhi từ chối cho ý kiến cười cười, chuyện Ngụy Tĩnh là bí mật, chỉ cần Ngụy Tĩnh không nói, ba người bọn họ cái gì cũng tuyệt đối sẽ không cùng người khác giảng gia thế Ngụy Tĩnh. Bất quá, những hài tử này nhưng thật ra rất tri kỷ, khó trách lần này đệ tử làm cho Ngụy Tĩnh để bụng như vậy, năm rồi các đệ tử Ngụy Tĩnh rất ít quần, chỉ cần không đem hỏa chộc tới trên người hân, giết người phóng hỏa Ngụy Tĩnh mí mắt cũng sẽ không nâng một chút.

“A, đúng rồi, Vĩnh Nhi, người có biết ban đạo hân thích cái gì chán ghét cái gì sao?”

Ân Vĩnh Nhi nghiêng đầu, “Các người hỏi cái này làm cái gì?”

“Này... Này... Đây không phải là lễ giáo sư (20-11 ấy mà) nhanh đến sao!”

” Lễ giáo sư? Hiện tại mới tháng năm phân.”

“A! Người nói cho chúng ta biết thôi! Sớm một chút chuẩn bị thôi

” Các nữ sinh một tả một hữu ôm hai ngấu cánh tay Ân Vĩnh Nhi, làm nũng nói.

Ân Vĩnh Nhi ánh mắt xinh đẹp chớp hai cái, cười xấu xa nói: “Các người rốt cuộc muốn làm gì? Không nói rõ ràng cho ta, ta sẽ không nói cho các người biết.”

“Này... ” Các nữ sinh tròn mắt cầu nhau nói nhiều chuyện, “Kỳ thật... Thật sự không có gì! Chúng ta chính là tò mò... Cái kia tò mò.”

“Ha ha.”

“Vĩnh Nhi, người nói đi!”

“Được rồi. Tuy rằng không biết các người đang làm cái gì, nhưng không cần quá phẫn nga, nếu thực sự chọc lão sư các người sinh khí, các người liền xong rồi.”

Các nữ sinh cổ họng khản trương hoa hai cái, cái bọn họ phải làm hãn là không tính quá phẫn đi... .

“Tĩnh Tĩnh thích rất nhiều thứ, bất quá thích nhất vẫn là động vật, chán ghét cũng rất nhiều, nhưng ghét nhất chính là có người khi dễ Nhục Nhục, Nhục Nhục là tâm can bảo bối của hãn, khi dễ Nhục Nhục Tĩnh Tĩnh sẽ muốn giết người!”

Nhìn Ân Vĩnh Nhi vẻ mặt nghiêm túc, tập thể các nữ sinh chó có lên tiếng, ban đạo, người hảo có quyết đoán!

Chương 15: Tìm hiểu tình báo . . .

“Vĩnh Nhi, đừng làm rộn!” Ngụy Tĩnh một tay bao đầu Ân Vĩnh Nhi lại, mặt sau Chu Đông Lai cùng Phong Tinh Thần cũng đã vào nhà, tựa tiểu phi tiểu nhìn một đám nữ sinh kích động vô dĩ danh trạng (không biết tên), Chu Đông Lai phá hư cười một tiếng, hỏi: “Vây lão sư các người là loại nào?”

“Ban đạo là phúc hắc S... . Công!” Kẻ thức thời là trang tuần kiệt, mắt thấy ánh mắt Ngụy Tĩnh sâu kín chuyển tới, tập thể nữ sinh cứ thể là một đại chuyển biến bính ra một cái ‘công’ tự đến.

Chu Đông Lai một trận cười khê, “Đệ tử của ta vẫn còn có ý tứ nha.”

Ngụy Tĩnh từ chối cho ý kiến kéo kéo khóe miệng, nhìn về phía các nam sinh vẻ mặt chán kinh, ngắt khóe miệng, “Các người kia biểu tình cái gì? Không phải mới vừa xem trông mắt đều phải rơi ra đến đây sao!”

Các nam sinh đều cúi đầu, thần tình đỏ bừng, mặt mặt a! Không đúng a, ban đạo như thế nào lại nhận thức người như vậy? Các nam sinh mịt mờ người nhìn ta ta nhìn người, lại đồng thời ngẩng đầu lên, thần tình kinh hoảng, “Ban đạo, người nên sẽ không thật là... ?”

Ngụy Tĩnh cắn răng, âm trầm trầm cười, “Đúng vậy mẹ người!”

Ách. . . . Các nam sinh tập thể sững sốt, bọn họ không nghĩ tới Ngụy Tĩnh người như vậy cũng sẽ nói thô tục, các nữ sinh còn lại là ánh mắt sáng lên, đầu trống bối giống nhau không ngừng tại Ngụy Tĩnh cùng Ân Vĩnh Nhi chỉ thấy đối tới đối lui. Vốn bọn họ tính toán cáo từ, bây giờ là đuổi cũng đừng muốn đuổi đi bọn họ! “Lão sư, bằng hữu của người hảo nhìn quen mắt nga?” Các nữ sinh một bên làm Tây Thi phủng (tâng bốc)tâm trạng, một bên vừa nghi hoặc nghiêng đầu đánh giá ba người kia, càng xem càng cảm thấy nhìn quen mắt.

“A! Hãn là tổng giám đốc tập đoàn Phong thị!” Một nam sinh nhú mày bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ, lập tức lại che miệng lại ba, ba ba hãn vừa lúc ở tập đoàn Phong thị đi làm, chính là một tiểu chủ nhiệm, tự nhiên là không có tư cách tiến vào tầng chót nhìn thấy Phong Tinh Thần, nhưng theo tạp chí trên công ty ba ba hãn mang về nhưng thật ra thường xuyên có thể nhìn đến ảnh người này, lúc ấy chính mụ mụ mình hoàn hảo mê hãn.

Hàn Hữu Dạ khê nhú mày, Phong thị tổng giám đốc? Phong thị tập đoàn tại N thị không tính là nhất lưu (hạng nhất) xí nghiệp, nhưng coi như là loại hình xí nghiệp trọng đại có tài sản quá mười tỷ. Đây là một

hảo mạnh mẽ, Ngụy Tĩnh cùng hần bộ dáng rất quen thuộc, thông qua hần điều tra Ngụy Tĩnh có lẽ có thể không tưởng tượng hiệu quả được, hôm nay thật đúng là đến đúng rồi.

Phong Tinh Thần mặt không chút thay đổi quét nam sinh lăm miêng kia liếc mắt một cái, thẳng đi đến bên tủ lạnh, mở ra tủ, lấy bốn chai sô-đa, đảo mắt nhìn sô pha, lại là khê nhú mảy, thể nhưng không có vị trí bọn họ! Ngụy Tĩnh có chút buồn cười, Phong Tinh Thần cái gì đều hảo, ngay cả có chút ngạo khí, so với mặt khác hai cái quả thật ở chung có chút không tốt lắm, bất quá đây đều là cảm giác của ngoại nhân, bọn bốn người họ cảm tình vẫn rất tốt.

Các nữ sinh rõ ràng có thể cảm giác ra Phong Tinh Thần không kiên nhẫn, nhưng nữ nhân tâm thế kỹ có thể nào lùi bước, là nữ nhân sẽ đón khó khăn a! Không điều kiện cũng muốn tạo ra điều kiện! “Lão sư, bằng hữu của ngươi nhất định không ăn cơm chiều đi! Vừa lúc chúng ta cũng chưa ăn

” Các nữ sinh nháy mắt, ôm Nhục Nhục đáng yêu nhìn Ngụy Tĩnh.

Ngụy Tĩnh khiêu mi, “Cho nên?”

“Chúng ta mời khách!” Các nữ sinh tập thể hô to, Ngụy Tĩnh hơi choáng, nguyên bản còn tưởng rằng này nhóm tiểu nha đầu muốn hần mời khách đầu, này đã có chút xuất hồ ý liệu (bất ngờ).”Lần sau đi. Không còn sớm, các người cũng cần phải trở về, ba mẹ các người sẽ lo lắng.” Ngụy Tĩnh tận tình khuyên bảo, thái độ chưa từng ôn nhu như thế quá, liền ba người bạn kia đều có chút liếc mắt, nhưng nhóm học sinh của hần cũng là không nề tình, tập thể đánh cái rùng mình, “Kính nhờ ngài, đừng ôn nhu như thế, chúng ta chịu không nổi, ngài vẫn là bảo trì bản chất phúc hắc âm hiểm của ngài là được... ”

Ngụy Tĩnh hé ra khuôn mặt tuần tú nhất thời hắc tuyến, hần khó có được thời điểm tình yêu tràn ra như vậy! Đám tiểu hài tử chết tiệt này thể nhưng không nề tình!

“Phốc ha ha ——, Tĩnh Tĩnh, bọn họ hảo hảo ngoạn ~~ liền làm cho bọn họ mời khách tốt lắm ~~ nhóm vật nhỏ ~~ chúng ta chính là thực khủng hoảng nga

” Ân Vĩnh Nhi quẹo rừ nhìn quét một vòng, tập thể các nam sinh lui về phía sau, các nữ sinh dừng cảm tiến tới, vô ngực, “Không thành vấn đề! Chúng ta có tiền!”

Hàn Hữu Dạ khoe miệng hơi hơi co rút, đúng! Có tiền! Đây là tiền của hần! Chuyện này còn không có hoàn thành hần sẽ ra tiền !

Lúc này đáp nhưng thật ra làm cho bốn đại nhân hơi sững sốt, lập tức cười khê lắc đầu, những hài tử thật này thật đúng là, liền theo chân bọn họ ăn một bữa đi, dù sao hôm nay cũng là muốn thả lỏng, những hài tử vẫn là rất hảo ngoạn đích

~~“Đi thôi.” Ngụy Tĩnh đi đến bên giá áo, một bên mặc áo khoác vừa nói: “Đem Nhục Nhục mang theo.”

“Nga!” Tập thể hoan hô, các nam sinh có ăn là được, Nhân Yêu thôi, rời xa là tốt rồi! Các nữ sinh giống như chim nhỏ tự đắc bay đến bên người Ân Vĩnh Nhi, làm thành một vòng, lú rú để hỏi không ngừng, còn không đến một phút đồng hồ, liền cùng hần hòa hợp thật không gì sánh được.

“Vĩnh Nhi, ngươi bao nhiêu tuổi rồi? Ngươi người cùng lão sư tại sao quen biết a?”

“Ta và lão sư các người giống nhau a ~~ “

“A, vậy ngươi bảo dưỡng hảo hảo nga! Chúng ta còn tưởng rằng ngươi chỉ có mười tám tuổi đâu!” Đây không phải là khoa trương, Ân Vĩnh Nhi cũng là bảo dưỡng tốt lắm, tuy rằng Thập Bát là có điểm nhỏ, nhưng nói hần hai mươi tuyệt đối không ai hoài nghi. Có người nói chính mình tuổi trẻ, Ân Vĩnh Nhi cười cùng hoa giống nhau, tiếp tục cung cấp tình báo nói: “Bốn người chúng ta là cùng học trung học ~~ đại học cũng là ở cùng một thành phố rồi

“

“Nga!” Các nữ sinh mãnh gật đầu, nhìn nhìn Ngụy Tĩnh đi ở phía trước, hạ giọng tiếp tục hỏi: “Vậy hần nhóm ba người có phải hay không cũng là. . . . ?” Nói một nửa, tập thể các nữ sinh ý có điều chỉ khiêu mi, Ân Vĩnh Nhi che miệng, cười khê, “Trừ bỏ Tĩnh Tĩnh ở ngoài, mặt khác hai người kia đều là nga

“

“A! ? Lão sư không phải a...” Than thở, các nữ sinh thất vọng, nhưng lập tức lại phấn chấn đứng lên, cho dù không phải, nhưng rõ ràng đối với họ không phải xích, đó cũng là hảo hiện tượng a!” Lão sư kia như thế nào lại cùng các người biến thành bạn tốt a?” Các nữ sinh tò mò, một loại thẳng nam cùng với họ rất ít có thể vô cùng thân thiết như vậy đi.

“Là chúng ta lúc trước quần quít lấy hân rồi

lão sư các người trên người trời sinh có cái loại khí chất này mơ hồ hấp dẫn họ, tuy rằng hân đối nam nhân không có hứng thú, nhưng lại làm cho họ cũng hiểu được hân là đồng loại, thật sự rất mâu thuẫn, lúc ấy chúng ta cũng là nghĩ lầm hân là, mới quần quít lấy hân, sau mới phát hiện, hân đúng là thẳng nam.” Nói xong Ân Vĩnh Nhi còn thật đáng tiếc thở dài, hiển nhiên bất mãn hết sức chuyện Ngụy Tĩnh không phải họ này.

“Đúng đúng đúng! ! Chúng ta cũng hiểu được!” Nghe Ân Vĩnh Nhi vừa nói như thế, các nữ sinh mãnh gật đầu, “Tuy rằng lão sư thực ưu rồi! Nhưng chúng ta luôn cảm thấy được có một chút không đúng lắm, nếu nam nhân khác đẹp trai giống như lão sư vậy chúng ta sớm tỏ tình đi! Nhưng lão sư tuy rằng có thể làm cho nữ sinh mặt đỏ nhưng chúng ta lại chưa từng có đến một ý niệm sư sinh duyên (tình yêu thầy trò) trong đầu, àn! Vấn đề liền ở chỗ này! Cuối cùng cũng hiểu được!” Các nữ sinh nâng cằm, trầm ngâm sau một lúc lâu, cho ra một cái kết luận: ban đạo, người trời sinh là muốn cùng nam nhân ghép thành đôi! Sớm một chút tỉnh lại đi!

“Vĩnh Nhi, nhà các người đều rất có tiền đi?” Xem phục bọn họ, đều là quốc tế phẩm bài (sản phẩm nhãn hiệu quốc tế), chỉ có Ngụy Tĩnh không phải, các nữ sinh bĩu môi, “Ban đạo lớp chúng ta cũng là hảo nam nhân! Đây lợi thế của nữ nhân!” Các nữ sinh thực mâu thuẫn, cùng lúc cảm thấy được Ngụy Tĩnh không xứng một nam nhân rất đáng tiếc về phương diện khác nhìn đến Ngụy Tĩnh bị trong trường học này gọi là tri tính nữ lão sư kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng không gần gũi) lại cảm thấy được căm giận.

Ân Vĩnh Nhi từ chối cho ý kiến cười cười, chuyện Ngụy Tĩnh là bí mật, chỉ cần Ngụy Tĩnh không nói, ba người bọn họ cái gì cũng tuyệt đối sẽ không cùng người khác giảng gia thế Ngụy Tĩnh. Bất quá, những hài tử này nhưng thật ra rất tri kỷ, khó trách lần này đệ tử làm cho Ngụy Tĩnh để bụng như vậy, năm rồi các đệ tử Ngụy Tĩnh rất ít quần, chỉ cần không đem hỏa chộc tới trên người hân, giết người phóng hỏa Ngụy Tĩnh mí mắt cũng sẽ không nâng một chút.

“A, đúng rồi, Vĩnh Nhi, người có biết ban đạo hân thích cái gì chán ghét cái gì sao?”

Ân Vĩnh Nhi nghiêng đầu, “Các người hỏi cái này làm cái gì?”

“Này... Này... Đây không phải là lễ giáo sư (20-11 ấy mà) nhanh đến sao!”

” Lễ giáo sư? Hiện tại mới tháng năm phân.”

“A! Người nói cho chúng ta biết thôi! Sớm một chút chuẩn bị thôi

” Các nữ sinh một tả một hữu ôm hai ngấu cánh tay Ân Vĩnh Nhi, làm nũng nói.

Ân Vĩnh Nhi ánh mắt xinh đẹp chớp hai cái, cười xấu xa nói: “Các người rốt cuộc muốn làm gì? Không nói rõ ràng cho ta, ta sẽ không nói cho các người biết.”

“Này... ” Các nữ sinh tròn mắt cầu nhàu nói nhiều chuyện, “Kỳ thật... Thật sự không có gì! Chúng ta chính là tò mò... Cái kia tò mò.”

“Ha ha.”

“Vĩnh Nhi, người nói đi!”

“Được rồi. Tuy rằng không biết các người đang làm cái gì, nhưng không cần quá phận nga, nếu thực sự chọc lão sư các người sinh khí, các người liền xong rồi.”

Các nữ sinh cổ họng khản trương hoa hai cái, cái bọn họ phải làm hân là không tính quá phận đi... .

“Tĩnh Tĩnh thích rất nhiều thứ, bất quá thích nhất vẫn là động vật, chán ghét cũng rất nhiều, nhưng ghét nhất chính là có người khi dễ Nhục Nhục, Nhục Nhục là tâm can bảo bối của hân, khi dễ Nhục Nhục Tĩnh sẽ muốn giết người!”

Nhìn Ân Vĩnh Nhi vẻ mặt nghiêm túc, tập thể các nữ sinh chớ có lên tiếng, ban đạo, người hảo có quyết đoán!

16. Chương 16: Đây Chính Là Trùng Nháo Kịch. . . (thượng) . .

Hàn Hữu Dạ nghiêng đầu, trừng mắt, vẻ mặt khó có thể tin lại trợn mắt há hốc mồm vừa sợ hãi vừa ngạc nhiên không hiểu lại ẩn ẩn phần nộ vân vân biểu tình cực kỳ phức tạp khó hiểu. Hàn Thiên Long, Hàn lão đại, cũng chính là lão tử hân hiện tại đang ngồi cách bọn họ không xa, mỗi tay ôm nữ tử quần áo hở hang, hắc bang lão Đại đi theo đối diện đồng dạng ôm nữ nhân tán gẫu đắc nước miếng bay tứ tung. Hàn Hữu Dạ mí mắt trực khiêu, lão nhân ngu ngốc này, bình thường đối quán cơm Tây loại này không phải cười nhạt đến khinh thường sao! Như thế nào hôm nay lại cố tình tới, phản cốt a! Người tới thì tới a, còn ôm một nữ nhân, người còn ngại hy vọng không đủ xa vời, muốn biết tuyệt vọng mới cam tâm sao! A! Ta đây là tính cái gì a! Trong lòng Hàn Hữu Dạ muốn xông lên đánh tới bởi một chút, nhìn trộm xem Ngụy Tĩnh, thấy hân căn bản không chú ý, thoáng yên tâm, khóe mắt lại ngấm đến lão cha của chính mình ngu ngốc kia có dấu hiệu quay đầu, lập tức đoạt lấy thực đơn che mặt. Phàm Mộ Phi thật vất vả đợi cho thực đơn chuyển tới trên tay hân, không nghĩ tới ngay cả tên món ăn còn không thấy được đã bị đoạt, quay đầu vừa thấy là Hàn Hữu Dạ, nhất hòng lửa giận lập tức biến mất, cúi đầu nhìn qua, chỉ vào hai món ăn cho phục vụ sinh ghi lại. Hàn Hữu Dạ đang khần trương trốn người, điểm gì cũng không chú ý.

“A! Lão Hàn, đó là tiểu công tử đi?” Mỗ lão Đại nâng cằm hướng về phía bàn Hàn Hữu Dạ này chỉ tới, Hàn lão đại vừa mới chuyển đầu Hàn Hữu Dạ đã kinh lấy thực đơn che mặt. Nhưng Hàn Hữu Dạ tựa hồ sót một chút, cha hân nhận thức Phàm Mộ Phi! Chỉ thấy Hàn lão đại ha ha cười, “Chính là tiểu tử thú kia! Mẹ nó, đến đây cũng không lên tiếng gọi!” Hàn lão đại cười mắng, hoàn toàn không thể lý giải tâm tình Hàn Hữu Dạ lúc này, Ngụy Tĩnh ngồi Hàn Hữu Dạ đối diện, vừa lúc đưa lưng về phía Hàn Thiên Long. Nếu là Hàn lão đại có chút đầu óc cũng biết Hàn Hữu Dạ đây là đang cố ý tránh né hân, còn muốn nghĩ cũng nên biết là chuyện gì xảy ra, nhưng Hàn lão đại là một tên không đầu óc, lập tức từ chỗ ngồi đứng lên, ôm nữ nhân yêu diễm cười lớn hướng Hàn Hữu Dạ bên này đi tới.

“Hữu Dạ a! Đến đây như thế nào không cùng ba ba chào hỏi.”

Cái chuỗi này phá đồng la đích cổ họng, Hàn Hữu Dạ khóc không ra nước mắt, ngu ngốc cha a, thiên đường có đường người không đi, địa ngục không cửa người càng muốn sấm, hôm nay thần tiên cũng không thể nào cứu được người ...

Một bàn, ngoại trừ bốn đại nhân, còn lại tiểu nhân bá bá bá đích quay đầu, đây là ba ba Hàn Hữu Dạ đích. Cỗ nào đích thần bí a, mỗi lần họp phụ huynh đều không thấy được cha mẹ Hàn Hữu Dạ, thiếu chút nữa nghĩ rằng hân là cô nhi, nguyên lai là có lão cha a. Các nữ sinh tò mò đánh giá, nâng cằm cười, này vị đại thúc tựa hồ cùng Hàn Hữu Dạ lớn lên không quá giống a, Hàn Hữu Dạ thân hình thuộc cái loại gầy gò, bọn họ từng xem qua Hàn Hữu Dạ thay y, thân thể kia ciw bắp săn chắc làm cho nữ sinh cả lớp kích động hét lên nửa ngày. Mà vị đại thúc này cơ thể tuy rằng không khoa trương bằng Schwarzenegger *, kia tuyệt đối có thể sử dụng hai chữ khô khan để hình dung.

“Cô bé, hôm nay bàn này ta thỉnh .” Hàn lão đại đặc biệt hào sảng nói, phục vụ sinh tựa hồ rất e ngại, gật đầu như gà mổ thóc.

“Hữu Dạ, này hân không phải là mục mục người đi. . . .” Các nam sinh hơn mười kẻ chỉ trộm lướt ánh mắt lên xuống trên thân hình của nữ nhân mặc quần áo hở hang, nữ nhân kia cười duyên một tiếng, đắc ý hơn, các nữ sinh khinh thường ‘thiệt’ một tiếng, khó chịu lại không có biện pháp nữ nhân này vừa thấy sẽ không là nữ nhân đứng đắn, nhưng năng lực mấy người bọn hân cộng lại so ra cũng kém a.

“Yêu, các người nếu thích hôm nay ta làm ông chủ, đến câu lạc bộ XX, cô nàng bên kia không tệ, tùy các người chọn.” Hàn lão đại rất hào phóng. Ngụy Tĩnh mím môi, muốn cười, lúc này đến giờ còn không thấy được hân, chờ chút thực muốn nhìn một chút biểu tình phản kích của hân. Ngụy Tĩnh lòng dạ hiểm độc nghĩ, Hàn Hữu Dạ hiện tại hân là muốn chết đi... .

Hàn Hữu Dạ không muốn chết, nhưng tâm tuyệt đối muốn ngắt đi. Thống khổ che cái trán, cha mình mời chính mình cùng bạn học phiêu kỹ, không ngờ ngay trước mặt lão sư, này tính là chuyện gì a! Các nam sinh

còn lại là mặt đỏ lên, bọn họ vẫn là tiểu tử nam a, đây là cảm dỗ lừa dối a! Hàn ba ba, kính nhờ ngài, không cần khảo nghiệm định lực chúng ta như vậy, bọn ta đều là tiểu hỏa huyết khí tràn đầy a!

Ân Vĩnh Nhi lời kéo tay áo Ngụy Tĩnh, nhỏ giọng hỏi: “Đây là tên ngu ngốc người nói?”

Ngụy Tĩnh chịu đựng cười, gật đầu. Ân Vĩnh Nhi đồng dạng che miệng, khóe miệng nhin không được gọi lên, “Tuy rằng ngơ ngác, nhưng vẫn là rất đáng yêu đích, ta có thể ra tay sao?”

“Tùy người.” Ngụy Tĩnh cười cười, “Ta cùng hắn lại không có quan hệ gì, không cần bận tâm ta.”

Ân Vĩnh Nhi nhàn tình sáng lên, “Ta đây liền không khách khí .”

Hai người nhỏ giọng nói xong, bên cạnh Chu Đông Lai cùng Phong Tinh Thần cũng là vểnh tai nghe, nhất là Chu Đông Lai, hắn thầm mến Ngụy Tĩnh mười mấy năm, chỉ sợ Ngụy Tĩnh đột nhiên lòng có tương ứng, hắn có thể sẽ không chế không được làm ra hành động gì quá khích. Hiện tại nhìn bộ dáng Ngụy Tĩnh, không có đối nữ nhân bên người Hàn Thiên Long ghen, rồi lại chú ý Hàn Thiên Long, tuy rằng cảm thấy được Hàn Thiên Long chơi thật khá, muốn đùa giỡn hắn, nhưng hắn vẫn là lo lắng, nam nhân theo đuổi Ngụy Tĩnh rất nhiều, Ngụy Tĩnh cho tới bây giờ đều là không giả sắc thái, duy độc này Hàn Thiên Long Ngụy Tĩnh bộ dáng một chút chán ghét đều không có. Chu Đông Lai cảm thấy được lòng tại đi chìm xuống.

“Hữu Dạ, ba ba còn có việc, các người ăn trước a.” Nói xong, Hàn Thiên Long liền tính toán về chỗ ngồi, xem ra cái lão Đại kia cũng là cái người trọng yếu, bằng không Hàn Thiên Long cũng sẽ không đặt chân vào quán cơm Tây bị hắn ghét nhất. Hàn Hữu Dạ mãnh liệt gật đầu, đi đi! Đuổi đi nhanh đi!

Đáng tiếc, tiếng lòng Hàn Hữu Dạ không có nhấn đến trong lòng Ân Vĩnh Nhi, chỉ thấy một người hảo ngoạn như vậy phải đi , Ân Vĩnh Nhi gọi lên khóe miệng, ôm cổ Ngụy Tĩnh, cả người dán tại trên người Ngụy Tĩnh, mũi thanh mũi tức giận kêu: “Ngụy Tĩnh ~ người ta mệt mỏi, người đưa người ta trở về

”

Ngụy Tĩnh. . . . Ngụy Tĩnh? Ngụy Tĩnh! Hàn lão đại mới vừa bước ra thân thể vẫn duy trì tư thế Kim Kê Độc Lập* cứng lại rồi, chớp mắt hai cái, mãnh xoay người, một đôi mắt hổ trừng mắt ôm Ngụy Tĩnh đích Ân Vĩnh nhi, rít gào nói: “Tử Nhân Yêu! Đó là người của lão tử, rút ngay!”

Hàn Thiên Long một câu, trực tiếp đem tất cả mọi người đặc tội. Hàn Hữu Dạ run rẩy khóe miệng, mắt thấy mặt Ngụy Tĩnh vô cùng đen, mặt Ân Vĩnh Nhi vui sướng khi người gặp họa, Phong Tinh Thần mặt không chút thay đổi, Chu Đông Lai mặt giết khí bốn phía, vân vân, sát khí? Hàn Hữu Dạ khẽ nhíu mày, chờ nhìn lại Chu Đông Lai đã khôi phục nguyên trạng, Hàn Hữu Dạ hé mắt, vừa rồi chính mình không nhìn lầm, đúng là sát khí, người này thích Ngụy Tĩnh, hơn nữa là thực thích! Hắn như thế nào cha tình trên đường lớn nhất đích trở ngại, phải đặc chú ý.

“Người của người?” Ân Vĩnh Nhi mười ngón thon dài đang cầm khuôn mặt tuần tú Ngụy Tĩnh, môi để sát vào vành tai Ngụy Tĩnh, thở nhẹ một hơi, một đôi mũi nhân nhẹ nhàng tảo một vòng, toàn bộ các nữ sinh khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng hưng phấn vô cùng.”Người ôm một nữ nhân còn nói Tĩnh Tĩnh nhà ta là người của người? Thật không biết xấu hổ!”

“... .” Hàn lão đại đứng người, Hàn Hữu Dạ vẻ mặt chết lặng, hắn sớm đã dự liệu được, nhưng Hàn Hữu Dạ dự liệu được mở đầu, nhưng không có đoán trúng kết cục...

“A! Đây... Ta ta ta... . Không phải như thế!” Hàn Thiên Long một phen đẩy ra nữ nhân bên người, kích động hoa chân múa tay vui sướng nói năng lộn xộn, “Đây phải . . . Không là của ta. . . . Phải Là của hắn!”

Ngụy Tĩnh rốt cục nhin không được cười phun ra ngoài, Hàn Thiên Long điên rồi, chỉ vào con mình nói nữ nhân kia là của Hàn Hữu Dạ! Nhìn lại sắc mặt Hàn Hữu Dạ, kinh hãi không hiểu cộng thêm vẻ mặt mờ mịt, như thế nào đều không nghĩ tới lão cha mình có thể nghĩ ra một cái lý do thiên tài như vậy! Của ta? Ta con mẹ nó ánh mắt có như vậy thấp sao! Tất cả mọi người bị Hàn Thiên Long một chiêu này lộn mòng, là nên nói hắn vô sỉ ni vẫn là đầu heo? Mọi người rối rắm, cuối cùng chỉ có thể nói, Hàn Hữu Dạ cha của hắn là một cục phẩm!

*Schwarzenegger : tên đầy đủ là Arnold Alois Schwarzenegger, là vận động viên thể dục thể hình, diễn viên điện ảnh và cũng là chính khách Cộng hòa người Mỹ gốc Áo làm Thống đốc California thứ 38

17. Chương 17: Đây Chính Là Tràng Nháo Kịch. . . . (hạ) . .

Hàn Thiên Long kinh hồn táng đảm nhìn Ngụy Tĩnh cười vui vẻ vô cùng, trong chốc lát cảm thấy không biết làm sao, trong chốc lát lại cảm thấy được Ngụy Tĩnh cười thật là đẹp mắt. Từ khi nhận thức Ngụy Tĩnh, hắn cũng chưa có cho mình một vẻ mặt hoà nhã, càng khỏi phải nói ở trước mặt hắn nở nụ cười, Hàn lão đại vừa thấy lại nhìn đến ngây dại, y nhân (từ này thường chỉ nữ giới) như vậy. Hàn Hữu Dạ mặt đều đen, cha mình ngu ngốc rốt cuộc có hiểu hay không tình cảnh hiện tại! Bên cạnh còn có nữ nhân, lại phát khởi hoa si đến! Ta như thế nào không cảm thấy được tên Ngụy Tĩnh kia có bao nhiêu đẹp?! Phạm Mộ Phi so với hắn suýt hơn! (Phải a~ người yêu thì khi nào chả đẹp hơn~)

“Khụ khụ khụ! !” Ngụy Tĩnh rốt cuộc cảm thấy ánh mắt Hàn Thiên Long kia không kiên nhẫn gì, xụ mặt thường một cái xem thường, cuối cùng vĩnh viễn không cười .

“Biệt nữ thụ 〜〜” Các nữ sinh che cái miệng nhỏ nhắn, đứng cạnh nhau, khe khẽ nói nhỏ, trông mắt còn không ngừng tại Ngụy Tĩnh cùng Hàn Thiên Long chỉ thấy đối tới đối lui, đều là một bộ tiểu dạng kẻ trộm hề hề 〜〜 Bọn họ cũng không sợ Ngụy Tĩnh, ban đạo bọn họ ngoài mạnh trong yếu, đối nam sinh có thể sẽ phúc hắc trừng trị một phen, nhưng đối nữ sinh chưa bao giờ nói quá vài câu, hảo thân sĩ

〜〜“Hữu Dạ, ba ba của ngươi là làm cái gì?” Các nữ sinh đồng thời bá bá trừng mắt Hàn Hữu Dạ, lộ ra bạch nha (răng trắng) dày đặc, “Ăn nói thành thật, này rất trọng yếu.”

Hàn Hữu Dạ nội tâm thiên nhân giao chiến. Các nữ sinh nói này rất trọng yếu! Nhưng rốt cuộc là phương diện nào trọng yếu? Muốn hay không thẳng thắn? Nhưng vạn nhất việc xã hội đen lão Đại được biết... Chính là cuối cùng vẫn là sẽ biết a! Hàn Hữu Dạ rối rắm, chúng nữ sinh nghi hoặc nhìn, có khó mở miệng như vậy sao? “Cũng không phải là bức lương vi xướng, lừa bán phụ nữ nhi đồng gì đi?”

“Không có! Ta không có!” Hàn lão đại vội vàng làm sáng tỏ, cũng là vẻ mặt chột dạ, bức lương vi xướng hắn không có làm, lừa bán phụ nữ nhi đồng hắn cũng không có làm, nhưng là trong bang có người làm, hắn biết nhưng không quản, Ngụy Tĩnh đã biết có thể hay không xem thường chính mình. Hàn lão đại thì thế nào, hắn vẫn tự hào phong mình là nhất bang lão Đại, dưới tay huynh đệ một đám, tại N thành cũng là Đại lão gia hồ phong hoán vũ không gì làm không được, luôn luôn tự cho mình rất cao, ai cũng không dễ trong mắt, tự ti càng miễn bàn, nhưng hôm nay, liên lúc này hắn tự ti nghiêm trọng. Người ta Ngụy Tĩnh lớn lên đẹp, học vấn hảo, một lão sư đường đường chính chính, chính mình đâu, một lão Đại thô kệch, bộ dáng so ra kém người ta, học vấn so ra kém người ta, lúc trẻ việc bắt cóc vợ vét tài sản cũng làm không ít... . Trời ạ! Ta căn bản không xứng với người ta! ! Đến tận đây Hàn lão đại rốt cuộc nhận rõ sự thật, lại cảm giác vô thiên hạ duy ngã độc tôn Ngụy Tĩnh của một mình ta, ừ ừ, hơi có chút chán nản.

Toàn bộ tiểu nữ sinh nháy mắt nhìn Hàn Hữu Dạ, chỉ nhìn người sau một thân mồ hôi lạnh, sau một hồi mới toát ra một câu, “Ba ba của ngươi hảo kích động... .”

Hàn Hữu Dạ nghĩ gặp trở ngại, phản ứng này giấu đầu lòi đuôi, là đầu heo cũng biết ! “Ba của ta là Thiên Long bang lão Đại.”

“Nga ——” Một trận thanh âm bình tĩnh đại ngộ, Hàn Hữu Dạ mày trục khiêu, đám người này! Hảo muốn đánh người! Trong lòng biết rõ ràng thì tốt rồi! Ta không nên nói ra, các người ngày mai hỏi Phạm Mộ Phi cũng không giống nhau, không nên truy vấn! Thật coi ta sẽ không ném mấy người tiểu đệ làm thịt tử các người sao!

“Hàn Hữu Dạ, ngươi còn nhớ rõ điều kiện của chúng ta?” Các nữ sinh đột nhiên đặc biệt chăm chú nhìn Hàn Hữu Dạ, người phía sau trong lòng rung mình, yên lặng gật đầu. Các nữ sinh hướng Hàn lão đại gờ gờ lên tiểu cảm, nói: “Như vậy kế hoạch của chúng ta tạm thời mắc cạn, chúng ta muốn tìm tình mà định.”

Hàn Hữu Dạ sắc mặt không tốt lắm, hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Thiên Long liếc mắt một cái, “Người không phải muốn nói chuyện làm ăn sao! Đi rồi!”

“Nga. . . . Chính là...” Mắt thấy con trai bảo bối của mình phát hỏa, Hàn Thiên Long thói quen cứng chịu tính toán lui lại, nhưng lại luyến tiếc Ngụy Tĩnh, lấp bắp nhìn Ngụy Tĩnh lại nhìn con mình.

“Trở về ta sẽ nói cho người!” Hàn Hữu Dạ quả thực muốn đứng lên lập tức kéo Hàn Thiên Long chạy, nhưng này một bàn người lớn người nhỏ nhìn, hẳn làm không ra loại hành động chạy trốn chết này, dù sao đã mất mắt, đang nhìn xem lại bắt đầu hướng về phía Ngụy Tĩnh phạm hoa si Hàn lão đại ngây ngô cười, lại không có chỗ phát tiết, nếu không phải vì giúp người theo đuổi, còn là một nam nhân! Ta có thể mất mặt như vậy?! “Hiện tại! Lập tức! Lập tức! Đi!”

“Nga! Nga! Đi, ba ba cái này đi! Hữu Dạ người đừng nóng giận.” Hàn Thiên Long một cái run run, tiểu tử tông này trước mặt nhiều người như vậy cũng không cho mình chút mặt mũi.”Ngụy... Ngụy Tĩnh, ta đi! Cái kia... Cái kia... Cái kia ta về sau sẽ không gặp mặt bất luận kẻ nào! Thật sự! Người tin tưởng ta! Đây là lần cuối cùng!” Hàn lão đại trước khi đi còn muốn đến một phen cam đoan chỉ thiên họa địa, đáng tiếc Ngụy Tĩnh người ta ngay cả cái biểu tình đều không cho, người nha ôm cái nữ nhân nghênh ngang còn muốn mang theo đệ tử của ta đi phiêu kỹ, lão tử tin người mới có quỷ!

Các nữ sinh cười hì hì nhìn Hàn lão đại vội vàng cùng người đại lão kia nói vài câu, liền vội vàng đi rồi. Nữ nhân kia xem cũng không thấy liếc mắt một cái, thẳng đến khi người ta tức giận giơ chân, nhất thời toàn bộ tiểu nữ nhân kia kêu một cái thống khoái! Không phải mới vừa còn chỉ cao khí ngang thính ra ‘tiền bối’ sao! Người nhưng thật ra khoe khoang a! Còn không phải bị quăng! Vẫn là thua ở trên tay một người nam nhân, thích a!

Hàn Thiên Long vừa đi, người đại lão này cũng không tắt yếu đa lưu lại, từ từ đứng lên hướng bàn Ngụy Tĩnh đi qua, ý vị thâm trường nhìn Ngụy Tĩnh liếc mắt một cái. Ngụy Tĩnh hơi hơi hí mắt, người này thật đáng ghét, cùng là hỗn đản hắc đạo, như thế nào người này liền làm cho người ta nổi da gà như vậy, Hàn Thiên Long kia liền làm cho người ta buồn cười như vậy?

“Đang suy nghĩ gì?” Gặp Ngụy Tĩnh nâng cằm ngẩng người, Chu Đông Lai tò mò hỏi, một bên ân cần thay hắn đem tảng thịt bò cắt thành từng khối nhỏ.

Ngụy Tĩnh cười cười, nói: “Không có gì. Chẳng qua cảm thấy được cùng là hắc bang đại lão, như thế nào liền không giống nhau như vậy?”

Chu Đông Lai con người đột nhiên co rút lại, phần hận chợt lóe lên, ai cũng không có nhìn thấy. “Đều là không sạch sẽ, có thể có cái gì không giống nhau.” Nếu là bình thường ở trạng thái bình thường Chu Đông Lai tuyệt không sẽ dưới tình huống như vậy lấy khẩu khí hèn mọn như vậy nói ra lời như thế. Nhưng hắn hôm nay thật sự là bị ghen tị mông tâm (tâm tình mông lung), hơn nữa Ngụy Tĩnh đối Hàn Thiên Long thái độ cũng là không giống nhau, vừa ra khỏi miệng chính là mùi thuốc súng mười phần.

Hàn Hữu Dạ cắn môi, hẳn thừa nhận cha mình đã làm rất nhiều việc nhận không ra người, nhưng đến phiên người một ngoại nhân mà nói sao! Nhưng lại tìm không thấy lý do phản bác, cộng thêm lại không biết lai lịch đối phương, không thể hành động thiếu suy nghĩ, hẳn thật sự rất khổ. Hàn Hữu Dạ dù sao cũng là thiếu niên, cũng không có ai cùng hắn tranh vị trí đại bang chủ, lại càng không giống ta con cháu hắc đạo thế gia, từ nhỏ ngay giữa âm mưu quỷ kế lớn lên, cuộc sống hoàn cảnh Hàn Hữu Dạ kỳ thật vẫn là rất khỏe mạnh, chẳng qua là thiếu niên bình thường xem hình ảnh trạng thái tinh diễn biến thành động thái, thêm vài bảo tiêu, luyện nhiều chút quyền cước mà thôi, những thứ khác cùng thiếu niên bình thường đều là giống nhau. Đối mặt Chu Đông Lai thân phận địa vị, trí mưu, khí thế đều vượt quá xa người của hắn, trong lúc nhất thời nhưng lại tìm không thấy lời để phản bác.

Các nữ sinh cũng không nghĩ Hàn Hữu Dạ nhiều như vậy, vốn là có chút không quen nhìn Hàn Thiên Long đích sở tác sở vi, nhưng Chu Đông Lai này gương mặt một bộ bụng dạ hẹp hòi càng làm cho bọn họ chán ghét, đường đường một người trưởng thành, nhi tử người ta còn ở đây, liền nói cha người ta như vậy, có ý tứ gì! Ghen là việc của người, ban đạo chúng ta cảm thấy được Hàn ba ba chơi thật khá là việc người ta, người khiêu khích cái gì! Có gan cùng Hàn ba ba một chơi một a! Hừ! Cho dù Hàn ba ba không xứng với ban đạo, chúng ta cũng không có khả năng cho người có cơ hội! Hừ! Ban đạo phần lớn thời gian chính là ở trường học, ai có thể so với người hầu đạo chúng ta có nhiều thời gian ở chung hơn?! Không thể không nói, nữ sinh đều là bao che khuyết điểm. Nếu là lúc này Hàn Thiên Long cùng Hàn Hữu Dạ một chút quan hệ đều không có, các nữ sinh ngược lại sẽ cảm thấy được ngoạn rất tốt, tình tay ba a. Nhưng Hàn Thiên Long

lại là cha Hàn Hữu Dạ, việc này cứ hoa tâm làm cho các nữ sinh cảm giác người này không xứng với lão sư bọn họ, nhưng thiên bình tạm thời vẫn là hướng về Hàn Hữu Dạ. Chu Đông Lai chết cũng sẽ không nghĩ đến, bại bút (nét bút hồng, hay nói cách khác là dự tính sai của bạn Lai) lớn nhất của hắn dĩ nhiên là đám nữ hài tử choai choai này, tại sau này trong cuộc sống, đám tiểu nữ sinh này chỉ cần một khi rảnh rỗi liền đến nơi Ngụy Tĩnh ới Hàn Thiên Long như thế này như thế nọ, trực tiếp làm cho tên Hàn Thiên Long này trong hai năm tới là Ngụy Tĩnh sinh mệnh lực xuất hiện nhiều nhất. Người chính là như vậy, ngay từ đầu không thích, đợi cho người chung quanh đều nói người này không tệ, dần dần cảm thấy được cũng không tệ rồi, người chung quanh lại nói các người thực xứng, dần dần cũng hiểu được tạm được, cái này vụng về thôi miên một người hai người không được, phải tích lũy nhân khí cường đại mới được, Hàn Thiên Long hẳn là cảm tạ Hàn Hữu Dạ cmn, sinh cho hắn một nhi tử như thế duyên phận không tệ ~

18. Chương 18: Cơn Tức Của Hắc Bang Thái Tử ~ .

“Hữu Dạ a ——” Hàn Thiên Long thành thành thật thật ở nhà đợi hơn một giờ, thật vất vả nhìn Hàn Hữu Dạ đã trở lại, bật người xông lên, vẻ mặt nịnh nọt, “Hữu Dạ a, bây giờ người trở về a? Các người cùng Ngụy Tĩnh ăn cơm như thế nào không gọi ba ba a.”

Hàn Hữu Dạ vừa lúc một bụng khí, Hàn Thiên Long này ngu ngốc hàng tuyệt sẽ không xem sắc mặt, lúc này còn xông lên hỏi, không phải tự tìm mắng sao! Chỉ thấy Hàn Hữu Dạ hung hăng đảo Hàn Thiên Long liếc mắt một cái, tay nắm chặt, không ngừng tự nói với mình, đây là cha mình, ta là nhi tử, không thể đánh, không thể đánh! Mẹ nó! Vi mao ta lại có lão tử như vậy? !” Đại ngu ngốc! Mặt của ta đều bị người làm mất hết!” Hàn Hữu Dạ cố gắng tìm từ, dù sao cũng là cha mình, không thể mắng rất không chịu nổi, nhưng liền như vậy ngoài mặt không chữ mắng lại cảm thấy trong lòng bốc hỏa so với không mắng còn muốn nhiều hơn, còn phải nhẫn, càng nhẫn càng khó chịu, cuối cùng một cước đá văng sô pha bên người, lại xông lên hung hăng đạp, mắt thấy sô pha gỗ lim rắn chắc bị đạp thất linh bát lạc, Hàn Thiên Long lui lui cổ, cảm giác xương cốt toàn thân đều đau.

“Hữu Dạ a, nói cho ba ba ai khi dễ người? Lão tử cắt mệnh căn tử của hắn!” (của quý)

Hàn Hữu Dạ ‘hưu’ xoay người, trừng mắt Hàn Thiên Long nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người còn hỏi! Ta vứt bỏ mặt mũi giúp người truy nam nhân, người ngược lại còn ôm nữ nhân ở trước mặt đồng học ta khoe ra.”

“Ta... Ta đây không phải là gặp dịp thì chơi sao...”

“Gặp dịp thì chơi?” Hàn Hữu Dạ trào phúng gợi lên khóe miệng, “Ta con mẹ nó tin người mới có quý! Người dám nói hôm nay nếu không gặp được Ngụy Tĩnh người không cùng nữ nhân kia lên giường? Ắn? Người nói a!”

Hàn Thiên Long lui cổ, nột nột không nói, nhi tử hôm nay cơn tức thật lớn a... . “Ta. . . . Ta cũng là một nam nhân bình thường, cũng muốn phát tiết thôi... Nói sao ta cũng không biết Ngụy Tĩnh vừa lúc ở kia a.” Cũng không thể vẫn ngồi không kịp Ngụy Tĩnh liền vẫn cảm dục đi, vạn nhất này nhất truy truy mười năm, chẳng lẽ chính mình mười năm đều phải dựa vào ngũ cô nương? Ta cũng có nỗi khổ tâm thôi! Nếu Ngụy Tĩnh tiểu tử kia muốn cùng lão tử lên giường, lão tử cũng sẽ không tìm những người khác thôi!

Hàn Hữu Dạ ngửa mặt lên trời trở mình cái xem thường, “Ta có nói người không tìm nữ nhân sao! Người có thể sử dụng dùng đầu óc sao! A, thực xin lỗi, người căn bản không đầu óc. Bằng không cũng sẽ không làm ra cái chuyện mời đồng học ta đi phiêu kỹ đi!”

Hàn Hữu Dạ càng nói càng hỏa đại, ‘hưu’ đứng lên lại đạp bay sô pha, quay đầu lại tiếp tục quát: “Cho dù người không thấy được Ngụy Tĩnh, người liền không thấy được kia một đám năm sáu nữ sinh? Mẹ nó năm sáu người! Chiếm nửa bàn, mất người mù rồi! Nếu tất cả đều là nam sinh, người thỉnh phiêu kỹ ta cũng không nói, mẹ nó còn có nữ sinh ở đó! Người sẽ không thể lưu cho ta mặt mũi? Chẳng lẽ người mỗi lần lúc cùng người khác làm sủng ống đạn được sinh ý, đều là cái gì cũng không điều tra một chút, liền tiền trao cháo múc? Con mẹ nó người vài năm cùng bạc làm rõ a! Ngay cả trông chừng cũng sẽ không sao!”

Hàn Thiên Long bị chặn nói không ra lời, nhưng Hàn Hữu Dạ vẫn còn tiếp tục phóng pháo.”Ta thật vất vả thuyết phục nữ sinh giúp người truy Ngụy Tĩnh, quả thực chính là bán đứng thân thể ! Kết quả là lại bị

người làm hỏng, ta con mẹ còn không bằng đi nhảy sông tự vẫn!”

“Gi! Gi? Nhóm nữ sinh lớp các người giúp ta truy Nguyệt Tinh?! Thật sự? Thật sự?!” Hàn Thiên Long gì cũng chưa nghe được, liền nghe được câu này, nhất thời cho mắt sáng lên nhìn Hàn Hữu Dạ, hoàn toàn không để ý con của hắn suýt muốn điên.

“Không phải thật sự! Ta rảnh rồi bởi bọn họ ăn cơm là làm cái gì! Còn mẹ nó bị người cấp xem thường!” Nghĩ đến đây Hàn Hữu Dạ càng giận, vù vù thở gào mấy hơi, cố gắng áp chế lửa trong lòng, quay đầu nói: “Cha, đi thăm dò một chút Chu Đông Lai, Phong Tinh Thần, Ân Vĩnh Nhi ba người này, bọn họ là đồng học của Nguyệt Tinh lúc trung học, nói không chừng có thể tra được cái gì.” Hàn Hữu Dạ không nói cho Hàn Thiên Long việc của Chu Đông Lai, bằng không cha biết được tuyệt đối là thành sự bất túc bại sự hữu dư (thành sự không đủ, bại sự có thừa), nhất định là đi trước tìm thông tin về Chu Đông Lai. Tuy rằng Chu Đông Lai hiện tại chính mình cũng rất muốn đánh tới bởi một chút, nhưng là vẫn là rất nhẫn. Hàn Hữu Dạ so với Hàn Thiên Long thông minh hơn, biết khi nào thì nên làm cái gì, trước mặt hết sức, tuyệt đối không thể dả thảo kinh xà, dù sao nhà mình là hắc đạo, ta không sợ âm bất tử người!

“Quả nhiên có người khi dễ nhi tử lão tử!” Hàn Thiên Long hỏa đại vỗ cái bàn, “Chính là ba tiểu tử kia đi! Lão tử tha bọn họ không được!”

“Không phải.” Hàn Hữu Dạ mí mắt không nâng một chút, nâng chung trà lên chậm rãi uống một hơi, còn nói một lần, “Không là bọn hắn.” Chính là một trong đó.

“Nga, vậy là ai khi dễ người.”

“Trước đừng động này, đi điều tra ba người này trước. Muốn truy Nguyệt Tinh, dù sao trước hiểu biết người ta.”

Hàn Thiên Long cười ha hả, vỗ vỗ vai nhi tử, nói: “Không vội, Nguyệt Tinh tiểu tử kia lão tử biết không xứng với hắn, muốn đuổi kịp hắn không phải là chuyện một ngày hai ngày. Hữu Dạ a, cha đã làm tốt chuẩn bị truy cả đời. Con mẹ nó cho dù hắn muốn kết hôn lão tử cũng tới cướp tân lang! Dù sao lão tử là xã hội đen, đời này liền cùng Nguyệt Tinh tiểu tử này dây dưa! Cho nên a, Hữu Dạ, trước làm chuyện của người, nói cho ba ba, ai khi dễ người, mặc kệ là ai, lão tử muốn mệnh hắn!”

Hàn Thiên Long sát khí mười phần, Hàn Hữu Dạ kiêu kiêu khóe miệng, cơn tức trong lòng rốt cục không lớn như vậy. “Không có gì, còn không phải nữ sinh trong lớp kia giúp, gặp người rất hoa tâm không nghĩ giúp ta, chẳng lẽ ta còn có thể theo chân bọn họ so đo?”

Hàn Thiên Long ngây ngô cười gãi gãi ót, rất chân chất nói: “Nếu không ba ba tìm vài minh tinh cho các nàng? Tiểu nha đầu không phải là vui hoan tiểu bạch kiểm này sao?”

Hàn Hữu Dạ chỉ cảm thấy lửa giận mới vừa đi xuống lại nổi lên, trên trán nơi nào đó giật giật, rất là khó chịu. “Con mẹ nó người sẽ không thể muốn điểm hảo chiêu sao! Thỉnh nam sinh phiêu kỹ còn chưa tính, lần này càng tuyệt, người lại thỉnh nữ sinh mua nam nhân? Ta con mẹ nó như thế nào còn có người cha cực phẩm như vậy! Ta đời trước nhất định là làm không ít việc thật là tốt, bằng không như thế nào lại gặp cơ hội không thể cầu như vậy nhưng lão tử bị đụng phải đầu! Người nói đúng không?” Hàn Hữu Dạ âm hiểm nhìn Hàn Thiên Long, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Hàn Thiên Long nháy mắt, ‘nga’ một tiếng, nói: “Nguyên lai như vậy không được a. Ha ha ha...”

Hàn Hữu Dạ yên lặng không nói, hắn cảm thấy được chỉ cần hé miệng, thực có thể học máu tam thăng. Bất quá, Hàn Thiên Long trong lời nói lại cho hắn dẫn dắt, Hàn Hữu Dạ tròn mắt chuyển một vòng, đột nhiên quỷ dị cười rộ lên, vỗ vỗ hàn

Thiên long đích bả vai, “Cha chủ ý này không sai!”

Hàn Thiên Long vẻ mặt vô tội, “Hữu Dạ, không phải mới vừa nói không được sao?”

“Ta chưa nói không được a. Ha hả, bất quá không cần minh tinh hiến thân, liền ở nhà muốn làm một PARTY, để những nữ sinh kia trông thấy là được.” Hàn Hữu Dạ trăm phần trăm có nắm chắc, các nữ sinh tuyệt trốn không thoát chiêu này, xem bọn hắn mỗi ngày xem giải trí vật vãnh xoi mới, lần này cho các

người xem sống, gặp các người có giúp hay không!” Cha, sinh nhật của ta không phải nhanh đến sao, đến lúc đó xin mời vài mình tình đến đây đi.”

“Nga, hảo!”

19. Chương 19: Thái Tử Gia Khẩu Chiến Đoàn Thư ~~ . .

Người biết còn tưởng rằng tập thể bị điểm huyết đạo đâu!

Ngụy Tĩnh rống lên một câu, tiếp theo mới vang lên âm thanh đọc sách thừa thốt, sau một lúc lâu quá mới hồi phục bình thường. Lại đứng một hồi, Ngụy Tĩnh mới trở lại văn phòng đi. Người vừa đi, trong phòng học âm thanh đọc sách nhất thời giảm xuống, nhưng không dám nhỏ quá mức, ong ong như là một đám ruồi bọ. Ngụy Tĩnh cũng mới đi vài bước, kéo kéo khóe miệng, lại xen vào nữa.

“Hữu Dạ, các nàng nói ba ba của người rất hoa tâm, không thích.” Phía trước nam sinh giơ sách vở lắc lắc cổ nhìn Hàn Hữu Dạ, cầm lại hướng nữ sinh trước mặt mang tới năng, tiếp tục nói: “Chính là kia ảnh chúng ta vẫn phải chụp, làm sao bây giờ? !”

Phạm Mộ Phi cũng khẩn trương nhìn Hàn Hữu Dạ, phải biết rằng, lớp bọn họ chính là bị gọi là lớp chưa từng có suất ca, tại Cánh hoa trung học mà nói, chưa bao giờ có một lần trong một lớp hơn phân nửa tất cả đều là suất ca, đối chút kiểu tóc, mang đồ trang sức trang nhã là có thể chụp kịch thần tượng. (này tuyệt đối không phải khuếch đại nga, lúc ấy lớp chúng ta trừ bỏ mười mấy người diện mạo thiên hạ, còn lại toàn bộ hình dạng chúc thanh tú, trước năm tên vẫn là siêu cấp suất ca, bây giờ còn nhớ rõ uỷ viên thể dục bọn ta cơ bụng mê người, đáng tiếc, bạn hữu này bị ta đẩy ngồi cùng bàn ăn.) nữ sinh trong lớp trước kia đều là chụp ảnh bọn họ đối tiền tiêu vật, hơn nữa còn phân cấp bậc, Phạm Mộ Phi tự nhiên là giá cao nhất, Hàn Hữu Dạ tiếp theo, nếu là hai người chụp chung giá sẽ rất cao, trước kia thôi cũng là mất nhăm nhăm mở, dù sao bọn họ lúc ấy còn mặc y phục, nữ sinh kiếm tiền mua đồ ăn vật bọn họ cũng có phần, nhưng này lần bất đồng a, tuy rằng không phải là lừa chiếu (chụp lừa thân) nhưng cớ áo tuyệt đối trốn không thoát, nói không chừng còn muốn bày nam nam POSS! Tại lớp học lúc lắc coi như xong, nhưng này ảnh chụp thật không biết sẽ lưu lạc phương nào, không cần a ——! !

“Tan học nói sau.” Hàn Hữu Dạ mí mắt cũng chưa nâng, thản nhiên nói. Người anh em kia cũng không dây dưa, bật người quay đầu tiếp tục ong ong đương ruồi bọ đi. Hàn Hữu Dạ nhìn chằm chằm chữ cái tiếng Anh xiêu xiêu vẹo vẹo, một cái từ không thấy đi vào, muốn đông muốn tây, bất tri bất giác tiết học đã sớm kết thúc. Tiếng chuông vừa vang lên, một đám người lập tức vây lên, nam tả nữ hữu, phân biệt rõ ràng, Hàn Hữu Dạ kéo kéo khóe miệng, đây là đang đánh giặc đi.

“Hữu Dạ, chúng ta trải qua một phen thâm tư thực lực (suy nghĩ tường tận), cảm thấy được cha người thật sự không thích hợp với ban đạo chúng ta. Chúng ta tuy rằng thích xem nam nam, nhưng không muốn lấy hạnh phúc ban đạo để vui đùa, thực xin lỗi, việc này chúng ta không giúp được.” Các nữ sinh thực thành khẩn nói, tuy rằng ngay từ đầu các nàng trong lòng vui đùa cũng rất nhiều, nhưng là sau khi thấy Hàn Thiên Long đã cảm thấy không được, vừa thấy chính là cái trò chơi nhân gian, trên đời hảo nam nhân còn nhiều mà, không tất yếu đem ban đạo tuần mỹ vô cùng của các nàng cùng một cái hoa tâm đại la bạc (củ cái) xứng một đôi đi!

Hàn Hữu Dạ không lên tiếng lấy điện thoại di động ra, mở ra ghi âm, bên trong lập tức xuất hiện đoạn đối thoại của Hàn Thiên Long cùng Hàn Hữu Dạ tối hôm qua. Các nữ sinh nghe thỉnh thoảng phát ra vài tiếng cười hi hi ha ha, nhưng càng đi về sau càng nghiêm túc, đặc biệt nghe được Hàn Thiên Long câu kia ‘cha đã làm tốt chuẩn bị truy cả đời’, nhất thời mỗi người đều là cúi đầu suy nghĩ sâu xa, ngẫu nhiên nhìn lẫn nhau. Chờ ghi âm mở xong rồi, Hàn Hữu Dạ khép di động lại, thản nhiên nói: “Đây là ghi âm đoạn đối thoại tối qua, ba ba của ta không biết.”

Ngụ ý chính là những lời đó đều là lời tâm huyết của Hàn Thiên Long, nếu thực là như vậy nói, có lẽ chính là một đoạn hảo nhân duyên.

“Nhưng là chúng ta cũng không thể tin tưởng lời nói một bên của người.”

“Các người nếu vẫn là hoài nghi ta cũng không có biện pháp. Đây là căn cứ chính xác duy nhất ta có thể nghĩ ra được có thể chứng minh ba ba của ta là thật tâm thích ban đạo.” Hàn Hữu Dạ hơi hơi cúi đầu, tiếp tục nói: “Ta thực hiểu biết ba ba của ta, hẳn là thực hoa tâm, nhưng ta có thể cam đoan hẳn nếu là thật sự động tâm tuyệt đối là không oán không hối hận, ta là con của hẳn, không ai so với ta hiểu hẳn rõ hơn. Cho dù không ai giúp hẳn, ba ba của ta cũng sẽ không buông tha, tương lai chuyện cướp tân lang tuyệt đối sẽ phát sinh. Mời các người hỗ trợ, bất quá là muốn ba ba của ta sớm một chút đuổi tới người hẳn thích, các người không giúp cũng chẳng qua là đã muộn, kết quả không có gì thay đổi. Về phần các người tối hôm qua nhìn đến, ta giải thích cái gì chỉ sợ cũng không thể cho các người vừa lòng, hơn nữa ta cũng không muốn giải thích, ta liền hỏi một câu, nếu là đêm qua là ban đạo ôm nữ nhân, mà ba ba của ta thủ thân như ngọc, các người là không phải đã cảm thấy ban đạo không xứng với ba ba của ta ?”

“Nhưng đêm qua chính là ba của người ôm nữ nhân! Lại không phải ban đạo chúng ta.”

Hàn Hữu Dạ châm chọc cười, “VẬY nhóm các người cảm thấy được ban đạo sống 28 năm vẫn là xử nam đi.”

“...”

“Ban đạo không có bạn gái, kia các người là cảm thấy được ban đạo nhiều năm vậy đều là tự an ủi đi!” Hàn Hữu Dạ tựa tiểu phi tiểu, các nữ sinh giậm chân, trong đầu không thể khống chế nghĩ tới vẻ mặt ban đạo hoàn mỹ của các nàng lúc tự an ủi, nhất thời một đám đỏ mặt, mắng: “Hàn Hữu Dạ, không nghĩ tới người cũng vô sỉ như vậy!”

“Có sao?” Hàn Hữu Dạ rốt cục thể hiện ra da mặt nam nhân dày như tường thành, nhìn nhất bang huynh đệ chung quanh, vô tội hỏi: “Ta có vô sỉ sao?”

“Không có!” Chúng nam sinh sắc sắc cười, “Các cô bé, tất cả nam nhân đều giống nhau, đừng tưởng rằng thân là lão sư, ban đạo sẽ so với hắc bang lão Đại cao quý đi nơi nào! Tất cả nam nhân đối mặt ‘sắc’ đều là giống nhau, hắc hắc ~”

“Cút! Thu hồi bộ mặt muốn bị đánh của các người đi!” Các nữ sinh giơ đôi bàn tay trắng như phấn hận không thể xông lên đi hung hăng làm thịt một chút, rồi lại không nói gì mà chống đỡ, biết rõ Hàn Hữu Dạ là già mồm át lễ phải, cố tình liền tìm không thấy lời phản bác! Thật sự là buồn cười!

“Ai, các người đừng nóng giận.” Hàn Hữu Dạ đại giác hãnh diện một phen, chủ đạo quyền rốt cục đến trên tay hẳn, “Ban đạo hoa không hoa tâm ta là có chứng cứ đích. Trước đừng trừng mắt, hãy nghe ta nói, nhà của ta là hắc đạo, thuộc hạ rất nhiều hộp đêm, ta có ở nơi nào thấy qua ban đạo còn có ba tên đêm qua, Mộ Phi có thể làm chứng.”

Các nữ sinh ‘bá’ quay đầu nhìn về phía trưởng lớp thành thật, gặp người sau khẳng định gật đầu, rốt cục hoàn toàn không còn lời nào để nói. Nguyên lai ban đạo hoàn mỹ không tỳ vết trong lòng các nàng thật sự cùng cha Hàn Hữu Dạ không chuyện ác nào không làm là cùng nhất loại a... .

Hàn Hữu Dạ vui vẻ nheo lại ánh mắt, chống má nhìn nhất bang nữ sinh, hỏi: “Bây giờ còn giúp không? Đương nhiên, đáp ứng giúp, cuối tuần có thể đến nhà của ta, ngày đó sinh nhật của ta, ba ba của ta mở cho ta một cái PARTY, thỉnh rất nhiều minh tinh.”

“Thật sự!” Các nữ sinh vừa nghe minh tinh, gì cũng không để ý.

“Đương nhiên.” Hàn Hữu Dạ khiêu mi, “Kia có giúp một tay không?”

“Giúp!”

Hàn Hữu Dạ cảm thấy mỹ mãn, thu phục!

“Nhưng là ảnh chụp chúng ta vẫn là muốn chụp! Các người đừng tưởng rằng thoát được!”

Chúng nam sinh im lặng... .

20. Chương 20: Mời . .

“Ban đạo, cuối tuần này là sinh nhật của ta, trong nhà tổ chức một PARTY, hy vọng ban đạo có thể đến.”
Hàn Hữu Dạ tao nhã đem thiệp mời hé ra đặt ở trước mặt Ngụy Tĩnh, vẻ mặt chờ mong.

“Không đi.” Cơ hồ là chưa suy nghĩ, Ngụy Tĩnh cự tuyệt rõ ràng lưu loát. Trên bài thi tiêu sái vẽ ra một cái hồng xoa thật to, sau khi phê sửa xong, hơi chỉnh lý chút, liền tính toán trở về.

Hàn Hữu Dạ hai tay cầm ở trong túi, không nhanh không chậm đi theo Ngụy Tĩnh, hẳn cũng không dễ dàng bỏ cuộc như vậy. Ngụy Tĩnh đi làm đều là đi bộ đến trạm xe điện ngầm, Hàn Hữu Dạ không lên tiếng đi theo, bên người là Phàm Mộ Phi, hai người buồn cười nhìn Ngụy Tĩnh bị một đám nữ sinh lú rú vây quanh. Nói hai nữ nhân là tốt rồi so một hồi thế kỷ đại chiến, chớ nói chi là hai mươi nữ sinh, ở sau hai tiểu tử thập phần bội phục định lực của Ngụy Tĩnh, hai mươi mấy con ma tước (chim sẻ) một khắc không ngừng oanh tạc, thế nhưng có thể mặt không đổi sắc, nhàn nhã tự đắc.

“Ban đạo, đi thôi ~~~ Hữu Dạ nói thiệt nhiều minh tinh đến!”

Ngụy Tĩnh trở mình xem thường, kia càng không thể đi. Ngụy gia yến hội chưa bao giờ thiếu minh tinh, đi không đảm bảo được bị nhận ra đến.

“Ban đạo, Hàn ba ba chuẩn bị lễ vật nga ~~~ ban đạo người nhất định sẽ thích.”

Tái trở mình xem thường, Hàn Thiên Long kia ngu xuẩn có thể đưa thứ tốt gì.

“Lão sư người nhất định suy nghĩ Hàn ba ba gốc như vậy, đưa cái gì đều không tốt có phải hay không?”

Ngụy Tĩnh hơi hơi khiêu mi, nha đầu này chẳng lẽ còn có tâm tư xem sách tâm lý sao?

“Lão sư, Hàn ba ba nói lần này lễ vật người nếu không thích, hẳn liền rút cuộc không bao giờ quần quít lấy người .”

Ở sau Hàn Hữu Dạ một cái lão đảo, thiếu chút nữa ngã gục, cha ta khi nào thì nói qua lời này! Vừa định giải thích, phía trước mấy nữ sinh chuyển lại đây không ngừng nháy mắt, Hàn Hữu Dạ lúc này mới tạm thời áp chế đi.

“Lão sư, người coi như bỏ thí đi, cấp Hàn ba ba một cơ hội cuối cùng. Hữu Dạ nhưng theo chúng ta đều nói, người như vậy cự tuyệt người ta rất không thành ý !”

Ngụy Tĩnh không nói gì, đầu năm nay cự tuyệt còn cần thành ý?

“Chính là! Ban đạo, người rất miễn cưỡng người ta. Người còn chưa có thử qua liền định sinh tử người ta, là một người sẽ chết không nhắm mắt!”

Hàn Hữu Dạ cắn răng, con mẹ nó ba của người mới chết không nhắm mắt a!

Ngụy Tĩnh nhin cười, nha đầu này cũng đùa hơi quá.

“Ban đạo, đi thôi ~~~ ”

“Ban đạo, kỳ thật Hàn ba ba người không tệ, người phải đi thôi ~~~ Hàn ba ba đều nhanh trông mòn con mắt, người đi xem, Hàn ba ba cổ đều kéo dài !”

“Phốc —— ! ! Khụ khụ!”

Các nữ sinh gặp Ngụy Tĩnh bị đùa nỏ nộ cười, lá gan càng lớn, một đám người vây quanh Ngụy Tĩnh, dắt ống tay áo của hắn, lại là làm nũng lại là xấu lắm, Ngụy Tĩnh rốt cục bị quần không có biện pháp, thập phần bất đắc dĩ nhìn hai mươi nữ sinh hoa quý một cách tinh quái, hỏi ra một vấn đề hắn rất nghi hoặc.

“Ta vì cái gì nhất định phải xứng nam nhân?”

“Hắc hắc, lão sư, chúng ta là nữ nhân, biết rõ thói hư tật xấu của nữ nhân, cùng với ban đạo chúng ta hoàn mỹ bị một nữ nhân giả tiên lừa sắc lừa tài, còn không bằng xứng một người thật là đàn ông đây!”

Ngụy Tĩnh một đầu hắc tuyến, lừa tài lừa sắc? Hắc có gốc như vậy sao? Đây còn không phải để cho hắc rồi rầm, buồn cười nhất chính là, Hàn Thiên Long khi nào thì biến thành hảo nam nhân? Nam nhân khắp thiên hạ đều chết sạch sao?

“Ta khắc sâu cảm thấy được, ánh mắt các ngươi có vấn đề. Nhi tử của Hàn Thiên Long ngu xuẩn kia ở phía sau, hỏi hắc một chút, cha hắc là một hảo nam nhân sao?”

Chúng nữ sinh chớp ánh mắt một trận xấu hổ trầm mặc, liếc lẫn nhau, lại lập tức bò lên, “... Ban đạo ~~ cái gọi là con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng! Hàn ba ba từng không phải hảo nam nhân, nhưng hiện tại nhất định là hảo nam nhân! Sĩ biệt ba ngày đương nhìn với cặp mắt khác xưa (không gặp ba ngày, phải nhìn bằng con mắt khác, tiến bộ hơn)! Ban đạo ngài muốn lấy ánh mắt phát triển đối đãi sự vật, ngài anh minh thần võ như vậy, mọi sự vạn vật đều ở thời khắc tiến hóa, Hàn ba ba cũng giống nhau!”

Hàn Hữu Dạ nghiêm túc gật đầu, nhóm nữ sinh này vẫn là khá phổ!

Hàn Hữu Dạ từ chối cho ý kiến gật đầu, “Được rồi, ta liền đi xem.”

“Gia!” Các nữ sinh kích động nhảy dựng lên, sau đó bị kịch, các nàng bắt tri bắt giác đi theo Ngụy Tĩnh vào tàu điện ngầm, tràn đầy đều là người, này nhảy dựng, trực tiếp ngã thành một đoàn, một vòng cô gái người đẩy ta tang nửa ngày không đứng lên. Ngụy Tĩnh cùng Phạm Mộ Phi còn có Hàn Hữu Dạ rất cục nhìn không được, một bên thở dài một bên kéo từng người đứng lên.

“Ban đạo, người nhất định sẽ đi chuyển không tệ này!” Thật vất vả đứng vững vàng các nữ sinh còn không quên cấp Ngụy Tĩnh quyết định tâm tề.

“Chỉ mong đi.” Ngụy Tĩnh ngẩng đầu nhìn trần, đã mặc kệ. Bị nha đầu này âm ỉ đều đã quên trường hợp, hiện tại nghiêm chỉnh nam nữ già trẻ toa này đều theo dõi hắc, này vạn chúng chú mục chính là cảm giác thật làm cho người đại hỏa! Tuy rằng lấy dung mạo Ngụy Tĩnh đến chỗ nào đều sẽ hấp dẫn ánh mắt người khác, nhưng hôm nay trong ánh mắt bao hàm ý tứ hàm xúc khác nhau rất lớn, trước kia hắc đã cảm thấy ba người bạn tốt của mình tâm lý tổ chất tốt vô cùng, hiện tại tự mình linh hội một chút, càng thêm bội phục. Người thường đối đãi ngoại tộc chung quy là vừa sợ lại sợ còn có chút chán ghét, như vậy tính ra, đám đệ tử này của mình cũng là nhận lực cường hãn loại một.

Về đến nhà, Ngụy Tĩnh cuối cùng tự tại, từ trong tủ lạnh lấy ra nguyên liệu nấu ăn, làm cơm chiều đơn giản, sau đó chính là đi xem điện thoại, có hai tin nhắn lại.

“Tĩnh Tĩnh, này cuối tuần có rảnh sao? Cùng nhau uống rượu đi ~~ ”

“Này! Ngụy Tĩnh! Người nha quản hảo đệ tử của ngươi! Mẹ nó hóa sắc cái gì, dám lấy thương chỉ vào lão tử, bức lão tử đi tham gia cái gì sinh nhật PARTY! Cái gì phá Thiên Long bang, nếu không nể mặt mũi nhi tử của tên ngu xuẩn là đệ tử ngươi, lão tử một cước đạp phét đi hắc! Đúng rồi, kia cái gì Hàn Thiên Long chính là người lần trước nói tình thương chỉ có trình độ tiểu học là ngu xuẩn đi! Muốn nói ngu ngốc hàng đỉnh có ý tứ, hắc là rất xứng đôi ngươi, cho nên lão tử liền quyết định mang theo lão bà đi tham gia PARTY bỏ đi kia, bất quá, đến lúc đó lão tử muốn đánh vẫn là phải đánh. Mẹ nó! Lấy thương chỉ vào lão tử coi như xong, dám nghĩ uy hiếp! Sống không nhịn được!”

Ngụy Tĩnh chậm rãi dùng bữa tối, đối mặt đe dọa của Ngụy Tường nửa điểm phản ứng đều không có. Đạp đi! Đạp phét kia nha! Cảm thấy nhiều mình tinh như vậy đều là dùng thương bức tới được, mệt hắc làm được! Còn có, Vệ Tường đứa bé kia nhìn nghe thông minh, như thế nào ánh mắt lại kém. Coi trọng Ngụy Tường kia đã thực làm cho người ta đồng tình, hiện tại thế nhưng còn nói bốn thiếu gia cùng Hàn Thiên Long kia ngu xuẩn xứng đôi, ánh mắt này quả thực không có thuốc nào cứu được!

21. Chương 21: Hắc Là Tới Đắc Ý! . .

“A ——! ! Là tiểu diễm tâm ~~ ” (sweetheart)

“Làm sao làm sao! ? A! Ta nhìn thấy mặt mù sương !”

“Thiệt nhiều mình tinh a

” Các nữ sinh tụ thành một đoàn, đầu trống bỏi giống như toàn bộ xoay chuyển, vẻ mặt mộng ảo hạnh phúc. Một chút cũng chưa phát hiện phần lớn nhóm mình tinh tới đây đều là lộ vẻ cười gượng, vẻ mặt mất tự nhiên. Những tiểu nha đầu này sớm đã bị hạnh phúc lớn lao này đánh sâu vào đầu chuyển hướng, ngay cả muốn kí tên chụp ảnh nói chung đều đã quên.

“Mấy vị, hài lòng hay không ý?” Hàn Hữu Dạ một thân áo khoác màu xám, phối một cái quần xám nhạt, dung mạo thanh tú khí chất pha lạnh lùng, một chút cũng không thua kém nhóm mình tinh ở đây. Lớp trưởng đại nhân đi phía sau càng vĩ đại, nhìn đến Hàn Hữu Dạ tỉ mỉ ăn mặc qua Phạm Mộ Phi, các nữ sinh nhất thời tập thể trước mắt sáng ngời, nếu như nói Hàn Hữu Dạ là khí chất xuất chúng, như vậy Phạm Mộ Phi đó là chỉ dựa vào khuôn mặt tuần tú liền áp đảo toàn bộ mình tinh, đương nhiên đây là đang chân chính mình tinh đại bài còn không có qua trước.

“Người xem, hai người kia mới là thọ tinh hôm nay?” Nguyên bản một số nữ mình tinh còn không nguyện ý tới nhất thời trước mắt sáng ngời, này hai thiếu niên mặc kệ người nào đều là thực xuất chúng.

“Ta cảm thấy được là lãnh khốc kia, lúc này mới giống hắc bang thái tử thôi!” Chúng nữ gạt đầu, có chút cười hưng phấn, “Nếu như vậy sinh nhật mỹ thiếu niên, tới cũng không tính một ~”

“Thật không biết xấu hổ ~ người nghĩ lão ngư có thể ăn cỏ?”

“Này không gọi lão ngư có thể ăn cỏ, cái này gọi là tỷ đệ luyện! Ai! Tuy rằng ta rất muốn, nhưng vẫn là quên đi, darling người ta sẽ tức giận ~”

Chúng nữ cười, cùng mắng: “Đức hạnh ~” trong mắt lại có một chút hâm mộ, làm bọn họ có thể gặp được một hảo nam nhân đó là tích phúc đời trước, nói tới trưởng phu tỷ đệ luyện này chính là cái khai thư điểm, nhưng phu thê hai ngày lại thập phần mỹ mãn, nữ nhân này năm nay hợp đồng vừa chấm dứt sẽ tuyên bố rời khỏi giới giải trí. Không có cạnh tranh liền không có bất hòa, mọi người đối năng liền cũng hòa khí.

“Hữu Dạ, lớp trưởng, các người xem, nữ mình tinh đều nhìn các người nga ~” các nữ cười tặc tặc, cùng quang vinh có yên.

Hàn Hữu Dạ trắng mắt liếc một cái, xem cũng chưa xem, hắn chỉ quan tâm Ngụy Tĩnh như thế nào còn chưa tới, cha đều hỏi mình trăm lần! Phiền đều là phiền chết! “Ban đạo có nói khi nào thì đến sao?”

“Không có a ~ ban đạo chỉ nói sẽ đến a. Yên tâm đi, ban đạo không giống như là người lật lọng, nói đến khẳng định sẽ đến.” Các nữ sinh không kiên nhẫn xua tay, rướn cổ lên nhìn cửa chính, bọn họ chân chính muốn nhìn đến mình tinh như thế nào còn chưa tới! Hữu Dạ nên sẽ không lừa bọn họ đi...

“Hữu Dạ a, lại đây, gặp Chu bá bá.” Hàn Thiên Long đứng trong đại sảnh ương dất kêu to, toàn bộ chợt nghe đến thanh âm của hắn, cùng khí còi ô tô giống nhau. Trong góc phòng Hàn Hữu Dạ cau mày, hắn không thể đi lên đá hai cái, lão nhân này vĩnh viễn sẽ không học được điệu thấp! Phái tiểu đệ nói với hắn không phải được sao, không nên muốn làm vạ chúng chú mục, nếu không phải tạo cơ hội cho người, ta mới lười mở PARTY! Trong lòng bất mãn, Hàn Hữu Dạ vẫn là ngoan ngoãn đi qua, trước mặt mọi người, đương nhiên cấp cho cha mặt mũi. Kỳ thật Hàn Hữu Dạ thật đúng là một hiếu tử, nếu là người bình thường đụng tới Hàn Thiên Long loại cha này chỉ sợ đã hồng mắt.

Chu bá bá chính là nam nhân lần trước tại khách sạn gặp được, Thiên Long bang gần đây cùng hắn có sinh ý lui tới, Hàn Hữu Dạ ngoan ngoãn kêu một tiếng bá bá, Chu lão đại khách sáo khích lệ một phen, liền xong rồi. Hàn Thiên Long cười pha trò, liền một tay lấy Hàn Hữu Dạ kéo đến một bên, nhỏ giọng hỏi: “Ngụy Tĩnh đến không? Hắn chẳng lẽ không tới đi?”

Hàn Hữu Dạ liếc mắt, cũng chỉ muốn lại muốn hỏi! Tức giận trả lời: “Tới! Có thể sẽ tới nay!”

“Nga! Nga! Vậy là tốt rồi, tới nay không quan hệ, ba ba chờ, chỉ cần hắn đến là tốt rồi!”

Hàn Hữu Dạ không nói gì, cha hết thuốc chữa.

“Tường Tường! Tường Tường đến !”

“A ——! ! Tường Tường xin kí tên cho ta!” Rốt cục nhìn đến chân chính vạ chúng chú mục chính là mình tinh, ngay cả Hàn Hữu Dạ cũng không cầm hướng cửa nhìn lại, một đám nữ sinh trong lớp, còn có một nhóm nữ mình tinh sớm đã xông lên, còn có nhiều nam mình tinh cũng không cam lạc hậu, bên này đại đa

số mọi người là vì Tường Tường mà đến. Tuy rằng thực nghi hoặc Ngụy Tường thân là Ngụy gia Nhâm gia chủ hẳn là không tất yếu tham gia loại tiệc do hắc đạo tổ chức này, trước không nói Ngụy gia gia thế trong sạch, chỉ thể lực Ngụy gia sẽ không là một đám khuất phục cư ngụ ở thành phố hắc đạo có khả năng chống lại, nhưng tại sao đến? Chẳng lẽ Hàn Thiên Long thực sự có gan lấy thương buộc hẳn? Mọi người lập tức phủ quyết, cả nước hẳn là không có người có gan này, trừ phi người nọ đầu óc có vấn đề. Bọn họ đã đoán đúng, Hàn Thiên Long nào đó ý nghĩa bắt đầu nói, đầu óc quả thật có vấn đề.

Hai người cùng nắm tay mà đến chậm rãi hiện ra trong tầm mắt của mọi người, so với trên TV càng thêm tuần mỹ, so với báo chí trên càng thêm chân thật, so với bọn hắn vai diễn gì đều phải vĩ đại, chân thật hai người mới là chân chính làm cho người ta đổ ào như điên, phần tinh quang sáng chói này rất thu hút, cho dù là cùng là minh tinh cũng vô pháp ngăn cản. Mọi người si ngốc nhìn, cuồng ngạo si tình Ngụy Tường, Vệ Tường ôn nhu bên cạnh, cho dù đều là nam nhân, hai người này quyết chí thể không thay đổi tình cảm tại giới giải trí đã là một điều làm mục tiêu cuối cùng cho mọi người hâm mộ hướng tới.

“Ai, liền này phòng khách thưởng thức, ta liền thất vọng rồi, nhà giàu mới nổi a.” Tới không chỉ Ngụy Tường cùng Vệ Tường, Ngụy gia Ngụy Tường này đồng lứa toàn bộ tới đủ, ngoài mỹ danh này nói là thay vài vị thức thức cô cô thể môn ít nhất thức thức đem trấn, kỳ thật bọn họ chỉ là muốn chạy đến ngoạn, hơn nữa là mấy người chưa đủ mười bốn tuổi kia, quần quít lấy người lớn, cuối cùng là đi ra .

Ở đây ai dám nói Hàn gia là nhà giàu mới nổi, tuy rằng trang hoàng cũng là thực nhà giàu mới nổi, nhưng theo không ai dám nói ra, bất quá các tiểu tử Ngụy gia này cũng ở trong đó. Nghe nói có người dám lấy thương chỉ vào Ngụy Tường, đương nhiên muốn tới mở mang kiến thức loại mãnh nhân này, chẳng qua có chút thất vọng rồi, chỉ nhìn mặt ngoài là có thể phỏng đoán ra nhất định là một tên ếch ngồi đáy giếng không biết trời to, cho là có chút tiền thể lực nhỏ chính là lão tử! Kỳ thật bọn họ hiểu lầm Hàn lão đại, nếu không phải vì liêu lĩnh truy Ngụy Tĩnh, Hàn Thiên Long cũng sẽ không bất cứ giá nào thỏa mãn nguyện vọng của đám tiểu nha đầu lớp mười như vậy, bất quá, phần nỗ lực này chung quy sẽ có hồi báo.

Mọi người thấy một nhóm tuần nam mỹ nhân nghênh ngang tiêu sái tiến phòng khách, không thể không cảm thán, gen Ngụy gia thực mẹ nó không tệ, nam suất nữ tính, thêm thể gia đại tộc hun đúc ra khí chất so với một đám minh tinh còn muốn lóng lánh, nghe nói, Ngụy gia con cháu ý nghĩ cũng không tệ, mẹ nó! Chuyện tốt đều bị bọn họ chiếm, nhiều người tài như vậy, người lớn thịnh vượng, Ngụy gia không phát đạt mới gặp quỷ!

Ngụy Tường ôm Vệ Tường, đại mã kim đao hướng sô pha ngồi xuống, so với chủ nhân còn muốn là chủ nhân, Vệ Tường ôn nhu cười, đưa Ngụy Tường một ly rượu, Ngụy Tường tiếp nhận, hôn lên hai má phấn nộn, đem nhân ôm chặt hơn. Nhất thời toàn bộ giống đực nổi giận, nha có cần khoe khoang như vậy sao! Biết người xuân phong đắc ý, gia tài bạc triệu, thanh danh như mặt trời ban trưa, mỹ nhân để ôm, còn ân ân thiết thiết hầu hạ người, thẳng nhãi này con mẹ nó chính là đắc ý!

22. Chương 22: Khảo Nghiệm (thượng) . .

Một đám hủ nữ lớp mười mắt nhìn không chuyển hai người trên ghế sa lon, kích động không thôi, đây mới là vương đạo a! Thiếu niên xinh đẹp bên cạnh này còn có các tiểu chính thái (con nít) cũng thật đáng yêu ~~~ Ngụy gia nữ nhân thật tốt mệnh!

”Ba, như thế nào đến nhiều như vậy?” Hàn Hữu Dạ khẽ nhíu mày, hẳn cũng không tin Hàn Thiên Long có mặt mũi lớn như vậy, làm cho toàn thể Ngụy gia đời thứ ba ra mặt tham gia PARTY sinh nhật của chính mình. Sẽ không phải là tới tìm cha trả thù đi! Nghĩ đến đây chút minh tinh là cha cưỡng bức tới được, nếu là hai người trên ghế sa lon kia cũng là như vậy tới... Hàn Hữu Dạ cảm thấy được cả người lạnh lẽo, hẳn cùng cha xong rồi!

”Ta, ta cũng không biết.” Hàn Thiên Long hiển nhiên lần này cũng ỷ vào dọa tới rồi hẳn lúc ấy dám cảm thương đi uy hiếp Ngụy Tường cũng là nhất thời đầu sung huyết, cho dù hẳn tái ngộ, cũng biết thể lực hai nhà hoàn toàn không thể đánh đồng. Nguyên bản liền tính toán mặc kệ Ngụy Tường tới hay không, sinh nhật Hữu Dạ qua hẳn liền tới cửa bồi tội, không nghĩ tới người ta đến đây, còn dẫn theo một đám nhóc.

"Tiểu thúc thúc, ta biết người khẳng định tới rồi, mau ra đây. Đương nhiên, người không được cũng không quan hệ, dù sao chúng ta hôm nay là theo lời lão thái gia đến xem Ngụy gia tiểu tức phụ tương lai (tiểu tức phụ = vợ), thuận tiện khảo nghiệm một chút." Tiểu chính thái đứng hàng thứ nhìn qua ít nhất vẫn là tuổi còn học tiểu học, nói chuyện nhưng thật ra một chút cũng đều không biết tôn trọng trưởng bối, bọn họ hôm nay tới hoàn toàn là hướng về phía việc vui mà tới! Việc vui này còn là đến từ tiểu thúc thúc của bọn họ, kia càng có ý tứ

~~Ngụy Tĩnh đứng ở góc lầu hai, tức giận nghiêng răng nghiêng lợi! Cái gì tiểu tức phụ! Đám tiểu hỗn đăng này, thật coi lão tử thu thập bọn họ không được?

"Tiểu thúc thúc, người nếu không ra, chúng ta liền trực tiếp khảo nghiệm rồi ~~" Ngụy gia thiếu gia các tiểu thư đồng loạt hướng lên trời kêu, toàn bộ mặc danh kỳ diệu, Hàn Hữu Dạ trong lòng bị ý nghĩ to gan của chính mình làm cả kinh nói không ra lời. Ngụy gia, Ngụy Tĩnh, Ngụy... Chẳng lẽ ban đạo đúng là người Ngụy gia! Nếu thật sự là vậy, cũng khó trách bọn hắn tra không ra tư liệu của Ngụy Tĩnh, lấy thế lực của Ngụy gia, muốn che dấu một người là dễ dàng.

"Câm miệng!" Ngụy Tĩnh rốt cục nhìn không được, mặt đen cùng đáy nồi giống nhau, hận không thể đem mấy tiểu hỗn đăng này lột hết quần áo rồi treo ngược lên, quát mấy roi!

"Thất thiếu!"

"Ban đạo!"

Tiếng kinh hô vang lên một mảnh, nhóm mình tinh nhận thức Ngụy Tĩnh khiếp sợ vừa rồi lời nói của chủ giác đúng là Ngụy Tĩnh, đứa con nhỏ nhất của Ngụy gia lão thái gia, cũng chỉ có hắn đến nay chưa kết hôn, mới vừa nói tới khảo nghiệm tiểu tức phụ, nhóm nữ tinh nhất thời ghen tị đều nhanh nổi điên, rốt cuộc là con hồ ly tinh nào muốn chim sẻ biến phượng hoàng! Còn có trận âm thanh kinh ngạc dĩ nhiên là toàn thể lớp mười phát ra, có chút nhất trí, tựa như trải qua đặc huấn giống nhau. Bọn họ như thế nào đều không nghĩ tới, vẫn tưởng Ngụy Tĩnh là kẻ nghèo cư nhiên là hào môn chi tử, còn là siêu cấp hào môn. Các nữ sinh âm âm cười, ngày mai các nữ lão sư của trường học nhất định sẽ hối hận đến ruột đều xanh! Cho các người điếu bộ, cho các người đổi ban đạo khinh thường, cho các người trang thanh cao, qua hôm nay, gặp các người còn có thể thanh cao đứng lên? !

"Ngụy Linh, mang theo nhóm đệ muội của người trở về đi!" Ngụy Tĩnh đứng ở lầu hai trên hành lang, hướng về phía đứa lớn tuổi nhất quát.

Nào biết Ngụy Linh vô tội nhún nhún vai, hất cằm lên hướng Ngụy Tường trên ghế sa lon đẩy đẩy miệng, đẩy không còn một mảnh.

Ngụy Tường ngẩng đầu, hướng người ở lầu hai cười cười, "Tiểu thúc thúc, trước xuống đây đi. Nói không chừng hàng này căn bản không thông qua khảo nghiệm đâu, người không cần điều này làm cho lo lắng rồi ~"

Ngụy Tĩnh khóe miệng trừu rút, "Ngụy Tường, ta có nói ta thích hắn sao? Hắn ngay cả tư cách khảo nghiệm đều không có, nói khảo nghiệm cái gì!" Trước không chỉ nói hắn là nam, Ngụy gia từ trước đến nay chỉ có nam nhân đến cầu hôn nhận thí nghiệm, đương nhiên đối tượng cầu hôn nhất định là nữ nhân, nhưng từ lúc Ngụy Tường yêu Vệ Tường, trong gia tộc tựa hồ cũng chấp nhận nếu là có nam nhân theo đuổi, song phương tình đầu ý hợp, như vậy cũng có thể tiến hành khảo nghiệm. Chính là lúc trước Vệ Tường cũng không có trải qua cửa này, lần này lại là vì cái gì? ... Đám tiểu hỗn đăng này dám đến, nói đúng là được lão thái gia cho phép, chẳng lẽ lão thái gia còn có mục đích khác?

"Bây giờ còn không thích không quan hệ, gia gia nói, chỉ cần có hảo cảm là được, gia gia còn nói người dao động lâu lắm, nên thành gia."

Ngụy Tĩnh muốn chửi ầm lên, cái gì gọi là dao động lâu lắm, hắn 30 còn chưa tới đâu! Cáp cái rắm!

Mắt thấy Ngụy Tĩnh rốt cục chậm rãi đi xuống, Hàn Thiên Long bật người vui vẻ xông lên, "Tĩnh Tĩnh, người không thích tiểu tức phụ kia thật tốt quá! Ta quả nhiên vẫn là có cơ hội!" (pó tay với anh ==|||)

Ngụy Tường trên ghế sa lon, còn có các thiếu niên thiếu nữ bên cạnh mỗi người buồn bực bật cười, Ngụy Tường nói thật đúng là đúng vậy, chỉ là một tên ý nghĩ đơn giản tứ chi phát triển. Tiểu thúc thúc nếu là

chán ghét hẳn liền sẽ không tới tham gia PARTY sinh nhật của con hẳn, đến đây đó là đối người này có hảo cảm hơn. Nghĩ Chu Đông Lai kia hiển mười mấy năm để lấy lòng, tiểu thúc thúc vẫn là một chút cảm giác đều không có, không muốn nói cái gì PARTY sinh nhật của thân nhân, mà ngay cả tiệc tối sinh nhật của Chu Đông Lai, Ngụy Tĩnh cũng rất ít đi. Mà lần này bất quá là sinh nhật nhi tử, Ngụy Tĩnh liền cấp chừng mặt mũi, nói không hảo cảm, ai tin!

Ngụy Tĩnh giận trừng liếc mắt một cái, Hàn Thiên Long lui lui cổ, hẳn không biết mình làm sao lại phạm sai lầm rồi, vội vàng nhìn về phía nhi tử, kia biết Hàn Hữu Dạ chỉ cho một cái xem thường, liền không tỏ vẻ nữa, biểu tình ngược lại thả lỏng không ít. Những người này là hướng về phía ba ba tới, chẳng những không phải trả thù, vẫn là thiên đại hảo sự, cha thật sự là vận phen chó! (gặp may)

"Hàn tiên sinh, mời người tới đây một chút, ông nội của ta có chuyện nói cho người." Ngụy Linh theo cô gái bên cạnh trên tay tiếp nhận máy tính, mở ra, trên màn ảnh lập tức xuất hiện Ngụy lão thái gia ngồi ngay ngắn ở trên ghế sa lon.

"Ba, nhanh lên qua đi a!" Hàn Hữu Dạ nóng nảy, không để ý nhiều người như vậy nhìn, hung hăng tại Hàn Thiên Long trên chân đá một cước, lúc này còn đang nhìn Ngụy Tĩnh ngăn người, đợi lát nữa lão bà tới tay không có, khóc chết người!

"Nga, nga!" Hàn Thiên Long vội vội vàng vàng chạy qua, hẳn là mơ mơ màng màng không biết chuyện gì, nhưng vừa nghe đó là ba ba của Ngụy Tĩnh, lập tức khẩn trương. Không ngừng cúi đầu, lắp bắp nói: "Ngụy Ngụy lão thái gia, người khỏe!"

"Ân." Ngụy Chấn Thiên uy nghiêm 'ân' một tiếng, nhìn nhìn, râu nhếch lên đột nhiên quát: "Ngụy Tĩnh, tiểu tử chết tiết đã chạy đi đâu! Còn không mau cút lại đây! Cả ngày trốn trốn tránh tránh, người khiếm tốn cái rắm! Ngụy gia như thế nào lại có đứa bất hiếu như người vậy!"

Mọi người hân! Ngụy lão thái gia thực. . . . Thực uy phong. . . . Không hổ là lập được quân công...

Ngụy Tĩnh trở mình xem thường, hẳn như thế nào bất hiếu? Từ lão đầu, điều kiện của người ta không phải đều làm được sao? Nha, lại ở đâu thụ kích thích, tới tìm ta trút giận!

Ngụy Tĩnh không cam lòng biểu tình không muốn tiêu sái đến trước máy tính, đặc biệt có lệ kêu một tiếng 'ba'.

Ngụy lão gia tử vuốt râu, biểu tình rất sáng khoái, cũng chỉ 'ân' một tiếng, nhưng phương diện yêu thương này bất kì ai đều nghe được, cùng vừa rồi một tiếng không hề tình cảm hoàn toàn bất đồng.

Ngụy lão gia tử nhìn về phía Hàn Thiên Long hoảng loạn, uy nghiêm hỏi: "Người thích con ta?"

"Đúng vậy, đúng vậy!"

"Nói lắp cái gì! Còn đứng đầu một bang đi! Lão nhân cũng sẽ không giết người, người bị dọa thành như vậy như thế nào xứng đôi với con ta!"

Toàn bộ ồ lên, nhóm nữ minh tinh kinh ngạc trừng to mắt, nguyên lai! Nguyên lai tiểu tức phụ của Ngụy Tĩnh đúng là nam nhân so với Ngụy Tĩnh còn muốn khôi ngô hơn? ! Này quá hoang đường! Cho dù thích nam nhân, ánh mắt Ngụy Tĩnh cũng quá độc đáo đi! Ít nhất khẩu vị của Ngụy Tường vẫn là rất bình thường, khẩu vị tử nhân nhà này vì sao kém như thế? Ngụy gia thật sự là nhìn thông suốt, tôn tử tìm nam nhân thành toàn, hiện tại dĩ nhiên là áp.

Nhi tử thích nam nhân, thế đạo này rất không thể nói lý!

"Muốn nữ nhân Ngụy gia ta, sẽ nhận khảo nghiệm cầu nhà ta, người có dung khí sao?"

"Xin hỏi khảo nghiệm cái gì?" Hàn Thiên Long lấy lại bình tĩnh, không hề nói lắp, thật cẩn thận hỏi, sợ chính mình lời nói thô làm cho Ngụy lão thái gia cho là mình bất kính.

"Uống rượu." Ngụy lão thái gia vuốt râu ha hả cười nói: "Người trẻ tuổi đừng tưởng rằng thực dễ dàng qua cửa, Ngụy gia ta mỗi người đều có thể uống, trên đời ít có người có thể uống qua bọn họ. Hôm nay ta để cho lứa nhỏ nhất cầu Ngụy gia đến, người ở đó chọn một người, chỉ cần có thể uống qua hẳn, ta đây tiểu nhi tử liền là của người."

"Gia gia!" Ngụy Tinh nóng nảy, lão nhân dĩ nhiên là nghiêm túc.

Không phải Ngụy lão thái gia ánh mắt trừng, quát: "Ca ca tỷ tỷ của ngươi đều con thành đàn, liền ngươi vẫn là người cô đơn, ta cũng không phải người cổ hủ, nhìn ngươi vẫn cùng một đám đồng tính luyến ái ở chung, nghĩ đến ngươi cũng sẽ không tìm một nữ nhân. Nam nhân liền nam nhân đi, lần này ta nhìn thuận mắt, liền hân." Ngụy lão thái gia hiển nhiên là chính mình vừa lòng là được, cũng không biết Hàn Thiên Long rốt cuộc cùng nhân duyên của hân. Ngụy Tinh nghiêm mặt đen, âm trầm nhìn một đám cháu trai cháu gái của mình, "Uống chết hân cho ta!"

23. Chương 23: Khảo Nghiệm (hạ) . .

Nhanh lên, tùy tiện chọn một người đi. Ngươi chỉ cần uống qua ngay một trong chúng ta liền qua cửa." Ngụy Tường không kiên nhẫn thúc giục, từng có tiểu tử không biết trời cao đất dày theo đuổi nữ nhân Ngụy gia, Ngụy lão gia tử thực hào sảng, trực tiếp từ trong hầm rượu mang ra hai thùng rượu, cuối cùng tiểu tử kia trực tiếp ra ngoài đích, đúng là trúng độc cồn. Đến tận lúc sau, không còn tiểu bối dám tùy tiện đánh chủ ý với nữ nhân Ngụy gia, đương nhiên nếu thật sự là môn đương hộ đối, song phương lại đều có ý tứ, cánh cửa khảo nghiệm cũng nhưng qua loa rất thấp. Nhưng hôm nay Hàn lão đại hiển nhiên không có loại này ưu đãi, Ngụy Tinh hận hân không thể trực tiếp trúng độc mà chết!

Hàn lão đại trông mắt cầu nhàu kêu nói nhiều tại Ngụy gia tôn tử bối (đời cháu) bên trong dạo qua một vòng, mắt thấy đám người kia lớn nhất bất quá trên dưới 20, ít nhất cũng là mười một, mười hai tuổi, theo chân bọn họ so tửu lượng, đây không phải là buộc chính mình lấy đại khi tiểu sao! Thắng cũng không sáng rọi a.

"Chọn xong chưa a!" Một đám tiểu nhân chờ nóng nảy, người nhỏ nhất đã đứng dậy, sách một tiếng nói: "Thực phiền toái, theo ta tốt lắm. Dem rượu nhà ngươi toàn bộ lấy ra đi."

Hàn Thiên Long không nói gì nhìn tiểu chính thái trước mặt, khẩu khí thật lớn, theo bản năng có quay đầu nhìn Ngụy Tinh, gặp Ngụy Tinh như trước mặt không chút thay đổi, căn bản nhìn không ra trong lòng hân nghĩ như thế nào. Hàn Thiên Long co quắp chà xát tay, lấy lòng nói: "Tinh Tinh, muốn hay không đổi người a."

Ngụy Tinh thiêu mi tà liếc liếc mắt một cái, cứng rắn nói: "Không cần."

"Ách... Được rồi." Hàn Thiên Long có chút không đành lòng, tửu lượng của hân tại Thiên Long bang chính là tốt nhất, đây là tiểu chất tử của Ngụy Tinh a, vạn nhất uống bị thương làm sao bây giờ? Hàn Thiên Long áp căn sẽ không nghĩ tới chính mình thất bại, trong đầu còn muốn nên nhường như thế nào, ở đây các tân khách cũng đều là vẻ mặt bất khả tư nghị. Bọn họ loại cấp bậc này cũng không thể chân chính thấy được gia quy Ngụy gia, chỉ có ở vào Ngụy gia ngang nhau cấp thế lực mới có hiểu biết. Cho nên, loại tiểu chính thái này cùng đại thúc trong lúc đó hợp lại so trừ bỏ người Ngụy gia ở ngoài, tất cả mọi người cho rằng kết quả là không hề trì hoãn. Bọn họ căn bản là không suy nghĩ quá sâu xa, trận đấu này ngược lại là tiểu chính thái kia chính mình ra tới.

Trên bàn bày đầy rượu, rượu để rượu đồ thứ gì đều có. Hàn Thiên Long bên này còn tại cẩn thận ân cần thay tiểu chính thái sát ly rượu, chỉ người ta căn bản là không định dùng ly rượu. Người trong phòng, trở mắt nhìn tiểu chính thái không công nộ nộ rất trực tiếp mở một lọ để thai xuân đối miệng thổi, rầm rầm không đến một phút đồng hồ toàn bộ đổ xuống, ngay cả khẩu khí cũng chưa kịp thở, sau đó đem miệng bình hướng xuống đối với Hàn Thiên Long quơ quơ, liền nhìn chăm chăm vào Hàn Thiên Long .

Trừ bỏ hài tử Ngụy gia, mọi người miệng mở rộng có thể trực tiếp nhét một qur trứng chim, lén liếc mắt nhìn một cái số nhỏ trên bình rượu, thiếu chút nữa không bị mù mắt, 59.3 độ! Vừa đến liền mạnh như vậy, hơn nữa nhìn qua mặt không đỏ ánh mắt cũng là một mảnh thanh minh, căn bản là giống uống ngay một lọ nước sôi mà thôi, này quái vật gì a! Trách không được bọn họ khẩu khí lớn như vậy!

Hàn Thiên Long cả người định tại kia, miệng mở lớn, ánh mắt đăm đăm, trên tay còn dùng động tác sát ly rượu, hoàn toàn không thể nhận sự thật này. Đây chính là một lọ 59.3 độ rượu để a, liền như vậy không có, này, này, đây là người sao?

Ngụy Tĩnh đắc ý nhếch lên khoe miệng, hung hăng ho khan một tiếng, gặp Hàn Thiên Long còn không có theo khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, mím môi đối với lần này chính là một cái nôi thiếp.”Thế nào, còn muốn so sao?” Ngụy Tĩnh bán cúi mí mắt vì thiêu, rất miệt thị. Cứ như vậy liền sợ choáng váng, căn bản không hề có thể sánh bằng tính thôi! Còn nói đối người, chỉ đứa nhỏ nhất có thể cho người uống gục xuống, nếu thực đối người lớn một chút, trực tiếp muốn con của người kêu xe cứu thương đi!

”... . So!” Hàn Thiên Long cắn răng, không có phần thắng cũng muốn so! Nói không chừng đời này liền như vậy một lần cơ hội, cho dù uống chết cũng muốn so.”Hữu Dạ, đem Lý luật sư kêu đến!”

Mọi người nháy mắt mấy cái, Hàn Thiên Long hàng này muốn làm gì? Muốn cụng rượu liền uống nhanh cho bọn ta a! Này mấu chốt đương miệng người nha đầu óc đột nhiên thay đổi a, gọi luật sư gì a!

Ngụy Tĩnh cũng là một mảnh mờ mịt, Hàn Thiên Long lần này nào tổ chức khác hẳn với người thường, hẳn lại muốn làm gì chuyện ngu xuẩn?!

”Này, nếu so cũng nhanh chút, không uống coi như người thua!” Ngụy Tĩnh lãnh khuôn mặt tuần tú, ước gì Hàn Thiên Long bật người nhận thua.

”Ta so! Ta so!” Hàn Thiên Long không dám có một chút mất hứng, Ngụy Tĩnh hiện tại liền mẹ nó là mệnh căn tử của hắn, thích trên người này hắn dễ dàng có thể sao!”Nửa giờ, liền cho ta nửa giờ thì tốt rồi.”

Rất nhanh Lý luật sư đã tới rồi, từ trong bao công văn xuất ra một sấp văn kiện, Hàn Thiên Long một phen mời đi theo, trực tiếp lật đến cuối cùng một tờ, chỉ nhìn thoáng qua tổng mức tài sản cùng người được lợi, lời ghi chép tên nhấn vân tay. Hàn Hữu Dạ liền ở bên cạnh nhìn, ánh mắt ngắm đến tối mắt trên hai cái chữ to kia sợ tới mức hét rầm lên, chạy nhanh đến kéo tay Hàn Thiên Long, đáng tiếc vẫn là chậm.

”Ba! Người làm cái gì vậy!” Hàn Hữu Dạ đều nhanh khóc, hắn lớn lên cho tới bây giờ không nghĩ hiện tại sợ như vậy, phần văn kiện này! Phần này văn kiện đúng là di chúc!

Hàn Thiên Long ôn hòa cười cười, yêu thương xoa đầu Hàn Hữu Dạ, cái gì cũng chưa nói, xoay người cầm lấy trên bàn một lọ để thai xuân, giữa đầu uống cạn. Ngụy Tĩnh thần tình phức tạp, trong lòng nói không nên lời gì, giống như nghe ai nói quá một câu: nếu có người nguyện ý cho người đi tìm chết, như vậy liền yêu hắn đi.

Ngụy Tĩnh chưa bao giờ nghĩ tới Hàn Thiên Long lại vì mình làm được một bước này, nhìn hai người mỗi người một bình, không nhượng bộ chút nào. Tử lượng người Ngụy gia, Ngụy Tĩnh rất rõ ràng, Hàn Thiên Long không hề có phần thắng, trên bàn đã có một nửa bình rượu rỗng, tiểu chính thái tuy rằng sắc mặt ửng đỏ, thần trí lại vẫn thanh tỉnh như cũ, mà Hàn Thiên Long đã hoàn toàn gục xuống, cơ hồ là quỳ gối bên cạnh bàn, cả người ngồi phịch ở trên bàn, trong tay lại gắt gao túm bình rượu, búống bình hướng miệng rót.

”Tiểu thúc thúc, còn muốn so sao?” Tiểu chính thái nhìn sắc mặt đã hóa xanh của Hàn Thiên Long, nhú mày, loại tình huống này đã rất nguy hiểm, người bình thường đã hoàn toàn bất tỉnh nhân sự trên xe cứu thương, nhưng đại thúc này lại gắt gao chống cự, xem ánh mắt của hắn, đồng tử đều nhanh chóng không tiêu cự. Hắn thật sự thích tiểu thúc thúc, nếu không có loại này ý niệm vẫn duy trì hắn, đại thúc này quyết định đã không được. Chính là hiện tại tình huống càng yếu, hắn tới nơi này chính là cảm thấy được chơi thật khá, cho tới bây giờ không nghĩ tới thật sự uống chết người này.

Ngụy Tĩnh mím môi, lạnh lùng nhìn Hàn Thiên Long, không nói lời nào.

Tiểu chính thái nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đẩy Hàn Thiên Long, ”Đại thúc, người nhận thua đi, uống nữa người sẽ chết.”

”... .” Không trả lời, Hàn Thiên Long đã cái gì đều nghe không được, hắn động tác duy nhất động tác chính là càng không ngừng đem rượu rót vào miệng, không thể dừng, không thể dừng! Ngừng liền thú không được Tĩnh Tĩnh. Không thể dừng, không thể dừng... .

Quả nhiên nghe không được a. Tiểu chính thái lắc đầu, liếc mắt một cái nhìn sắc mặt lạnh lùng của Ngụy Tĩnh, thật sự là ý chí sắt đá. Người không thích nữ nhân lại không tiếp thu nam nhân, thực tính toán cả đời cô độc sống quãng đời còn lại sao? Tiểu chính thái phải bắt buộc tiếp tục uống rượu, tuy rằng hắn cũng mau say, nhưng so với Hàn Thiên Long tuyệt đối không thành vấn đề.

"Hữu Dạ, nhanh đi giữ chặt ba ba của người a!" Các nữ sinh bị dọa rồi, thất kinh vây quanh Hàn Hữu Dạ. Ngay từ đầu bọn họ còn cảm thấy được chơi thật khá đi, nhưng càng xem càng không thích hợp, Hàn ba ba sắc mặt đều xanh, tuyệt đối không phải trạng thái uống rượu bình thường, chỉ sợ là trúng độc cồn a, nếu không ngăn cản chẳng lẽ thật muốn uống đến chết?!

Hàn Hữu Dạ gắt gao nắm nắm tay, thậm chí có thể nghe được thanh âm chi chi. Thân thể lại thủy chung không hề động, thân là nhi tử của Hàn Thiên Long, không ai so với hắn hiểu rõ quyết tâm của Hàn Thiên Long hơn, theo kia phần di chúc là có thể biết, Hàn Thiên Long đập nổi dim thuyền, tuyệt không cho mình để đường rút lui, không chiếm được sẽ chết!

Toàn bộ đại sảnh im lặng chỉ nghe thấy âm thanh nuốt không ngừng, tất cả mọi người bị Hàn Thiên Long si tình rung động rồi! Trên đời thực sự có tình cảm như vậy sao? Nguyên vốn tưởng rằng Ngụy Tường vì Vệ Tường buông tha cho quyền kế thừa rồi nhà trốn đi viễn độ trùng dương, đã đủ thâm tình, hôm nay đã thấy thức đến so với bọn hắn càng thêm khắc sâu cảm tình, vì yêu mà chết, nam nhân kia một bãi rỉ ra (ý nói anh Long tâm thương) dường như đột nhiên bắt chợt quang huy cao lớn vùng lên. Cho dù hắn hôm nay thua, trong lòng mọi người, hắn đã thắng.

"Đủ rồi." Đại sảnh im lặng đột nhiên vang lên tiếng quát lớn lạnh lùng, mọi người giật mình hoàn hồn, chỉ thấy Ngụy Tĩnh bước đi hướng Hàn Thiên Long lấy bình rượu trong tay hắn ra, một tiếng thở dài không thể nghe thấy, Ngụy Tĩnh ngửa đầu đem rượu còn lại một hơi uống cạn. Tiểu chính thái rất cuộc lộ ra từng tâm tươi cười, buông bình rượu.

"Các người còn ngây ngốc làm gì, còn không đưa hắn đi bệnh viện!"

"Nga. . . . Nga!" Các nam sinh ba chân bốn cẳng đem Hàn Thiên Long nâng lên xe, Ngụy Tĩnh thật sâu nhìn thoáng qua Ngụy Tường ngồi ở trên ghế sa lon, xoay người liền đi.

Ngụy Tường chẳng hề để ý 'thiệt' một tiếng, uy hiếp hắn!? Người sớm một chút nói chuyện, tên ngu xuẩn kia cũng không cần uống thành như vậy ~ vừa rồi không có người buộc hắn! Hơn nữa, đây là chủ ý của gia gia, ta còn có thể phản đối bất thành? Ngụy gia quy củ giấy trắng mực đen viết tại kia đâu, không nhớ rõ bản thân trở về tái ôn tập! Bất quá, hắc hắc, mục đích cuối cùng đạt tới ~

24. Chương 24: Thăm Bệnh . .

Màu trắng... Thiệt nhiều màu trắng...

Hàn Thiên Long mơ mơ màng màng mở to mắt, trước mặt một mảnh trắng xóa, giây tiếp theo lòng trắng mắt tử vừa lật, cổ mềm nhũn, lại hôn mê. Hàn Hữu Dạ mới vừa tới hưng phấn nhất thời hơi phi yên diệt, vội vàng vàng chạy đi gọi bác sĩ. Buổi tối hôm trước đưa lại đây cứu giúp, nói có thể tỉnh lại sẽ không có việc gì, nhưng vừa rồi hắn là xem như đã tỉnh lại đi... Tuy rằng lập tức lại hôn mê...

Bác sĩ đến, rất nhanh làm xong kiểm tra, Hàn Hữu Dạ khấn trương nhìn, chỉ thấy y sĩ trưởng không ngừng lắc đầu thở dài, nhất thời một lòng huyền cao cao."Bác sĩ, ba ba của ta hắn..."

"Ai..."

Không thể nào!! Chẳng lẽ thật muốn chuẩn bị mất...

"Xem như qua." Bác sĩ một bên lắc đầu thổn thức, hai tay để ở trong túi, nhắc chân đi ra ngoài.

Hàn Hữu Dạ im lặng không nói, đột nhiên bạo nhảy dựng lên, kéo cổ áo y sĩ trưởng, âm lãnh trừng mắt, sợ tới mức một tiếng si si sách sách, nói chuyện cũng không lưu loát."Trước, tiên sinh, người người người muốn làm gì?! Ba của người, ba ba đã, tốt lắm a. . . ."

"Con mẹ nó người cũng biết tốt lắm? Vậy người còn lắc đầu cái gì! Than tức giận cái gì! Đùa giỡn lão tử vui a! ! Ta thao, mẹ người! Con mẹ nó người cả nhà chết sạch? Than thở cái rắm a!"

Toàn bộ đặc biệt cấp cho trong phòng bệnh nhất thời im ắng, trơ mắt nhìn một mỹ thiếu niên như vậy đặc biệt thuận lưu quá mắt, nhất thời ngất không biết kim tích thị hà niên (tối nay là năm nào), mới vừa rồi còn là một mỹ thiếu niên chỉ có u buồn a, nháy mắt liền biến thành ten còn đồ thô tục chữ hết bài này đến

bài khác, này mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển thật sự quá lớn! Hàn Hữu Dạ thật không hổ là nhi tử của Hàn Thiên Long, này mẹ nó mắng hơn tức giận thế a, A Tử kích động nắm tay, lão Đại, ngài có thể ngủ yên, thiếu gia hoàn toàn kế thừa tinh hoa của ngài, A Tử rút cuộc không bao giờ hoài nghi thiếu gia là ngài nhật trở về!

Nhìn mỹ thiếu niên nổi trận lôi đình, y sĩ trưởng nhất thời khóc không ra nước mắt, vừa rồi chính mình biểu hiện quả thật có chút nghĩa khác, gặp qua trúng độc cồn, nhưng hần theo chưa thấy qua trúng độc như vậy, cho nên thoáng cảm thán, nào biết sẽ lộng xảo thành chuyên (chữa tốt thành xấu), ngấm lại cũng đúng là sơ suất của mình. Cha người ta sinh tử không rõ nằm ở trên giường, chính mình còn than thở, là ai cũng sẽ cảm thấy được hết thuốc chữa, cũng chẳng trách đứa nhỏ này tức giận như vậy .

”Ân...”

”Ba. . . . Ba.” Hàn Hữu Dạ khinh khê gọi vài tiếng, Hàn Thiên Long vẫn là thực mê vông, ánh mắt mở ra, nhưng vẫn là bộ dáng hốt hoảng. Nhìn Hàn Thiên Long như vậy, Hàn Hữu Dạ trong lòng nói không nên lời, lòng chua xót, đã ba ngày, Ngụy Tĩnh vẫn là không có tới, cũng không biết kia khảo nghiệm rốt cuộc có tính không đủ tư cách .

”Hữu Dạ, ăn cơm .” Phàm Mộ Phi mang theo hai bình thủy lớn đi tới, nhìn đến Hàn Hữu Dạ một người ngồi ở bên giường, lẳng lẳng ngẩn người. ”Hữu Dạ, ta nghe hộ sĩ nói, bá phụ đã tỉnh. Cơ bản là không nguy hiểm, người sẽ không cần lo lắng. Đây là đậu tương trư chân thang mụ mụ ta làm còn có chút đồ xào, chân heo người ăn, đậu tương cho bá phụ ăn.”

Hàn Hữu Dạ nhẹ nhàng ‘ân’ một tiếng, quay đầu nhìn xem Hàn Thiên Long thần chí không rõ, yên lặng đem đậu tương thang đảo thành đậu tương nhưng, một hơi lại một hơi dứt cho Hàn Thiên Long. ”Ban đạo đang làm gì đó?”

”Ban đạo về với lão gia.” Phàm Mộ Phi nuốt cơm xuống miệng, tiếp tục nói: ”Sinh nhật người đêm hôm đó, ban đạo liền cùng nhóm cháu trai cháu gái của hần cùng nhau trở về, không ai nói cho người biết sao?”

Hàn Hữu Dạ lắc đầu, trong lòng có chút thoải mái, tuy rằng biết cho dù Ngụy Tĩnh thật sự tại N thị cũng không nhất định sẽ đến, nhưng đi rồi tổng có thể cho mình một chút để lấy cố, lúc sau ba ba thanh tỉnh hồi đến, chính mình cũng có thể trả lời làm cho hần thư thái chút.

Phàm Mộ Phi buổi chiều còn có lớp, hai người ăn cơm trưa, liền vội vã rời đi. Chỉ còn lại Hàn Hữu Dạ một người, cầm lấy một quả táo yên lặng gọt, trong lòng thiên hồi bách chuyển, tâm đầy càng để ý càng loạn. Hôm qua trời xé chiều Lô Mộng Quân đã tới một chuyến, Hàn Hữu Dạ vừa thấy bộ dạng hần xấu xí đáng khinh đã muốn nôn. Bất đắc dĩ, ba ba tại bệnh viện, hiện tại trong Thiên Long bang liền hần lớn nhất, nghe nói ba ba cùng ngày đó lão Đại kia đàm sinh ý thể nhưng bị hần tiếp nhận. Hàn Hữu Dạ tuy rằng không biết là sinh ý gì, nhưng xem vẻ mặt tâm hoa nộ phóng của Lô Mộng Quân, hận không thể chính mình cùng cha tại bệnh viện đợi cả đời, trong lòng chỉ biết sinh ý kia khẳng định rất béo bở. Trong Thiên Long bang người chân chính có trí tuệ rất ít, cho nên mới không ai đùa qua Lô Mộng Quân, Hàn Hữu Dạ bức thiết hy vọng Ngụy Tĩnh có thể giúp ba ba mình. Lấy gen vĩ đại của Ngụy gia, Lô Mộng Quân kia tiểu nhân không hề có phần thắng!

”Người là muốn đem quả táo gọt thành hạt sao?” Phía sau thanh âm thản nhiên, Hàn Hữu Dạ đang lúc suy nghĩ, thình lình bị hoảng sợ, thanh âm này... ”Ban đạo!” Hàn Hữu Dạ mừng như điên, cha người làm tất cả đều đáng giá! Người này cuối cùng cũng tới thăm người. Hàn Hữu Dạ nhanh chóng tiếp nhận giỏ hoa quả trên tay Ngụy Tĩnh, sau đó lấy cố muốn lên học nhanh chóng biến mất. Ngụy Tĩnh thậm chí ngay một câu đều chưa kịp nói, bóng Hàn Hữu Dạ sẽ không có.

Trong phòng bệnh không ai, tên kia nửa chết nửa sống nằm trên giường, Ngụy Tĩnh nhẹ giọng thở dài, ngồi trên ghế Hàn Hữu Dạ vừa rời ngồi. Đặt tay chạm trán Hàn Thiên Long, nhiệt độ cơ thể bình thường, nắm cầm Hàn Thiên Long, nhìn xem lưới ánh mắt cũng đang thường, lại làm những thứ kiểm tra khác, cuối cùng xác định người nọ là đã vượt qua nguy hiểm. Hần hiện tại đối Hàn Thiên Long cảm giác thập phần phức tạp, ngay từ đầu chính là cảm thấy được người này ngốc ngốc đáng yêu, đùa vui một chút, giải buồn. Sau lại phát hiện tâm tư của hần, lại cảm thấy được hai người không thể nào, liền muốn hần tuyệt vọng, lại không nghĩ rằng người này một gân daó để, muốn làm đến cuối cùng biến thành hiện tại bộ dạng muốn chết không sống. Có người nguyện ý vì mình chết, nói thật, trên cái thế giới này không ai sẽ không rung động,

Ngụy Tĩnh cũng là người, lòng người đều là thịt lớn lên, hẳn rồi cuộc làm không được nhìn Hàn Thiên Long như không thấy, rồi cục kẻ lỗ mãng này vẫn là đi vào trong lòng mình .

”Ha hả...” Ngụy Tĩnh tự giấu cười cười, thật không nghĩ tới chính mình cuối cùng đúng là bị tên khờ này bắt được. Đưa tay chà xát bột phấn trên cằm Hàn Thiên Long, Ngụy Tĩnh bóp bóp miệng, có chút không cam lòng, ”Ngu xuẩn, đuổi tới bốn thiếu gia thật là người mười tám đời tích đức! Mẹ nó! Ta đường đường Ngụy gia Thất Thiếu chẳng lẽ ta về sau liền muốn đi theo người ngu xuẩn lẫn lộn xã hội đen sao!”

”Người... Người không cần... Lấn vào.” Tĩnh cảm giữa người với người tình cảm thật sự thực kỳ diệu, Hàn Hữu Dạ thủ ba ngày ba đêm Hàn Thiên Long không một khắc thanh tỉnh quá, Ngụy Tĩnh gần nhất, Hàn Thiên Long liền khôi phục ý thức. Cố hết sức mở to mắt, nhìn khuôn mặt ngày nhớ đêm mong, Hàn Thiên Long gian nan nhếch môi, ”Ta. . . . Dường người...”

Ngụy Tĩnh trở mình xem thường, ”Ta không hiếm lạ.”

”Ta... Ta... . Ta hi...”

”Hành hành hành! ! Câm miệng đi.” Ngụy Tĩnh bị bộ dạng hơi thở mong manh yếu đuối của Hàn Thiên Long chọc cho có chút không kiên nhẫn, tên này trước kia nhiều sẽ nhảy nhót a! ”Trước đừng bệnh đi. Có việc về sau nói sau!”

”Ân...” Hàn Thiên Long đôi mắt - trông mong nhìn Ngụy Tĩnh, Ngụy Tĩnh nói hẳn câm miệng, hẳn đành phải câm miệng, chính là hẳn còn muốn nói a, giấu ở trong lòng khó chịu a.

Ngụy Tĩnh bán rũ xuống mí mắt, liếc Hàn Thiên Long một cái, ”Người có phải hay không muốn hỏi chuyện khảo nghiệm?”

Gật đầu.

”Người thua .” Ngụy Tĩnh nhếch môi, ánh mắt đặc biệt xấu xa nói, vừa nhìn thấy Hàn Thiên Long càng lúc càng trắng như tường bệnh viện, trong lòng có chút sáng khoái a, gọi người nha cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, còn con mẹ nó thực cho người ăn trên! Lão tử trong lòng này đoàn hỏa vừa lúc không có nơi phát đâu! Người nha liền hối hận muốn chết đi, không cho người thống khổ, trong lòng ta như thế nào lại thư thả?!

25. Chương 25: Cạo Râu . .

Không khí lớp mười năm hai thập phần đề mê, bình thường chuông tan học vừa vang lên, lớp mười năm hai ồn ào có thể lật ngược nóc nhà, hôm nay nhưng là im ắng không một chút thanh âm, nhiều nhất là một chút âm thanh than thở, hai lớp cách vách đều tò mò tham đầu tham não. Lớp mười có thể nói là cấm địa năm hai, trừ phi thật sự đến mức không được mới bay nhanh qua cửa lớp mười chạy tới WC, bằng không các lớp khác thật không muốn chọc cái lớp ma quỷ này, bên trong tất cả đều là biến thái!

”Lớp trưởng, người nói ban đạo cùng Hàn ba ba thật sự liền đổ vỡ như vậy?” Các nữ sinh vây quanh bên thân Phàm Mộ Phi, chưa từ bỏ ý định hỏi. Hàn Hữu Dạ ba ngày nay luôn luôn tại bệnh viện, còn chưa tới đâu.

Phàm Mộ Phi cũng không nói được, chỉ có thể lắc đầu.

”Ai! Chính là ngày đó Hàn ba ba cũng không có muốn buông ý định của mình, là ban đạo chính mình chạy qua đi, hẳn là không tính thua đi...”

”Chính là, tiểu chính thái kia rõ ràng còn có thể uống, Hàn ba ba cũng đã say...”

”Ai!” Mọi người lần thứ hai thở dài, ”Trước kia chúng ta còn hoài nghi Hàn ba ba, hiện tại xem ra là ban đạo chúng ta có điểm không xứng với Hàn ba ba, người ta đều nguyện ý vì hắn mà chết, ban đạo vẫn là ý chí sắt đá như vậy.”

”Cũng không thể nói như vậy a. Nếu người quái dị mà người một chút hảo cảm cũng không có, nói nguyện ý nhảy lầu vì người, người liền sẽ thích hắn? Thích một người là từ tâm quyết định, cùng đối phương hy sinh bao nhiêu căn bản không quan hệ nhiều lắm!”

"Nói cũng đúng a... Hàn ba ba thật đáng thương, thiếu chút nữa chết a."

"Đúng vậy a..."

"Hữu Dạ!" Phàm Mộ Phi đang bị một nhóm nữ sinh làm cho đầu óc choáng váng, khóe mắt nhìn tới cửa, thế nhưng nhìn thấy Hàn Hữu Dạ, lập tức hưng phấn tột đỉnh. Kêu một tiếng, cả lớp trở mắt nhìn cửa, Hàn Hữu Dạ tâm tình tương đối phức tạp, cùng lúc vui sướng Ngụy Tĩnh cuối cùng cũng đi bệnh viện, về phương diện khác lại lo lắng Ngụy Tĩnh phải đi nói rõ ràng, cái này xong rồi! "Hữu Dạ, bá phụ tỉnh không?"

"Ân." Tĩnh là tỉnh, chính là vẫn là mơ mơ màng màng, Hàn Hữu Dạ mơ hồ đáp, liền ngồi xuống. Cả lớp đều trực câu câu nhìn hẩn, một bộ muốn hỏi lại không dám hỏi. Hàn Hữu Dạ làm bộ như hoàn toàn không thấy được, bây giờ còn không muốn nói cho bọn hẩn biết chuyện Ngụy Tĩnh đến bệnh viện, bất tự còn không có, vẫn là chờ thật sự có tin tức tốt rồi nói sau.

Tan học sau, Hàn Hữu Dạ quyết định lên đi bệnh viện, Ngụy Tĩnh trở về N thị, nhưng không có đến trường học, Hàn Hữu Dạ thậm chí vọng tưởng Ngụy Tĩnh thực có thể gần đây liền thẳng đến bệnh viện, hảo sự a. Chính mình lên đi, nếu là Ngụy Tĩnh còn ở, hẩn liền rút, không ở... Ai!

Sự thật chứng minh, vọng tưởng của Hàn Hữu Dạ được thực hiện! Khi hẩn cùng Phàm Mộ Phi hai người lên lút tránh ở cửa phòng bệnh nhìn tham đầu tham não, Ngụy Tĩnh đã cùng Hàn Thiên Long ăn cơm chiều. Đương nhiên, Hàn Thiên Long bây giờ còn không để cho Ngụy Tĩnh săn sóc, là tiểu hộ sĩ đang uy hẩn ăn cơm. May là như thế, Hàn Thiên Long cũng là thập phần thụ sủng nhược kinh, hẩn không nghĩ tới Ngụy Tĩnh sẽ bồi hẩn ăn một chút, còn cùng hẩn cùng nhau ăn cơm, nếu tiểu hộ sĩ này có thể không một bên ngắm Ngụy Tĩnh một bên đem cơm uy đến lỗ mũi lão tử, vậy sẽ tốt hơn...

Hàn Hữu Dạ cùng Phàm Mộ Phi chỉ nhìn thoáng qua, liền lập tức rút. Nhìn vẻ mặt Hàn Hữu Dạ cảnh xuân sáng lạn, Phàm Mộ Phi trong lòng cũng sáng khoái, Hàn Hữu Dạ mấy ngày nay tâm tình không tốt, trong lòng hẩn cũng khó chịu theo, này là chuyện gì a!

"Hữu Dạ, ban đạo đến đây lúc nào a?"

"Giữa trưa người đi không lâu."

"Hẩn luôn luôn ở đây?"

Hàn Hữu Dạ cong lên khóe miệng, trong mắt lóe sáng, "Xem ra là phải." Nói xong lại trầm tư, "Người nói, về sau ta đổi gọi hẩn ban đạo đâu, hay là mẹ kế, hay là ba? Ai, tìm nam nhân thực phiền toái a, cũng không biết xưng hô như thế nào." Hàn Hữu Dạ khá phiền não, trong lòng cũng là càng ngày càng hưng phấn, Phàm Mộ Phi có chút buồn cười, "Hữu Dạ, nói như vậy ba của ngươi là đạt tiêu chuẩn!"

"Ai biết." Hàn Hữu Dạ hơi hơi hí mắt, khóe miệng thoải mái cười, "Kết quả đã không trọng yếu, quan trọng là ... Ban đạo muốn ăn tại bệnh viện ngày người một buổi chiều còn cùng ba ta ăn cơm, nói ban đạo là chuẩn bị cho ba ta một cơ hội." Bằng không, lấy tính cách giải quyết dứt khoát của ban đạo, cho dù là cảm động cũng sẽ không làm ra loại việc sẽ cho đối phương hy vọng này, trừ phi là ban đạo thật sự quyết định cho ba ba cơ hội, mới có thể như vậy.

Không thể không nói, Hàn Hữu Dạ thật sự so với cha hẩn thông minh hơn, Hàn Thiên Long đến bây giờ còn tại kinh nghi bất định, muốn làm không rõ ràng trạng huống lắm. Chỉ biết là có thể cùng Ngụy Tĩnh cùng nhau ăn cơm chết cũng nguyện ý, nhưng đối phương vì cái gì đột nhiên nguyện ý cùng người ăn cơm, hẩn căn bản không muốn, thậm chí còn vì câu 'người thua' của Ngụy Tĩnh hồi hận muốn chết, một chút cũng không ngấm lại, nếu hẩn thua, Ngụy Tĩnh tại sao ra xuất hiện ở trong này, còn bồi người thời gian dài như vậy. Việc này a, chính là rất ngốc, người có chút đầu óc sẽ nắm chặt cơ hội này đem hết thầy thu phục, cho dù không thể hoàn toàn thu phục, cũng sẽ mượn hình thức cho mình tranh thủ lợi ích lớn nhất, nhưng Hàn Thiên Long việc này một chút cũng không nắm chắc. Cũng may Ngụy Tĩnh tuy rằng ý xấu, nhưng quả thật bị tên ngu xuẩn này cảm động, hẩn một khi quyết định chuyện gì cơ bản sẽ không cải biến, liền giống như trước muốn tuyệt hy vọng của Hàn Thiên Long giống nhau, trăm rõ ràng lưu loát, mà hiện tại quyết định hảo hảo cùng Hàn Thiên Long sống, sẽ không còn muốn những thứ khác. Tình yêu bây giờ còn không tính, nhưng có thể chậm rãi bồi dưỡng, người này ngốc, nhưng đối với mình hảo, Hoàng Dung yêu Quách Tĩnh không phải không đạo lý.

”Ăn no?”

”Ăn.”

”Tiểu hộ sĩ cảm ơn người.” Ngụy Tĩnh lễ độ nói lời cảm tạ, tiểu hộ sĩ khuôn mặt đỏ lên, vội xua tay nói không cần, sửa sang lại đồ vật này nọ, thiện giải nhân ý đi ra ngoài. Trong phòng liền còn lại hai người, Hàn Thiên Long trơ mắt nhìn Ngụy Tĩnh, vẻ mặt râu ria xồm xoàm, cùng đại tình tình giống nhau. Ngụy Tĩnh khẽ cười một tiếng, ”Hàn Hữu Dạ sẽ không giúp người cạo râu sao, khó coi chết đi được!”

Vừa nghe khó coi Hàn Thiên Long luống cuống, giãy dụa phải đứng lên, bị Ngụy Tĩnh một phen đè xuống, thuận tay cầm lấy dao cắt hoa quả trên ngăn tủ, đến gần, lộ ra hàm răng trắng, ”Đừng nhúc nhích, ta giúp người cạo râu.”

Hàn Thiên Long vẻ mặt hoảng sợ, cái này có thể cạo râu sao, vạn nhất không nghĩ qua là cắt cổ thì làm sao bây giờ?

”Yên tâm. Kiểm pháp của Ngụy gia ta là hạng nhất, cạo râu mà thôi, chút lòng thành.”

”Nhưng. . . . Nhưng... Đây là dao... .” Không phải kiểm a, Hàn Thiên Long khóc không ra nước mắt. Tuy rằng Ngụy Tĩnh nguyện ý giúp hắn cạo râu thật là chết cũng không tiếc, nhưng hắn có thể hay không hạnh phúc đến chết đi? Nguyên vọng này hắn là không tính rất xa xỉ đi... .

”Nguyên lý đều giống nhau! Người này ngu xuẩn có phải là không tin tưởng ta phải không?” Ngụy Tĩnh sùng sộ lên. Hàn Thiên Long vừa thấy dọa tới rồi, lập tức lắc đầu cùng trống bỏi giống nhau, Ngụy Tĩnh khiêu mi, vẻ mặt tà tiếu, nắm con dao lạnh lẽo, chậm rãi lại gần...

26. Chương 26: Dụng Ý Của Ngụy Gia . .

Ba ngày sau, Hàn lão đại xuất viện, tinh thần hưng phấn, vẻ mặt ngu ngốc cười xuất viện. Bởi vì Ngụy Tĩnh thể nhưng lại theo hắn đi trở về! Phòng trọ kia Ngụy Tĩnh đã bán đi, hiện tại Ngụy Tĩnh sửa sang lại hai cái buồng, đi theo Hàn lão đại chuẩn bị làm tiểu mật của người ta đi. Đương nhiên, tiểu mật này lúc nào có thể ăn đến miệng, còn phải xem vận khí của Hàn Thiên Long. Hàn Hữu Dạ so với cha hắn còn muốn hưng phấn, bọn họ Hàn gia cuối cùng là cái chỉ số thông minh cao hơn chút. Hàn Hữu Dạ không cho là mình ngu ngốc, nhưng cùng Lô Mộng Quân âm hiểm kia lúc xuất hiện, hắn có tự mình hiểu lấy, chính mình khẳng định ngoạn không qua hắn. Nhưng Ngụy Tĩnh liền không giống, huyết mạch của Ngụy lão gia tử, có thể kém sao! ?

Phòng Ngụy Tĩnh ngay tại cách vách phòng Hàn Thiên Long, đương nhiên Hàn lão đại là rất muốn có thể cùng Ngụy Tĩnh một phòng, nhưng cũng biết đây là nằm mơ, tối thiểu bây giờ là chỉ có thể nằm mơ, cho nên Ngụy Tĩnh có thể ở tại cách vách phòng hắn, đã cảm thấy thực mỹ mãn, đương nhiên nếu có thể không có tử cầu kia liền tốt hơn. Hàn lão đại vẫn là thực buồn bực, mắt thấy ‘tử phi nhục’ một thân thịt chạy nhảy, cái đuôi làm trò mà mặt chính mình đặc.

Ngang bước tại trước mặt Ngụy Tĩnh lúc vào nhà, còn ở trên giường của Ngụy Tĩnh lăn qua lăn lại, thẳng đến mặt trên chiếm toàn mùi hắc mới thôi! Này mẹ nó không phải là ở cùng hắn khoe nó mỗi ngày cùng Ngụy Tĩnh đồng sàng cộng chăn sao! Hàn Thiên Long giận mà không dám nói gì, nha! Này ‘tử phi nhục’ chính là đúng là lấy nơi này khi hắn! Lão tử là trong suốt sao! Người chờ nha! Một ngày nào đó lão tử mỗi ngày cho người ăn rau xanh!

”Lão Đại, Lô quân sư đến đây.” A Tử nghiêm mặt nói. Toàn bộ Thiên Long bang mỗi người cũng biết Lô Mộng Quân có phần tâm, hết lần này tới lần khác đã biết lão đại còn tưởng Lô Mộng Quân là tâm phúc, nói gì nghe nấy, mặc cho ai nói cũng không tin, mà ngay cả lời tiểu thiếu gia nói cũng không tin, mắt thấy Lô Mộng Quân ở trong bang quyền lợi càng lúc càng lớn, đã biết chút tử trung Hàn Thiên Long nhìn tại trong mắt cấp ở trong lòng. Hôm nay Lô Mộng Quân lại muốn đánh chủ ý gì? ! Ban đạo của thiếu gia cũng thực là thông minh, hừ! Lão gian hóa, A Tử ta liền không tin lão sư của thiếu gia cũng sẽ bị người lừa dối! Hiện tại lão Đại ta có lão sư của thiếu gia làm quân sư, sớm muộn gì có người chịu! Thực hiển nhiên A Tử đối Hàn Thiên Long trung thành và tận tâm đối Ngụy Tĩnh thập phần tự tin, đều cảm thấy được lão Đại

nhà mình có thể lấy Ngụy Tĩnh làm lão bà quả thật là tổ tiên mười đời tích đức, bọn họ là không cần thay lão Đại nhà mình lo lắng .

”Nga!” Hàn Thiên Long vừa nghe, thật cao hứng, ”Tĩnh Tĩnh, Lô quân sư là sinh tử chi giao của ta, không có hấn Thiên Long bang sẽ không có hôm nay.” Hàn Thiên Long không dám trực tiếp kêu Ngụy Tĩnh đi xuống gặp người, chỉ phải cười ngu như vậy không ngừng nói mình cùng Lô quân sư cỡ nào cỡ nào thân thiết.

Ngụy Tĩnh nhàm chán liếc Hàn Thiên Long một cái, nhìn phía sau Hàn Thiên Long, A Tử vẻ mặt không cho là đúng, trong lòng liền có tính toán. Nếu đã quyết định cùng Hàn Thiên Long sống, tự nhiên sẽ vì hấn quyết định, hắc bang hấn nguyên bản không nghĩ dính vào, nhưng lại bị Hàn Thiên Long dây dưa không có biện pháp. Hơn nữa lần này về nhà, đại ca tuy rằng không có nói rõ, lại âm thầm hy vọng mình có thể lấy Hàn Thiên Long chuyện này vì cơ hội tiến vào hắc đạo, tựa hồ không được bao lâu, hắc ám thế giới sẽ có một trận động đất, Ngụy gia thực rõ ràng muốn nhân lần này lấy ưu đãi. Có thể làm cho Ngụy gia để mất thật là chỗ tốt, tự nhiên không phải là nhỏ, Ngụy Tĩnh tự nhiên cũng liền nghiêm túc .

Kỳ thật Ngụy Tĩnh lần này trở về, đều không phải là vì chuyện Hàn Thiên Long, chính là cái cớ. Ngụy gia tại Z quốc nhất cử nhất động đều dẫn nhân chú mục, hơi có động tác liền sẽ khiến hỗn loạn, càng miễn bàn lần này Ngụy gia trực hệ huyết mạch toàn bộ trở về, chờ trận này, nếu không có cái cớ đủ phân lượng, sẽ khiến cho rất nhiều người chú ý, ngay cả trong thành phố này bành nhiên đại vật cũng sẽ cẩn thận lưu tâm, đây đối động tác của Ngụy gia sẽ sinh ra tác dụng phụ rất lớn. Cho nên Ngụy lão gia từ lần này mới ngang ngược như vậy cố tình gây sự an bài cho Hàn Thiên Long một lần khảo nghiệm, kỳ thật gia quy Ngụy gia đều không phải là bất cận nhân tình như vậy, trên thực tế trải qua sự kiện của Ngụy Tường, gia quy Ngụy gia càng thêm nhân tính hóa. Cho nên, Ngụy lão gia từ kia rất không nói nói lý ra khảo nghiệm tới, Ngụy Tĩnh chỉ biết cái này chính là cái cớ, cho nên mới để đám người Ngụy Tường hồ nháo đi xuống, cuối cùng thời cơ vừa lúc chấm dứt trận khôi hài này, duy nhất ngoài ý muốn chính là, chính mình thật đúng là bị tên ngu xuẩn kia đả động, điều này làm cho bọn tử tôn Ngụy gia thập phần kinh ngạc, bọn họ có năng lực rất mạnh, có Ngụy Tường ở phía trước, Ngụy Tĩnh tìm nam nhân mọi người cũng sẽ không quá kinh ngạc, nhưng ái nhân của Ngụy Tường rất vĩ đại a, vĩ đại đến một tia khuyết điểm đều tìm không ra, Ngụy Tường lại khẳng khái một mực yêu như vậy đương nhiên mọi người cũng hiểu được, chính là Hàn Thiên Long, nhìn đầu cũng không vừa mắt, thật không biết Ngụy Tĩnh luôn mắt cao hơn đầu rốt cuộc làm sao vậy? Làm cho người ta khó hiểu.

Ngụy Tĩnh nhìn qua tư liệu của Thiên Long bang, thực tỉ mỉ, loại bang phái tầng trung này, Ngụy gia từ trước đến nay đều chú ý, điều tra loại bang phái này còn không phải dễ dàng, mà ngay cả Hàn Thiên Long từ khi sinh ra đến hiện tại chơi bao nhiêu nữ nhân có mấy người là xử nữ đều viết rành mạch. Đương nhiên, không loại bỏ là điều tra người Thiên Long bang cố ý kích thích Ngụy Tĩnh, bởi vì về cuộc sống riêng tư của Hàn Thiên Long viết cực kỳ tỉ mỉ, cơ hồ chiếm một nửa, lại viết thập phần hạ lưu không chịu nổi, nếu không biết thứ này là ai viết, Ngụy Tĩnh thiếu chút nữa đều cho là Nhị ca thâm mến chính mình, đường đường một sĩ quan nhưng lại bất quá như vậy! Hấn có nhàm chán vậy sao?

Tư liệu về Lô Mộng Quân người này âm hiểm giả dối dã tâm bừng bừng trên cơ bản toàn bộ từ nghĩa xấu đều có thể dùng trên người hấn, hấn vẫn muốn giành lấy của Hàn Thiên Long, bắt đết dĩ Hàn Thiên Long trong Thiên Long bang danh tiếng thật sự là hấn không có thể so được, cho nên vẫn ẩn nhẫn cho tới hôm nay, nhưng mười mấy năm âm thầm lập bang kết phái, hiện giờ thế lực của hấn tại Thiên Long bang kỳ thật đã ẩn ẩn có thể cùng Hàn Thiên Long so sánh, chẳng qua người này làm việc luôn luôn cẩn thận, không có nắm chắc thập phần hấn chắc là không biết tạo phản. Lần này đến, chỉ sợ là muốn thử chính mình. Ngụy Tĩnh âm thầm cười, lười biếng nói: ”Nếu là hảo huynh đệ của người, chúng ta đây chỉ gặp.”

”Ai!” Hàn Thiên Long kêu một cái hưng phấn, nói Ngụy Tĩnh lần này trở về cơ hồ không như trước cực tuyệt qua chính mình, loại cảm giác này thật tuyệt diệu

cho dù ngày đó thiếu chút nữa uống chết cũng là đáng giá!

”Ai nha ~ lão Đại, chúc mừng, chúc mừng a!” Vừa thấy Hàn Thiên Long đi ra, Ngụy Tĩnh bên cạnh đi theo, Lô Mộng Quân đôi mắt nhỏ nhú lại, lập tức đi lên, Hàn Thiên Long được vô mông ngựa sáng khoái vô cùng.”Ngụy tiên sinh, tại hạ Lô Mộng Quân, đi theo Hàn lão đại lần lộn làm ăn, có thể nhìn thấy Ngụy tiên sinh thật sự là tam sinh hữu hạnh a!”

Ngụy Tĩnh không nói chuyện, khiêu mi liếc mắt, thản nhiên ‘ân’ một tiếng.

Lô Mộng Quân chẳng những không chút mất hứng, sắc mặt ngược lại càng thêm nịnh nọt, “Ngụy tiên sinh, lão Đại, ta tại khách sạn Kim Long đặt bàn rượu, gần đây mừng Chúc lão đại xuất viện, mà đến vì Ngụy tiên sinh đón gió tẩy trần.”

”Tĩnh Tĩnh, có đi hay không?”

Đương nhiên muốn đi. Diễn màn mở đầu, sao có thể kết thúc như vậy?” Kêu Hữu Dạ đi, còn có chúc mừng người xuất viện, Hữu Dạ là con của người tại sao có thể không đi.”

”Đúng đúng đúng, Ngụy tiên sinh nghĩ chu đáo.” Lô Mộng Quân thúc ngựa hạng nhất (ý nói nịnh hót tốt), Ngụy Tĩnh ngẩng cằm, hơi hơi gợi lên khóe miệng, Lô Mộng Quân trong mắt tinh quang hiện lên, nhanh cơ hồ không thấy rõ, nhưng Ngụy Tĩnh vẫn là thấy được.

Không lâu sau Hàn Hữu Dạ đã đi xuống, hé ra mặt đen, hiển nhiên rất không cấp Lô Mộng Quân mặt mũi. Lô Mộng Quân cũng sẽ không vào lúc đó cùng tiểu bối so đo, chào hỏi tiểu đệ phía dưới đi lái xe, đoàn người thẳng đến khách sạn Kim Long. Ngụy Tĩnh buồn cười nhìn Hàn Hữu Dạ giận dữ, hỉ ác rõ ràng, kiên quyết không chịu cùng Lô Mộng Quân ngồi cùng một xe. Ngụy Tĩnh lấy cớ ba người chen vào rất chắc cũng đi xe sau, chỉ chờ Hàn lão đại để hấn cùng huynh đệ tốt nhất làm người tiếp khách đi.

”Ban đạo, tên kia không phải người tốt, cả ngày nghĩ muốn vị trí của ba ta!” Lái xe chính là A Tử, thực trung tâm, Hàn Hữu Dạ nói một chỗ, phía trước A Tử vội vàng gật đầu: ”Đúng vậy a đúng vậy, Ngụy lão sư, tên kia không phải hiền lành.”

”Ha ha.” Ngụy Tĩnh cười khẽ, Hàn Hữu Dạ dù sao còn rất trẻ.”Từ hôm nay trở đi, người ít nói xem nhiều, lúc ta hỏi người người mới có thể nói, biết không? Có vấn đề, người có thể ở trường hỏi ta.”

Hàn Hữu Dạ nháy nháy mắt, có chút không thể lý giải, rồi lại ần ần cảm thấy được Ngụy Tĩnh tự có thâm ý, liền ngoan ngoãn gật gật đầu. Ngụy Tường mỉm cười, thực vừa lòng, Hàn Hữu Dạ trải qua quá ít, đang ở hắc đạo cuộc sống cũng là trôi qua thuận buồm xuôi gió, tâm trí cùng cháu mình thật sự kém quá xa, còn cần dạy dỗ a.

27. Chương 27: Thử . .

Khách sạn Kim Long xem như sản nghiệp của Thiên Long bang, nhưng thuộc danh nghĩa của Lô Mộng Quân, nghĩ đến cũng là, Lô Mộng Quân loại người đa nghi này tự nhiên sẽ không để cho chính mình tiến vào địa bàn của những người khác, Lô Mộng Quân đích cẩn thận thậm chí đã đạt tới cũng không ra khỏi phạm vi Thiên Long bang.

Ngụy Tĩnh tinh thần chán nản ngồi trên bàn rượu, chung quanh còn có bốn bàn, nghe nói tất cả đều là các đại ca Thiên Long bang, Ngụy Tĩnh thực hoài nghi, chính là một bang hội tầng trung không nên nhiều đại ca như vậy? Hỏi Hàn Hữu Dạ mới biết được, nguyên lai tại Thiên Long bang phụ trách mười quán bar linh tinh các loại cửa hàng thì tính là đại ca, Ngụy Tĩnh cũng không nói gì, nguyên lai ăn cơm trắng nhiều như vậy... .

Kỳ thật Ngụy Tĩnh bản thân đối với kinh doanh hắc đạo cũng không quá quen thuộc, trên thực tế hắc đạo tất cả mọi người là ăn cơm trắng, bởi vì bọn họ căn bản không sản xuất! Ngụy gia đây là trăm năm qua lần đầu tiên chính thức tiếp xúc hắc đạo, không chỉ nói an phận nên giáo sư Ngụy Tĩnh không rõ, cho dù là Ngụy gia lão thái gia lại đây, cũng là nửa biết mà thôi. Bất quá, Ngụy Tĩnh trước khi đi, đại ca Ngụy Minh nói cho hắn biết có nghi vấn có thể hỏi Vệ Tường. Ngụy Tĩnh thực buồn bực, Vệ Tường chính là mình tinh a, chẳng lẽ cũng bởi vì hắn diễn qua phim hắc đạo cho nên đại ca khuyên mình đi thỉnh giáo hắn? Đây cũng đùa quá đi.

Trên bàn cơm thập phần náo nhiệt, mấy chục cái đại ca một người tiếp theo một người chạy tới mời rượu, Hàn Thiên Long thập phần hưng phấn, so với hắn năm đó thú mẹ Hàn Hữu Dạ còn muốn hưng phấn hơn. Uống đến mặt mày hồng hào, hoàn toàn không lo lắng cho mình thực có thể lại bị nâng lên xe cứu thương. Đương nhiên, càng nhiều người rất muốn cùng vị Ngụy gia Thất Thiếu Ngụy Tĩnh này tạo quan hệ, đáng tiếc, người thứ nhất xuất đầu đã nằm ở kia. Ý tứ Ngụy Tĩnh thực hiểu được, muốn tạo quan hệ có thể, bốn

thiếu gia cũng không dùng ly rượu, đều là trực tiếp đối miệng thổi, ai có thể sống qua ba bình, hanh! Đây quan hệ cho người kéo! Sống không qua, ngưỡng ngừng, người là muốn trực tiếp quỳ rạp trên mặt đất, hay là muốn đi bệnh viện rửa ruột cũng không quan hệ đến bốn thiếu gia! Sự thật chứng minh, kẻ thức thời là trang tuần kiệt, sau khi ba người liên tục gục xuống, gặp Ngụy Tĩnh vẫn là một mảnh thanh minh nửa điểm mùi rượu đều không có, mọi người thức thời rút lui. Đây tửu lượng gì mà khủng bố a!

”Đều nói cao nhân ẩn vu thị, lời này thật không sai, không nghĩ tới Ngụy tiên sinh tại đây đa tài thể nhưng lại ở một trường trung học nho nhỏ làm lão sư. Hoàn hảo chúng ta không đắc tội Ngụy tiên sinh a.” Lô Mộng Quân hí mắt nhỏ ra vẻ thập phần may mắn nói. Kỳ thật trong lòng hắn quả thật thập phần may mắn, lúc trước biết được Hàn Thiên Long thể nhưng đối một người nam nhân động tâm tư, còn là một tiểu lão sư thể lực gì đều không có hẳn lúc ấy quả thật có chút tâm tư âm ngoan muốn động tới, nhưng cuối cùng lại nhẫn xuống dưới, hiện tại vô cùng mừng cho quyết định lúc đó, cẩn thận chạy phải thuyền vạn năm, lời này thật không sai.

Ngụy Tĩnh âm thầm cười, ”Cuộc sống rất nhàm chán, ở nơi nào người trẻ tuổi cũng có thể cho ta chút lạc thú.”

”Đúng vậy” Lô Mộng Quân vội gật đầu, ”Lúc hai tử mười mấy tuổi kia ngoạn thật khá.” Đây là trong lời nói có chuyện, Hàn Hữu Dạ nghe không hiểu được, một là hắn tuổi còn nhỏ, hai là vốn hắn sẽ không có loại ham mê này, nhưng Ngụy Tĩnh là ai, cho dù chính mình cũng không có loại ham mê này, nhưng thấy nhiều lắm, lời này vừa nghe còn không rõ? Âm thầm cười, cũng không nói nhiều. Lô Mộng Quân thần sắc khẽ nhúc nhích, cũng không hơn nữa. Hắn kỳ thật không quá tin tưởng Ngụy Tĩnh vĩ đại như vậy sẽ thật sự thích Hàn Thiên Long ngu xuẩn này, trong lòng tính toán Ngụy Tĩnh khẳng định có mục đích riêng, hôm nay đó là tới thăm dò. Nếu là Ngụy Tĩnh có mục đích, Ngụy Tĩnh nghĩ muốn cái gì hẳn tuyệt đối không nghĩ cách, trực tiếp nhường đường, nhưng nếu là thật sự thích Hàn Thiên Long, này phiền toái liền lớn. Mà lúc này Ngụy Tĩnh thái độ thập phần ái muội, Lô Mộng Quân nhất thời cũng đoán không ra, kỳ thật hắn đoán đúng phân nửa lại đoán sai phân nửa, nhưng mặc kệ hắn đã đoán đúng bao nhiêu, Ngụy Tĩnh cuối cùng muốn thu thập hắn!

”Hàn lão đại, đây là đặc sản của khách sạn, thỉnh nếm thử.” Quản lý khách sạn Kim Long tự mình đẩy một toa ăn, mặt trên đặt một cái một nụ hoa đường kính hai thước thật lớn, đóa hoa lấy thủy tinh chế thành, mặt trên hoa văn tinh mỹ, lơ lửng có thể nhìn đến bên trong có một bóng dáng, càng thêm khiến người ta huyết mạch cao trào, muốn lên nhìn diện mạo chân thực!

Lô Mộng Quân hơi hướng quản lý gật đầu, làm được không sai! Lại nhìn hướng Ngụy Tĩnh, thấy hắn đẩy mắt nhanh chóng hiện lên một tia hứng thú, trong lòng không khỏi vui vẻ, có phản ứng là tốt rồi, chỉ sợ không hề bận tâm. Hàn Thiên Long sắc mặt không tốt lắm, bất quá Lô Mộng Quân lại không quan tâm, vỗ vỗ tay, quản lý lập tức thần tình tươi cười, làm cho người ta đem nụ hoa nâng lên trên bàn. Mặt sau bốn người đẩy toa ăn lại tiến vào, đem những nụ hoa khác nâng lên năm góc khác trên bàn rượu. Mọi người âm thầm trầm trồ khen ngợi, khẩn cấp muốn mở ra, lại đồng thời nhìn về phía bàn Ngụy Tĩnh.

”Lão Đại, hôm nay này khai bao ta đã sao có thể không để ngài!” Lô Mộng Quân nghĩ có chút hướng Hàn Thiên Long nháy mắt mấy cái, Hàn Thiên Long kia đầu óc tự nhiên không thể lý giải Lô Mộng Quân thật là tốt ý, nhưng là thật cao hứng, hay nói giỡn, Ngụy Tĩnh liền ở bên cạnh hắn, chẳng lẽ muốn chính mình đi khai bao?! Đánh chết hắn cũng không muốn! Tuy rằng hắn trước kia rất nóng trong lòng như thế.

Nếu là khai bao, như vậy nụ hoa bên trong liền nhất định là xử nữ. Đầu năm nay, tìm một xử nữ so với tìm một xử nam còn muốn phiền toái, Ngụy Tĩnh đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, chính là chờ thấy rõ bộ mặt của cô bé kia vẫn là kinh ngạc một phen. Người trẻ tuổi từ này đã không thể hình dung tới, chỉ có thể nói non nớt, so với học sinh của mình còn nhỏ hơn. Nhưng Ngụy Tĩnh cũng không giống như muốn làm việc chính nghĩa gì, Hàn Hữu Dạ cũng là vẻ mặt dăm dăm, hiển nhiên không phải lần đầu tiên thấy. Cô gái huấn luyện tốt lắm, trong mắt có hoảng sợ, nhưng không có lạnh run và vân vân. Im lặng làm theo chỉ thị của quản lý, bày ra cảm giác thẹn thùng, quản lý lúc này mới khiến phục vụ viên mang đến một món ăn sắp xếp tinh mỹ, một chút trang trí thân thể mảnh khảnh của cô gái.

”Ngụy tiên sinh, thỉnh.” Tuy rằng nhìn ra được Ngụy Tĩnh đối với cô gái không có gì hứng thú, nhưng này chiếc đĩa thứ nhất vẫn là muốn tặng cho hắn.

Ngụy Tĩnh mỉm cười, kẹp lấy trái anh đào trên môi đỏ mọng của cô gái, tao nhả để vào miệng, lúc này mới hơi hơi đưa tay, người trên bàn bắt đầu động đũa, người trên bàn còn lại cũng bắt đầu sắc dục huân tâm. Trong lúc nhất thời không khí chưa từng có nhiệt liệt, chỉ nghe vài tiếng gào thét, mấy nữ hài tử phát ra, thể nhưng chảy ra mấy giọt máu tươi, mọi người càng thêm điên cuồng. Hàn Hữu Dạ ngồi sắc mặt như sương, Hàn Thiên Long cũng là thật cẩn thận, duy độc Ngụy Tĩnh, khéo miệng mỉm cười, tựa hồ tâm tình không tệ.

Lô Mộng Quân hướng quản lý sử nháy mắt, quản lý lập tức gạt đầu lui ra ngoài.”Ngụy tiên sinh nếu là không thích món ăn này, khách sạn Kim Long còn có một mỹ thực khác, đợi liền đi lên.”

Ngụy Tĩnh nhếch khéo miệng, Lô Mộng Quân thấy hắn không cự tuyệt, sắc mặt vui vẻ, lại bảo một phục vụ viên đi ra ngoài thúc giục. Không lâu sau một bồn tắm lớn được nâng tiến vào, bên trong một mỹ nam, trong bồn tắm lớn là chất lỏng đỏ tươi, tản ra mùi rượu nồng đậm. Nguyên bản món ăn này ngồi bên trong hắn là còn là một xử nữ, nhưng Ngụy Tĩnh hiển nhiên đối La Ly không có hứng thú, Lô Mộng Quân mới thay đổi một cái, chỉ là một nam tử trưởng thành tại Lô Mộng Quân nhìn đáng dấp dù cho khá hơn nữa cũng là lãng phí một vò rượu ngon này, nhưng nhìn đến Ngụy Tĩnh biểu tình hứng thú dạt dào, Lô Mộng Quân cảm thấy được một chút rượu mà thôi, đều là đáng giá.

Cuối cùng, Ngụy Tĩnh tự nhiên là không có bính nam nhân kia, Lô Mộng Quân lại nhiều lần thử, đều làm hắn ăn uống, người thứ nhất là nhỏ La Ly, người thứ hai trực tiếp đến một nam tử, không nói trước Ngụy Tĩnh hiện tại máu GAY còn không có hoàn toàn thức tỉnh, cho dù thức tỉnh rồi là công là thụ còn không nhất định đâu! Nhưng Ngụy Tĩnh bị Lô Mộng Quân này thử đến không nhịn được, cuối cùng đành phải lộ ra biểu tình tiếc nuối ngại vì Hàn Thiên Long ở đây không thể ném mỹ nam, Lô Mộng Quân viên mãn, rốt cục không muốn làm ra cái loại gì khác.

28. Chương 28: Trung Khuyển . .

”Tĩnh Tĩnh, người ăn no sao? Nếu không chúng ta ăn thêm chút nữa?” Hàn Thiên Long xoa xoa tay nhìn Ngụy Tĩnh ngây ngô cười, vừa rồi trên bàn hắn phát hiện Ngụy Tĩnh chưa ăn bao nhiêu, cơ hội này biểu hiện thật tốt a! Hàn Thiên Long gốc cũng biết cơ hội khó được, kịp thời đem con trai bảo bối còn có tiểu người hầu A Tử đá xuống xe, chính mình đảm đương lái xe, chở Ngụy Tĩnh chuẩn bị tại đến đón ánh sáng - nền bữa tối

Ngụy Tĩnh tựa lưng vào ghế ngồi, hơi híp mắt, tùy ý ‘ân’ một tiếng. Hàn Thiên Long như là nghe được xung phong hào giống nhau, lập tức nhấn mạnh ga, không lâu sau liền đến một quán cơm Tây. Ngụy Tĩnh khẽ nhíu mày, thần nhiên nói: ”Đi Tổ Phương Trai.”

”Hảo!” Chỉ cần Ngụy Tĩnh nói với hắn, mặc kệ là gì đều có thể làm cho Hàn Thiên Long này hưng phấn.

”Ai nha! Ngụy tiên sinh, người khỏe lâu không có tới ta đây. Vừa nãy ta còn cùng Chu tổng nói về người!” Lão bản Tổ Phương Trai là một đại mỹ nữ, tương đối phù hợp với quan điểm thẩm mỹ cầu Ngụy Tĩnh, Ngụy Tĩnh hơi nhếch khéo miệng, nói: ”Đồng Lai đến đây?”

”Uh, dẫn theo một người lạ mặt, nói là hộ khách.”

”Nga, kia không cần quấy rầy hắn.” Ngụy Tĩnh hướng Hàn Thiên Long vẫy tay, người sau lập tức giống như chó nhỏ chạy tới, đứng phía sau Ngụy Tĩnh, hai mắt trừng mắt Lâm Mi, một bụng dấm chua. Lâm Mi mỉm môi cười khê, quyến rũ thiêu mi, hướng Ngụy Tĩnh phao mị nhãn, ”Nha! Đây chính là Hàn lão đại đi

cửu ngưỡng đại danh yêu ~ Ngụy tiên sinh, cái truyền thuyết kia không phải là thật sao?”

Ngụy Tĩnh cười ha hả, ”Người cứ nói đi?”

”Ai nha! Việc tư của Ngụy tiên sinh chúng ta cũng không dám đoán, bất quá, qua hôm nay, ta nghĩ rất nhiều người muốn thương tâm!” Ngụy Tĩnh thể nhưng lại quang minh chính đại cùng Hàn Thiên Long đi ăn khuya, mặc kệ tin đồn kia có phải là sự thật hay không, ít nhất Ngụy Tĩnh tỏ vẻ cùng Hàn Thiên Long là nhận thức quan hệ không tệ. Ai! Chu tổng đáng thương, hao tổn tâm cơ mười năm, cuối cùng vẫn là rở trúc múc nước công dã tràng. Ân, Ngụy Tĩnh cùng Hàn lão đại đến đây ăn cơm chuyện này thật đúng là không thể nói cho Chu tổng, nếu không đã biết tiểu điểm hôm nay có thể liền giữ không được! ”Ngụy tiên

sinh, hôm nay muốn ăn cái gì?" Lâm Mi một bên vừa hỏi, một bên đem hai người tiến vào một gian bao sương.

"Như cũ." Ngụy Tĩnh đem thực đơn đưa cho Hàn Thiên Long, "Nhìn xem, muốn ăn cái gì?"

"Tĩnh Tĩnh ăn cái gì, ta liền ăn cái đó!" Hàn Thiên Long xem cũng chưa xem, nhanh chóng đáp, khiến Lâm Mi lại là một trận cười duyên, này Hàn Thiên Long kia hình như là hắc bang lão Đại a, rõ ràng chính là đại cầu cầu thôi ~ chủ nhân ăn cái gì, hắc liền ăn cái đó, thật hảo ngoạn

~~"Kia chờ một lát ~~" Lâm Mi hơi hơi hạ thấp người, liền đi ra ngoài. Hàn Thiên Long lập tức tự tại, mông na a na a, hận không thể trực tiếp thiếp đến Ngụy Tĩnh trên người, đáng tiếc hắc không có gan này

~~"Tĩnh Tĩnh, người thích ăn chay a."

"Không. Hôm nay không muốn ăn mặn mà thôi."

"Nga." Hàn Thiên Long gãi gãi ót, thật cẩn thận hỏi: "Tĩnh Tĩnh, người có phải hay không sinh khí?"

Ngụy Tĩnh thiêu mi, "Làm sao thấy được?"

"A?" Hàn Thiên Long về mặt ngu ngốc nhìn Ngụy Tĩnh, căn bản không hiểu được ý tứ của bốn chữ này, Ngụy Tĩnh trở mình xem thường, hắc choáng cả đầu! Nguyên lai cùng tên này nói chuyện vẫn không thể dùng văn ngôn! "Ý của ta là như thế nào lại nói như vậy?"

"Hắc hắc, cũng cảm giác thấy người giống như không vui."

Ngụy Tĩnh cong lên khóe miệng, quay đầu nhìn về phía Hàn Thiên Long, chớp mắt một chút, nửa thật nửa giả nói: "Vậy người nói ta vì cái gì mất hứng? Nói đúng, có thường nga ~~ "

Hàn Thiên Long lập tức tinh thần phấn chấn đứng lên, "Tĩnh Tĩnh người không thích cái nọ hoa thủy tinh kia?"

"Thủy tinh..." Ngụy Tĩnh ngắt a, nguyên lai ngoạn ý kia còn có tên! Cái gì nọ hoa thủy tinh a, thật ghê tởm! Hung hăng trừng một cái, Hàn Thiên Long lui lui cổ, lấy lòng nói: "Đừng nóng giận, ta đây đoán lại. Chính là tối mỹ nam sau cùng kia?"

Kháo! Nguyên lai đều có tên a. Ngụy Tĩnh tiếp tục lắc đầu, cười xấu xa nhếch khóe miệng, "Còn một cơ hội nga."

"Gì?" Hàn Thiên Long kinh ngạc, Ngụy Tĩnh hắc chưa nói chỉ có ba lượt cơ hội a! Nhất thời cấp bách vô đầu bứt tai, hận không thể xuyên qua thời không đoạt lấy suy nghĩ của ái nhân! "Kia. . . . Kia... Kia là vì cái gì?" Hàn Thiên Long nghẹn nửa ngày, cái trán đầy mồ hôi, cuối cùng hỏi ngược lại Ngụy Tĩnh!

Ngụy Tĩnh xì một tiếng cười ra, tên ngu xuẩn này ~ kỳ thật hắc không có mất hứng, chẳng qua có điểm buồn bã thôi. Dù sao nhìn thấy một tên làm cho người ta ngán, lại đã trải qua một số chuyện không quá hài hòa, không có ai thần thái sẽ sáng lạng đi. "Ngày mai người đem người danh sách sản nghiệp của tài vụ báo cáo cho ta xem."

"Nga!" Hàn Thiên Long không hề nghĩ ngợi đáp ứng hơn nữa trong lòng đỉnh mỹ, này xem như đem tài chính quyền to giao đến tay lão bà sao? Hắc hắc, cảm giác rất tốt a, trách không được đám anh em kia có vợ liền trong tiền không có tiền, còn cả ngày đắc ý, ngày mai cái lão tử cũng phải đắc ý đi ~~ Aha ha! !

"Này, ngu xuẩn, ta hỏi người, huynh đệ cùng ái nhân hai người chỉ có thể chọn một mà thôi, người chọn người nào?" Ngụy Tĩnh gục xuống bàn, đầu gối lên trên cánh tay, nghiêng đầu, đôi ánh mắt sáng rõ không nháy mắt nhìn Hàn Thiên Long, hắc cho tới bây giờ không kêu tên Hàn Thiên Long, đều là gọi ngu xuẩn, Hàn Thiên Long cũng không tức giận, thường thường đều là ngốc hồ hồ cười.

Hàn Thiên Long gãi cái ót, cộc lốc nói: "Ta đây là thô nhân, gì cũng không hiểu. Nhưng là đạo lý có cừu tất báo có ân tất trả ta đây vẫn là hiểu được. Tĩnh Tĩnh, ta nói thật người đừng nóng giận."

Ngụy Tĩnh mỉm cười, cổ vũ nói: "Người nói, ta không tức giận."

"Ai!" Hàn Thiên Long nghe được lời Ngụy Tĩnh, trong lòng nhất thời an tâm chút, tiếp tục nói: "Ta đây có hôm nay đều là dựa vào các huynh đệ giúp đỡ, nếu không có các huynh đệ cùng nhau xuất sinh nhập tử, ta

Hàn Thiên Long cũng không có khả năng có hôm nay mồm lớn ăn thịt chén lớn uống rượu. Cho nên... Cho nên... Tỉnh Tỉnh người nếu vô duyên vô cớ làm cho ta đối phó với huynh đệ này, ta thật sự..."

Ngụy Tỉnh nháy nháy mắt, vẻ mặt cố tình gây sự. "Nếu là ta muốn người đối phó bọn họ đi? Không nguyên nhân, ta chính là xem bọn hắc không vừa mắt."

"Này. . . . Này..." Hàn Thiên Long nột nột nói không ra lời, thấp đầu không dám nhìn Ngụy Tỉnh. Trên trán đột nhiên bị búng một phát, khẳng định đỏ! Hàn Thiên Long không dám kêu, lau trán nhìn về phía Ngụy Tỉnh, chỉ thấy mình yêu đến tâm khảm trên người đang nâng cằm trước mặt, một đôi mắt mày tựa tiểu phi tiểu nhìn mình, khóe miệng hơi nhếch lên mê người, lông mi thật dài hướng về phía chính mình chớp chớp, Hàn Thiên Long theo trong cổ họng phát ra thanh ừng ực vang dội, khiến Ngụy Tỉnh cười ha ha, Hàn lão đại mặt dày vạn năm rốt cục đỏ mặt một đầu buồn nghiêm mặt.

"Yên tâm, ta sẽ giúp người tìm được lý do."

"Nhưng ta không muốn..."

"Người câm miệng." Ngụy Tỉnh mi mục trừng, Hàn Thiên Long lập tức yên. Đối với Hàn Thiên Long hàng này thức thời, Ngụy Tỉnh cơ bản vừa lòng. "Nếu thật là hảo huynh đệ của người ta khẳng định sẽ không động, yên tâm đi."

"Nga." Lời tuy nói như vậy, nhưng Hàn Thiên Long vẫn là thập phần lo lắng, đang nghĩ trở về cùng Lô Mộng Quân gọi điện, nào biết bên tai vang lên thanh âm yếu ớt của Ngụy Tỉnh: "Về sau không cho phép người đi tìm Lô Mộng Quân, lại càng không cho phép nói cho hắc biết ta đã nói với người những gì, người nếu không nghe lời, hanh hanh! Có người hối hận!"

"Không không không. . . . Ta khó mà nói, khẳng định không nói!"

"Ân." Ngụy Tỉnh mỉm cười, vỗ vỗ hai má Hàn Thiên Long, "Ngoan hảo hảo nghe lời của ta, chuyện này xong, ta liền mang người đi gặp ba mẹ ta."

"Thật sự!" Hàn Thiên Long hai con mắt nhất thời phát sáng như hai khỏa thái dương, hào quang vạn trượng.

"Ân." Ngụy Tỉnh cũng có chút ngượng ngùng, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Hàn Thiên Long lúc này hưng phấn không biết vì sao, xoa xoa tay ngây ngô cười, "Kia, kia rốt cuộc là chuyện gì a, nhanh chóng đi gặp."

Ngụy Tỉnh lập tức thưởng hắc một cái xem thường, chuyện này nếu dễ dàng làm được như vậy, Ngụy gia còn muốn quanh co như vậy gọi mình trở về sao! "Người hiện tại hỏi ít hơn, về sau người sẽ biết. Còn có, về sau người nếu nghe ta, chuyện gì cũng phải nghe lời của ta, không cho phép đến hỏi Lô Mộng Quân kia! Có biết hay không!"

"Ai!" Đáp ứng sáng khoải, cái gì huynh đệ thủ túc đều đã quên. Quả nhiên, trung khuyến chỉ cần cho chút canh thịt, toàn đầu đều là chủ nhân

29. Chương 29: Khiêm Tồn Thỉnh Giáo . .

Kỳ thật Ngụy Tỉnh đối với phương diện hắc đạo thật sự không hiểu lắm, trong gia tộc cũng không bao nhiêu người thực sự hiểu được, đại bộ phận đều là chưa hiểu rõ hết, bởi vì Ngụy gia từ phát tích bắt đầu chính là đi con đường quang minh chính đại. Hướng nhà đại ca mình lãnh giáo, được một câu trả lời 'có việc hỏi Vệ Tướng'. Ngụy Tỉnh thật sự nghĩ không ra người thứ hai, chỉ phải thử nhìn thái độ cấp Vệ Tướng một cuộc điện thoại. Vệ Tướng chỉ điểm rất đơn giản, liền sáu từ: "Tiền tài, quyền lợi, nghĩa khí."

Kháo! Ngụy Tỉnh buồn bực, này hắc chẳng lẽ không biết sao? Đại phương châm chính mình nhất định là hiểu được, mấu chốt là này từng đạo cong cong ở giữa, hắc cần một đáp án có chút hệ thống.

Sau đó Vệ Tướng lại nói: "Hắc đạo nhìn qua phức tạp, kỳ thật rất đơn giản. Giới hắc đạo có ba loại người, một loại là cửa nát nhà tan cùng đường, một loại là không học vô số chỉ có thể dựa vào hành động, loại cuối cùng đó là tâm tư âm u, trời sinh muốn làm được. Đối phó ba loại người này kỳ thật cũng rất đơn giản,

loại thứ nhất nghĩa khí, loại thứ hai tiền tài, loại thứ ba tương đối khó có thể khống chế, tùy tình huống mà định, trên cơ bản ba yếu tố lớn đều phải có đủ.”

Ngụy Tĩnh nghe gật đầu, thầm mắng Vệ Tường như thế nào lại biết rõ vậy? Thật giống như tự mình trải qua! Trong lòng nghi hoặc, Ngụy Tĩnh nhưng không có hỏi nhiều, chỉ tiếp tục thỉnh giáo, Vệ Tường tự nhiên dốc sức truyền thụ.

”Tiểu thúc thúc, hiện tại cần phải làm là chỉnh lại tất cả thế lực của Thiên Long bang, trước phải làm đến đám nội đoàn kết nhất trí, đương nhiên, Thiên Long bang loại bang phái tầng trung này, bang chúng hẳn là có mấy vạn người, phải làm động lòng người là không có khả năng, nhưng chỉ nghĩ tiểu thúc thúc bên này nhân mã chiếm một nửa là đủ rồi, còn lại kia một nửa chính là kéo cùng cây gậy, trước bắt đầu từ địa bàn trên tay bọn họ cùng sinh ý, thu hồi quyền lợi của bọn họ, nghe lời có thể cấp chút thưởng, không nghe lời trực tiếp ám sát, giết gà dọa khỉ, sau đó cộc liền dễ dàng hơn. Tiểu thúc thúc, thực thi cụ thể hẳn là không cần ta nói đi.”

”Ân.” Ngụy Tĩnh trong lòng nghi hoặc càng lúc càng lớn, rốt cục vẫn là nhịn không được hỏi: ”Ngẫm lại a, người có phải hay không trước kia lẫn lộn trong giới hắc đạo a?” Bằng không như thế nào lại quen thuộc vậy.

Vệ Tường cười khê, nói: ”Tiểu thúc thúc, này không trọng yếu. Quan trọng là ... Các người thời gian không nhiều lắm, tiểu thúc thúc tận lực trước khi ta cùng Tường kết hôn phía thu phục Thiên Long bang, bằng không chuyện sau đó sẽ tương đối phiền toái.” Dù sao một người muốn phát triển bang phái kiêng kị nhất chính là nội bộ phân liệt, cản trở nhau. Biểu ca ‘Lãnh Viêm’ cũng không phải là dễ dàng nuốt vào như vậy, không nói đến ‘Lãnh Viêm’ nội bộ bên mình tinh anh tập hợp, chính là bên ngoài so với Thiên Long bang là bang phái thực lực cường hãn cũng là chỗ nào cũng có, nếu ở giữa loạn thế muốn chia một bát canh, vẫn là bát lớn nhất, cho dù có Lãnh Huy âm thầm duy trì, khó khăn này cũng vẫn là không nhỏ.

Ngụy Tĩnh còn muốn hỏi lại chút, nào biết Ngụy Tường kia trực tiếp đoạt di động của Vệ Tường, không nói hai lời liền treo. Đối với đứa cháu quá kiệt ngạo bất tuân, Ngụy Tĩnh cũng thực bất đắc dĩ, lần này không phải có thể giáo huấn hẳn. Ngay cả cha hắn hiện tại đều quản không được, toàn bộ thế giới duy nhất có thể trói buộc hắn đại khái chỉ có thân thân ái ái của hắn Vệ Tường.

Ngụy Tĩnh một bên lật xem báo cáo tài sản của Hàn Thiên Long, chính là hắn nhận thức mặt khác của hắc đạo đại ca rồi, từ hắn trực tiếp phụ trách sinh ý rồi vân vân, thập phần kể lại. Đại khái cùng nội dung Ngụy gia giao cho Ngụy Tĩnh không sai biệt lắm, Ngụy Tĩnh tương đối vừa lòng gật đầu, lần này thực thức thời, không đối với mình giấu diếm cái gì, cũng không tính toán giấu tiền riêng, không tệ

~~”Sớm.” Hàn Hữu Dạ ngáp, híp mắt vừa lúc nhìn đến Ngụy Tĩnh từ phòng của hắn đi ra, đồng dạng vẻ mặt tỉnh táo.

”Sớm.” Ngụy Tĩnh tùy ý khoát tay. Hàn Hữu Dạ đi theo sau Ngụy Tĩnh, cười nói: ”Ban đạo, mấy ngày nay nhân khí của người tăng vọt nga ~ toàn bộ giáo nữ lão sư chưa kết hôn đều nhìn chăm chăm người a.”

Ngụy Tĩnh lắc đầu bật cười, phải mặt chuẩn bị xem kịch vui liếc Hàn Hữu Dạ một cái, nói: ”Lại là kia giúp nữ hài tử tuyên truyền đi.” Chỉ sợ người khác giống như không biết, Ngụy Tĩnh là tốt nghiệp học viện y, tâm lý học có điều đọc lướt qua, tâm tư đám nữ nhân kia hẳn cơ bản có thể đoán được, không phải là xem nữ lão sư trước kia mắt chó coi thường, cho nên lần này thập phần ra sức tuyên truyền, giống như diễn viên là chính mình hãnh diện diện giống nhau.

Nhắc tới đến đám nữ sinh trong lớp, Hàn Hữu Dạ lộ ra mặt tươi cười nhất thời nhú lại. Ngụy Tĩnh lại một trận buồn cười, chính mình mang đám hài tử kia trong lúc ‘giao dịch’ hẳn là biết đến, lúc ấy cảm thấy được chơi thật khá cũng sẽ không quản, hiện tại chính mình đến ở Hàn gia, các nam sinh sẽ bị thương kính đáng thân thể ~~ Hàn Hữu Dạ lớn lên không tệ, dĩ nhiên là đối tượng được nữ sinh đặc biệt chiều chuộng.

”Tĩnh Tĩnh, Hữu Dạ a, đến trường đi a.” Hàn lão đại ở ngoài cửa cùng tiểu đệ trông cửa chờ hai giờ, Hàn lão đại hưng phấn a, mỗi ngày có thể đưa Ngụy Tĩnh đến trường là việc hạnh phúc cỡ nào. Hưng phấn như thế cho nên một đêm không ngủ, trời còn chưa sáng ngay tại cửa gác, làm hại tiểu đệ thủ vệ cũng phải đứng theo, về mặt thống khổ.

Ngụy Tĩnh chút nghiêm túc thưởng cho cái xem thường, này không vô nghĩa sao!

Được một cái xem thường, Hàn Thiên Long vui tươi cười hớn hở, nhìn Hàn Hữu Dạ một bên lắc đầu, lão bà nô a! Vạn năm lão bà nô a! "Tĩnh Tĩnh, ta đưa các người đến trường!" Hàn Thiên Long vui vẻ thay Ngụy Tĩnh mở cửa chỗ phở lái, Hàn Hữu Dạ tự giác đến phía sau.

"Tĩnh Tĩnh, Hữu Dạ các người còn chưa có ăn điểm tâm đi. Ta mua cho các người, Hữu Dạ a, hộp bên cạnh người."

"Nga." Hàn Hữu Dạ ngay từ đầu còn buồn bực cái hộp bên người này là lai lịch thế nào? Nguyên lai là điểm tâm, mở ra vừa thấy, trước hân một cái, đa dạng phong phú, hoa văn nhiều loại, một cổ hương vị ngênh diện đánh tới, cừ thật, cha cảm tình đem điểm tâm sáng toàn thành đều hội tụ! Ăn bữa sáng nóng hổi hấp, Hàn Hữu Dạ cảm giác cha mình nói yêu một cái cũng là không tệ, tối thiểu không cần ngày ngày tới tiểu điểm ở trường học mua bánh mì.

Ngụy Tĩnh cũng hiểu được như vậy không tệ, điểm tâm giải quyết ở trên xe, có thể ngủ nướng nhiều một chút. Nhưng cũng không biết cái này có thể kiên trì bao lâu?

Lái xe rất nhanh liền tới trường học, Hàn Thiên Long lưu luyến không rời, lắc lắc cổ nhìn Ngụy Tĩnh. Ngụy Tĩnh nhẹ nhàng mím môi, tiện tay từ trong hộp lấy ra một ly sữa nóng nhét vào tay Hàn Thiên Long, "Người cũng chưa ăn điểm tâm đi. Ăn đi." Thần thái thực ngạo kiều, giọng điệu cũng thực ngạo kiều, khiêu mi, tà liếc Hàn Thiên Long, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi đỏ hồng. Người sau lập tức giống như thái giám được hoàng đế ban thưởng, cao hứng muốn dập đầu, hai tay cầm sữa nóng, nửa ngày không cam lòng uống một hơi, một đôi ánh mắt liêu lĩnh tâm tâm nhìn Ngụy Tĩnh tiến vào cửa trường học, thẳng đến khi nhìn không thấy, lại ngăn người một hồi, lúc này mới ngáy ngồ cười trở về.

Đem một màn này nhìn từ đầu tới cuối Hàn Hữu Dạ trở mình xem thường, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép 'thiết' một tiếng, ôm bữa sáng, cũng tiến vào trường. Không biết Mộ Phi ăn chưa, hẳn là ăn rồi, Mộ Phi mỗi ngày đều là ăn xong bữa sáng mới có thể đến trường. Mặc kệ, dù sao gần đây không phải có trận bóng rổ sao, hẳn mỗi ngày đều luyện tập, thể lực cũng mau tiêu hao, khẳng định sẽ đói! Hàn Hữu Dạ tìm cho mình vô số lý do, lúc này mặt hơi đỏ chạy về phía phòng học, hoàn toàn mặc kệ nguyên một hộp thức ăn Phàm Mộ Phi một người làm sao có thể ăn được hết, hẳn một chút cũng không nghĩ tới chia cho những người khác...

30. Chương 30: Cực Phẩm Độ Tử . .

Đây là sau khi trải qua một loạt trò khôi hài, Ngụy Tĩnh ngày đầu tiên khôi phục bình thường làm việc và nghỉ ngơi. Khi hân tiến vào văn phòng trong nháy mắt, liên tục nhiều ánh mắt hoặc quang minh chính đại hoặc bí ẩn lập tức vây quanh hân, ghen tị có, kinh ngạc có, đánh giá có, lửa nóng có, hâm mộ có, đủ loại tình tự. Ngụy Tĩnh vẫn là mỉm cười, nói: "Mọi người, buổi sáng tốt lành."

"Hảo, sớm." Vài lão giáo sư dẫn đầu kịp phản ứng, dù sao Ngụy Tĩnh là kẻ có tiền hay là người nghèo, cùng bọn họ đã không có nhiều can hệ, trừ bỏ người trong nhà có nữ nhi cùng nữ giáo sư độc thân, cũng đã khôi phục bình thường.

"Ngụy lão sư, hôm nay tiệm sandwich cạnh nhà của ta mua một tặng một, người ăn điểm tâm chưa? Nếu chưa ăn..." Dụng ý của nữ lão sư hiển nhiên người qua đường đều biết, Ngụy Tĩnh bây giờ là thứ thơm ngon, các nữ nhân mộng bay lên làm phượng hoàng nhất thời nhìn chăm chăm nữ lão sư bên cạnh Ngụy Tĩnh, vẻ mặt khinh thường lại âm thầm hối hận đã chậm một bước, trời biết, bọn họ cũng mua! Dựa vào cái gì nữ nhân kia ngồi gần liền đi đầu!

Ngụy Tĩnh lịch sự nói cảm tạ, lắc đầu nói: "Ta đã ăn sáng. Cho lão Tống đi, hẳn là vạn năm không mua điểm tâm."

"Đúng đúng! Bao lão sư đa tạ rồi!" Lão sư thề dục ngồi trước Ngụy Tĩnh yêu ngủ lại tỉnh, không phải hẳn không mua mà là không kịp mua, nghe Ngụy Tĩnh vừa nói như thế, cánh tay duỗi ra, nữ lão sư còn không có kịp phản ứng, sandwich trong tay đã bị đoạt... Nhất thời bên trong văn phòng một trận buồn cười, nữ lão sư tức giận mặt đỏ lên, các nữ lão sư khác không đưa ra trong lòng mừng thầm không thôi. Các nàng tuy rằng đều đánh chủ ý ở Ngụy Tĩnh, nhưng lại có nữ nhân rụt rè, hơn nữa thân phận lão sư càng thêm chú ý mỗi tiếng nói cử động, cho dù trong lòng mong chờ cực độ cũng sẽ không mê muội, gặp Bao lão sư

huých một cái nhuễn cái đình, nhất thời may mắn chính mình không có đưa ra, bằng không tên xấu xí này đã có thể có lớn.

"Đông! Đông!" Cán bộ ngữ văn lớp Ngụy Tĩnh lễ phép dích gõ cửa hai cái, tựa vào cửa hướng lão sư hần gật gật đầu, cán bộ ngữ văn liền vui vẻ hướng Ngụy Tĩnh chạy tới, trong tay mang theo hai gói to. "Ban đạo, Hữu Dạ mua thiết nhiều điểm tâm, là cán bộ ngữ văn của thầy ta liều chết vì thầy đoạt hai phần." Nói xong đem hiến vật quý đặt trên bàn Ngụy Tĩnh, đôi mắt quay tròn nhìn Ngụy Tĩnh, lóe sáng.

Ngụy Tĩnh khoe miệng nhếch lên tạo thành một vòng cung, tựa tiểu phi tiểu nhìn cán bộ ngữ văn rõ ràng có việc mà đến. "Vân Vân a, ngươi là cán bộ môn của ta, nên biết vô sự nịnh bợ sau là cái gì đi."

Vân Vân nhu thuận gật đầu, vẻ mặt thành khẩn nói: "Ban đạo, ngài thực anh minh! Cho nên tiểu nhân ta sẽ không gặt ngài!" Vân Vân từ trong túi lấy ra hẻ ra tờ giấy, thật cẩn thận vuốt thẳng đưa trước mặt Ngụy Tĩnh, lão Tổng phía trước tò mò muốn nhìn, nào biết cô nàng này lập tức cả người đến trên bàn Ngụy Tĩnh, đem tờ giấy che lại nghiêm nghiêm thực thực, lão Tổng xin một cái không thú vị, e ẩm nhìn Ngụy Tĩnh, cười khan nói: "Tiểu Ngụy a, ngươi này đệ tử cũng thật hoạt bát!"

Toàn bộ giáo sư và học sinh cũng biết Ngụy Tĩnh cũng không quá rang buộc học sinh của mình, lớp hần toàn là quái thai, loại hình nhanh nhẹn này còn thua trong phạm vi bình thường. Lão Tổng lời này vốn là châm chọc, nào biết Vân Vân lập tức đặc lưu loét tiếp lời: "Cảm ơn Tổng lão sư khích lệ!" Chọc cho người trong phòng một trận buồn cười.

"Lão sư, ngươi chỉ cần ký tên ở trên là được rồi." Vân Vân nịnh nọt hai tay đem bút đưa cho Ngụy Tĩnh.

Ngụy Tĩnh liếc qua Vân Vân một cái, hai ngón tay kẹp lấy tờ giấy trên bàn, liếc mấy cái giết thời gian, này không nhìn cũng không sao, vừa thấy văn từ đầu cười đáp đuôi, ngoạn ý gì a! Đám vật nhỏ này thật sự rãnh rồi nhàm chán! Cái ước định giữa bọn họ kia ít nhiều gì hần cũng biết một chút, nhưng không nghĩ tới những vật nhỏ này cực phẩm như vậy. Nam sinh dĩ nhiên không chịu tuân theo dễ dàng như vậy, đương nhiên là có thể tha liên tha, nữ sinh phương diện tuyệt đối là hận không thể hiện tại liên lấy hết y phục của nam sinh, nhất là Hàn Hữu Dạ cùng Phạm Mộ Phi. Hiện giờ tình huống này, Ngụy Tĩnh tiến vào Hàn gia, ở mặt ngoài xem ra là nữ sinh thắng, nhưng Hàn Hữu Dạ còn nói hần cùng Hàn Thiên Long không có. . . . Ân, cái kia gì đó viên phòng. Các nữ sinh nổi giận, đây không phải là già mồm át lễ phải sao! Song phương giằng co không ít, cuối cùng liền đến đây đưa ra giấy chứng nhận như vậy. Nội dung rất đơn giản, ý tứ chính là Ngụy Tĩnh đã thừa nhận Hàn Thiên Long với thân phận người yêu, vẫn không viên phòng là do rụt rè cộng thêm gia quy Ngụy gia nghiêm ngặt, phải đợi sau khi kết hôn! Hiện tại chỉ cần Ngụy Tĩnh ở trên ký tên, các nữ sinh liền thắng.

"Lão sư? Ngài không có việc gì đi?" Vân Vân thật cẩn thận nhìn Ngụy Tĩnh cười không ngừng, thực lo lắng cho lão sư suất suất của mình bị kích thích! Toàn bộ lão sư trong văn phòng cũng tò mò nhìn Ngụy Tĩnh, rất ít thấy Ngụy lão sư tư thái phóng túng như vậy a, hần thường đều là cười kín đáo hoặc là cười khẽ vài tiếng liền xong, rất có loại khí chất này.

Ngụy Tĩnh cười lắc đầu, lắc lắc tờ giấy, trong mắt tiểu ý nhìn Vân Vân, "Muốn ta kí tên cũng được."

"Thật sự!" Vân Vân hai mắt tỏa sáng, dường như đã nhìn thấy viễn cảnh từng ảnh chụp đổi thành từng tờ tiền

~~Ngụy Tĩnh gật đầu, "Nhưng ta có một điều kiện."

"Thỉnh giảng!"

"Phốc! Khụ khụ! Rất đơn giản, cuối kỳ cuộc thi nhanh đến, chỉ cần lần này thành tích xếp thứ nhất phổ thông ban là có thể, nhớ kỹ, là tất cả các môn."

"Ai!?" Vân Vân trừng mắt, bủ môi, vẻ mặt không thuận theo, "Ban đạo, này rất hà khắc rồi! Đạo lý tiến dần từng bước ngài so với khả năng của chúng ta biết rõ đi! Bằng không một môn? Chúng ta cam đoan nhất định có thể thi hạng nhất!"

Ngụy Tĩnh hơi hơi khiêu mi, tiếp tục lắc lắc tờ giấy kia, không sao cả nói: "Ngoạn ý này cùng ta kỳ thật không quan hệ a. Rốt cuộc muốn ký không?"

"A!! Ban đạo! Hành! Ngài lợi hại! Liền nói như vậy định rồi!" Vân Vân vẻ mặt căm giận, đoạt giấy chứng nhận, từng từng bỏ chạy. Hần muốn chạy nhanh trở về đem tin dữ này nói cho bọn tỷ muội! Ngụy Tĩnh đem hai phần điểm tâm trên bàn chia cho các lão sư khác, cũng đứng dậy đến lớp mười. Toàn bộ một học kỳ khiến đám vật nhỏ này ngoạn diễn rồi, thi cuối kỳ vạn nhất xếp hạng đếm ngược từ dưới lên mặt hần cũng không sáng rọi, lần này vừa lúc là một cơ hội, điều động một chút tinh thần tích cực.

Ngụy Tĩnh mới ra văn phòng không rất xa, liền nhìn đến Vân Vân kinh hoảng chạy tới, nhin không được nhếch khóe miệng, đám nha đầu này rốt cục cũng phát hiện vấn đề. Ha hả.

"Ban đạo! Người thật là xấu quá!" Vân Vân dậm chân, thở phì phì, "Ngài điều kiện này chỉ có thể làm cho nữ sinh chúng ta liều mạng thôi! Nam sinh đã biết, còn không biết như thế nào kéo chân chúng ta a!" Rất không công bình! Vừa nghĩ tới về sau nữ sinh liều mạng đọc sách nam sinh liều mạng chơi đùa, Vân Vân cảm thấy được chính mình hiện tại có thể phun ra huyết.

31. Chương 31: Đối Thoại Giữa Các Nam Nhân . .

"Các nữ sinh đi ra sân thể dục." Ngụy Tĩnh tiến phòng học mở miệng liền đem toàn bộ nữ sinh đuổi ra ngoài. Các nữ sinh một đám méo miệng tâm không cam không muốn chậm rãi đi ra phòng học, nghĩ thâm, tâm nghĩ chuyện gì đáng sợ lắm a, muốn các nữ sinh ly khai! Một người đều là chua chát, nhìn cửa đóng, màn cửa sổ cũng kéo xuống, dán tại ván cửa đều nghe không được thanh âm bên trong, nhất thời càng thêm tức giận, giẫm chân, còn kém không có gõ cửa nói Ngụy Tĩnh không công bằng

~~Mà Ngụy Tĩnh ni, đang tiện tay dời ghế, cùng một đám nam sinh ngồi mặt đối mặt, hai chân bắt chéo, hai tay đặt trên đùi. "Cổ đại mười bốn thức phát (bộc tóc) đó là trưởng thành, Ngụy gia ta đồng dạng cũng là như thế, năm đủ mười bốn trong nhà liền sẽ không quản nhiều. Cho nên ta đối với các người cũng sẽ không quản nhiều, ở trong mắt ta các người đã là người trưởng thành, có tư cách độc lập làm việc. Hôm nay chúng ta dùng thân phận nam nhân trao đổi một lần, như thế nào?"

Một phòng các tiểu nam nhân choai choai nháy mắt, người nhìn ta ta nhìn người, tuy rằng mỗi thời mỗi khắc đều ở kêu gào tự do ngang hàng, đừng đem bọn họ thành tiểu hài tử nữa, nhưng trong tâm hiểu, ở trường cùng trong mắt lão sư bọn họ vĩnh viễn đều là hài tử. Nhưng Ngụy Tĩnh không giống, Ngụy gia tại Z quốc chính là đại gia tộc cả nước đều biết, bên trong có chút coi là đặc biệt lập ra gia quy độc hành thường được người người bàn tán say sưa. Trong đó liền chính là mười bốn tuổi trưởng thành này, sau khi trưởng thành con cháu Ngụy gia sẽ có bốn năm cơ hội tự mình làm ăn, trong lúc đó mặc kệ người phạm vào cái gì, Ngụy gia đều cố gắng lớn nhất bao dung người, thẳng đến tứ năm sau đạt tới tiêu chuẩn trưởng thành của xã hội hiện đại, sau mười tám tuổi, Ngụy gia đối con cháu che chở chấm dứt, sau đó người phạm lỗi thì tự mình gánh vác, dù cho cuối cùng nghiêm trọng đến mức ngồi tù Ngụy gia cũng sẽ không nhúng tay, tuổi nhỏ khi phạm sai lầm có thể tha thứ, biết được luân lý cương thường quốc pháp gia quy lúc sau vẫn không biết nặng nhẹ như vậy liền phải gánh vác hậu quả. Cho nên Ngụy gia cứ gia đại thế đại (nhà lớn thế lớn), chỉ như là 'cha tôi là Lý Cương' (ám chỉ người nhà của quan chức chính phủ, dựa hơi để làm ăn. Bắt nguồn từ việc một con của quan chức chính phủ phạm tội bị bắt và đã nói trước toà "cha ta là Lý Cương") loại chuyện này cơ hồ không có. Hài tử Ngụy gia làm quá phạm không sai biệt lắm chính là loại chuyện cầm tiền mặt 'đập chết người' này.

"Như thế nào, không dám sao?" Ngụy Tĩnh khiêu mi, hơi châm chọc nhìn về phía một đám nam sinh cao lớn.

"Kháo!" Chúng các nam sinh nổi giận, ai sợ ai a! "Được!"

Nhiệt huyết thanh xuân a

Ngụy Tĩnh mỉm cười.

"Đầu tiên, chuyện các người cùng nữ sinh lấy ta đánh cược làm cho ta thể xác và tinh thần không yên ổn."

"Không phải, đó là nữ sinh nói ra, chúng ta hoàn toàn là bị động!"

"Sự tình làm xong muốn trốn tránh trách nhiệm, hơn nữa còn là đổ lên người nữ sinh, ta để các nữ sinh đi ra ngoài, chính là muốn cho các người lưu cái mặt mũi, nhưng các người làm cho ta thực thất vọng."

"Nhưng kia thật sự là. . . . A! Ta kháo! Được đi! Là chúng ta sai lầm rồi! Ban đạo, thực xin lỗi!"

"Ân! Có thể nhận thức sai lầm là một khởi đầu tốt, ta thực vui mừng."

"Nga. . . . Cám ơn ban đạo." Toàn thể nam sinh hữu khí vô lực. Kỳ thật cái này gọi là vu oan giá hoạ đi! Rõ ràng là nữ sinh trước mở đầu mà! Bằng cái gì chỉ tìm chúng ta, chẳng lẽ cũng bởi vì phía trên hơn hai viên thịt phía dưới thiếu một cây là có thể nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật? Bằng cái gì! Rốt cuộc bằng cái gì?!

"Các người cảm thấy thực ủy khuất?" Ngụy Tĩnh hơi híp mắt, hứng thú có điểm nguy hiểm. Vừa nãy tập thể nam sinh còn muốn nói gì đó liền lác đầu, nhưng Ngụy Tĩnh lại mất hứng, "Là nam nhân sẽ không khúm núm giống đàn bà, có chuyện liền nói cho ta!"

"Cái kia. . . . Một cây làm chẳng nên non, nếu là đánh cược nhất định là hai phe, dựa vào cái gì ban đạo chỉ tìm chúng ta. . . ."

"Được chưa. Người đã muốn nhóm nữ sinh tiến vào ta liền để bọn họ tiến vào, thuận tiện nói cho bọn hắn biết, một nhóm nam nhân muốn theo chân một đám tiểu nữ nhân bọn họ tính toán chi li."

"Ai! Đừng, đừng a! Ta. . . . Chúng ta lại chưa nói để nhóm các nàng tiến vào. . . ." Ta kháo! Ban đạo này không phải chỉ tìm chúng ta tính sổ sao! Nha! Còn bảo chúng ta có chuyện liền nói, càng nói càng sai, còn không bằng không nói đi! Các nam sinh buồn bực, nghẹn một bụng khí. Tập thể nghẹn một cổ lực, dự định đến không bạo lực không hợp tác!

Ngụy Tĩnh khoe miệng nhếch lên khó thấy được, lại lập tức ho khan một tiếng, thái độ đoan chính, tiếp tục nói: "Trên cơ bản chuyện này ta là biết chút ít, đúng là nữ sinh nói ra cũng chiếm địa vị chủ đạo." Ngụy Tĩnh lời này vừa nói, các nam sinh nhất thời thần thanh khí sảng coi như trầm oan đắc tuyết (oan uất được rửa sạch) giống nhau, cũng không quản chuyện buồn bực ban đầu Ngụy Tĩnh giáo huấn họ. Ngụy Tĩnh chỉ cảm thấy buồn cười, muốn lừa đám tiểu tử này còn không phải nhất thời một chuẩn? "Chính là, các người không biết là nhất bang nam nhân bị một đám tiểu nữ sinh chủ huy, có phải không nói quá hay không?"

"..." Đây, sự tình liên quan đến thể diện, không người trả lời. Ngụy Tĩnh sớm đoán được, tiếp tục nói: "Kỳ thật điều này cũng không có gì, nam nhân cả đời có lúc để nữ nhân hơn, cuối cùng đại sự không phải là nam nhân chiếm cứ vị trí chủ đạo, chút việc nhỏ ấy kỳ thật không cần để ý, chỉ cần nam nhân chung quy tiêu chuẩn cao hơn nữ sinh, hết thấy đều không là vấn đề."

Phía dưới nhất chúng tiểu nam nhân đồng ý mãnh liệt gật đầu, là tích! Bọn họ cái này gọi là khiêm nhượng, không gọi vô năng! Về phần cái gì không bạo lực không hợp tác, thật có lỗi, ngoạn ý này rất cao thâm, bọn họ học không đến.

"Hiện tại, vấn đề lòi ra. Vì cái gì các người sẽ bị nữ sinh đùa giỡn xoay quanh, vấn đề xuất phát từ đầu các người không có nữ sinh linh hoạt, cho nên các người bốn mươi nam nhân mới có thể bị hai mươi nữ sinh chèn ép xoay vòng, đường sống đều không có."

"Gi? ! Ban đạo! Ngài lời này không đúng rồi! Chúng ta cái này gọi là hảo nam không cùng nữ đấu."

"Thông thường nam nhân nói câu này đều là bị bức đến á khẩu không trả lời được mới có thể nói."

"..." Chúng nam sinh lần thứ hai không nói gì, ban đạo bọn họ luôn sắc bén như vậy.

"Không lời nào để nói? Các người nên hảo hảo tự kiểm điểm. Các người trừ bỏ nhân số so với nữ sinh hơn hai mươi ở ngoài, các người về điểm này so được với nữ sinh? Kiểm tra giữa kì trước trong mười người nữ sinh chiếm tám, các người liền đáng thương hai người, vẫn là xếp ngược lên, thân là ban đạo các người, ta đều cảm thấy được trên mặt không chút ánh sáng, Ngụy Tĩnh ta lớp thể mà cần nhờ một đám tiểu nữ tử! Các người đến hỏi lớp khác, có lớp nào giống các người! Thật đáng buồn a. Thật không biết lúc các người cầm sách ôn tập muốn các nữ sinh thỉnh giáo là tâm tình gì."

"... Ban đạo, người nói lời này không phải là muốn chúng ta phối hợp nữ sinh thi đạt hạng nhất đi." Tốt lắm, rốt cục có người có đầu óc nói tới.

Ngụy Tĩnh khiêu mi tà liếc nam sinh kia nhỏ giọng nói, lạnh lùng cười, "Ta hoàn toàn có thể đem cái điều kiện kia đổi thành toàn thể nữ sinh hạng thứ nhất. Dù sao cuối cùng ai thi đại học đạt điểm tốt kỳ thật

cùng ta không có gì quan hệ, ta vì cái gì nhất định nói với các người đi? Vẫn là nói ta thực yêu thích về chút tiền thưởng này?”

”Ách... .”

”Các người muốn dùng phương pháp nào đó tổn nhân bất lợi kỷ (mất người không có lợi mấy) liên lụy nữ sinh ta không ngại, nhưng cho dù cuối cùng các người dùng loại phương pháp này đạt tới mục đích, các người cam tâm sao? Hơn nữa vền vẹn là kéo dài chút thời gian mà thôi, kết quả cuối cùng không có thay đổi, nếu như là lời của ta sẽ trực tiếp theo kết quả rút ra, giải quyết căn bản mới là thắng lợi.”

”Kia, kia muốn giải quyết vấn đề căn bản như thế nào?” Các nam sinh khiêm tốn thỉnh giáo.

”Chuyện của mình tự mình giải quyết!” Ngụy Tĩnh lập tức cho bọn họ một cái xem thường, lại thấy một đám lẳng đầu thanh ngốc hồ hồ nhìn hắn, thở dài, ”Gây ông đập lưng ông.”

”A?”

”Ngốc a!” Ngụy Tĩnh thiếu chút nữa muốn chửi ầm lên, hít một hơi sâu, ”Các nàng có thể đưa ra tiền đặt cược, các người có thể đưa ra người. Chuyện cho tới bây giờ, ảnh các người chụp sớm hay muộn vẫn là phải chụp, như vậy các người có thể thông qua cuộc thi lần này so đấu, điều kiện chính là nếu là nữ sinh thắng, các người liền đời này cũng đừng nghĩ trước mặt đám tiểu nữ nhân này ngẩng đầu, nếu là các người thắng, liền rộng lượng nói cho đám kia tiểu nữ sinh, ảnh chụp các người chụp, nhưng các nàng cũng phải nhường các người chụp một bộ ảnh, lúc này mới công bình.”

”Nhưng là bọn hắn nếu không đáp ứng?”

”Trư a, các nàng làm sao có thể không đáp ứng!”

”...” Các nam sinh nghiêng đầu, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ. Đúng nga! Nếu các nàng không đáp ứng, bọn họ liền mãnh xả lui về phía sau, như vậy thì cuối kỳ không được hạng nhất, bọn họ là có thể miễn chụp ảnh! Một phòng tiểu nam nhân bắt đầu âm hiểm lại đích hắc hắc tiểu, chung quy cảm thấy được vẫn là thắng tốt. Chụp ảnh ~~ nữ sinh lúc trước chính là nói theo yêu cầu của các nàng, kia trái lại, nếu thắng, nữ sinh cũng phải theo yêu cầu của bọn họ ~~ hắc hắc

~~Ngụy Tĩnh đồng dạng âm hiểm cười, này là như thế này, tốt nhất là vẫn giằng co như vậy đi xuống, thắng đến thi vào đại học, lặp lại tuần hoàn, hắc hắc ~~

32. Chương 32: Ban Đạo, Ngài Ngạo Kiêu

Một tháng tiếp theo, toàn bộ giáo sư học sinh đột nhiên phát hiện lớp mười năm hai (lớp mười của bạn Tĩnh không phải như bên mình, mà là năm hai = lớp 11, tổng lại là giống lớp 11/10 bên mình) một đám đệ tử cực phẩm trong một đêm cải tà quy chính lẳng tử hồi đầu kim bất hoán biết nhận lỗi là tốt)! Trên cơ bản trừ bỏ đi WC dĩ nhiên không ai ra khỏi phòng học, mà ngay cả giờ nghỉ trưa đều là nhanh chóng giải quyết cơm trưa sau đó tiếp tục phấn đấu. Ngẫu nhiên có người tò mò tại cửa lớp mười nhìn trộm, bên trong mỗi người vùi đầu hoặc đọc sách hoặc làm bài tập, cho dù có thảo luận thanh âm cũng là nhỏ nhất, toàn bộ lớp mười tựa hồ lâm vào trong bầu không khí điên cuồng nào đó, bởi vì nam sinh cùng nữ sinh ranh giới rõ ràng, cho dù không nói lời nào cũng có thể làm cho người ta cảm giác được như trạng thái nước với lửa.

Vì việc này, Ngụy Tĩnh đặc biệt tìm các lão sư các môn, một tháng tiếp theo giao cho học trò của mình, lão sư cũng không muốn lúc nào cũng tọa trấn ngồi giữ), ngẫu nhiên đi qua hỏi một chút là được, thời gian còn lại hắn sẽ ở phòng học. Đối với thủ đoạn của Ngụy Tĩnh các lão sư này vẫn là tòng phục, tối thiểu bọn họ không có cái năng lực kia làm cho học sinh nghiêm chỉnh mỗi người liều mạng học tập như vậy. Dù sao cũng chỉ còn lại có một tháng cuối cùng, để đám hài tử thử xem, kết quả không lý tưởng cũng sẽ không có ảnh hưởng quá lớn, cũng không phải năm ba, năm hai trong lời nói vẫn là có thể hơi thả lỏng.

Giải quyết vấn đề của học trò, Ngụy Tĩnh hoàn toàn không có thời gian, chuẩn bị thu thập Lô Mộng Quân. Mang theo một đồng tư liệu về các giai cấp cán bộ Thiên Long bang, Ngụy Tĩnh ngồi trước bàn giáo viên, phía dưới học sinh đọc sách, hắn xem một sấp tư liệu thật dày, một đồng xáo trộn. Xem từng trang từng trang, đem người trọng điểm cần chú ý lựa ra. Vệ Tường nói giết gà dọa khỉ là lập uy đã là phương pháp

thường dùng, nhưng phương pháp kia cũng không hoàn toàn thích hợp dùng cho tình huống hiện tại của hắn. Hắn nguyên bản cùng người Thiên Long bang hoàn toàn không dính dáng, đối Thiên Long bang chưa từng có gì cống hiến, ở trong bang không có gì địa vị, chỉ bằng bây giờ là ‘người yêu’ của Hàn Thiên Long còn không đủ để hắn trực tiếp có thể đối Lô Mộng Quân ra tay, mà không gặp phải nhiều người tức giận. Phương pháp tốt nhất chính là giết gà dọa khỉ, mượn dao giết người, hai bút cùng vẽ. Ngụy Tĩnh lo lắng thật lâu, rốt cục quyết định xuống tay chọn người. Đi ra phòng học gọi cho A Tử, cẩn thận nói vài câu. A Tử không có học vấn gì, nhưng không có nghĩa là hắn đầu gỗ, A Tử kỳ thật vẫn là một tiểu đệ rất thông minh, bằng không như thế nào còn thân kiêm quản gia của Hàn Thiên Long đâu!

Điện thoại đầu kia A Tử ba khép lại, nhìn trái nhìn phải, xác định không có ai, mới dắt cổ họng loạn rống một trận! Hắn A Tử chấm dứt làm thiệp người hầu cơ hội vươn lên rốt cục đã đến! Ngụy Tĩnh rốt cục muốn thu thập Lô Mộng Quân! Chỉ cần vừa nghĩ tới Lô Mộng Quân sau khi treo máy, hắn danh nghĩa nhiều như vậy Ngụy Tĩnh khẳng định sẽ không bạc đãi chính mình đi. Ngụy Tĩnh để hắn làm chuyện rất đơn giản, chính là đưa Hàn Thiên Long cùng nhất đám đại ca liên hệ cảm tình, thuận tiện cùng Ngụy Tĩnh tùy thời giữ liên lạc, đặc biệt chiếu cố một ít người.

Lô Mộng Quân ngay từ đầu cũng đề phòng, sau lại phát hiện không có gì, Hàn Thiên Long liền đơn thuần theo chân bọn họ uống rượu đánh thí (đánh rắm), dần dần cũng hiểu được là chính mình đa nghi, Ngụy gia nhiều tiền như vậy, như thế nào lại coi trọng một Thiên Long bang nho nhỏ. Cứ như thế nửa tháng trôi qua, rốt cục tại lúc Ngụy Tĩnh tinh thần chán nản, Hàn Thiên Long gọi đến.

”Tĩnh Tĩnh, A Báo cùng Vinh Đức đánh nhau! Làm sao bây giờ? Vinh Đức còn bị nã một phát súng!” Hàn Thiên Long giọng điệu không phải thực kích động, khiếp sợ càng nhiều chút. A Báo cùng Vinh Đức xem như trưởng lão của Thiên Long bang, là lúc trước cùng Hàn Thiên Long giành chính quyền còn hai người còn sống. Hàn Thiên Long theo chân bọn họ thân huynh đệ còn muốn thâm hậu, hơn nữa hai người này giao tình cũng không tệ, Hàn Thiên Long thật sự không nghĩ ra hai người này như thế nào lại đánh nhau, hơn nữa Vinh Đức còn vào bệnh viện, bây giờ còn đang cấp cứu.

Ngụy Tĩnh tùy ý ‘ân’ một tiếng, hai người này nếu không đánh nhau hắn còn không biết nên đi tiếp như thế nào đâu, nửa tháng, cuối cùng là đánh nhau. ”Người có hay không cùng Lô Mộng Quân nói việc này?”

”Không! Không có!” Hàn Thiên Long mãnh liệt lắc đầu, hoàn toàn đã quên Ngụy Tĩnh căn bản ko nhìn thấy, vội vã tỏ vẻ trung tâm nói: ”Người không cho ta tìm hắn, trước đó vài ngày chính là đi ra ngoài uống rượu ta cũng chưa cùng hắn nói!”

Ngụy Tĩnh vừa lòng nhếch khóe miệng, này còn không sai biệt lắm

”Người trước không cần vội, buổi tối chúng ta cùng ra ngoài ăn cơm.”

”Cùng nhau?” Hàn Thiên Long bị hai chữ này làm cho say mê, hẹn hò sao

Ngụy Tĩnh cười khế, cố ý hỏi: ”Như thế nào không muốn?”

”Như thế nào lại không! Tĩnh Tĩnh người muốn ăn đồ ăn Trung Quốc hay là cơm Tây, thích ăn ở đâu, ta lập tức đi đặt chỗ!”

”Ha hã, không vội, đến lúc đó nói sau.” Ngụy Tĩnh cảm thấy được Hàn Thiên Long này càng ngày càng thuận mắt ~~~ liền nói với hắn như vậy cũng không biết là nhằm chán, liền thuận tiện lại cho Hàn Thiên Long một chiêu. ”Đã xảy ra chuyện như vậy, cái kia A Báo cùng Vinh Đức chính là thủ hạ tuyệt đối sẽ tìm người, muốn người làm chủ. Những người này người cũng không muốn quản bọn họ, nếu là Lô Mộng Quân ra mặt, người liền nói với hắn hết thảy chờ cái người trúng đạn tỉnh lại rồi nói sau, không thể chỉ nghe lời nói của một bên.”

”Ân! Đã biết!”

”Ngoan ~~~” Ngụy Tĩnh bắt tri bắt giác giọng điệu đều trở nên hòa ái, khóe miệng nhin không được vẫn cong cong, trong mắt tràn đầy ý cười, ”Dựa vào người lần này biểu hiện làm cho ta thực vừa lòng, ta muốn thưởng cho người ~~~”

”Cái cái cái cái gì thưởng thưởng thưởng khen khen? !” Hàn Thiên Long kích động nói lắp ... Đầu óc toàn ảo tưởng không thực tế.

"Người trong đầu đang suy nghĩ gì?" Ngụy Tĩnh hơi hơi mím môi, buồn cười hỏi.

"Không, không có gì..."

"Phốc ha ha ~~ thật sự cái gì cũng chưa muốn?"

"Không có!"

"Thật đáng tiếc, vốn ta còn dự định thỏa mãn nguyện vọng của người."

"... Đây, Tĩnh Tĩnh, người thật sự nguyện ý đáp ứng ta?"

"Vừa rồi nguyện ý, hiện tại thôi, bởi vì người không thành thực, ta không muốn."

"Tĩnh Tĩnh! Cái kia ta lần sau rốt cuộc không bao giờ! Ta muốn! Rất muốn! Tĩnh Tĩnh, cái kia... Cái kia..."

"Khụ! Lần này coi như là giáo huấn! Nhớ kỹ, lần sau không cho phép nói dối ta!"

"Đã biết..." Điện thoại đầu kia rầu rĩ, Ngụy Tĩnh kiêu khoe miệng, giống như có thể nhìn thấy bộ dạng ủ rũ của ngu xuẩn kia

đùa với tên này kỳ thật vẫn là rất thú vị ~~ lại nghĩ đến đây mỗi lần vừa nhìn thấy mình liền giống chó thấy xương cốt phẩy đuôi, mình chọc hấn thế nào hấn đều ngốc hồ hồ vui vẻ, chưa bao giờ biết sinh khí, lại có chút không đành lòng khi dễ hấn. "Đây, đang nghe sao!"

"Đang! Ta đang nghe!"

"Tuy rằng nguyện vọng của người tạm thời không đạt được, bất quá mới vừa nói thường vẫn là có."

"Thật sự! Tĩnh Tĩnh ~~ người thật tốt ~~"

Ngụy Tĩnh nhin không được lại kiêu khoe miệng, người này cũng quá dễ dàng thỏa mãn đi. "Thường thôi, chính là về sau cho phép người nhắn tin cho ta."

"Thật sự! Khi nào thì cũng có thể nhắn sao?"

". . . . Được đi." Ngụy Tĩnh gắng gượng đáp ứng rồi, dù sao ngu xuẩn này nhắn hấn, hấn có nhắn lại hay không một việc khác.

"Tĩnh Tĩnh

người thật sự thật tốt quá ~~ ta rất thích người ~~" Hàn Thiên Long hạnh phúc đầu óc toàn hoa tươi nở rộ.

"... . ." Phúc hắc lão sư Ngụy Tĩnh Ngụy thất thiếu đỏ mặt

~ hoảng hoảng trương trương quát: "Được rồi! Người ngu xuẩn này! Sau này cũng cho phép người ngày ngày tới đón ta tan tầm!"

"Ai! Ta lập tức phải đi đón người!"

"Ân! Cứ như vậy! Ta treo!" Nói xong ba khép lại di động. Vừa mới chuyển mình, đối diện hai mươi nữ hài vẻ mặt ái muội nhìn hấn, Ngụy Tĩnh đột nhiên thất kinh đứng lên u, giống như hài tử phạm sai lầm. "Làm, làm gì! Còn không đi vào đọc sách!"

"Hắc hắc! ! Ban đạo, ngài ngạo kiêu

33. Chương 33: Cơm Trưa Tình Yêu ~~ . .

Từ sau khi Ngụy Tĩnh cho phép Hàn Thiên Long nhắn tin cho hấn, nhiệm vụ báo cáo động thái của Thiên Long bang của A Tử chuyển đến trên tay Hàn Thiên Long. Đường nhiên, Hàn Thiên Long kỳ thật thực phần nộ A Tử thẳng nhai nập lại gạt hấn cùng thân thân ái nhân chính mình 'thông đồng', bất đắc dĩ, hấn sợ vợ, thật sự không dám ở trước mặt Ngụy Tĩnh biểu hiện ra chút bất mãn, chỉ có A Tử đáng thương, bị ngập trong biển dấm của Hàn lão đại bị ngược không nhẹ.

"Lão Đại, người cùng đại tẩu phát triển không tệ a. Chúc mừng lão Đại rồi!" Lô Mộng Quân vỗ vỗ vai Hàn Thiên Long, nghĩ dò xét, vừa lúc nhìn đến Hàn Thiên Long một câu 'Tĩnh Tĩnh, ăn cơm sao? Ta cho người đưa cơm trưa đi thôi ~' nhún qua, hơn nữa Lô Mộng Quân còn phát hiện, Hàn Thiên Long tốc độ đánh chữ trước nay chưa có nhanh, hiển nhiên hai người như vậy nhún tin không phải một ngày hai ngày .

"Ha ha!! Ngày hôm qua Tĩnh Tĩnh mới chấp thuận ta nhún tin cho hần! Còn đồng ý ta đi đón hần tan tâm!" Hàn Thiên Long tự hào khoe ra, giống như 'thê quản nghiêm' là một chuyện thực vinh quang. Lô Mộng Quân giật giật khóe miệng, cười gượng hai tiếng, chuẩn bị đem đề tài chuyển dời đến chính sự, nào biết Hàn Thiên Long còn không có khoe ra đủ, "Quân sư a, người biết không, lão tử vì Tĩnh Tĩnh nhà ta, đặc biệt luyện cả đêm, hiện tại tốc độ đánh chữ rất nhanh!"

Đã nhìn ra! Lô Mộng Quân trở mình xem thường, loại sự tình này không cần phải nói với ta! Người một lão đại không tiền đồ nhất trong lịch sử! Thế nào lại sợ lão bà! "Lão Đại..."

"A, Tĩnh Tĩnh như thế nào còn không trả lời a?"

"Có thể đang dạy đi. Cái kia, lão Đại, trong bệnh viện đến nói... "

"Sẽ không. Hữu Dạ nói bọn họ hiện tại ngày ngày tự học, Tĩnh Tĩnh không có khóa!" Hàn Thiên Long buồn bực nghiêng đầu, đột nhiên trừng mắt to, kinh hoàng nhìn Lô Mộng Quân, "Chẳng lẽ Tĩnh Tĩnh đang ở cùng nữ lão sư ngoan, mặc kệ ta?"

Lô Mộng Quân hắc tuyến, Hàn Thiên Long, người vẫn là đứng đầu một bang sao, như thế nào giống như đàn bà lo được lo mất, còn liên tưởng như vậy? Nhưng lại bị quan như thế! Không phải mới này rất đặc ý cùng ta khoe sao! Còn có, người kia hai hảo huynh đệ một chết một thương, như thế nào không thấy người khấn trương như vậy? Lô Mộng Quân buồn bực, nói yêu có thể như vậy? Hàn Thiên Long người rất nghĩa khí như thế, hiện tại lại mặc kệ Vinh Đức chết sống. Đây không đúng lắm, một người cho dù là yêu, cũng sẽ không biến hóa lớn như vậy, lại càng sẽ không ngay cả huynh đệ của mình cũng không quan tâm, trừ phi có người sai khiến làm như vậy.

Lô Mộng Quân trầm mặc quan sát Hàn Thiên Long nôn nóng chờ tin nhắn, tình huống đêm qua rất hỗn loạn chưa kịp hỏi, bây giờ nghĩ lại, lúc chính mình tìm Hàn Thiên Long làm chủ, hần thế nhưng lại nói một câu 'không thể chỉ nghe lời nói của một bên', lời này theo bất cứ người nào miệng nói ra đều không kỳ quái, nhưng từ miệng Hàn Thiên Long nói ra chính là quái dị nhất. Không nói trước Hàn Thiên Long chưa bao giờ nói chuyện văn trau trau như vậy, chính là Hàn Thiên Long có thể giảng ra câu văn như vậy hần cũng không có đầu óc gì, Hàn Thiên Long chưa bao giờ dùng đầu óc a! Phát sinh cái loại việc này, với tính cách Hàn Thiên Long, tuyệt đối là dựa theo bang quy, một mạng đổi một mạng! Chính là, Hàn Thiên Long lại cố ý kéo dài, Lô Mộng Quân sắc mặt nhất thời âm trầm xuống, Ngụy Tĩnh thật sự có mục đích riêng!

"Quân sư, người nữ nhân bị người thương sao! Sắc mặt khó coi như vậy." Hàn Thiên Long vỗ vỗ vai Lô Mộng Quân, đầu gối nói. Đợi không được tin nhắn của Ngụy Tĩnh, cũng đành phải tìm Lô Mộng Quân giết thời gian .

Lô Mộng Quân khóe miệng rút trều, "Lão Đại... "

"A, Tĩnh Tĩnh nhún lại!" Hàn Thiên Long hưng phấn mở di động, Lô Mộng Quân hơi hơi dò xét, Hàn Thiên Long lần này cũng không để hần nhìn, gãi ót, ngượng ngùng nói: "Quân sư, Tĩnh Tĩnh tính khí không tốt, nhất định là nhún tin lại mắng ta, chuyện này ta cũng không muốn để cho bất luận kẻ nào nhìn đến a."

"Aha ha, hiểu được hiểu được!" Lô Mộng Quân chuyển động trông mắt nhìn trộm, hướng đối diện ngồi xuống. Hàn Thiên Long lúc này mới hạnh phúc chảy nước miếng xem tin nhắn, quả nhiên không ngoài sở liệu, Ngụy Tĩnh là giáo huấn người. 'Ngu xuẩn! Thực dong dài! Người muốn tới đưa liền đưa! Nói với ta làm gì!' Hàn Thiên Long gốc hồ hồ vui vẻ, tuy rằng bị mắng, nhưng ngu xuẩn quả thực chính là nickname của Ngụy Tĩnh đối hần a

nhưng lại đồng ý chính mình giữa trưa đi gặp hần

Hàn Thiên Long hứ đích đứng lên, đỉnh đầu hướng Lô Mộng Quân phất tay, "Quân sư a, lão tử muốn đi đưa cơm cho lão bà, có việc lần sau nói ha!"

”Chúc lão đại sớm ngày thu phục đại tẩu a!” Lô Mộng Quân đương nhiên sẽ không ở phía sau quét Hàn Thiên Long, nghĩ dù sao Vinh Đức chết đều chết hết, hắt lại một chút cũng không có gì cùng lắm thì, chính mình vừa lúc có thể trở về hảo hảo ngấm lại biện pháp đối phó Ngụy Tĩnh. Chuyện này mới là trọng yếu nhất!

Hàn Thiên Long vui vẻ mang theo bốn bình thủy lớn hướng lớp Ngụy Tĩnh đi. Nói, Hàn Hữu Dạ ở trong này trước học hai năm, Hàn Thiên Long một lần cũng chưa đến trường, không phải hắt không muốn, mà là Hàn Hữu Dạ không cho. Không có nguyên nhân này của hắt, chính là lo lắng vạn nhất lão sư nào không có mắt, chọc giận cha mình, ngày hôm sau trong trường học sẽ mặc danh kỳ diệu thiếu một người. Hàn Thiên Long người như thế kỳ thật là rất tôn kính lão sư, nhưng cũng phải nhìn loại lão sư nào, loại giống Ngụy Tĩnh cũng không mang thành kiến, tự nhiên là thích, nhưng có chút tự cho là đúng, luôn làm cho người ta chán ghét, Hàn Thiên Long lại là người thập phần xúc động, chuyện giết người diệt khẩu không phải chưa làm qua.

”Tĩnh Tĩnh ~~ ta đưa...”

”Người câm miệng!” Ngụy Tĩnh thiếu chút nữa không cả kinh nhảy dựng lên, tên này như thế nào không gọi trước liền như vậy đột nhiên đến! Còn kêu Tĩnh Tĩnh Tĩnh Tĩnh! Chán ghét! Đây là trường học! Đệ tử chính mình coi như xong, nếu như bị lão sư của hắt nghe được thì làm sao bây giờ! Ngụy Tĩnh lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng lao ra phòng học, lôi Hàn Thiên Long hướng nam WC đi.

”Nga ——” Phía sau là đám vật nhỏ kia e sợ cho thiên hạ bất loạn kéo dài âm thanh trên chọc, Ngụy Tĩnh cảm thấy được chính mình mặt nóng nhanh thiêu cháy!

Hàn Thiên Long ha ha cười ngây ngô cùng một đám vật nhỏ phát tay, chọc cho các nữ sinh vui cười không thôi, thật sự là hảo xứng, càng xem càng xứng a

”Tĩnh Tĩnh, cơm trưa tại WC ăn không tốt a, nếu không chúng ta đổi nơi?” Tốt nhất là tìm chỗ vắng người cảnh sắc hấp dẫn, sau đó người một miếng ta một miếng ~~ người nông ta nông

”Người câm miệng! Đến đây như thế nào không nhấn cho ta cái tin! Ai cho người đột nhiên tới!”

”Ách... Tĩnh Tĩnh, ta cái kia... Người nói ta muốn đưa liền đưa, cho nên ta liền đưa, cái kia người chưa nói chuyện quan trọng trước nhấn tin, ta nghĩ đến người đã biết...”

”... Đi!” Ngụy Tĩnh cắn răng, một hơi thiếu chút nữa không đi lên, Hàn Thiên Long này đầu óc chính mình lại hy vọng xa vời hắt có thể làm ra chuyện có ăn khớp! ”Lần này coi như xong! Không cho phép có lần sau! Về sau bất luận làm cái gì, trước đó báo ta chuẩn bị! Biết chưa!”

”Nga. Tĩnh Tĩnh, người đừng nóng giận. Ta mua thức ăn người thích ăn.” Hàn Thiên Long thật cẩn thận nhìn Ngụy Tĩnh, lấy lòng nói, sợ Ngụy Tĩnh sinh khí đem hắt đuổi trở về .

Hàn Thiên Long ánh mắt như con chó nhỏ, Ngụy Tĩnh mềm lòng. Một bên oán hận cảm thấy được chính mình gần đây như thế nào dễ mềm lòng như thế có thể dễ dàng như vậy liền tha thứ cho tên này! Một bên lại chờ mong Hàn Thiên Long mang đồ ăn đến, trên mặt biểu tình kia một cái rối rắm, muốn cho Hàn Thiên Long một cái giáo huấn, rồi lại chết tiệt không đành lòng! Ngụy Tĩnh cảm thấy được chính mình mau điên rồi! Mình tại sao có thể bị này ngu xuẩn chi phối quyết định của chính mình? !

”Người... .” Ngụy Tĩnh nói một chữ, nói không được nữa, oán hận trừng Hàn Thiên Long, cuối cùng dậm chân, xoay người đi ra ngoài. Hàn Thiên Long bật người như tiểu tức phụ lập tức đuổi kịp, nhìn Ngụy Tĩnh càng chạy càng lệch, cuối cùng đi tới một cây tùng nhỏ ở góc trường, Hàn Thiên Long trên mặt tiểu đã ngốc không thể ngốc hơn

34. Chương 34: Phụ Tử Hộ Thực

Hàn Hữu Dạ không nói gì nhìn cha mình, cái này gọi là có người vợ không cần nhi tử a! Cảm tình hai người các người luôn rơi đúng lúc không cần ta phụng dưỡng đúng không! Hiện tại bắt đầu đem ta thành mẹ kế dưỡng hài tử! Vừa mới rõ ràng trước mặt một bàn lớn thịt giò kho tàu, như thế nào liền nhìn đến Hàn Thiên Long là tả hai chiếc đĩa liền còn lại chút phụ liệu, đều ở trong bát của Ngụy Tĩnh!

Hàn Hữu Dạ tức giận nghiêng rằng, là tả hai chiếc đĩa trực tiếp đem trước mặt đĩa ngư hương nhục ti tảo đến trong bát của Phàm Mộ Phi, Hàn Thiên Long tức giận trừng mắt, không ngừng nháy mắt. Hàn Hữu Dạ trở mình xem thường, mặc kệ cha lòng dạ hẹp hòi, nhưng thật ra Phàm Mộ Phi chỉ có thể xấu hổ cúi đầu ăn cơm, một chữ đều ngưng ngưng nói, nếu không Hàn Hữu Dạ cho hắn đĩa rau, hắn chỉ sợ từ đầu tới cuối đều ăn cơm trắng. Một đại nam sinh da mặt mỏng như vậy, Phàm Mộ Phi chỉ sợ cũng xem như cái bông đơn lẻ.

Toàn bộ bữa trưa, chỉ nhìn đến Hàn thị phụ tử giống cừu nhân trừng đỏ tròng mắt, cho nhau không vừa mắt, thiếu chút nữa muốn làm đến phụ tử trở mặt thành thù! Hàn Thiên Long kia kêu một cái giận a, nhi tử hắn luôn luôn ngoan ngoãn đều bị này Phàm Mộ Phi mang phá hủy, hiện tại thế nhưng cho hắn thưởng cơm? Hắn chờ cơ hội này dễ dàng sao! Thật vất vả có cơ hội lấy lòng Ngụy Tĩnh a, Hữu Dạ a, người sẽ không thể không thương cha? Cha theo đuổi một người dễ dàng sao?! Hàn Hữu Dạ cũng thực giận a, cha cũng quá bất công đi! Người chỉ mang thứ Ngụy Tĩnh thích ăn còn chưa tính, có thể tha thứ, nhưng người quá phận thế lại muốn cho nhi tử cùng bằng hữu tốt nhất của con người ăn cơm trắng cái này không đạo đức đi! Này không tốt đi! Làm người phải có lương tâm a, nếu không con người cùng bằng hữu tốt nhất của nó hy sinh nhan sắc, người có thể đuổi tới Ngụy Tĩnh? Chúng ta là người một nhà, ta cũng không muốn người mang ơn, nhưng người dù sao cũng đừng làm thái quá như vậy đi!?

"Hữu Dạ, ta. . . . Ta no. Người cũng ăn." Phàm Mộ Phi thấp đầu, nhỏ giọng lúng túng, sau đó nhanh chóng đem một đồng đồ ăn cấp Hàn Hữu Dạ. Kỳ thật Hữu Dạ mình mới chưa ăn bao nhiêu, đều gấp cho mình, Phàm Mộ Phi kia kêu một cái cảm động, bật người quyết định về sau có tốt tuyệt đối người thứ nhất cấp cho là Hàn Hữu Dạ.

Hàn Hữu Dạ hướng hắn cười, cũng không cùng cha hắn thưởng đồ ăn, dựa vào Phàm Mộ Phi hai người ăn hữu tư hữu vị. Ngụy Tĩnh vẫn thập phần cảm thấy hứng thú đánh giá hai người, gặp Phàm Mộ Phi chỉ nói câu đầu tiên liền đẹp được mèo con tạc mao, còn khò khè điệu ngoan rồi tỉnh rồi mù. Có chút muốn cười, lại nhịn được, cười ra liền nhìn không tới bộ dáng có ý tứ. Này hai người con trai, làm cho hắn nhớ tới hai tiểu quỷ trong nhà mình, cả ngày ngọt ngào mật mật tại cùng nơi, ăn một bữa cơm cũng là ta uy người người uy ta, cũng không ngại chán ngấy. Lễ mừng năm mới, hắn nhìn đến đau răng. Hai tiểu quỷ bây giờ còn không kiêu ngạo như vậy, bất quá, Ngụy Tĩnh muốn, tiếp qua không lâu, chờ lúc bọn hắn phát hiện tâm ý của nhau tâm, cảm giác kia chán lách khiến chính mình ăn không ngon .

"Hai người các người ôn tập thế nào?" Có lúc hưng trí, Ngụy Tĩnh cảm thấy được vẫn là có thể hơi chút đặc biệt quan tâm con của Hàn Thiên Long một chút.

Phàm Mộ Phi lập tức nuốt xuống cơm trong miệng, thiếu chút nữa ói ra, Hàn Hữu Dạ thấy thế, vội vàng vội vội giúp hắn vỗ lưng. "Không sai biệt lắm, hiện tại đã đang luyện tập trung đề khó cao điểm."

Ngụy Tĩnh gật đầu, "Từ dễ đến khó, tiến dần từng bước, ôn tập rất vững chắc, cuối kỳ cuộc thi cũng sẽ không kém đi nơi nào."

"Đúng vậy."

"Ha ha, thoải mái chút, bây giờ là đang dùng cơm, ta tùy tiện hỏi." Gặp Phàm Mộ Phi thế nhưng ngồi chồm hổm nghiêm túc, tiểu quỷ tử tự đắc, Ngụy Tĩnh đã muốn cười, đứa nhỏ này cũng quá thành thật đi, Ngụy Tĩnh tự nhận là một lão sư bình dị gần gũi.

"Nga."

Hàn Hữu Dạ trở mình xem thường, đồ nhượng vài câu, thanh âm quá nhỏ, Ngụy Tĩnh không có nghe, nhưng muốn cũng biết là cái lời hay gì. Hàn Hữu Dạ đối mặt sự tình khác cũng thực nhìn rõ, duy độc lúc quan hệ đến Phàm Mộ Phi, sẽ trở nên thập phần lòng dạ hẹp hòi. Hắn này còn không có làm cho Phàm Mộ Phi chịu ủy khuất một, bất quá là hỏi một câu mà thôi, Hàn Hữu Dạ này vật nhỏ liền tạc mao Tương lai tên này chính là Ngụy Tường thứ hai, từ nhỏ chính là hộ thực!

"Ăn no, chúng ta trước trở về phòng học." Để đưa xuống, Hàn Hữu Dạ hỏi trước Phàm Mộ Phi ăn no không, thấy hắn gật đầu, bật người cáo từ. Hàn Thiên Long ước gì hai bóng đèn này sớm một chút biến mất, vội không đuổi kịp gật đầu.

"Vinh Đức chết, người như thế nào lại không nói cho ta." Hai đứa nhỏ vừa đi, Ngụy Tĩnh hé ra khuôn mặt tuần tú liền lãnh xuống dưới. Nếu không A Tử tùy thời hướng chính mình hội báo, dựa vào Hàn Thiên Long này dẫn đầu mọi người chỉ sợ hắn còn không biết đâu!

Hàn Thiên Long giương miệng, nháy mắt, vẻ mặt mờ mịt. Ngụy Tĩnh vừa thấy, khí không đánh vừa ra tới, ba một tiếng, hung hăng tại đầu Hàn Thiên Long trên dưới tát một cái, oán hận nói: "Người ngu xuẩn này, hôm nay Lô Mộng Quân đi tìm người liền là chuyện này! Người liền cố nhấn tin cho ta, chính sự cũng không phạm!"

"Ta... Ta... "

"Không cho phép tranh luận!"

"..."

"Người nghe cho ta! Vinh Đức chết, A Báo giết huynh đệ trong bang, dựa theo quy củ Thiên Long bang A Báo cho dù không đền mạng cũng không tư cách đứng ở Thiên Long bang nữa. Hai người này phụ trách một khu liền thành vô chủ, Lô Mộng Quân tự nhiên muốn đem khu của hai người họ chiếm đi, nhưng là ta muốn cho A Tử."

"A Tử? Được! Tiểu tử này theo ta cũng vài năm, trung tâm không thành vấn đề, cho hắn vài khu không thành vấn đề."

Ngụy Tĩnh đối Hàn Thiên Long có điểm ghé mắt, nguyên lai người này không phải mỗi ngày dần dần, như là chỉ bán khóa đầu tự đắc, nguyên lai hắn vẫn động não a, ít nhất còn biết vấn đề trung tâm. "Kia Lô Mộng Quân mở miệng hướng người muốn, người trả lời như thế nào?"

"Này liền nói thẳng cho A Tử a." Hàn Thiên Long đương nhiên trả lời, Ngụy Tĩnh ngoài ý muốn, "Cứ như vậy?"

Đúng vậy a. Trong bang về ai quản khu nào, đều chỉ ta một câu." Hàn Thiên Long đặc ngữ bức hò hét nói, Ngụy Tĩnh cười khê hai tiếng, liền không hề nói thêm việc này, nếu Hàn Thiên Long có quyền tuyệt đối, vậy không cần lo lắng. Nguyên bản cũng đã chuẩn bị cùng Lô Mộng Quân đấu trí so dũng khí, hiện tại nếu tên này thế nhưng có thể làm chủ toàn bộ, chỉ cần châm ngòi là đến. Kỳ thật Ngụy Tĩnh đối hiện tượng này vẫn là thập phần ngoài ý muốn, lấy dã tâm của Lô Mộng Quân, tại Thiên Long bang kinh doanh mười mấy năm, thế nhưng còn không thể làm nửa chủ, nói vậy tên kia trong lòng cũng là thập phần toàn lửa giận. Chính là rất kỳ quái, Hàn Thiên Long này tính cách mặc kệ mọi việc, như thế nào cho tới hôm nay còn không có bị người kia tức quyền lợi?

"Tĩnh Tĩnh, vì cái gì cho A Tử a?" Hàn Thiên Long cố gắng làm bộ như tự nhiên hỏi, kỳ thật ánh mắt kia cái mũi thậm chí trong lỗ tai đều hận không thể đem A Tử ném tới Amazon đi! Như thế nào ai không cho cố tình chỉ tên A Tử?!

Ngụy Tĩnh tức giận liếc mắt một cái, từ trong mũi hừ ra tiếng, "Đoán mò cái gì?"

"Hắc hắc, không! Không nghĩ"

"Hàn Thiên Long vui vẻ."

35. Chương 35: Chinh Đốn . .

Hàn Thiên Long đi rồi, Ngụy Tĩnh lập tức gọi cho A Tử, A Tử tự nhiên là hưng phấn liền thanh biểu thị trung tâm công khai, hắn nhện vài năm, cuối cùng cũng có một ít địa bàn, có địa bàn liền có ngay thế lực của mình, có cả tiền có nữ nhân. Quả nhiên, đi theo lão sư của thiếu gia thật đúng ~ nhưng lão sư của thiếu gia lại giao cho hắn một cái nhiệm vụ, châm ngòi quan hệ lão Đại cùng Lô Mộng Quân, chuyện này không phải khó làm, là thập phần khó làm, muốn hắn theo đi theo Hàn Thiên Long bắt đầu, đã đưa lực như thế, ngay cả con trai ruột của lão Đại đều tận hết sức lực châm ngòi hai người, nhưng lão Đại cho tới hôm nay vẫn là đối Lô Mộng Quân tin tưởng không nghi ngờ. Lô Mộng Quân thắng nhai này thật sự rất biết làm người, hoàn toàn tìm không thấy sai sót!

"Tìm không thấy liền bịa đặt một cái." Ngụy Tĩnh thản nhiên nói.

"Chính là không có chứng cứ a, Ngụy thiếu gia người không biết Lô Mộng Quân người này có bao nhiêu giao hoạt, tùy tiện hãm hại căn bản không có tác dụng. Chuyện này ta cùng tiểu thiếu gia trước kia liên làm qua, Lô Mộng Quân cho tới hôm nay vẫn là trôi qua rất dễ dàng!"

Ngụy Tĩnh trầm ngâm sau một lúc lâu, nói: "Kia chuyện này đặt trước, ta muốn nghĩ."

"Đúng vậy! Ngụy thiếu gia ngàn vạn lần đừng xem Lô Mộng Quân người này, hẳn thật sự thực âm hiểm, A Tử ta lớn như vậy, chưa thấy qua người âm hiểm giống hẳn!"

"Uh, ta biết. Người trước tiếp nhận khu của người đi, hảo hảo làm."

"Ai!"

Ngụy Tĩnh tính toán trước khi nghỉ hè đem Lô Mộng Quân giải quyết xong, trở lại phòng học lập tức bắt đầu ý tưởng. Đối phó tiểu nhân tự nhiên muốn dùng phương pháp tiểu nhân, nhưng Ngụy Tĩnh không có thời gian cùng Lô Mộng Quân này đông lập tây xả, cho nên liền tính toán trực tiếp đem thăng nhãi này đưa đến ngục giam là được! Nguyên bản Ngụy Tĩnh không định dùng lực lượng của Ngụy gia, Ngụy Tĩnh có tự tin thu thập Lô Mộng Quân bất quá là vấn đề thời gian, nhưng hiện tại không rảnh cùng hắn chơi trốn tìm.

Ngụy Tĩnh mới vừa tính toán như vậy, còn chưa kịp cùng Nhị ca nhà mình nói chuyện này, không vài ngày Hàn Thiên Long gọi tới. Ngụy Tĩnh vừa nghe vui vẻ, Lô Mộng Quân này tại địa bàn của Vinh Đức cũng chính là địa bàn hiện tại của A Tử giao dịch thuốc phiện, A Tử ngay từ đầu là đi theo Hàn Thiên Long lẫn lộn, Hàn Thiên Long không chạm bạch phiến, cho nên A Tử sau khi tiếp nhận địa bàn của Vinh Đức, liền cầm bạch phiến sinh ý (buôn bán thuốc phiện), nhưng Lô Mộng Quân tên này căn bản là không đem A Tử coi a gì, hơn nữa trong lòng có oán khí, A Tử nói không cho sẽ không cho? Trận này mẹ nó nguyên lai vẫn là thủ hạ của lão tử, người một con ngựa non tính cái rắm! Lô Mộng Quân nổi giận, người không cho ta càng muốn làm, hai người tanh cãi, A Tử hàng này đang lo không cơ hội lập uy đi, Lô Mộng Quân lão mã hoàn toàn rơi vào còng, bị cảnh sát vừa vặn bắt giữ. A Tử thăng nhãi này làm việc cũng tuyệt, một loại bang chúng bên trong giao dịch tuyệt đối sẽ không báo nguy, A Tử động tác này là thái độ khinh thường, cũng coi là tội lớn bán đứng huynh đệ, bị người phát hiện, tuyệt đối là chặt một bàn tay, sau đó trục xuất khỏi Thiên Long bang. Nhưng điều này cũng hoàn toàn thuyết minh A Tử can đảm cẩn trọng, là người có thể được việc. Báo nguy là tin tưởng nhân mạch của Ngụy gia, hơn nữa hẳn hết thấy hành động tuyệt đối bí mật, nếu không phải sau này Nhị ca của Ngụy Tĩnh nói cho hẳn biết chuyện này, Ngụy Tĩnh cũng không biết nguyên lai Lô Mộng Quân bị bắt là người mật báo.

Lô Mộng Quân này ngã, Thiên Long bang hiện tại rối loạn một chút, liên quan còn có chút địa bàn bị một số tiểu bang phái cướp đoạt, tuy rằng đều là chút đại bản bất nhập lưu, nhưng ít ra cũng đại biểu cho thể diện của Thiên Long bang phải không? Hàn Thiên Long vừa nghe tại N thị thậm chí có người dám động thủ trên đầu thái tử, phát hỏa, tại sau khi thu thập ba bốn cái tiểu bang phái, bên ngoài thành thật, người ở bên trong cũng bị Hàn Thiên Long lệ khí cấp dọa thành thật. Nhớ năm đó, huy hoàng ghi lại Hàn Thiên Long hàng này độc thân một ngựa một đèn đánh hạ ba con phố, lần này hoàn toàn là một tên dựa vào nắm tay tự hỏi, không nói để ý! Địa bàn thiếu chút liền ít đi chút, dù sao Lô Mộng Quân án treo, địa bàn dưới tay hẳn cũng không có khả năng bị người nào độc chiếm, cuối cùng mỗi người đều có thể được chút, dù sao cũng không có tốt a.

Nội bộ Thiên Long bang chính đốn liền trong vòng một tháng vượt qua hỗn loạn, tổn thất là có một chút, huynh đệ chết nhiều, cục cảnh sát cũng bắt giữ nhiều huynh đệ, Hàn Thiên Long đau lòng a, Ngụy Tĩnh nhưng thật ra không cảm giác nhiều lắm, chết này không tính, trên cơ bản bị bắt tiền lao đều là hẳn có chút gọi tên, nếu muốn rửa sạch, tự nhiên là duy nhất rửa sạch sẽ! Có phản cốt, không an phận, rất tà ác, trên cơ bản lúc này đây toàn bộ thanh tẩy. Còn người không có ai đếm xỉa đến chính là Hàn Hữu Dạ, mấy ngày này Ngụy Tĩnh trực tiếp để hẳn đến ở nhà Phạm Mộ Phi đi, Ngụy Tĩnh xấu xa nghĩ, không biết này hai gia hỏa ngày ngày đồng giường cộng chẩm có thể hay không có phát triển đột phá ~~ vừa nghĩ tới bộ dạng Hàn Hữu Dạ mặt đỏ hồng thu thập quần áo và đồ dùng đến nhà Phạm Mộ Phi, Ngụy Tĩnh tựa như cười, quá hảo ngoạn, cái kia cả ngày im lặng không lên tiếng goi bộ tiểu biệt nữ

~~Gần đây mọi chuyện hài lòng, Ngụy Tĩnh đối Hàn Thiên Long cũng được cho mỉm cười yển yển tuy rằng cùng nhu tình mật ý còn hơi kém, nhưng là không kém bao nhiêu. Hàn lão đại mấy ngày nay đi đường đều

cảm thấy được thân phiêu phiêu, cả người cùng tinh thần tốt hơn, Ngụy Tĩnh như vậy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu hướng về phía hắn cười, hắn hảo muốn ôm vào trong ngực, hung hăng hôn hai cái! Ngụy Tĩnh liền nhẹ nhàng mím môi, trộm cười nhìn xuẩn dạng của Hàn Thiên Long đến mức vô đầu bút tại

”Tĩnh Tĩnh, Tĩnh nguyệt sơn trang hôm trước thỉnh một lợi lão thiên hại, chúng ta đi ngoạn một chút?”

”Không được, ta không thích đánh bạc, không thú vị!” Ngụy Tĩnh lười biếng nằm ở trên đệm, bên cạnh là Hàn Thiên Long không chuyển mắt nhìn mỹ thể của Ngụy Tĩnh, ân cần đang cầm một cái khay, bên trong là rượu tốt hạng nhất cùng một ít điểm tâm Ngụy Tĩnh thích ăn. Thời tiết quá nóng, hôm nay Ngụy Tĩnh muốn bơi, Hàn Thiên Long tự nhiên là quấy đuôi đuổi cũng đuổi không đi, có thể tận tình xem vịnh trang (đồ bơi) của Tĩnh Tĩnh a, ai dám tới quấy rầy hắn hắn đập chết người đó!

”Kia đi đâu giá hội? Nghe nói gần đây một đám hảo hàng.”

”Cái gì hảo hàng! Là thứ tốt mới ra đã bị người mua, tới chính là đặt chân một chút.” Ngụy Tĩnh cũng không có hứng thú đi mua những gì người ta chọn dư lại.

”Kia triển lãm xe?”

”Người là muốn đi xem người mẫu xe đi.” Ngụy Tĩnh khiêu mi liếc mắt.

Hàn Thiên Long hoảng sợ trừng mắt to, sống chết lắc đầu, ”Không! Ta không! Ta chỉ sợ người nhàm chán, thật sự! Ta hiện tại đối nữ nhân một chút hứng thú đều không có!”

Ngụy Tĩnh hơi mím môi, ”Thật sự?”

”Thật sự!”

”Tốt lắm, đêm nay chúng ta đi xem thoát y vũ.”

”A?” Hàn Thiên Long tròn tròn mắt, này làm ra đâu?

”Người nếu có phản ứng, ta liền thiên người.” Ngụy Tĩnh âm âm cười, người không phải sợ ta nhàm chán sao? Có thể làm cho ta không phải nhàm chán, chính là đùa người ngoạn nha

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: hai ngày trước một canh, hôm nay hai canh ~~ thân môn đợi lâu rồi

~~

36. Chương 36: Gặp Tình Địch . .

”Tĩnh Tĩnh, không phải đi bar sao?” Hàn Thiên Long ngồi ở trong xe, là Ngụy Tĩnh lái xe, khối khu này là khu mỹ thực, cũng không có quán bar, Hàn Thiên Long buồn bực. Ngụy Tĩnh vòng vo một vòng, dừng hảo xe, khiêu mi nhìn Hàn Thiên Long, ”Như thế nào, người muốn đi?”

”Không!” Hàn Thiên Long có ngốc cũng biết không thể nói a, nhanh chóng nói sang chuyện khác: ”Tĩnh Tĩnh tính đến đâu? Sớm một chút nói cho ta biết, ta có thể trước đặt chỗ a.”

”Không cần, đã đặt tốt lắm.” Ngụy Tĩnh thản nhiên nói. Hôm nay vốn là muốn đi xem thoát y vũ, nào biết cái tên kia không biết căn thân kinh đáp sai rồi, nhất định phải đi tụ họp. Được rồi, tụ họp cũng được, dù sao bọn họ cũng một thời gian gần không đi chơi, nhưng vì cái gì càng muốn buộc lên Hàn Thiên Long, vẫn là chỉ tên nói họ. Đều là tại N thị, ba người bọn họ đối Hàn Thiên Long hẳn là không xa lạ đi! Ngụy Tĩnh không phải không nguyện ý cùng bạn mình hảo giới thiệu với Hàn Thiên Long, chẳng qua bên cạnh tên này thật sự có chút... Nói như thế nào đây, Ngụy Tĩnh cảm thấy được Hàn Thiên Long không xứng với chính mình, nhưng chính mình cố tình lại coi trọng tên này, hẳn trong lòng mình còn không có hoàn toàn nhận này sự thực này, cho nên chuyện cùng nhóm bạn tốt giới thiệu một nửa khác của mình, hẳn còn có chút tâm không cam lòng nguyện không muốn, hơn nữa, hắn cũng không muốn người vì thái độ hiện tại của mình xúc phạm tới Hàn Thiên Long. Ngụy Tĩnh là phân rõ nặng nhẹ, mình tại sao đối xử với Hàn Thiên Long cho dù là thật sự xem thường hắn, ngu xuẩn này cũng sẽ không đối với mình có một chút bất mãn, nhưng là những người khác lại không được, Ngụy Tĩnh chính mình hiện tại đều rất ít thật sự khi dễ hắn,

càng không nói người ngoài. Chính là đời, ba hảo hữu kia, nhất là Phong Tinh Thần cùng Chu Đông Lai, tuyệt đối sẽ nói chuyện rất khó nghe, thật sự là đau đầu!

”Thịnh thế thiên hạ? Tinh Tinh, nơi này hảo đông, nghe nói muốn đặt phải trước vài ngày. Tinh Tinh, chúng ta rốt cuộc muốn gặp ai a?” Hàn Thiên Long lưu loát sửa sang lại y phục, long trọng như vậy, không phải là ba mẹ của Tinh Tinh đi! A! Làm sao bây giờ! Sớm biết mặc gọn gàng chút! ”Tinh Tinh, có thể chờ một chút sao?”

”Làm sao vậy?” Gặp Hàn Thiên Long khẩn trương lời kéo tay áo chính mình, Ngụy Tinh mỉm cười, ”Không quan hệ, hôm nay người có thể nắm tay của ta.” Ngụy Tinh quyết định cấp cho ba hảo hữu kia một cái ấn tượng ban đầu chủ đạo, hai người nếu là cùng nhau mà đến, đã nói lên Hàn Thiên Long tại trong lòng mình có phân lượng, ba tên kia nói chuyện cũng sẽ hơi chú ý một chút đi.

Hàn Thiên Long ngốc hồ hồ nhìn Ngụy Tinh đưa tay tới, hai tay to như bò phiến hung hăng tại y phục chính mình cọ cọ, lúc này mới thật cẩn thận nắm tay nhỏ của Ngụy Tinh. Ngụy Tinh khẽ cười một tiếng, này ngốc mào

như thế nào cùng lão nông dân vào thành giống nhau! Tên quê mùa

”Tinh Tinh, này... Kháo! Lời đồn cư nhiên là thật sự!” Ân Vĩnh Nhi nói thầm một tiếng, nhìn thấy hai người tay nắm, vừa rồi tinh thần hưng phấn lập tức không có. Hai vị bên cạnh, Phong Tinh Thần hoàn hảo, dù sao hấn đối Ngụy Tinh không có tâm tư xấu xa gì, nhưng Chu Đông Lai nhìn đến một màn kia quả thực mau điên rồi! Hấn đời mười mấy năm, thế nhưng! Thế nhưng bị loại hàng thô tục không chịu nổi này bôi nhọ! Nếu là hôm nay Ngụy Tinh nắm một nữ nhân xuất hiện, dù cho nữ nhân kia xấu xí hấn cũng sẽ không giống như bây giờ muốn điên, bởi vì Ngụy Tinh sớm dự định thành gia lập nghiệp, nhưng vì cái gì cổ tình muốn một nam nhân! Còn là một nam nhân xa xa so ra kém chính mình!

”Đây là ba bằng hữu của ta, Ân Vĩnh Nhi, Chu Đông Lai, Phong Tinh Thần.” Ngụy Tinh lời kéo Hàn Thiên Long ngồi xuống, từ trái sang phải giới thiệu. Ba người kia thực nhất trí, không nóng tính cũng không lạnh nhạt, thậm chí ngay cả ý tứ bắt tay đều không có, chỉ khẽ gật đầu. Ngụy Tinh nhẹ nhàng nhún mào, ám trường ba tên kia, con mẹ nó sớm chỉ biết sẽ như vậy! ”Đây là ta... ”

Bốn ánh mắt, như thế khẩn cấp nhìn hấn! Ngụy Tinh khẽ cắn môi, bất cứ giá nào! ”Nam nhân của ta!”

Hàn Thiên Long lập tức hắc hắc cười lên, từng bước từng bước bốc khói, trong lòng mỹ đến bốc hơi ~ nam nhân của ta

nam nhân của ta ư

Tinh Tinh chính miệng nói! Thực mẹ nó thích ngất trời! A! Hấn là ghi lại mới đúng! Hàn Thiên Long cảm thấy được đêm nay là một đêm hấn diện nhất đời hấn, mà ngay cả ba tên kia căn bản không chạm hấn khói cũng không bốc ra cũng không có ở ý.

Chu Đông Lai mặt đã xanh, nếu không phải Ân Vĩnh Nhi cùng Phong Tinh Thần một tả một hữu gắt gao ấn hấn, hấn chỉ sợ sớm đã nhảy dựng lên cùng Hàn Thiên Long quyết đấu. Ngụy Tinh vẫn không có phát giác ý tứ của Chu Đông Lai, thế cho nên hiện tại gặp Chu Đông Lai so với mặt hai người kia đều phải khó coi gấp trăm lần sắc mặt thực buồn bực, nhưng là không có hỏi ra.

”Tinh Tinh, mau gọi bọn hấn mang thức ăn lên, chúng ta thật đói ~” Ân Vĩnh Nhi không ngừng cho Ngụy Tinh một cái nháy mắt.

Không lâu sau đồ ăn liền lên. Hàn Thiên Long trước rót đầy cho Ngụy Tinh một ly rượu, sau đó lại đứng lên mời rượu. Đối diện ba người không thích chính mình, Hàn Thiên Long không phải không cảm giác ra, nhất là người kêu Chu Đông Lai, chính là Hữu Dạ cảnh cáo mình nhất định muốn chú ý nhiều, tình địch của mình! Bất quá không quan hệ, dựa theo Hữu Dạ nói, thăng xui xẻo này, Tinh Tinh đến hiện tại còn không biết hấn thâm mền đâu! Căn bản không đủ gây sợ hãi!

”Người cùng Tinh Tinh là tại sao biết nhau?” Ân Vĩnh Nhi rất đơn giản, hấn cùng Ngụy Tinh là hảo hữu, cho nên mặc kệ Ngụy Tinh thích ai, chỉ cần đối Ngụy Tinh hảo, có thể cho Ngụy Tinh hạnh phúc, hấn đều chúc phúc. Tuy rằng làm như vậy có điểm thực xin lỗi Chu Đông Lai, nhưng mười mấy năm qua, Ngụy

Tĩnh ngay cả tâm ý của hắn cũng chưa cảm giác được, Ân Vĩnh Nhi đối ái tình của Chu Đông Lai cũng không xem trọng, hiện tại chẳng qua vừa lúc xác minh ánh mắt của mình.

"Chúng ta là ở quán bar nhận thức." Hàn Thiên Long nói ra hai người sơ ngộ tại cái diễn nghệ kia đi. Ân Vĩnh Nhi thương hại nhìn Chu Đông Lai sắc mặt tồi tệ, thiên ý a, ngày đó Chu Đông Lai kia đều không đi, không nên lôi kéo Ngụy Tĩnh đi chỗ diễn nghệ đó đi, kết quả cho mình trêu tới một người đục tường chính mình, vẫn là cái loại đục hoàn toàn.

"Nói như vậy, Tĩnh Tĩnh, người cùng Hàn lão đại là do học sinh của người tác hợp!" Ân Vĩnh Nhi đối một đám học sinh tinh quái của Ngụy Tĩnh kia tử rất có hảo cảm, nhất là kia hai tiểu suất ca

Ngụy Tĩnh từ chối cho ý kiến gặt đầu, cười nói: "Đám nha đầu kia cả ngày tại bên tai ta lú lú, muốn không nhớ kỹ đều không được."

Nghe xong miêu thuật của Ngụy Tĩnh cùng Hàn Thiên Long, Chu Đông Lai hoàn toàn bị kích thích tới rồi. Hắn rốt cục biết mình bại ở nơi nào! Chính là... . "Vì cái gì?" Chu Đông Lai một phen bỏ tay Ân Vĩnh Nhi ra, vỗ bàn đứng lên, chỉ vào Hàn Thiên Long, "Ta làm sao kém hơn người! Dựa vào cái gì! Người có thể cho bọn hắn ta cũng có thể cấp! Vì cái gì chỉ giúp người... Vì cái gì!?"

Ngụy Tĩnh nháy mắt, mờ mịt nhìn Chu Đông Lai say rồi tỉnh rồi mù, "Đông Lai hắn làm sao vậy?"

"A! Đông Lai đoạn thời gian trước thất tình."

Ngụy Tĩnh bán tín bán nghi gật đầu, hắn không muốn hướng phương diện kia muốn."Ta đây gọi quản lí chuẩn bị một phòng, trước hết để cho Đông Lai đi nghỉ ngơi đi."

"Ân."

"Không! Ta không đi!" Chu Đông Lai vẫy cánh tay, lắc lắc lắc lắc, "Ta không có say! Ta biết ta đang làm cái gì! Tĩnh Tĩnh, chuyển cho tới bây giờ, người không thể lại cho ta giả ngu, ta không tin người đến bây giờ còn không nhìn ra!"

"... . Đông Lai người say!" Ngụy Tĩnh sắc mặt như nước, "Tĩnh Thần, người trước đưa hắn đi nghỉ ngơi."

Phong Tĩnh Thần thở dài một tiếng, đứng dậy đi đỡ Chu Đông Lai.

"Không cần! Hai người các người là huynh đệ, hôm nay liền không cần lo cho ta!" Chu Đông Lai lắc lắc tiêu sái đến trước mặt Hàn Thiên Long, một thân toàn mùi rượu, "Ta muốn quyết đấu với người!"

37. Chương 37: Đến Chút Canh Thệt . .

"Được!" Hàn Thiên Long hưng phấn, hắn thích nhất chính là đánh nhau, vẫn là quang minh chánh đại đánh tình địch, mẹ nó toàn thân xương cốt đều ngứa!

"Được mẹ người!" Ngụy Tĩnh giận trừng, "Cút qua một bên!"

Hàn Thiên Long lui cổ, "Nga..."

"Đông Lai người say, trước đi nghỉ ngơi, có việc lần sau nói sau." Ngụy Tĩnh chân thật đáng tin, gọi hai nam phục vụ sinh, căn bản không để cho Chu Đông Lai có cơ hội nói, trực tiếp cái nhân bước đi. Ân Vĩnh Nhi cùng Phong Tĩnh Thần yên lặng nhìn, lần sau tuyển khách sạn nhất định chú ý! "Ta trở về còn có việc, đi trước."

"Ách... Hảo." Hôm nay với tình huống này ai cũng ăn không vô nữa, Ân Vĩnh Nhi cùng Phong Tĩnh Thần liếc nhau, hơi thở dài, "Chúng ta đây đi xem Đông Lai, người cùng Hàn lão đại đi trước đi. Tĩnh Tĩnh... Cái kia, có thời gian hảo hảo cùng Đông Lai tâm sự."

"Ân." Trước khi đến Ngụy Tĩnh dự đoán qua các loại tình huống, duy độc không nghĩ tới Chu Đông Lai sẽ thích chính mình, chuyện này thật đúng là muốn hảo hảo tâm sự. Thật không biết Chu Đông Lai như thế nào sẽ thích chính mình? Ngụy Tĩnh thực buồn bực, nhận thức nhiều năm như vậy, vẫn hảo hảo, như thế nào đột nhiên như vậy? Mọi người bạn tốt một hồi, hiện giờ xảy ra chuyện này, Ngụy Tĩnh thật sự không nghĩ vì vậy mà mất đi một bằng hữu.

"Tĩnh Tĩnh, ta đi trả tiền." Hàn Thiên Long nắm chặt mỗi một cái cơ hội biểu hiện

~~"Phốc

"Ân Vĩnh Nhi buồn cười nhìn Hàn Thiên Long, "Này, người không biết đây là khách sạn của Ngụy gia sao? Người thật là nam nhân của Tĩnh Tĩnh chúng ta?"

"..."

"Tĩnh Tĩnh ~ người này như thế nào ngốc như vậy?" Ân Vĩnh Nhi kỳ quái, ngay từ đầu gặp người này nguyên bản cộc lốc chỉ nghĩ đến vì lấy lòng Ngụy Tĩnh cho nên ra vẻ thành thật, nguyên lai thật sự rất ngốc! Quán rượu này nếu không phải của Ngụy gia, phục vụ sinh như thế nào nghe lời Ngụy Tĩnh như vậy? Không để ý ý nguyện của khách nhân, trực tiếp đem Đông Lai đi...

Ngụy Tĩnh giật nhẹ khóe miệng, quay đầu cảnh cáo ghen liếc Hàn Thiên Long một cái, "Người ít nói cho ta!"

"Nga." Hàn Thiên Long lập tức không có lên tiếng, không thể để lão bà của mình mất mặt, về sau không lệnh tuyệt đối không nói!

Cùng Ân Vĩnh Nhi cùng Phong Tinh Thần nói lời từ biệt, Ngụy Tĩnh một đường không nói chuyện. Hàn Thiên Long trong lòng còn nhớ quyết đấu kia, nghĩ nếu Chu Đông Lai tỉnh lúc sau tìm đến chính mình thì tốt rồi, đến lúc đó tuyệt đối không thể để cho Ngụy Tĩnh biết, làm người phải khiêm tốn, giải quyết tình địch phải không ai biết đến.

"Ai!" Ngụy Tĩnh phiền toái xoa trán, hôm nay tạm thời đã xong. Tại sao có thể như vậy a? Từ trung học liền nhận thức, đã qua mười năm đi, Đông Lai nguyên lai đối với mình lại ôm tâm tư như thế. Hắn vốn bằng hữu không nhiều, có thể giao tâm cũng liền ba người này, hiện giờ tình huống này, Ngụy Tĩnh thật không muốn cùng Chu Đông Lai trở nên bằng hữu đều không thể làm. May mắn Đông Lai say, nếu không hắn còn không biết nên làm cái gì bây giờ đâu. Nếu là người chưa quen thuộc, trực tiếp trở về, sạch sẽ lưu loát tuyệt đối sẽ không để đối phương lưu lại một chút ảo tưởng gì, tựa như lúc trước từ chối Hàn Thiên Long giống nhau, nhưng Đông Lai không được. Hắn thật không muốn mất đi bạn tốt Đông Lai này, lại càng không muốn thương tổn tâm hắn, chính là loại sự tình yêu đương này căn bản không có cái trung gian kia!

Hàn Thiên Long thật cẩn thận liếc Ngụy Tĩnh, bất mãn méo méo miệng, lúc trước lúc Tĩnh Tĩnh cự tuyệt chính mình kia gọi là khinh thường ngoảnh mặt ý chí sắt đá, như thế nào đến phiên tiểu bạch kiểm kia liền phiên thành như vậy?! Tiểu bạch kiểm có tốt như vậy sao!? Thiết! Không phải có một công ty, lão tử cũng rất có tiền! Không phải cùng Tĩnh Tĩnh học trung học, lão tử nhi tử vẫn là học sinh của Tĩnh Tĩnh đi! Hơn nữa còn là hiện vẫn còn! Tiểu bạch kiểm! Nếu gặp nguy hiểm, lão tử có thể vì Tĩnh Tĩnh chết, người có thể sao!? Hàn Thiên Long một bụng phỉ báng, vẻ mặt oán hận đập mạnh chân ga, chính là cũng không dám đối Ngụy Tĩnh nói một câu, còn phải trong lòng run rẩy mà lấy lòng

~~"Tĩnh Tĩnh, chúng ta còn đi quán bar sao?"

Ngụy Tĩnh liếc một cái, nhàn nhàn nói: "Người có phải hay không đang vụng trộm vui mừng?"

"Không có!"

"Nói, không cho phép nói dối với ta!" Ngụy Tĩnh đưa tay, nghĩ muốn nhéo lỗ tai Hàn Thiên Long, nghĩ lại tên này đang lái xe, ra vẻ chọc hắn phân tâm nguy hiểm chính là mình, liền lập tức bỏ ý niệm này.

"Không có." Phía trước đèn đỏ, Hàn Thiên Long dừng xe, xoay người chăm chú nhìn Ngụy Tĩnh, "Tĩnh Tĩnh, người trong lòng phiền, ta như thế nào lại vui vẻ."

Tên này ngẫu nhiên còn có thể nói chút giống tiếng người. Ngụy Tĩnh từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, kiêu ngạo nâng cằm, "Đèn xanh! Đi quán bar. Nguyên kế hoạch như cũ!"

"Ai!" Hàn Thiên Long lớn tiếng đáp ứng, Ngụy Tĩnh có thể quên những việc phiền lòng này là tốt rồi, coi như mình đóng vở hài kịch cũng vui vẻ a. Chính là đêm nay vẫn là hy vọng Tĩnh Tĩnh không cần thực sự thiến ta... . .

Một giờ sau... . .

Ngụy Tĩnh mắt lạnh nhìn vẻ mặt hùng dạng của Hàn Thiên Long, tà ác hơi khiêu chân mày, "Trước khi đi ta nói cái gì?"

"... ."

"Nói!"

"Nếu có phản ứng, liền... . Liền... ." Hàn Thiên Long hoảng sợ che đống quần, cong lưng, hai chân kẹp chặt, "Tĩnh Tĩnh, đây là phản ứng sinh lý bình thường a! Người xem! Người cũng không giống nhau!" Hàn Thiên Long giống như tận thể thấy sinh cơ (sinh cơ = cơ hội sống), Tĩnh Tĩnh nơi đó cũng là phình một bọc thoi... .

Ngụy Tĩnh mím môi, hắt sinh khí! Tên này hôm nay cũng dám tranh luận!

Hàn Thiên Long lui cổ, khí này lạnh quá... Hắt tình nguyện Tĩnh Tĩnh chửi ầm lên, cũng không muốn vô thanh như vậy nhìn hắn... Thật đáng sợ!

"Tĩnh Tĩnh, người không khó chịu sao?"

"Không! Khó! Chịu!" Ngụy Tĩnh mặt không chút thay đổi.

Làm sao có thể! Không có người nam nhân nào liên tục duy trì cái loại tình huống này lại không khó chịu... Nhưng Hàn Thiên Long không dám phản bác, còn phải đặc biệt nịnh nọt nói: "Tĩnh Tĩnh, ta giúp người lộng xuất đi."

"Ta nói không khó chịu!" Ngụy Tĩnh giận trừng, cắn môi dưới, hơi hơi sung huyết, thủy nhuận đỏ bừng, mắt như thu ba, này không phải sinh khí, rõ ràng là đang làm nũng! Tựa như nữ hài tử thích nói ngược, nam sinh sẽ không nói ngược, nhưng nam nhân đang yêu liền không nhất định ...

Hàn Thiên Long nhìn không chuyển mắt, trực lăng lăng (nhìn đến gốc), trong đầu hai tiểu nhân đề bạt. Trực tiếp nhào tới!? Hay là nhẫn nại đến cùng?!

Mẹ nó! Này tình huống nhện nữa sẽ không là nam nhân! Hàn Thiên Long đỏ mắt suy nghĩ mãnh liệt nhào tới, Ngụy Tĩnh sưng người không kịp phản ứng! Chờ hắn phục hồi tinh thần Hàn Thiên Long đã ôm hắn một hồi cắn loạn, nhất thời không biết như thế nào sợ tới mức luống cuống tay chân! Hắn thừa nhận hắn có hiềm nghi quyến rũ, nhưng là hắn không nghĩ tới ngu xuẩn ày sẽ hung hổ như vậy, cùng đánh giặc giống nhau! Được rồi, ta thừa nhận là ta luống cuống, ta nhất thời còn không có làm tốt chuẩn bị tâm lý cùng nam nhân lên giường, cho nên...

"Ba!"

"Tĩnh Tĩnh... ." Hàn Thiên Long bưng mặt, mờ mịt luống cuống.

"Người... Ai, ai cho người nhào, nhào tới!" Ngụy Tĩnh nuốt một ngụm nước bọt, gặp Hàn Thiên Long so với hắn còn hỗn loạn hơn, nhất thời trấn định. Ho khan hai tiếng, vèo tránh ra một khoảng xa, bên trái là bình rượu bên phải là bình hoa, tốt lắm, đạn được dự bị thực sung túc, tùy thời có thể đập bất tỉnh tên này."Ta, ta ta có nói để cho, cho người hô sao?!"

Hàn Thiên Long nghiêng đầu, Ngụy Tĩnh nói hắn kỳ thật căn bản không kịp phản ứng, chính là theo bản năng phản ứng: "Kia trước tiên ta hỏi... Hôn lại?"

"... . Có, có thể!"

"... . Thật, thật sự?"

"... . Thật, thật sự!"

Hai người như vậy nói lắp

38. Chương 38: Chương Cuối Cùng Của Năm Nay . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mọi người đêm 30 khoải hoạt! Hồng nhan ở trong này cấp mọi người chúc tết

Đêm đó như mộng một hồi, Hàn Thiên Long sau khi nhớ lại, thăm hỏi hận không thôi, cơ hội thật tốt a!! Sinh sôi cấp bổ lỡ! Lúc ấy Tĩnh Tĩnh tuy rằng không phải thực nguyên ý, nhưng là bán thôi bán tự (giả bộ từ chối) tuyệt đối có thể bắt a! Mình tại sao có thể ở kia thời khắc mấu chốt khiếp đảm! Sợ lão bà không quan hệ, nhưng là ở trên giường sợ lão bà có quan hệ rất lớn! Hàn Thiên Long uống một ngụm rượu, âm thầm quyết định, tiếp theo có trời cũng phải ăn được vào miệng!

Thi cuối kỳ đã xong, tiểu điều nhi (chú chim nhỏ) rời nhà nửa tháng cuối cùng chịu về tổ, phía sau còn dẫn theo một con ghê (còn có nghĩa con chồng trước, ở đây có nghĩa là con dâu chẳng?), mỹ danh này nói có qua có lại, hẹn Phạm Mộ Phi đến nhà mình ở một hồi. Đương nhiên, ngày đầu tiên trở về sẽ biết ‘công lao vĩ đại’ của Hàn Thiên Long, muốn chửi ầm lên, đây là nam nhân sao! Thịt đến miệng thế mà lại để mất!

”Ba! Người có biết cóc ghê ăn thịt thiên nga không dễ cỡ nào!” Hàn Hữu Dạ giận ngoài này không tranh, chỉ tiếc rên sất không thành thép. Hàn Thiên Long cúi đầu, than thở, ”Hữu Dạ a, ba ba cũng biết... Ân!? Xú tiểu tử nói bậy bạ gì đó! Ai là cóc ghê!”

”Ta nói là Ngụy Tĩnh, người tin sao?”

”... ” Được rồi, này trong nhà không có nhân quyền nhất chính là tên gia hỏa ra về là nhất gia chi chủ này. Hàn Thiên Long thực nhận mệnh, cũng thấy rõ sự thật, đối với nhi tử nhà mình cóc ghê chi luận, không thể phản bác nhần nhục chấp nhận... ”Nhi tử a, người có biện pháp gì hay không?”

”Biện pháp gì.” Hàn Hữu Dạ giật nhẹ khóe miệng, ”Người thời khắc mấu chốt cứng không nổi, có biện pháp cũng vô dụng!”

”Ai cứng không nổi!” Đây là vũ nhục! ”Ta nêu như cứng không nổi, người là từ tảng đá chui ra sao!”

Hàn Hữu Dạ cắn răng mắt trợn trắng, người này nếu không phải cha mình... ”Ta là nói thái độ! Không phải thân thể!”

”Nga.” Hàn Thiên Long gãi gãi ót, khó xử, ”Chính là khi đó Tĩnh Tĩnh, hắn muốn thực không muốn, ta không thể cưỡng.”

”Người dùng sức mạnh cũng không thể thành.” Hàn Hữu Dạ không khách khí đả kích, Ngụy Tĩnh người ta chính là nhi tử của Ngụy lão thái gia, từ nhỏ luyện võ, cùng quyền đâm cước đá lung tung của cha mình hoàn toàn là hai chuyện khác nhau! Nói không chừng cuối cùng là cha mình bị cưỡng ... ”Chuyện này phải xem trời. Dù sao ban đạo cũng nhận người, chỉ cần người không làm ra chuyện không thể văn hồi, ban đạo sớm hay muộn là của người, không cần gấp.”

”Có thể không gấp sao! Hữu Dạ a! Ba ba từ sau khi người sinh ra liền thủ thân như ngọc, ba ba cũng là nam nhân tới!”

”Người là nam nhân ban đạo cũng là nam nhân, ban đạo cũng không gấp người gấp cái gì. Chịu đựng! Xem tình huống của ban đạo ngày đó, tựa hồ cũng rất muốn phát tiết, vân vân đi, nói không chừng cơ hội rất nhanh sẽ có.”

”Thật sự?”

”Mặc kệ thật hay giả người vẫn có những phương pháp khác phải không?”

Hàn Thiên Long méo miệng, thành thật lắc đầu.

”Này không phải được!” Hàn Hữu Dạ trở mình xem thường, lười cùng Hàn Thiên Long tán gẫu, một hồi đến đã bị cha kéo vào trong phòng, lưu lại một mình Mộ Phi, rất không lễ phép!

”Hữu Dạ a, người đi đâu vậy?”

”Tìm Mộ Phi, thuận tiện giúp hắn chỉnh lý đồ vật này nọ.”

”Chờ chút, Tĩnh Tĩnh nói người cùng đồng học kia liền cùng phòng với người.”

”Trong nhà không phải còn có phòng khách sao!” Hàn Hữu Dạ đỏ mặt, Hàn Thiên Long nói thực thản nhiên, căn bản không có ý tứ gì, không biết như thế nào, chính hắn tâm hoảng ý loạn.

”Tĩnh Tĩnh nói, mấy ngày nay hắn cháu cùng cháu dâu đến gặp.”

Cháu còn có cháu dâu?! Hàn Hữu Dạ bật người nghĩ đến tổ hợp thần tượng bư hân kia, chuyện này ngàn vạn lần không thể để cho nữ sinh trong lớp biết, bằng không vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh! Chờ chút! Nếu là vợ chồng một phòng là được đi!”Ba, không phải còn hai gian phòng khách sao?”

”Nga, nghe nói còn có một đôi long phượng thai.”

”Cái gì!” Hàn Hữu Dạ sụp đổ, ”Hai người bọn họ thể nhưng còn có thể sinh ra một đôi long phượng thai! Ai là GAY? !”

Hàn Thiên Long ngơ ngác nhìn Hàn Hữu Dạ... . Phía sau, chớp mắt hai cái, ”Hữu Dạ, Tỉnh Tỉnh giống như thực sinh khí.”

... ”Ban đạo!”

Chỉ thấy Ngụy Tỉnh mặt không chút thay đổi đứng ở cửa, Phàm Mộ Phi đi theo phía sau vẻ mặt lo lắng. ”Hữu Dạ a, vấn đề này, có lẽ tương lai chờ người cùng Phàm Mộ Phi sinh ra một thứ này nọ, người liền sẽ biết ai là GAY.”

Đây là đang mắng chửi người đi... Hàn Hữu Dạ vẻ mặt hắc tuyến, được rồi, hân thừa nhận, chính mình trong nháy mắt đó nào tàn, chính là người cũng phải cho ta cơ hội sửa lại kết luận sai đi!

”Hữu Dạ, đôi long phượng thai kia cũng là chất tử cùng chất nữ của Tỉnh Tỉnh, bọn họ là thân đệ muội của Ngụy Tường.”

”Nga. Người không nói sớm!” Hàn Hữu Dạ nói thầm, lui cổ từ dưới mí mắt ngoài cười nhưng trong không cười của Ngụy Tỉnh nhanh chóng trốn, còn không quên lôi Phàm Mộ Phi.

”Tỉnh Tỉnh, người đã về rồi. Đói sao? Nếu không ta gọi là người hầu dọn cơm?”

”Đói bụng, lại no rồi.” Ngụy Tỉnh hơi rừ mi mắt, xa cách.

”... ” Hàn Thiên Long trực giác trong lời này có chuyện, nhưng hân ngốc, không thể lý giải ý tứ bên trong, lại không dám hỏi kỹ, chỉ đành lấy lòng tiếp cận, ”Tỉnh Tỉnh, vậy chúng ta xem trước một chút phòng ta chuẩn bị cho cháu cùng cháu dâu người còn có đôi long phượng thai đi.”

”Nhìn cái gì! Người có thể ở là được!” Ngụy Tỉnh tức giận nói, Ngụy Tường tên kia, không cần đối hân quá tốt. Hân chính là ngày rất thư thái, mới có thể nhàn rỗi không có việc gì tìm việc làm! Con mẹ nó! Có siêu sao quốc tế nào nhàn nhã giống bọn họ sao? Còn có thiên lý sao? Bọn họ hiện tại hân là bay quanh thế giới mới là hiện tượng bình thường.

Hàn Thiên Long kinh ngạc, tại sao có thể tùy tiện như vậy, đây chính là cháu Ngụy Tỉnh cũng chính là cháu tương lai của chính mình, phải hảo hảo nịnh bợ! Toàn bộ cùng Ngụy Tỉnh quan hệ họ hàng đều là đối tượng nịnh bợ tương lai của Hàn Thiên Long, tất cả đều không được qua loa. Hân ngốc, phân không rõ Ngụy Tỉnh với ai thân chút với ai bất hòa, cho nên đành phải dựa theo huyết thống thân sơ sắp hàng. Ngụy Tường vừa lúc ở trong vòng tam đại, vẫn là Ngụy gia gia chủ tương lai, đúng là đối tượng trọng điểm nịnh bợ! Hàn Thiên Long đầu óc vĩnh viễn cũng không nghĩ ra Ngụy Tường kia cấu kinh tại Ngụy gia nhân duyên thật sự có chút vô cùng thâm, dưới tình huống bình thường, huynh đệ tỷ muội thúc thúc bá bá a di thăm thăm thấy hân đều là đi đường vòng.

”Đúng rồi, trẻ con phòng cho ta hảo hảo chuẩn bị, tối trọng yếu là thiết bị an toàn.” Ngụy Tỉnh nghĩ nghĩ, nói thật. Nói đùa, đây chính là toàn bộ tâm đầu bảo của Ngụy gia, lần này bị Ngụy Tường mang lại đây, cả nhà trên dưới không ai đồng ý, đáng tiếc, hai tiểu hài tử liền thích Ngụy Tường cùng Vệ Tường, một ngày không thấy bọn họ sẽ khóc. Mất thấy hai tiểu hài tử khóc đến thở không được, cả nhà già trẻ thu tâm thu phế đau lòng, cuối cùng chỉ phải thỏa hiệp, đành phải để bọn họ mang tới.

Hàn Thiên Long vội không ngừng gật đầu, ”Biết biết. Ta còn đặc biệt thỉnh vú em cùng nữ hầu!” Nhất là nữ hầu ~~ Hàn Thiên Long muốn cười thô bỉ, lập tức lại đình chỉ, hân đối nữ nhân không có hứng thú gì, nhưng nam nhân ham vẫn là nơi đó đích

Ngụy Tỉnh u u ghen liếc Hàn Thiên Long một cái, tư tưởng xấu xa kia hân liếc mắt một cái có thể nhìn thấu, chẳng qua lưỡi cùng hân so đo! ”Này đó cũng không dùng, Ngụy gia sẽ phái chuyên gia lại đây.”

"Nga." Hàn Thiên Long yên lặng, căn bản hần không chuyện gì thôi! Bất quá Ngụy gia thật đúng là tài đại khí thô a, xuất môn du lịch còn mang vú em cùng người hầu. Nói không chừng bảo tiêu cũng dẫn theo.... Rất muốn so tài một chút, nghe nói bảo tiêu Ngụy gia so với bộ đội đặc chủng còn lợi hại hơn!

"Người thực thất vọng?" Ngụy Tĩnh cười lạnh, "Ta thực sang suốt, đương nhiên, người nếu muốn lưu nữ hầu người liền lưu. Dù sao ta để người dục cầu bất mãn đúng không?" Xem ra người rồi rầm một đêm kia không chỉ một mình Hàn Thiên Long, Ngụy Tĩnh đồng dạng cũng đang suy nghĩ.

"Ách... ." Hàn Thiên Long cảm thấy được đả đầu, hần muốn trả lời đúng, nhưng cũng không phải!

39. Chương 39: Đến Chút Thít Vụn

"Tường, nơi này không tốt sao. . . . Ân

người đừng nháo! Đây là chỗ người khác. . . . A

~ "

"Không quan hệ! Dù sao sớm muộn gì cũng là nhà của tiểu thúc thúc." Ngụy Tường ưỡn mặt không ngừng cọ, hai móng vuốt không ngừng tại trên người Vệ Tường du dương. Hai tiểu nhân thật vất vả hống đang ngủ, hiện tại tự nhiên là thời gian của đại nhân ~~ Ngụy Tường khẩn cấp, ôm Vệ Tường tại hành lang nhà Hàn Thiên Long, không quan tâm liền muốn xằng bậy. Vệ Tường một bên né tránh, một bên hống, người này chính là một đứa trẻ lớn, so với kia hai tiểu nhân lúc còn nhỏ không khác chút nào!

Ngụy Tường trả lời làm cho Vệ Tường một trận vô lực. Đúng, nơi này sớm hay muộn cũng là nhà của tiểu thúc thúc, nhưng còn không phải nhà người a! "Tường, vài bước nữa là về đến phòng, ngoan a." Vệ Tường đang cầm mặt Ngụy Tường, hôn một hơi, tính toán chỉ bằng chút ngon ngọt ấy đem Ngụy Tường hống vào nhà.

"Không cần!" Đáng tiếc, không như mong muốn. Ngụy Tường hiện tại cũng không phải tiểu bạch là lúc trước, Vệ Tường muốn lừa như thế nào liền lừa như thế ấy, tiểu chó săn chúng ta khẩu vị được nuôi lớn ... "Muốn, nơi này nhiều kích thích a!" Tùy thời có thể có người đến, hắc hắc

Tường căng thẳng, nơi đó sẽ co rút lại

"Nghĩ cũng không muốn nghĩ!" Vệ Tường vô hạn hoài niệm tiểu chó săn năm đó phe phẩy đuôi đối với mình nói gì nghe nấy. "Về. . . . Ngô! ! Hồn..." Vệ Tường trừng mắt, tên này hoàn toàn không nghe lời! Buồn cười! Là lâu quá không dùng roi sao?! Vệ Tường một bên cố gắng thả lỏng thân thể, một bên mờ mịt nghĩ, rất nhanh, hần liền cái gì cũng không thể suy nghĩ, trong óc loạn thất bát tao, toàn thân tê dại khiến người ta khó nhịn, hoàn toàn lâm vào bể dục song trào mà Ngụy Tường xây nên.

Bên này người khác đang dựa vào tường trên hành lang, bên kia bốn hần là ngủ lại như thế nào một gia hỏa thông khổ cũng ngủ không được muốn đang dựa tường. Nhất là Ngụy Tĩnh, mắt mặt a! Mặt mũi này trực tiếp ném đến Hàn Thiên Long trước mặt! Ngụy Tường, người hỗn đản này! Nhiều lắm ba bước thôi mà, người sẽ không thể đi phòng các người! Con mẹ nó người bị người chụp lên cũng là đáng đời, anh người lộ ảnh! Vệ Tường theo người cũng là làm bậy!

"Tĩnh Tĩnh, cái kia... Ta..."

"Người cái gì người! Tránh ta xa một chút!" Ngụy Tĩnh giận trừng, bay lên một cước! Hàn Thiên Long tên này dám lấy hần nhận không ra người gì đó cọ hần! Một cước đạp bay người!

"Nhưng, chính là..." Hàn Thiên Long ủy khuất, nghe đồng cung sống, trước mặt lại là người mình thích, nói hần như thế nào nhần?

"Cút đi phòng tắm! Người cái tên này chỉ giới nửa thân dưới!" Ngụy Tĩnh vừa sợ vừa giận, tính tình thập phần gắt gỏng! Hần thể ngày mai nhất định đem Ngụy Tường đóng gói đưa trở về! Lưu tên này thật sự rất dọa người! Các người tại hành lang làm coi như xong, thanh âm còn kinh thiên động địa như vậy, con mẹ nó người coi chúng ta đều là người chết a, chỉ sợ nhóm người hầu phía dưới cũng nghe được! Hai người các người bảo ta ngày mai như thế nào đối mặt mọi người?

"Tĩnh Tĩnh, ta liền hôn nhẹ... ." Hàn Thiên Long nuốt một ngụm nước miếng, thật cẩn thận đến bên người Ngụy Tĩnh, nói chuyện thanh âm cơ hồ không thể nghe thấy mấy, hẳn thật sự không dám lớn tiếng nói ra nguyện vọng xấu xa của bản thân. Kỳ thật hẳn thật hâm mộ Ngụy Tường kia, muốn thế nào được thế đó, muốn làm ở đâu liền làm ngay tại đó, tùy thời có người đến hành lang cũng giống nhau, còn không cho phản kháng, lột hết quần áo trực tiếp thượng, một chút thương lượng đều không có, đây mới là nam nhân a, nam nhân a!

Ngụy Tĩnh khuôn mặt trong nháy mắt sung huyết, kỳ thật Ngụy Tĩnh cuộc sống về đêm cũng thực phong phú, cũng chỉ là tình một đêm, người như thế nào liền ngây thơ thế? Hẳn bản thân đều nháo không rõ ràng lắm. Muốn đáp ứng đi, trong lòng lại không quá thích, dựa vào cái gì Hàn Thiên Long tên này nói mình liền gật đầu? Trời đất chứng giám, Hàn Thiên Long này không biết là lần thứ mấy nói, hơn nữa mỗi lần còn kinh sợ, sợ Ngụy Tĩnh dưới cơn nóng giận đi mất. Nếu là Hàn Thiên Long biết Ngụy Tĩnh hiện ở trong lòng nghĩ cái gì, tuyệt đối lập tức học máu ba lít! Hẳn cũng là ủy khúc cầu toàn thành như vậy!

Ngụy Tĩnh cắn môi, "Người có phải hay không rất hâm mộ Ngụy Tường?"

Hàn Thiên Long mãnh lắc đầu, hẳn ngốc, nhưng không ngốc, tình huống này gật đầu một cái tuyệt đối xong!

Ngụy Tĩnh tiếp tục cắn môi, nhân tình chán ghét, "Thật sự?"

"Ân!" Hàn Thiên Long vô cùng thành khẩn nhìn Ngụy Tĩnh, đôi mắt kia miễn bàn có bao nhiêu thuần khiết.

Ngụy Tĩnh hừ lạnh một tiếng, trong lòng biết Hàn Thiên Long nhất định là nói dối, bất quá hoảng sợ này hẳn thích, liền tha thứ hẳn! "Người thật sự cũng chỉ hôn nhẹ?"

"Ân ân!!" Hàn Thiên Long vội không thể được gật đầu, hận không thể chỉ thiên thề. (chỉ tay lên trời thề)

"Kia. Kia. Chỉ có thể một chút!" Ngụy Tĩnh đỏ mặt, bủ môi, ánh mắt không ngừng dao động. Đột nhiên đứng lên, hướng cửa xông tới, Hàn Thiên Long lúc này phản ứng cực kỳ nhanh chóng, hai chân đạp một cái, trực tiếp phóng qua! Lần trước thiếu chút nữa đắc thủ, Ngụy Tĩnh chạy, lần này hẳn chính là tùy thời chú ý, quả nhiên Tĩnh Tĩnh nhà hẳn then thùng lại muốn lâm trận bỏ chạy, may mắn hẳn phản ứng nhanh. "Tĩnh Tĩnh, thật sự, ta sẽ không làm cái gì, chỉ hôn nhẹ."

Ngụy Tĩnh hoảng sợ như nai con nhìn Hàn Thiên Long, diễm đam đáng yêu, câu Hàn Thiên Long tam hồn lục phách, hận không thể lập tức trực tiếp đánh gôn."Tĩnh Tĩnh, người loạn như vậy đáng yêu, ta liền thực nhện không được!"

"Người, người cảm miệng! Ai. Ai..." Đáng yêu Ngụy Tĩnh nhắm mắt lại, thông suốt ra một quyền, Hàn Thiên Long chết tiệt

càng cùng Ngụy Tĩnh ở chung, Hàn Thiên Long càng cảm thấy được Ngụy Tĩnh khó có thể cân nhắc. Bình thường đi, cùng nữ vương giống nhau, nói một không nói hai, còn có chút bạo lực, may mắn là chính mình, có thể bị đánh, đối người thường, Tĩnh Tĩnh sớm thủ tiết. Nhưng vừa đến lúc này, chính là lúc chính mình muốn tiến thêm một bước, Tĩnh Tĩnh lại thực then thùng, còn thực nhất gan, loại then thùng cùng nhất gan này như trước lấy bạo lực biểu đạt, Hàn Thiên Long sờ sờ vòng mắt xanh của chính mình, hôn một cái giá không nhỏ a, này về sau nếu trên giường, kia chính mình còn không bị đánh chết?

"Tĩnh Tĩnh, ta. Ta hôn!" Hàn Thiên Long bủ môi, chậm rãi hướng khuôn mặt trắng noãn của Ngụy Tĩnh dựa vào. Ngụy Tĩnh dán người lên ván cửa, cố gắng lui thân, hai tay bị bàn tay to của Hàn Thiên Long nắm chặt, hai chân dài cũng bị Hàn Thiên Long kẹp lại, kỳ thật Hàn Thiên Long cũng không dùng nhiều lực, Ngụy Tĩnh nếu là thật sự muốn phản kháng, Hàn Thiên Long tuyệt đối lại là bị một trận hành hung. Hàn Thiên Long rất thích Ngụy Tĩnh, làm sao có thể thật sự bắt buộc hẳn? Loại tình huống này, chỉ có thể nói trực giác Hàn Thiên Long giống dã thú giúp hai người bọn họ một phen, cấp Ngụy Tĩnh một lối thoát. Ngụy Tĩnh có thể thôi miên mình là bị bắt buộc, bởi vì tay chân đều bị Hàn Thiên Long ngăn chặn a. Biệt nữ thụ a!

"Ba

"

Yên tĩnh không tiếng động...

Hai người nhìn nhau. Hai mặt đỏ rực, một người là thẹn thùng, một người là kích động

~~"Sao, thế nào? Tĩnh Tĩnh, thoải mái sao?"

"Ai, ai biết! Người buông ra, ta phải đi về!"

"Nga, nga... ." Hàn Thiên Long khá thất vọng buông tay ra, Ngụy Tĩnh cơ hồ là chạy trốn chết. Nhưng bên ngoài kia hai người còn đang kích tình bắn ra bốn phía a, mạnh toát ra một người, Vệ Tường căng thẳng, Ngụy Tường lập tức sáng khoái cau mày, trong tay tiểu PP của Vệ Tường cơ hồ bị bóp đến biến dạng.

"Ngụy Tường! Người chờ! A ~~ "

"Hắc hắc, Tường, người cũng thực thoải mái thôi

"

"Câm miệng!"

"Được." Ngụy Tường đặc biệt nghe lời im miệng, nâng tiểu PP của Vệ Tường, vui sướng chạy đi.

Đêm nay khó có thể ngủ đích còn có hai người, Hàn Hữu Dạ cùng Phàm Mộ Phi. Nói, Phàm Mộ Phi cũng thật là bi thảm, ngây thơ mỹ thiếu niên con một, đối nữ nhân còn chưa hiểu là chuyện gì xảy ra, trước mắt liền trình diễn nam nam cấp hạn chế. Hết lần này đến lần khác hai người cổ kia diện mạo tuần mỹ, làm cho người ta thấy thế nào đều chán ghét không đứng dậy. Hơn nữa, bên cạnh còn có một Hàn Hữu Dạ, Phàm Mộ Phi nhất thời cảm thấy được tay không phải tay, chân không phải chân.

Hàn Hữu Dạ tình huống không thể so với Phàm Mộ Phi tốt hơn chỗ nào, ra vẻ trấn định, trước mặt một bộ lão luyện bình tĩnh, kì thực trong lòng so với Phàm Mộ Phi còn muốn hoang mang hơn. Hắn đối Phàm Mộ Phi có tâm tư không thể nói rõ, bị hai người bên ngoài kia vừa ra như vậy, nhất thời câu xuân tâm nhộn nhạo, cũng không dám nhìn Phàm Mộ Phi bên cạnh. Đương nhiên, Hàn Hữu Dạ cùng Phàm Mộ Phi có thể so với Ngụy Tĩnh cùng Hàn Thiên Long còn thuần khiết hơn, hai người trong lòng đều có chút khác thường, ngứa, cái gì cũng chưa nói, đưa lưng về phía nhau, mở to hai mắt, yên lặng nhìn cả đêm.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: năm 2011 canh thứ nhất, cho mọi người một chút kích tình ~~ chúc mọi người một năm mới kích tình dào dạt, mọi sự như ý ~

40. Chương 40: Chơi Mạt Chước . .

Wow! Bốn con gấu mèo!" Ngụy Tường sáng sớm thần thanh khí sảng, đối diện tứ đôi mắt đen tuyền, nhất thời vui vẻ, "Quả nhiên nhìn lên là đau mắt hột. Ha ha!"

Ngụy Tĩnh đang uống kê dung chúc (cháo gà?), Ngụy Tường sáng sớm cứ khiến người tức đến hộc máu lên tiếng, Ngụy Tĩnh hận không thể trực tiếp đem chén đập lên mặt Ngụy Tường! Bọn họ cái này gọi là nhìn lên? Rõ ràng là bị ép nghe!"Ngụy Tường! Da mặt của người có thể đi tu bổ Trường Thành!"

"Ba, ban đạo, ta cùng Mộ Phi quyết định đi ra ngoài du lịch vài ngày."

"Như thế nào lại đột ngột như vậy?" Hàn Thiên Long kỳ quái nhìn Hàn Hữu Dạ, "Đi nơi nào? Liền hai người các người?"

Hàn Hữu Dạ khuôn mặt ửng đỏ, lúc Hàn Thiên Long hỏi chỉ có hai người các người, Hàn Hữu Dạ lại muốn lách, hắn cảm thấy được mình cũng mau suy nhược thần kinh, nếu ở đây thật không minh bạch, cả ngày nghi thần nghi quỷ, tuyệt đối sẽ gặp chuyện không may! Còn không bằng cùng Mộ Phi đi ra ngoài một chút, chỉ có hai người bọn họ, chính mình có nói gì cũng tốt. Bị Ngụy Tường cùng Vệ Tường kích thích, Hàn Hữu Dạ hoàn toàn quyết định, Phàm Mộ Phi đối với mình cũng không phải không có ý tứ, làm gì lo được lo mất, chỉ cần phương pháp thích đáng, hắn cùng Mộ Phi hi vọng vẫn là rất lớn, khi tất yếu khắc coi như mình tại hạ phương cũng có thể! Kê đơn quyền rũ gạo nấu thành cơm cũng đúng! Tóm lại vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, dù sao mình là nhi tử của hắc bang lão Đại, già mồm cái rắm! Hàn Hữu Dạ cơ hồ đập nôi chìm thuyền quyết định.

"Hữu Dạ, du lịch? Đi nơi nào?" Phàm Mộ Phi cũng ngây ngẩn cả người, chuyện này Hàn Hữu Dạ căn bản cũng chưa đề cập qua.

Dưới bàn, Hàn Hữu Dạ hung hăng đá Phàm Mộ Phi một cước, chân mày cau lại, "Đêm qua không phải nói tốt lắm sao! Như thế nào, người muốn lưu lại?"

Phàm Mộ Phi mãnh liệt lắc đầu, Hàn Hữu Dạ đắc ý nheo mắt, "Đi nơi nào đừng lo, dù sao chúng ta còn có nghỉ hè nghiêm chỉnh đâu! Nếu không R quốc?" Hàn Hữu Dạ tính toán, nữ sinh nói nơi đó là địa phương tốt, cái nôi của nam nam luyện tình phát triển.

"Khụ!" Ngụy Tĩnh cúi người ho một tiếng, nói: "Nhắc nhở hai người các người cái, các người học kỳ sau chính là năm ba, nói cách khác các người này nghỉ hè năm hai này là muốn học bổ túc! Không nhiều không ít, chỉ một tháng, các người chỉ có mười lăm ngày có thể ngoạn."

"Còn có mười lăm ngày đâu?"

"Học bổ túc qua đi." Ngụy Tĩnh xấu xa cười, hai người các người muốn thế giới hai người, ta cho các người khoái hoạt mới gặp quý! Dựa vào cái gì thế nào cũng phải là bổn thiếu gia lưu lại chịu tra tấn?

Hai tiểu nhân than thở, Hàn Hữu Dạ rầu rĩ không vui, mười lăm ngày liền mười lăm ngày đi, tđù sao cũng không có tốt. Nghe nói lớp một trọng điểm nghỉ hè đều nghiêm chỉnh học bổ túc, một ngày cũng chưa nghỉ ngơi, so với bọn họ, đã biết rõ cuộc bên nào hạnh phúc hơn. Người không sợ so, chỉ sợ với ai so.

"Đúng rồi, muốn biết thành tích của nam sinh các người lần này sao?" Ngụy Tĩnh âm hiểm cười nhìn về phía hai tiểu quỷ bắt đầu lo sợ bất an, trong lòng cười đắc ý, đây là chỗ thuận lợi của lão sư a." Các người cùng nữ sinh chênh lệch thật đúng là không phải nhỏ tẹo a." Ngụy Tường thở dài lắc đầu.

"Không thể nào! Chúng ta rõ ràng đã thực liều mạng!" Hàn Hữu Dạ trừng mắt, chẳng lẽ trời trổn ta! Thật bị các nữ sinh muốn làm gì thì làm? Không! Chết cũng không muốn! Thân thể người ta Mộ Phi còn không thấy được!

"Lần này các người rất cố gắng, nhưng nữ sinh luôn luôn cố gắng, ai, quả nhiên nước đến chân mới nhảy là vô dụng."

Hàn Hữu Dạ muốn đánh người, mẹ nó lúc trước là ai nói bọn họ hiện tại cố gắng còn không muộn? Tóm lại người không tổn thất là được rồi! Nhàn rồi lấy bọn họ ra đùa giỡn có phải hay không?!

"Các người đi giúp hai người bọn họ đặt vé máy bay." Đối mặt với lửa giận của Hàn Hữu Dạ, Ngụy Tĩnh khoan thai phân phó bảo tiêu nhà mình, quả nhiên, lúc chính mình khó chịu, khiến người khác càng không thoải mái, trong lòng mới có thể thư thả.

Hàn Thiên Long cô lỗ lỗ chuyển tròn mắt, lấy lòng hướng Ngụy Tĩnh bên người nhích lại gần, "Tĩnh Tĩnh, nếu không chúng ta cũng đi ra ngoài du lịch?"

Ngụy Tĩnh yếu ớt quay đầu nhìn Hàn Thiên Long, mặt không chút thay đổi. Ngu xuân này, con của người mọi sự không quán thân, muốn đi đâu thì đi, người đứng đầu một bang, còn muốn đi du lịch! Chẳng lẽ óc heo này thực nghĩ đến Ngụy Tường cùng Vệ Tường tới đây thuần túy là đến chơi? Một N thị nho nhỏ rất cuộc có gì hảo ngoạn, có thể khiến bọn họ lưu lại nơi này mấy tháng?

Gặp Ngụy Tĩnh như vậy, Hàn Thiên Long biết mình lại nói sai, lập tức cúi đầu làm bộ dạng tiểu tức phụ. Hàn Hữu Dạ thấy thế, chỉ có thể âm thầm thở dài, cha không không tranh khí a, là một lão bà nô!

Xế chiều, Hàn Hữu Dạ cùng Phàm Mộ Phi liền đóng gói đi. Vệ Tường tu dưỡng cho tới trưa, buổi chiều cũng rời giường, bốn người ngồi ở bàn vuông chơi mạt chược, Hàn Thiên Long tên này đầu ngốc, hết lần này đến lần khác đánh không tề, giúp Ngụy Tĩnh thắng không ít tiền. Đương nhiên, chút tiền ấy tại trong mắt Ngụy Thất Thiếu không đáng kể chút nào, mấu chốt chính là tiền này là từ trong tay tiểu tử Ngụy Tường kia thắng được, làm cho hắn thể xác và tinh thần sáng khoái. Xem ra Hàn Thiên Long tên này vẫn có chút tác dụng.

"Tiểu thúc thúc, Thiên Long bang hiện giờ đã xem như ở trong tay người đi." Vệ Tường đánh ra hồng trung, mắt nhìn Ngụy Tĩnh, tổ chức mau bốn tháng, nếu là mình, không chỉ có N thị, thành thị xung quanh từ lâu đã ở trong tay. Mà Ngụy Tĩnh lại chính là khó khăn lắm đã không chế đại cục mà thôi, Vệ Tường làm không

được Ngụy Tĩnh không lợi dụng để cho tiến triển thông thả, vẫn là trời sinh không thích lẫn lộn hắc đạo. Trong lòng lo lắng, nếu không phải báo cho lão thái gia sẽ phái người qua, tốt nhất là cùng Ngụy Tường đồng lứa, người trẻ tuổi có bốc đồng, có đảm thức (gan dạ sáng suốt), ghé mới sinh không sợ hổ, hơn nữa hài tử này đầu không kém, đi ra học hỏi kinh nghiệm cũng là chuyện tốt.

Ngụy Tĩnh không thèm để ý ‘ân’ một tiếng, “Xem là vậy đi.”

Loại này thời điểm, Hàn lão đại một chữ cũng không nói, Thiên Long bang vốn là của hắn, bên này ba người hoàn toàn không đưa hắn vào mắt, hắn cũng không giận, toàn thân tâm tính toán bài của ba người, hảo cấp Ngụy Tĩnh trợ công! Ngụy Tĩnh thắng tiền thể xác và tinh thần liền sáng khoái, sau đó đối với mình cũng liền về mặt ôn hoà, sau đó, hắc hắc, nói không chừng còn có thể hôn nhẹ

”Cái kia tiểu thúc thúc, gia gia nói tốc độ có chút chậm, nói người nhanh lên.”

Ngụy Tĩnh khẽ nhíu mày, nhanh lên? Nhanh như thế nào? “Thiên Long bang đã ở trong tay a, bước tiếp theo còn không có chỉ thị, ta còn có thể làm cái gì?” Ngụy Tĩnh thực mờ mịt nhìn Vệ Tường. Đây là trả lời cường hân cỡ nào, Vệ Tường yên lặng đánh bài, hắn mau nội thương, trên thế giới thế nhưng còn có loại người không hề có tham vọng này! Yếu ớt liếc mắt Hàn Thiên Long ngốc hồ hồ một cái, thờ ơ, tiểu thúc thúc a tiểu thúc thúc, trách không được Hàn Thiên Long loại này cũng có thể đuổi tới người! Người trời sinh chính là mệnh thụ!

”Tiểu thúc thúc, này trong nhà ní người tiến Thiên Long bang không phải thăm nghĩ muốn một cái Thiên Long bang.” Vệ Tường ôn hòa cười, hơi gợi ý. Nào biết Ngụy Tĩnh tức giận liếc một cái, “Người cho ta ngốc a! Ta đương nhiên biết mục tiêu của Ngụy gia không ở đây! Cho nên ta mới nói chờ chỉ thị bước tiếp theo a!”

Ngụy Tường muốn nổi giận, lão bà nhà mình đã gợi ý như vậy, Ngụy Tĩnh này ngu xuẩn thế nhưng còn không biết! Còn già mồm át lễ phải, mấu chốt nhất chính là, hắn còn dám đối mặt lão bà của mình! “Này, người tính a! Gia tộc không đưa chỉ thị chính người liền không biết dùng đầu óc nghĩ a! Vào hắc bang, trừ bỏ cướp địa bàn còn muốn người làm cái gì a!”

Ba!

Trên bàn đột nhiên một trận giông vang! Hàn Thiên Long tên này trực tiếp đem bàn đánh ra một lỗ thủng. Mọi người ngốc lăng nhìn Hàn Thiên Long, Ngụy Tĩnh mặc danh kỳ diệu, tên này động?

Hàn Thiên Long cũng nổi giận! Ngụy Tường tiểu tử người cho dù là Ngụy gia gia chủ tương lai thì như thế nào! Tại hắc đạo còn chú ý cái bồi phận đi! Người một tiểu bồi cũng dám chửi tiểu thúc thúc! Thật không có giáo dưỡng! “Các người chê Tĩnh Tĩnh nhà ta ngốc, vậy người tự mình cướp đi! Tùy tiện các người tìm người giúp! Đừng đến phiền chúng ta!”

Ngụy Tĩnh kinh ngạc, tên này còn có lúc kiên cường như thế sao! Ân, không sai, không hổ là người chính mình coi trọng! Đắc ý hướng Ngụy Tường khiêu mi, “Nghe được không? Không hài lòng đi tìm người khác, chúng ta còn không vừa lòng.”

Vệ Tường giật giật khóe miệng, này tiểu thúc thúc thật đúng là chơi thật khá, nhanh như vậy liền ‘chúng ta’ ~~ người thật đúng là muốn gả qua đi? Tiểu thụ a tiểu thụ, xem ra tiềm thức đã là như vậy, không cứu được. “Tiểu thúc thúc, đây không phải là tuồng phù sa không lưu ngoại nhân sao? Hơn nữa, người trong nhà không cần phải lục đục với nhau, bang phái khác nào có hảo như Thiên Long bang. Lão thái gia cũng nói, Hàn thúc thúc đối tiểu thúc thúc trung tâm, đáng giá tin tưởng, nói sớm một chút đem sự tình xong xuôi, dễ làm chính sự của hai người các người. Lão thái gia còn nói, tiểu thúc thúc người đã trưởng thành, nếu là cuối năm chuyện này lo liệu không xong, liền trực tiếp về nhà đi, đại nãi nãi, bà nội (đại nãi nãi, bà nội là vợ cả của Ngụy lão thái gia, mà Nhị lão bà là mẫu thân của cha Ngụy Tường) cho ngài xem mặt thiết nhiều thiên kim tiểu thư.”

”Cái gì!” Ngụy Tĩnh trừng mắt, thiên toán vạn toán không tính đến mẹ mình a. Lão nhân là đồng ý Hàn Thiên Long, nhưng mẹ mình còn không có đồng ý đâu, nghe Vệ Tường nói lời này, xem ra là lão nhân cùng mẹ đặt thành cái hiệp nghị gì hiệp, không được, phải nhanh hơn! Cho tới nay Ngụy Tĩnh không hề có chí tiến thủ, rốt cục cũng có cảm giác khẩn trương, hận mình tại sao liền lãng phí nhiều thời gian như vậy!

Sau đó, Ngụy Tường hỏi Vệ Tường, gia gia khi nào thì nói qua lời này? Vệ Tường giả hoạt cười cười, cái này gọi là lời nói dối thiện ý. Huống hồ, đại nãi nãi, bà nội quả thật đã đang xem xét mỹ nữ

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nói năm ngoái năm bốn mạng vận khí xui đến không nói nổi, hôm nay khai niên vừa qua, vận may đã tới rồi, lần đầu chơi mạng sẽ không thua quá

41. Chương 41: Giác Ngộ .

Trải qua sự kiện mạng chược, Ngụy Tĩnh rốt cục nhận thức nghiêm túc về sự tình cùng thời gian cấp bách, tích cực trước nay chưa có bùng lên. Vệ Tường nhìn, âm thầm gật đầu, hẳn đã nói thôi, tiểu thúc thúc nhân tài này, làm sao có thể kẻ vô tích sự, chỉ cần hẳn muốn làm, đại bộ phận sự tình đều là có thể thành công, đương nhiên còn lại một phần nhỏ kia, không phải không thể thành công, chính là cần kỳ ngộ, này không ai có thể tương trợ.

Vệ Tường lần này đến N thị, ngoài mặt là mượn danh nghĩa đến biểu diễn hội, kỳ thật mục đích thật sự là phải giúp Ngụy gia thu nạp ‘Lãnh Viêm’ tại khu Hoa Đông sở hữu thế lực ngầm, nói thu nạp cũng không quá chuẩn xác, Lãnh Huy cố ý đem địa bàn cho bọn hắn, nhưng cũng không thể quá rõ ràng, ánh mắt nhìn chằm chằm miếng ngon này nhiều lắm, cho nên có thể làm chỉ có thể là thế lực ngầm, bên ngoài còn chỉ có thể tại trong tay Lãnh Huy. Nhưng bên trong ‘Lãnh Viêm’, biết này ẩn dấu lực lượng còn không ít, cho nên, muốn đoạt lấy, chỉ cùng nội bộ ‘Lãnh Viêm’ đấu tranh sẽ thập phần thâm thiết. Vệ Tường không thể không tham dự, biểu ca tuy rằng đáp ứng cùng Ngụy gia hợp tác, chính là năng lực của đối tượng hợp tác này biểu ca đã khảo nghiệm, nếu là không có lực lượng này, cho dù có chính mình ra mặt, biểu ca cũng sẽ không đem lực lượng này đưa cho người cần bản không thể khống chế.

”Tốt lắm, không cần suy nghĩ.” Ngụy Tường ôm lấy Vệ Tường tựa vào bồn tắm lớn, hảo hảo uyên ương dục, nhưng ái nhân cứ tâm tư nặng nề, khiến hắn hưng trí quấy nhiễu cũng bị mất! Oán niệm! ”Tường, người buồn rầu cũng vô dụng, chúng ta chỉ có thể tận lực hỗ trợ, hơn nữa, biểu ca người không phải còn nói không cho phép người tham dự sao! Người sẽ không sợ biểu ca người biết?” Kỳ thật Ngụy Tường vốn ngay cả hỗ trợ cũng không muốn, Ngụy gia có thể thiếu ưu đãi hẳn cần bản không thêm để ý, chẳng qua là nhìn ái nhân cả ngày lo âu, đương nhiên lo âu khẳng định không phải Ngụy Tĩnh, mà là biểu ca hắn. Ngụy Tường cả ngày nhìn thật sự khó chịu, mới đáp ứng cùng đi N thị, nhưng hỗ trợ, hai người cũng chỉ dám âm thầm ra chút chủ ý, cũng tuyệt không dám lộ diện, biểu ca của Vệ Tường tính tình chính là khó có thể nắm bắt!

”Biểu ca hiện tại vội chết đi, chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, hẳn khẳng định không phát hiện được.” Điểm ấy Vệ Tường vẫn là có thể khẳng định, bằng không hẳn có một trăm lá gan cũng không dám làm trái lời Lãnh Huy. Hắn cũng không muốn Ngụy Tường đánh mất mạng nhỏ. ”Tường, ta sửa lại những tư liệu kia cho tiểu thúc thúc đi.”

”Cho!”

”Hắn có nói cái gì không?”

”Ta cho hắn đi! Ai biết hắn có cái cảm tưởng gì! Tường, ta có thể hay không đừng nói chuyện này a!” Ngụy Tường không kiên nhẫn, hai móng vuốt xấu xa đi lên... .

Ngụy Tĩnh mặc áo ngủ thuần trắng, ngồi trên ghế sa lon, trước mặt một ly rượu đỏ 86 năm, hẳn lại ý tứ nhắm nháp một chút cũng không có, Hàn Thiên Long vội đến vò đầu bứt tai, rượu này chính là hắn dùng nhiều tiền mua về, nhưng Tĩnh Tĩnh nhà hắn nhìn cũng không liếc mắt một cái, chẳng lẽ tấm vé kia chỉ so với rượu Tĩnh Tĩnh yêu nhất còn muốn mê người phải không?

”Ngụy Bạch Kỳ.” Thật lâu sau, Ngụy Tĩnh chậm rãi gọi ra một cái tên. ‘Lãnh Viêm’ có thể trở thành vương quốc ngầm của Z quốc kỳ thực quả nhiên cường hãn, chỉ một khối Hoa Đông này, đã là nhân tài đông đúc, mà thủ đoạn ẩn dấu thực lực thập phần cao minh. Cho dù Ngụy gia cũng chỉ phát hiện thực lực Lãnh Huy ở ngoài sáng, trong tối chỉ đoán được ba thành, đến khi thấy được phần tư liệu này, Ngụy Tĩnh mới biết được, Ngụy gia đối Lãnh Huy hiểu biết kém rất xa, để hoàng Hắc Ám Giới a. Ngụy Tĩnh cảm thán, Lãnh Huy người này không hổ là bá chủ, sát phạt quyết đoán, mưu lược hơn người, can đảm lại không ai bằng, cũng có một đám thủ hạ trung thành và tận tâm. Hắn tỉ mỉ nhìn phần tư liệu Vệ Tường đưa hắn, bên trong có toàn bộ thế lực “Lãnh Viêm” ở khu Hoa Đông cùng danh sách thành viên trọng yếu, cẩn thận

cần nhắc một chút, tự hỏi thật lâu sau, Ngụy Tĩnh mới tìm ra một nơi có thể thử đột phá. Ngụy Bạch Kỳ, nguyên là đứng đầu một bang, sau lại chủ động gia nhập vào ‘Lãnh Viêm’, người giống như hần gia nhập ‘Lãnh Viêm’ rất nhiều, nhưng Ngụy Tĩnh cố tình lựa chọn hần, nguyên nhân, con trai độc nhất của hần yêu Lãnh Huy, hiện tại cũng là tại ‘Tiêu dao châu’ (châu ở đây là đảo) tiếp khách. Lãnh Huy đối với ngoại cù không thêm để ý, giống như dùng xong rồi sẽ phái hần ra trang viên, chỉ có chọc giận Lãnh Huy, mới có thể bị ném tới ‘Tiêu dao châu’. ‘Tiêu dao châu’ là sản nghiệp trực thuộc của Lãnh Huy, bên trong toàn bộ tiểu thư thiếu gia đều cũng có đến đây, có khi là làm Lãnh Huy tức giận, có khi là bại tướng dưới tay Lãnh Huy, bọn họ bị giam ở trong này, nhận trừng phạt tàn nhẫn nhất của Lãnh Huy.

Suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng Ngụy Tĩnh hiện tại tò mò nhất là thân phận của Vệ Tướng, vì cái gì hần lại biết nhiều như vậy, cái này Ngụy gia cũng không rõ ràng gì. Hần thậm chí có chút ác độc hoài nghi Vệ Tướng có phải hay không từng là sủng vật của Lãnh Huy, sau lại bị Lãnh Huy vô tình vứt bỏ, do yêu sinh hận, bây giờ là trả thù Lãnh Huy đến đây? Kỳ thật Ngụy Tướng tiểu tử kia dùng hàng người ta đã dùng?! Ngắm lại lại lắc đầu phủ quyết, một sủng vật sẽ không biết nhiều như vậy, nhưng cứ như vậy, hần đối thân phận Vệ Tướng cũng là càng thêm tò mò .

Suy đi nghĩ lại, Ngụy Tĩnh đại khái quyết định phương hướng, lúc này mới buông tư liệu. Xoay cổ, bảo trì tư thế ngồi rất lâu, bả vai cũng có chút mỏi, liền quay cánh tay, nào biết trên vai đột nhiên có một đôi bàn tay to, lực đạo đều đều mát xa. Ngụy Tĩnh thoải mái rên rỉ một tiếng, quay đầu, vừa lúc nhìn thấy Hàn Thiên Long lấy lòng cười, khoe miệng không khỏi nhếch lên, ”Vẫn đứng ở này? Không phải không có nói sao?” Ngụy Tĩnh nhìn đồng hồ, đều nhanh mười giờ, không nghĩ tới chính mình lại ngồi hai mấy giờ, trách không được thân thể mỏi nhừ!

Hàn Thiên Long lập tức lắc đầu, ”Không phải không có nói. Tĩnh Tĩnh người xem xong rồi?”

”Ân.” Ngụy Tĩnh hơi híp mắt, hưởng thụ Hàn Thiên Long mát xa, khoan hãy nói, tên này thủ pháp không tệ, thật là thoải mái

”Tĩnh Tĩnh, đây là rượu hôm nay ta sai người mua, người nếm thử.” Hàn Thiên Long tay không ngừng, chỉ vui vẻ tại bên tai Ngụy Tĩnh nói. Ngụy Tĩnh ngấm rượu đỏ trên bàn, một tay cầm lấy ly có chân dài, đặt ở mũi hơi hơi lay động, ”86 năm, người tốn không ít tiền đi.”

”Tĩnh Tĩnh, người thật lợi hại, còn không có nếm đã biết.” Tiền không là vấn đề, nhìn Ngụy Tĩnh bộ dạng vừa lòng, Hàn Thiên Long cảm thấy được cho dù rượu này quý gấp mười lần đều là đáng giá. Mặc kệ chai rượu này được một tiểu tử ba năm phần đầu.

”Về sau không cần tiêu loạn tiền .” Ngụy Tĩnh khẽ nhấp một hơi, cười nói, ”Tiền lên giá tại đao khẩu, về sau chỗ chúng ta muốn dùng tiền còn có rất nhiều.”

”Ai!” Hàn Thiên Long cao hứng đáp ứng, Ngụy Tĩnh này một câu ‘chúng ta’ nhưng làm cho Hàn Thiên Long hưng phấn muốn bay lên. Ngụy Tĩnh cũng là không chú ý cái này, vừa rồi hai giờ kia, hần suy nghĩ rất nhiều, chẳng những nghĩ như thế nào nuốt trọn ‘Lãnh Viêm’ khối Hoa Đông này, còn nghĩ hần cùng Hàn Thiên Long về sau. Loạn thế chi tranh, nếu là có Ngụy gia hỗ trợ, như vậy Thiên Long bang phần thắng không thể nghi ngờ là rất lớn, nhưng Ngụy Tĩnh hiện tại đột nhiên không muốn hoàn toàn dựa vào gia tộc. Hần muốn cho toàn bộ Ngụy gia mở mắt nhìn Hàn Thiên Long, chính là phụ mẫu của mình, hần biết này rất khó, nhưng không cố gắng làm sao biết không được. Tuy rằng hần làm không được hoàn toàn cũng không cho phép dựa vào Ngụy gia, nhưng hiện tại mục tiêu là có thể dựa vào chính mình liền dựa vào chính mình, chỉ có đến khi thật sự cùng đường mới có thể hướng Ngụy gia xin giúp đỡ. Ngắm lại Ngụy Tướng tiểu tử kia, bị trục xuất khỏi gia môn, tại M quốc bị người khi dễ, lúc đó chẳng phải chính mình xông lên, hần chẳng lẽ còn sẽ so với một tiểu bối kém hơn sao!?

42. Chương 42: Thành Tích Của Nỗ Lực .

Lúc Ngụy Tĩnh bắt đầu nghiêm túc, liền phát hiện thời gian qua đặc biệt nhanh, nháy mắt, hai tiểu tử ra ngoài du lịch thể nhưng đã trở lại. Bọn họ đã trở lại, có nghĩa nghỉ hè học bổ túc cũng muốn bắt đầu rồi, nhưng Ngụy Tĩnh còn có một đồng lớn chuyện tình không xử lý tốt. Cùng người tranh địa bàn như thế Ngụy Tĩnh lần đầu tiên làm, hơn nữa đối thủ không ít, hơn nữa hần kiểm chế không hướng gia tộc mượn

lực, tiến triển liền có chút gian nan, nhưng Ngụy Tĩnh có cảm giác càng làm càng gan dạ, ngay cả Hàn Thiên Long đều có hòa hùng năm đó giành quyền lực, cả ngày xoa tay, Ngụy Tĩnh chỉ đầu, hấn đánh đấy. Phu tướng phu tùy, lại vẫn thực cho bọn hấn lấy được một chút thành quả.

Hàn Hữu Dạ thật sự có chút kinh ngạc, bọn họ ra ngoài bất quá nửa tháng, địa bàn Thiên Long bang thế lại mở rộng gấp đôi! Chỉ dựa vào cha mình tuyệt đối không có khả năng, lại nhìn trở về mấy ngày nay vài đại ca trong bang vẻ mặt nghiêm túc tới tới đi đi, mỗi người đối Ngụy Tĩnh tất cung tất kính, không còn như trước nhìn mặt mũi của Hàn Thiên Long cùng Ngụy gia, mà là phát ra từ nội tâm bản thân đối Ngụy Tĩnh. Hàn Hữu Dạ trong lòng đối Ngụy Tĩnh càng ngày càng bội phục, quả nhiên Ngụy Tĩnh cùng cha là duyên trời tác hợp, một khi đem trí tuệ cùng vũ lực dung hợp hoàn mỹ, năng lượng phát huy cũng không phải là đơn giản 1+1, mà là gia tăng rất nhiều lần.

Nhưng mà, trở về mấy ngày nay Hàn Hữu Dạ lại không có nhìn thấy đôi tình lữ thần tượng kia, vừa hỏi mới biết được, hai người đã dọn ra ngoài, nghe nói là đón một thần tượng điện ảnh, bất quá, địa điểm quay chụp vẫn là tại N thị. Hàn Hữu Dạ kỳ quái vì cái gì không tiếp tục ngụ ở nhà bọn họ, nhưng cũng không hỏi nhiều, không ở nhà bọn họ mới tốt, hấn bớt lo lắng bị nữ sinh trong lớp phát hiện, sau đó ngày ngày bị quấy rầy, tuy rằng, hiện tại quấy rầy cũng không ít.

"Ba, năm ba ta muốn trọ ở trường." Trên bàn cơm, Hàn Hữu Dạ đột nhiên nói. Ngụy Tĩnh hơi hơi thiêu mi, vì ứng phó bài vở và bài tập nặng nề, học sinh năm ba trọ ở trường không kỳ quái, chính là Hàn Hữu Dạ lời này liền kỳ quái, cùng Phàm Mộ Phi đi chơi vài ngày, cảnh xuân đầy mắt trở lại, Phàm Mộ Phi lại là một bộ gương mặt ôn nhu, xem ra tiến triển không tệ, chính là không biết tiến triển đến một bước kia? Chính là, đã có tiến triển, cho dù nghĩ nhiều cùng một chỗ, cũng không phải là trọ ở trường a, hai người phải là tìm phòng thuê chung mới đúng chứ.

Hàn Thiên Long có chút không muốn, một tháng mới có thể về nhà một lần, nhưng cũng biết năm ba rất trọng yếu, chậm trễ không được, cuối cùng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Buổi chiều Phàm Mộ Phi liền đi trở về, vợ chồng son lưu luyến chia tay, Phàm Mộ Phi đều đi thật xa, Hàn Hữu Dạ còn kéo dài cổ đi. Ngụy Tĩnh thấy thế, một trận cười khê, Hàn Hữu Dạ hơi hơi mặt đỏ, vội ho một tiếng, "Mộ Phi trở về cùng mẹ mẹ hấn nói chuyện trụ túc, ban đạo, chúng ta hiện tại xin trụ túc có phải hay không quá muộn?" Phải biết rằng, ký túc xá năm ba chính là thực hút hàng, hơn nữa bọn họ lần này nhân số rất nhiều, Hàn Hữu Dạ lo lắng sắp xếp không được.

Ngụy Tĩnh nghiêng người dựa vào vách tường, tựa tiểu phi tiểu, "Yên tâm, có ta ở đây, thật sự không được, ta đem ký túc xá của ta cho các người, vẫn là hai người một gian nga!" Trường học an bài cho giáo viên ký túc xá, bất quá, Ngụy Tĩnh cũng không ở thôi.

Như vậy trêu chọc rõ ràng, cái này Hàn Hữu Dạ thực giả bộ không nổi nữa, vừa thẹn vừa vội, trên mặt một mảnh khô nóng, Ngụy Tĩnh thấy thế cười càng thêm thoải mái, nháy mắt, tò mò hỏi: "Hai người các người đến loại trình độ nào rồi?"

"Không, không tới loại trình độ đó!" Hàn Hữu Dạ nóng nảy, giậm chân một cái tựa như lui. Ngụy Tĩnh tay mắt lạnh lẽo kéo lại, không nghe theo không buông tha hỏi, "Cái loại đó? Là loại nào? Nga —— các người còn không có lên giường?"

"Ban đạo!"

"Ai! Thẹn thùng cái gì!" Ngụy Tĩnh vui vẻ, "Người coi người là Phàm Mộ Phi sao, xuất môn một chuyến da mặt như thế nào biến mỏng? Ta mới nói vài câu như vậy, người liền nóng nảy."

"Ta, ta cùng Mộ Phi cái gì cũng không có!" Hàn Hữu Dạ mím môi giận trừng, Ngụy Tĩnh vẫn là kia một bộ cười tà."Ban đạo, ta cùng Mộ Phi thương lượng cùng thi vào chung một đại học."

"Nga." Ngụy Tĩnh liếc mắt một cái, "Sau đó đâu?"

"Sau đó... Sau đó..." Hàn Hữu Dạ lại đỏ mặt, vừa thẹn vừa mừng nhỏ giọng nặc nặc nói: "Hấn nói đến lúc đậu đại học chúng ta trọ ở ngoài trường."

Ngụy Tĩnh ái muội nở nụ cười, "Nga —— ở chung a."

Đối với hai tiểu tử này quyết định kia Ngụy Tĩnh vẫn là cảm thấy được thực chính xác, bọn họ dù sao thiên tư giống nhau, không giống Ngụy Tường yêu nghiệt như vậy, bằng cấp đối với Hàn Hữu Dạ nói đến tựa hồ không có gì trọng yếu, nhưng đối với Phàm Mộ Phi mà nói, rất trọng yếu. Sau này không cố gắng, cả đời này cũng liền phế đi một nửa. Còn biết sự tình nặng nhẹ, nói Phàm Mộ Phi đứa nhỏ này là một người kiên định ổn trọng, tâm tính cũng không tệ, thái độ làm người khoan dung, xứng với Hàn Hữu Dạ có chút yêu đùa giỡn tính tình trẻ con còn có chút khôn vặt, thật đúng là một đôi.

Hai ngày sau, Hàn Hữu Dạ vui rạo rức đem đem chặn các thứ này nọ để lên xe, Phàm Mộ Phi trong nhà cơ hồ thị không hề nghĩ ngợi sẽ đồng ý. Hai tử biết tiến tới, cha mẹ nào có đạo lý ngăn cản? Hận không thể ở cạnh trường học thuê một phòng ở, hầu hạ một năm. Tối trường học còn có Ngụy Tĩnh, Hàn Thiên Long tự nhiên ba ba mà cướp vị trí lái xe. Bên trong ngồi một người là con trai bảo bối của mình, một người là bảo bối ái nhân, thật giống một nhà

~~Nghỉ hè học bổ túc nói là học bổ túc, kỳ thật là dạy trước chương trình học năm ba, đây là toàn bộ tác phong nhất quán của cao trung. Nửa tháng không gặp tụ tập ở một phòng, ngồi trong phòng học nói không hết lời, hiện tại cũng không quản đánh cược cuối kỳ khi đó, trước liên hệ liên hệ cảm tình, nam sinh nữ sinh đều là một bộ hoà thuận vui vẻ. Nhưng đợi khi Ngụy Tĩnh tiến vào, không khí đột nhiên đông lạnh lại, một đám tiểu tử cô nương choai choai mắt không nháy nhìn Ngụy Tĩnh. Hàn Hữu Dạ cùng Phàm Mộ Phi tự cho là đã biết thành tích, đều là một bộ ảm đạm, thanh bạch sắp khó giữ được a!

Mắt thấy học sinh phía dưới khẩn trương hề hề, Ngụy Tĩnh mỉm cười, tiêu sái dạo qua một vòng quyền trục trong tay. Sau đó đứng ở một đầu bảng đen, tay phải hơi hơi vung, quyền trục thật lớn bá một tiếng triển khai hướng một đầu khác bảng đen bay đi, Ngụy Tĩnh hai bên mang theo bốn cục nam châm, tiêu sái ném một cái, quyền trục thật lớn liền chỉnh tề dán tại bảng đen. Phía dưới tất cả học sinh ầm ầm trầm trồ khen ngợi, rất suất, mẹ nó cùng phim võ hiệp giống như đắc! Tiểu lý phi đao cũng không suất như vậy a!

"Thành tích của các người đều ở trên."

Tình huống nhất thời yên tĩnh không tiếng động, mọi người đều trừng mắt nhìn bảng đen, tìm kiếm tên của mình... .

"Gia!!! Thắng! Con mẹ nó, chúng ta thắng!!" Các nam sinh vỗ bàn, mỗi người hưng phấn cùng tình tình giống như đắc. Hàn Hữu Dạ cùng Phàm Mộ Phi cả kinh trợn mắt há hốc mồm, Ngụy Tĩnh không phải nói nam sinh thua sao? Lại vừa thấy Ngụy Tĩnh kia cười xấu xa! Hàn Hữu Dạ thờ ơ, mẹ nó lại bị đùa giỡn!

Các nữ sinh tức giận bĩu môi, thế nhưng chỉ một phần! Thật không cam lòng! Nhưng không cam lòng vẫn là thừa nhận, nam sinh thắng, hơn nữa thắng đẹp, đến học kỳ này bọn họ trình độ cố gắng khiến nữ sinh chán động, kết quả này kỳ thật cũng không phải khó có thể nhận như vậy, ai!

"Lão sư, chúng ta lần này xếp thứ mấy?" Phàm Mộ Phi đột nhiên hỏi, bị Phàm Mộ Phi hỏi như vậy, các đồng học khác mới nhìn điểm lần nữa, lúc ấy chỉ lo xem tổng thể kết quả, lần này lại vừa thấy điểm chính mình, nhất thời nhảy dựng, thấp nhất là 601! Đây khái niệm gì, nếu trước kia, 601 tại lớp bọn họ có thể sắp xếp trước mười! Lần này thấp nhất lại còn có 601, nhất thời một đám đều hưng phấn, tìm thành tích này phổ thông ban thứ nhất tuyệt đối không thành vấn đề. Nhưng là bọn hắn vẫn là không dám hy vọng xa vời có thể so sánh với trọng điểm ban, chính là thành tích ở chỗ này, luôn nhìn không được muốn hỏi một chút, xem còn kém bao nhiêu.

Ngụy Tĩnh mỉm cười, "Thứ tư."

"Thứ tư?!" Toàn bộ la hoảng lên, "Không có khả năng, chúng ta điểm cao như vậy, làm sao có thể tại phổ thông ban chỉ sắp xếp thứ tư?!"

"Ta có nói phổ thông ban sao?" Ngụy Tĩnh hơi hơi cthieu mi, tà liếc một đám học sinh, cười ý vị thâm trường.

"Chẳng. . . . Chẳng lẽ. . . . Là thứ tư toàn năm hai?" Rốt cục không dám tin hỏi lên.

Ngụy Tĩnh mỉm cười gật đầu.

... . Thật lâu sau, năm hai lớp mười phát ra một trận hét điên cuồng, lần này không riêng nam sinh, ngay cả nữ sinh đều là vỗ bàn hét chói tai. Thứ tư cả năm hai, nói cách khác bọn họ chen rớt hai cái thực nghiệm

ban! Nói cách khác, thành tích bọn họ hiện tại hoàn toàn có thể tiến đại học trọng điểm quốc gia! Chúng ta không thể so thực nghiệm ban kém! Chúng ta không thể so bất luận kẻ nào kém!

Ngụy Tĩnh mỉm cười nhìn một đám học sinh cao hứng điên rồi, hành động đánh cuộc ban đầu kia hiện tại đã bị bọn họ ném đến lên chín tầng mây. Học sinh, quan tâm nhất vĩnh viễn chỉ có thành tích. Lần này kết quả quả thật có chút ngoài Ngụy Tĩnh dự kiến, mặc kệ Ngụy Tĩnh không dự đoán được, toàn bộ trường học cũng ngờ tới, thành tích sau khi có, toàn bộ năm hai lão sư trợn mắt há hốc mồm, một lớp hạng mười thế nhưng trong vòng một tháng tiến bộ đến trình độ như thế, cho dù là phổ thông ban thứ nhất bọn họ cũng sẽ không nhiều kinh ngạc, nhưng là chen rúng hai cái thực nghiệm ban, tiến độ này khủng bố, thật sự làm cho người ta khó có thể chấp nhận. Nhất là mấy ban đạo thực nghiệm ban kia, ánh mắt nhìn Ngụy Tĩnh đều mang theo một cỗ kiêng kỵ. Nguyên bản long hổ chỉ tranh chỉ tại trọng điểm ban tiến hành, lần này cố tình bị lớp mười này đầu hắc mã giết tiến vào. Ngụy Tĩnh phương thức dạy học tại trường này có thể nói là đặc biệt lập độc hành, loại cách thức thả lỏng này cơ hồ tất cả mọi người không xem hảo, nhưng không nghĩ tới a không nghĩ tới, kết quả có lực như thế!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mấy ngày nay JJ có điểm trừ, hôm trước ta còn thiếu chút nữa lại càng không giống! Nói là của ta vẫn đã bị san hoặc là ta không phải tác giả của quyển sách, ta , nguyên nhân gì không tốt, cứ một mực cái này!

43. Chương 43: Ngoại Truyện: Tiết Nguyên Tiêu. .

Tiết Nguyên tiêu, là ngày đoàn viên, hàng năm lúc này Ngụy gia con cháu tụ tập dưới một mái nhà. Năm nay lại, vừa nhiều hơn một thành viên, đứa con nhỏ nhất của Ngụy lão gia tử mang về một người nam nhân! Nam nhân này nhìn bốn bốn kì thực vẫn là bốn bốn nhiều người sớm có nghe qua, nguyên vốn tưởng rằng chính là quân cờ để Ngụy gia xâm lấn hắc đạo, đầu nghĩ đến người chơi cờ thế nhưng đối quân cờ có cảm tình, còn cất trong túi mang về! Tiết nguyên tiêu ngày đó, người trong phòng nhìn nam nhân kia cộc lốc ngây ngô cười không ngừng trợn mắt há hốc mồm thối khỏi.

Ngụy Tĩnh cũng hiểu được có chút mất mặt, đương nhiên không là bởi vì Hàn Thiên Long bốn, mà là bởi vì tên này loạn hút thuốc! Con mẹ nó người bây giờ là nam nhân của ta, người hút liền đại diện ta đây hút, khói của ta cũng không phải là tùy tiện người nào đều có thể phát? Cũng không nhìn xem này mặt tên này xứng hay không xứng! Hơn nữa, tiết nguyên tiêu gia yến thập phần chính quy, cũng không phải là xã giao bình thường, Ngụy lão gia tử cũng không hút thuốc, cho nên loại lễ tiết hút thuốc này kỳ thật tại gia yến Ngụy gia thập phần hiếm thấy, cơ hồ không có, nhưng Hàn Thiên Long này gần đây, không nói hai lời, lập tức đánh vỡ quy tắc mà tất cả mọi người cam chịu đích. Nhưng là tên này phát khói, người đón đi lão gia tử kia tương đương mặt không chút thay đổi làm cho người ta không yên, nhưng không tiếp đi, Ngụy Tĩnh hiện tại đã là một trong những người cầm quyền thực tế của Ngụy gia, vẫn là nắm giữ hắc đạo, này đặc tội cũng không hảo, bọn họ rất cuộc làm cái nghiệt gì, mới đầu năm lại gặp được loại sự tình này?!

"Thiên Long, lại đây." Ngụy Tĩnh nhìn Hàn Thiên Long ngốc hồ hồ, trong lòng hơi hơi thở dài, trên mặt cũng là một mảnh ôn hòa, nhẹ nhàng cười, đem Hàn Thiên Long kêu trở về. Mắt thấy tên khờ kia rút cục về bên người Ngụy Tĩnh, mọi người thở dài một hơi. Rút cục không cần chịu loại tra tấn tiến thoái lưỡng nan này!

Nghe thanh âm của Ngụy Tĩnh, Hàn Thiên Long có chút nóng nảy, hẳn đây là đang làm quan hệ tốt đi! Xem những người này đều là một bộ xa cách, chẳng lẽ là ngại khói không tốt? Hay là quà gặp mặt dưới tay đưa đi không thích? Lần sau đi nếu không mang xì gà? Hàn Thiên Long nào biết đâu rằng người ta trong lòng khó xử, liên tiếp nghĩ mình là thất lễ người Ngụy gia, trong lòng cũng không yên, trở lại bên người Ngụy Tĩnh, một bộ muốn hỏi lại không dám hỏi.

"Ăn cơm trước đi, đừng có chạy lung tung." Nhắc nhở một câu, Ngụy Tĩnh ngẩng lại, có điểm lo lắng, lại hạ giọng, tại bên tai Hàn Thiên Long nói: "Nhà của chúng ta không có bao nhiêu người hút thuốc, lần sau muốn đưa liền đưa rượu. Còn có, một khi ngồi trên bàn ăn, không được chạy loạn, người hiện tại coi như là Ngụy gia đời thứ hai, để cho tiểu bối phía dưới đến mời rượu, đừng làm cho bọn họ tìm không thấy người." Ngụy Tĩnh tận lực tìm lý do, hẳn không nghĩ nói Ngụy gia quy củ và vân vân, chính là không muốn làm cho Hàn Thiên Long cảm thấy ủy khuất chân, nam nhân nên nghĩ đến liền làm, đỉnh thiên lập địa. Hơn

nữa cha cũng ghét nhất người sợ đông sợ tây, tên này mặc dù có điểm ngoài dự đoán của mọi người, nhưng cha tựa hồ còn chút thích tên hàng này trắng ra. Chính là lần sau thật không có thể thối khối, cha không mừng người trong nhà hút thuốc.

Nghe Ngụy Tĩnh vừa nói như thế, Hàn Thiên Long lập tức liền ngoan, trong lòng còn có chút vui mừng, để cho còn có người đến cùng hắn mời rượu, là người Ngụy gia cùng hắn mời rượu a, trước kia muốn cũng không dám muốn!

Sau khi Ngụy lão gia tử động đũa, nguyên tiêu gia yến chính thức bắt đầu. Sau đó người Ngụy gia thích nhất so rượu lại bắt đầu rồi! Đầu tiên là cấp Ngụy lão gia tử tiến rượu, lão gia tử càng già càng dẻo dai, toàn bộ gia tộc mỗi người tràn đầy một ly rượu từng bước từng bước qua, lão gia tử vẫn đang tinh thần chấn hưng, thần trí thanh minh, chính là mặt hơi hơi đỏ. Một nhóm lão nhân ngồi cùng bàn ngang hàng với lão gia tử âm thầm cảnh giác, lão già này tử lượng lại thấy tốt quá! Năm nay chỉ sợ lại bại bởi hắn.

Cấp trưởng bối mời rượu, chính là lập thành lệ thường, chân chính cụng rượu là ở cùng bối phận. Cho nên chờ lễ tiết mời rượu qua đi, từng người theo bối phận rốt cục bắt đầu làm ồn đứng lên. Ngụy Tĩnh bàn này cùng bàn bên cạnh đều là đời thứ hai, tuy rằng phần lớn đều đã tới trung niên, nhưng là liễu mạng hỏa hoa văng khắp nơi. Đến tận đây, Hàn Thiên Long rốt cục biết đến tử lượng chân chính của người Ngụy gia. Bọn họ không cần chén, đều là mang theo bình rượu hoặc là ôm bình trực tiếp uống! Lão bà của mình cũng giống vậy, Hàn Thiên Long rốt cục biết được một mặt khác, hào phóng, của lão bà đại nhân tao nhã cao quý.

Sau năm sáu mấy giờ náo loạn, gia yến rốt cục đến kết thúc, cũng là . Hàn Thiên Long kính ngưỡng đích nhìn Tam ca của Ngụy Tĩnh, người học Ngụy trong hai bàn duy nhất còn có thể đứng, chính là cũng đã lắc lắc lắc, ánh mắt mê ly, bên cạnh một người mỹ mạo thực phụ (thực: thạo, phụ: nữ hay vợ) khẩn trương giúp đỡ, nào biết bị thô lỗ đẩy ra. Chỉ thấy người nọ ha ha cười chỉ vào một bàn ‘tê liệt’, mang theo bình rượu lại uống một hơi, hét lớn một tiếng, “Lão tử thắng!”

Nhưng người cũng mau ngã... Hàn Thiên Long đỡ lão bà nhà mình say như lọt vào trong sương mù, oán thán. Quả nhiên ngay sau đó, tên kia đông một tiếng nằm úp sấp trên bàn ...

Ngụy Tĩnh say không rõ, Hàn Thiên Long đỡ, hai người trở về viện tử của Ngụy Tĩnh. Hàn Thiên Long đầu tiên là uy một bát canh tỉnh rượu, sau đó lại cầm khăn ướt ôn nhu lau mặt cho Ngụy Tĩnh.

Ngụy Tĩnh mơ mơ màng màng cảm thấy được lành lạnh thực thoải mái, hơi hơi mở to mắt, ánh mắt mê vông, đối diện với gương mặt to kia bình tĩnh nhìn sau một lúc lâu, mới ha hả cười ra. Hàn Thiên Long thấy thế, cũng cười, lão bà nhà hắn thật đáng yêu

chỉ thấy Ngụy Tĩnh đột nhiên vươn móng vuốt xinh đẹp cầm lấy khuôn mặt Hàn Thiên Long, cau mày lay động, Hàn Thiên Long vẻ mặt mặt danh kỳ diệu, Tĩnh Tĩnh hành vi sau khi say rượu thật quái dị, chuyển hẳn đầu?

”Ha hả, mặt chược thật lớn... Phát tài. . . .” Ngụy Tĩnh ngây thơ cười ngây ngô vài tiếng, sau đó ba một tiếng cho Hàn Thiên Long một bạt tai...

Hàn Thiên Long choáng váng, mặt của hắn liền khó coi như vậy? Giống mặt chược? Vẫn là phát tài!? Sau đó vẫn là hé ra phế bài...

”Hong trung... Hong trung... .” Ngụy Tĩnh con người mê mang suy nghĩ, hai móng vuốt không ngừng sờ soạng, miệng còn nói thán, “Ta muốn hong trung... Không cần phát tài... .”

Hàn Thiên Long yên lặng nhìn tại khó chính mình, bàn tay nhỏ bé không ngừng sờ soạng, trong lòng lại thương tâm vừa tức phẫn! Tĩnh Tĩnh người không thể không lương tâm như vậy a, ta lớn lên giống phát tài, nhưng là người cũng không thể không cần a! Được rồi, tuy rằng người ghét bỏ ta, nhưng ai kêu người là lão bà của ta đi, người muốn hong trung, ta liền cho người hong trung đi...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thân môn tiết Nguyên tiêu khoái hoạt

Được rồi, hữu thân muốn nói muốn xem thịt thịt, nhưng là... Các người biết đến, tuy rằng tạm thời không thể viết trắng ra như vậy, nhưng ta cảm thấy được hàm súc cũng thực khiêu khích không phải? Thân môn phát huy sức tưởng tượng vô hạn đi!

44. Chương 44: Thọc Gậy Bánh Xe . .

Hàn Hữu Dạ chính thức dừng chân đã nhiều ngày, trong nhà đã không có tiểu hài tử, trong bang có Ngụy Tĩnh quản, hiện giờ cũng coi như có nửa vợ của Hàn Thiên Long, đã không còn đại sự cần hấn quản, cuộc sống phong phú về đêm cũng tạm dừng, Hàn lão đại trước nay chưa có nhân đến dẫn đầu, cả ngày nhìn chăm chăm nhà mình chọc người trù mển, ái nhân ngon miệng mà không ăn được, tâm tư trước nay chưa có lung lay đứng lên.

Sau đó, Hàn lão đại nhân vô việc lệnh tiểu đệ đem tiểu thư mát xa trong thành nổi danh nhất thỉnh lại đây. Đương nhiên, Hàn Thiên Long động cơ tuyệt đối sẽ không thuần khiết, bất quá, vị này thân phận tiểu thư mát xa cũng quá là không cần rất quan tâm trình tiết chính mình. Vì mỗi ngày có thể đụng đến thân thể mê người của Tỉnh Tỉnh nhà mình, Hàn Thiên Long chuẩn bị học tập mát xa.

Ngụy Tĩnh phần lớn thời gian vẫn là ở trường học, làm việc phải đến nơi đến chốn, hướng hồ, Hàn Hữu Dạ bây giờ còn đang học, cho nên Ngụy Tĩnh tính toán chờ sau khi Hàn Hữu Dạ tốt nghiệp, hấn liền từ chức, đem toàn bộ tinh lực đặt ở Thiên Long bang. Chính là bây giờ còn chưa được, gần đây hấn thân phận tại Thiên Long bang kỳ thật là có chút xấu hổ, lấy thân phận tình nhân của Hàn Thiên Long nhúng tay vào chuyện Thiên Long bang, cho dù là vì Thiên Long bang hảo, trong đó bởi vì ích lợi cùng quyền lợi, người xem không vừa mắt vẫn là rất nhiều, chẳng qua xem tại mặt mũi Hàn Thiên Long, không có phát tác thôi. Cho nên trước khi Ngụy Tĩnh không có hoàn toàn tiến vào Thiên Long bang, đại bộ phận sự tình đều là trực tiếp giao cho A Tử đi làm, mặt khác lại âm thầm bồi dưỡng hai tiểu đệ, giám thị mỗi tiếng nói cử động của A Tử. Tuy rằng phương pháp này có điểm không hợp đạo nghĩa, Ngụy Tĩnh ngay từ đầu là không đồng ý, chính là Vệ Tường nói với hấn lợi hại quan hệ lúc sau, vẫn là đồng ý. Hấn không phải tiểu quỷ không rành thế sự, sinh trưởng tại Ngụy gia gia tộc như vậy, bởi vì người đối gia sản cũng không có dã tâm, cho nên chuyện lục đục với nhau cũng không có làm bao nhiêu, nhưng đều không phải là tuyệt đối không có làm, Vệ Tường chỉ rõ một chút như vậy, hấn vốn thông minh, trong lòng một mảnh thông thấu, cắn chặt răng, nếu vào hắc đạo, cũng không cần trang quân tử! Phòng long người không thể không!

"Tỉnh Tỉnh, đã về rồi." Hàn Thiên Long hưng phấn nghênh đón, hôm nay lúc hấn đang muốn ra cửa đón bảo bối ái nhân, Ngụy Tĩnh gọi điện thoại cho hấn, nói là lão sư liên hoan, Hàn Thiên Long một bầu nhiệt huyết lập tức lạnh đi, nhìn một bàn mỹ vị món ngon, nhất thời ăn uống hoàn toàn biến mất, thật vất vả đợi cho Ngụy Tĩnh đã trở lại, lại nghĩ thấy Ngụy Tĩnh mùi nước hoa đầy người, nhất thời vị chua có thể đem người trong phòng đều toan (chua) ngả." Tỉnh Tỉnh, chơi vui vẻ sao?"

Ngụy Tĩnh thâm sâu liếc hấn một cái, tùy ý 'ân' một tiếng. Kỳ thật liên hoan này chính là mấy người nữ lão sư kia muốn làm ra, mục đích thực rõ ràng. Lão sư khó được có giải trí, hướng chi là lão sư cao trung, có một cơ hội có thể thả lỏng như vậy, một đám nam lão sư lủi tha Ngụy Tĩnh đi, bắt đắc dĩ, Ngụy Tĩnh đành phải đi.

Ngụy Tĩnh đích thái độ không quá xác minh, Hàn Thiên Long vò đầu bứt tai, không biết như thế nào đem Ngụy Tĩnh ra ngoài giải trí a. Người hầu nhóm đồng tình nhìn Hàn Thiên Long, rốt cục một vị người hầu gốc thời gian tương đối dài, hảo tâm nói: "Lão gia, trước hỏi Ngụy tiên sinh muốn hay không tắm rửa."

"Đúng đúng đúng! Tỉnh Tỉnh, trước tắm rửa đi." Hàn Thiên Long vỗ đầu, "Các người nhanh đi chuẩn bị nước ấm."

Nhóm người hầu âm thầm trở mình xem thường, còn muốn người nói, chúng ta sớm chuẩn bị kỹ! Ngoài miệng cũng là cung kính lên tiếng, "Vâng."

"Tỉnh Tỉnh, ta hôm nay lại học một loại thủ pháp, đợi lát nữa thử xem?" Hàn Thiên Long nôn nóng đứng ở bên ngoài phòng tắm, nửa thân mình dính sát tại trên ván cửa, trong phòng tắm ào ào tiếng nước, làm cho hấn lang huyết sôi trào!

Ngụy Tĩnh hơi hơi gợi lên khóe miệng, Hàn Thiên Long loại vấn pháp giấu đầu hỏ đuôi này làm cho tâm tình hấn thư sướng. Mỗi ngày Hàn Thiên Long nướng mát xa không biết chiếm hấn bao nhiêu tiện nghi, hai người hiểu lòng không hết giả giả không biết nói, nghĩ đến đây, Ngụy Tĩnh vì nhiệt khí xông đến đỏ bừng mặt càng nóng, nóng hừng hực.

"Tốt."

Nghe được trả lời, Hàn Thiên Long đứng ở phòng tắm ngoại hắc hắc , ngắm liếc giường lớn kia một cái, sau đó kêu một tiếng quá dị nhào lên, lăn hai vòng, vội vàng lại xuống dưới, thật cẩn thận một lần nữa trải bằng ra, sau đó lại bắt đầu đứng lên.

Chỉ chốc lát, Ngụy Tĩnh lau tóc ướt sũng đi ra, Hàn Thiên Long ngoan ngoãn ngồi ở bên giường, cầm trên tay máy sấy, phe phẩy cái đuôi, nịnh nọt nhìn Ngụy Tĩnh.

Ngụy Tĩnh khẽ mím môi, liếc mắt một cái, thuận tay đem khăn mặt ném tới đầu Hàn Thiên Long. Hàn Thiên Long cười hắc hắc, đứng dậy kéo tay Ngụy Tĩnh hướng lên giường. Hai người hiện giờ thân thể có diện tích tiếp xúc lớn, loại việc liên quan đến tay nhỏ bé này, Hàn Thiên Long đã cười xe nhẹ đi đường quen, hai người rất quen.

Hàn Thiên Long một bên cấp Ngụy Tĩnh sấy tóc, vừa nói: "Tĩnh Tĩnh, các người vài ngày liên hoan là lão sư trong phòng các người sao?"

Quả nhiên để ý a. Ngụy Tĩnh nháy nháy mắt, khước miệng hơi hơi nhếch lên, trả lời: "Không phải, tối hôm nay lão sư không có phụ đạo đều đi. A, còn có một số nữ lão sư."

"Cái gì! Nữ nhân?!" Hàn Thiên Long nổi giận, quá vô sỉ! Hiện tại thế nhưng ngay cả người nhà đều dẫn theo! Chẳng lẽ toàn bộ thế giới liền còn lại Tĩnh Tĩnh nhà hắn là nam nhân sao! "Tĩnh Tĩnh, là lão sư nào rũ rề?" Hắc bang lão Đại đào khô góc tường nhà người rũ rề, Hàn lão đại quyết định hảo hảo chiêu đãi một chút.

Ngụy Tĩnh khẽ cười một tiếng, sờ sờ tóc, khô không sai biệt lắm, liền hướng trên giường nằm úp sấp, "Hỏi ta để làm chi, ta lại không chú ý."

"Nga!" Hàn Thiên Long vui vẻ, không chú ý, không chú ý là tốt rồi, nói lớn lên cũng không động! Xem tại Tĩnh Tĩnh nhà ta căn bản không chú ý các người, bốn đại gia hãy bỏ qua mấy cô bé kia. "Tĩnh Tĩnh, ta muốn bắt đầu mát xa."

"Ân."

45. Chương 45: Mừng Ngày Nhà Giáo (thượng) . .

"Tĩnh Tĩnh, ngày mốt có phải ngày nhà giáo không a?" Hàn Thiên Long ôm đùi cảm lịch, trước kia mặc kệ cái gì lễ, căn bản hắn không có để mắt, bất quá sau khi nhận thức Ngụy Tĩnh, lễ gì đều ở trong mắt hắn! Nhiều cơ hội hẹn hò trời cho như vậy, Hàn Thiên Long cũng không muốn buông tha! Phải biết rằng, từ sau khi nhận thức Ngụy Tĩnh, hai người bọn họ còn chưa từng hẹn hò qua đâu! Hai người đến giờ đều ở nhà nắm nắm bàn tay nhỏ bé, ngẫu nhiên còn có thể hôn một chút, buổi tối Tĩnh Tĩnh cũng để hắn chiếm chút tiện nghi, chính là bữa tối dưới ánh nến của tình lữ bình thường, xem phim, đi dạo phố gì đó, căn bản chưa từng có! Hàn lão đại mỗi lần nhìn con mình cùng lớp trưởng đồng học kia hẹn ra ngoài đi dạo phố, sau đó cả người tràn đầy vui sướng trở lại, Hàn Thiên Long liền trong lòng đầy dấm chua!

Ngụy Tĩnh híp mắt, hưởng thụ mát xa của Hàn Thiên Long, tùy ý 'ân' một tiếng.

Hàn Thiên Long lập tức tiếp cận phía trước, "Ngày đó Tĩnh Tĩnh các người hẳn là sẽ nghỉ đi."

"Không biết." Ngụy Tĩnh biết Hàn Thiên Long muốn để làm gì, hơi hơi nhếch khước miệng, quay đầu liếc Hàn Thiên Long một cái, nói: "Năm rồi không nghỉ, bất quá đêm hôm đó, trường hủy bỏ buổi tự học buổi tối, lão sư các lớp đều ra ngoài ăn liên hoan." Đường nhiên, tiền này là trường học trả, coi như là trường học đối hạnh khổ của giáo viên có một chút tâm ý.

Nghe được không được nghỉ, Hàn Thiên Long nhiệt tình đã tắt một nửa, bất quá nghe nói buổi tối không tự học, Hàn Thiên Long lại lên tinh thần, vội vàng nói: "Tĩnh Tĩnh, đừng tham gia cái gì ăn liên hoan đi! Kia đều là đào tường của ta! Dù sao người cũng không thích đi, chúng ta đi ra ngoài chúc mừng được không?" (Đào tường mà Hàn ca nói là tiêu đề của chương trước)

Ngụy Tĩnh xì một tiếng cười ra, tên này thật đúng là không biết ý tứ. "Cái gì đào tường! Nói khó nghe như vậy."

Hàn Thiên Long hắc hắc cười, trên tay mát xa càng nghiêm túc, Ngụy Tĩnh không sinh khí chính là cổ vũ lớn nhất đối với hắn."Tĩnh Tĩnh, người muốn a, ngày đó khẳng định lại có rất nhiều lão sư mang người nhà đến đây đi! Không phải đào tường của ta thì là cái gì! Không cần đi! Tự chúng ta ra ngoài chúc mừng?"

"Người nói trước đi người muốn chúc mừng như thế nào?"

"Bữa tối dưới ánh nến!"

"Không thú vị! Nói chút mới mẻ."

"Mới mẻ..." Hàn Thiên Long mờ mịt, nhanh chóng cấp Ngụy Tĩnh nhu bả vài cái, sau đó liền hướng WC tiện nói: "Tĩnh Tĩnh, người chờ một chút a, ta trước đi vệ sinh."

Nhìn Hàn Thiên Long cười gượng, Ngụy Tĩnh buồn cười chờ đợi, đi WC mang theo di động a. Đám thủ hạ của Hàn Thiên Long kia lại muốn khóc đi

~~"Thao! Hát cái đầu của người! Người muốn cho đàn bà này quyến rũ lão tử vẫn là quyến rũ lão bà của lão tử! A! Con mẹ nó người dùng chút đầu óc, gọi người nghĩ chút mới mẻ! Không phải muốn sư chủ ý!" (sư = ôi thiêu => ý tưởng cũ)

"Gì! ? Bữa tối dưới ánh nến, khiêu vũ! Ta con mẹ nó cho người đi chết! Cái này gọi là mới mẻ sao!"

"Du thuyền? Người chết đuối người! Cái sông nước thối kia thối đều có thể đem người thối chết!"

"Du lịch? Liên một buổi tối tại du lịch trên phi cơ a! Vẫn là để chúng ta đi ngoạn tiếp viên hàng không a! Các người đám ngu xuẩn này, cấp lão tử hảo hảo muốn! Không nghĩ ra được các người đêm nay ai đều đừng nghĩ khoái hoạt đến bên nữ nhân!"

Ngụy Tĩnh mím môi, nghe tiếng gầm gừ của Hàn Thiên Long trong phòng tắm, tâm tình sáng khoái, đáng thương chính là lại đám thuộc hạ của Hàn Thiên Long kia.

"Tĩnh Tĩnh... Ta nghĩ ra rồi!" Nửa giờ sau Hàn Thiên Long rút gào, rốt cục do do dự dự đi ra, Ngụy Tĩnh lạnh lạnh liếc mắt một cái, "Uh, người lần này đi WC nhưng thật ra đủ lâu, người không phải có trĩ sang đi."

Hàn Thiên Long bị thương thúc dục, xấu hổ cười cười, mười nam nhân chín người có trĩ sang, nhưng hắn thật không có! Hơn nữa, Tĩnh Tĩnh biết rất rõ ràng chính mình làm chi đi!

"Nói người nghĩ đến cái gì?"

"Chúng ta xem phim đi?" Hàn Thiên Long không yên nhìn Ngụy Tĩnh, người khê nhú mày, chậm rãi ngồi xuống, đôi mắt lợi hại nhìn Hàn Thiên Long, "Nói, người đám huynh đệ kia cho người cái sư chủ ý gì?"

"Không! Thật không có!" Hàn Thiên Long kinh hoảng xua tay, hay nói giỡn, sư chủ ý nhất định là ra, chính mình bị ma quỷ ám ảnh cảm thấy có thể được, nhưng lại gạt Ngụy Tĩnh."Tĩnh Tĩnh, ta chính là cảm thấy được quá bình thường, sợ người không thích..."

"Đúng vậy sao? Hàn Thiên Long nhớ rõ người cam đoan gì với ta sao?"

"... Tĩnh Tĩnh! Thực xin lỗi!" Hàn Thiên Long tại ba giây sau, rốt cục nhận thức đến chính mình ngu xuẩn, hắn hướng Ngụy Tĩnh cam đoan qua không nói dối hắn, huống hồ, đã biết tâm tư xấu xa, đến lúc đó tuyệt đối còn không có đắc thủ đã bị thấy rõ. Bọn họ vài người chỉ biết hô đánh hô giết Đại lão gia nghĩ ra được chủ ý, làm sao có thể thực sự lừa gạt được Tĩnh Tĩnh! Người xem, này còn không có thực tế hành động đâu, Tĩnh Tĩnh liền phát giác không đúng ...

Ngụy Tĩnh lười biếng dựa ở trên giường, tà liếc về mặt hối hận của Hàn Thiên Long đang quỳ trên mặt đất, buồn bã nói: "Nói đi, rốt cuộc chuyện gì?"

"Cái kia. . . . Các huynh đệ nói hai người cùng xem để có không khí, kêu mua cái nào có nội dung chút..."

"Ta mệt mỏi, trở về ngủ." Không đợi Hàn Thiên Long nói hết lời, liền bị Ngụy Tĩnh ngắt lời. Trơ mắt nhìn Ngụy Tĩnh không tỏ thái độ gì, trở về phòng. Hàn Thiên Long đặt mộng cổ định, này tính cái gì? Tĩnh Tĩnh rốt cuộc là sinh khí, hay là không sinh khí? Theo đạo lý, Tĩnh Tĩnh nếu sinh khí, tuyệt đối sẽ mắng chính mình, nhưng hắn không mắng, hắn là nói không sinh khí đi. Nhưng là Tĩnh Tĩnh lại là không nói

được một lời, sắc mặt cũng có chút kỳ quái... Hàn Thiên Long bản thân suy nghĩ nửa ngày, không nghĩ ra cái ngũ tử tam nhĩ nhất, cuối cùng sáng suốt quyết định gọi điện thoại cho nhi tử!

"Hữu Dạ a, ngủ chưa a? Nga, không a, đang ôn tập sao. Ngoan! Ngoan! Chuyện gì sao? Nga, kỳ thật... Cũng không có chuyện gì."

Hàn Hữu Dạ bất đắc dĩ nghe Hàn Thiên Long lặp bặp đem sự tình thuật lại một lần, cơ bản tình huống chính là cha mình muốn tìm bất mãn, tính toán. "Ba, lúc ấy ban đạo có biểu tình gì?" Hàn Hữu Dạ cảm thấy được phản ứng của Ngụy Tĩnh có chút kỳ quái, mặc kệ người sinh khí hay không luôn luôn không nói đi, không một tiếng bước đi, hắn cũng không phải không biết mình cha gốc, không nói rõ ý tứ của hắn, cha làm sao có thể biết a! Người là muốn cha tự kiểm điểm hay là cam chịu... Hàn Hữu Dạ nhân tình sáng lên, nói không chừng thật sự là ý tứ này! Lấy cá tính 'thẹn thùng' của ban đạo, nói thẳng nguyện ý cùng nhau xem phim xxx, đây tuyệt đối là thiên hạ hồng tuyết (tận thế), phản ứng như thế mới là bình thường! Hắc hắc, cha, mùa xuân của người rốt cục đến rồi...

46. Chương 46: Mừng Ngày Nhà Giáo (hạ) . .

Hàn Thiên Long không yên đang cảm nhất đồng lớn đĩa phim Nhật Bản (xxx?), tròng mắt nhìn TV LCD trên vách tường, nội tâm thiên nhân giao chiến. Nếu là mình nhi tử đoán đúng, hôm nay buổi tối chính mình có thể ăn bữa tiệc lớn! Nhưng nếu là đoán sai. . . . Hàn Thiên Long hung hăng run rẩy, lắc mạnh đầu, sẽ không đích, nhất định là Hữu Dạ đoán như vậy!

Ca!

Hàn Thiên Long bị hoảng sợ giống như nai con vậy, hừ quay đầu nhìn về phía cửa phòng, Tĩnh Tĩnh đã trở lại... .

Ngụy Tĩnh giờ phút này nội tâm cũng là thập phần tranh đấu, nếu là hắn không muốn có thể về phòng mình, đêm nay Hàn Thiên Long không phản ứng là có thể. Nhưng sự thật chính là, đã biết hai chân chính hắn đã chạy tới! Nhẹ nhàng chuyển động cửa, kia một tiếng thanh thúy vang lên thiếu chút nữa không đem bệnh tim mình dọa ra. Ngụy Tĩnh liền tìm đập tình thích đứng ngoài cửa, như thế nào cũng không dám đẩy cửa ra. Hàn Thiên Long còn đang là lắc lắc cổ, không nháy mắt nhìn chằm chằm cửa phòng, đại khí không dám ho một tiếng. Hai người cách một cái cửa, liền lẳng lặng giằng co như vậy.

"Ban đạo, người làm gì thế!" Hàn Hữu Dạ đêm khuya trở về đúng rồi! Quả nhiên tiến triển thông thả a, hai người rốt cuộc suy nghĩ gì đây! Cha cũng thật là, cơ hội khó được, rốt cuộc đang do dự gì! Trực tiếp mở cửa đem người túm vào, từ A đến Z ngoạn một cái là được!

Ngụy Tĩnh bị hoảng sợ, kinh hoảng xoay người, vừa thấy Hàn Hữu Dạ, mặt lúc này liền đỏ, ấp úng nói: "Không, không làm gì! Người tại sao trở về?"

"Nga, muốn trở về sẽ trở về." Hàn Hữu Dạ tròng mắt cô lỗ lỗ chuyển, đột nhiên rất muốn chọc Ngụy Tĩnh, phải biết rằng, cơ hội có thể chọc Ngụy Tĩnh cũng không nhiều a! "Ban đạo, ba của ta nói hôm nay muốn xem phim với người mừng ngày nhà giáo, người làm gì không đi vào a."

Ngụy Tĩnh vừa mới hạ nhiệt khuôn mặt lập tức lại nóng hừng hực, "Uh, ta, ta đây liền đi vào."

"Phốc ——! Ha ha, buồn cười quá!" Hàn Hữu Dạ nhìn Ngụy Tĩnh mặt tròn đỏ hồng, thất kinh hướng phòng cha mình, nhìn không được chống vách tường cười rộ lên. Có thể nhìn thấy Ngụy Tĩnh như vậy, thật sự là ngàn năm khó được một lần, lần tới còn không biết là khi nào đâu, Hàn Hữu Dạ lần thứ hai cảm thấy được chính mình quyết định trở về anh minh vô cùng!

Ngụy Tĩnh hắc nghiêm mặt nghe tiếng cười không kiêng nể gì của Hàn Hữu Dạ bên ngoài, rất không bình tĩnh, thật sự là rất không bình tĩnh! Bất quá chính là trên giường sao! Chính mình cũng không phải xử nam, đến nỗi sao! Hạnh hạnh! Hàn Hữu Dạ, tiểu tử người hiện tại liền cười vui sướng đi, chờ ta thu phục cha của người, có người khóc!

"Tĩnh Tĩnh, người đã về rồi!" Từ lúc Ngụy Tĩnh đứng ở ngoài cửa, Hàn Thiên Long liền nhanh chóng giấu tốt đĩa phim, sau đó ngồi nghiêm chỉnh chờ Ngụy Tĩnh.

"Ân." Ngụy Tĩnh nhẹ nhàng ứng một tiếng, hơi rũ mi suy nghĩ, từng bước một tới gần Hàn Thiên Long, lông mi hơi hơi rung động, "Mở TV a."

"Nga, nga!" Hàn Thiên Long trong lòng mừng như điên, vội vàng nằm úp sấp đem đĩa phim toàn bộ lấy ra, Ngụy Tĩnh liếc mắt một cái, thật đúng là vật lộn..."Tĩnh Tĩnh, ăn cái gì sao?"

"Không." Ngụy Tĩnh hít sâu, lấy lại bình tĩnh, chậm rãi đi qua."Người ăn sao?"

"Ân."

Hai người liền như vậy câu được câu không, Hàn Thiên Long thần không biết quỷ không hay mau vào, chờ lúc Ngụy Tĩnh chân chính đem lực chú ý phóng tới trên màn hình, đã là một mảnh nhục dục tràn lan ân ân a a. Chỉ loại trường hợp này đương nhiên không có khả năng thật sự ảnh hưởng đến tâm Ngụy Tĩnh, chính là người bên cạnh tùy thời muốn ăn sạch chính mình. . . . Vân vân, ăn sạch vì cái gì là chính mình?! Ngụy Tĩnh tựa hồ trong nháy mắt như xối nước lên đầu hiểu ra, quay đầu nhìn về phía Hàn Thiên Long, người sau cũng đang nhìn hẩn.

"Ha hã." Ngụy Tĩnh cười khẽ.

"Hắc hắc." Hàn Thiên Long ngây ngô cười theo. Ngụy Tĩnh đột nhiên cảm thấy được tên này như thế nào liền đáng yêu như vậy đi.

"Được rồi, đừng nhìn, chúng ta lên giường đi."

"..." Hàn Thiên Long hoàn toàn bối rối, nhìn Ngụy Tĩnh cười tủm tỉm, đột nhiên có cảm giác đao phủ ta ức hiếp người. "Tĩnh Tĩnh, người thật sự..." Hàn Thiên Long không dám tin nhìn Ngụy Tĩnh, gốc hồ hồ bị Ngụy Tĩnh kéo đến, hướng giường lớn bên kia đi. Thẳng đến khi bị Ngụy Tĩnh cả người đổ lên trên giường, chớp mũi thần nhiên quanh quẩn mùi trên người Ngụy Tĩnh, Hàn Thiên Long mới từ trong kinh hỉ thật lớn phục hồi lại tinh thần. Tĩnh Tĩnh đã vậy còn quá chủ động!/? Nên không phải là người khác giả trang đi. . . .

"Đương nhiên là thật." Ngụy Tĩnh cúi đầu cười, một bên cởi bỏ y phục của Hàn Thiên Long. Hai tay không ngừng sờ soạng, tuy rằng không cùng nam nhân làm qua, bất quá Ngụy Tĩnh tự nhận có tài suy một ra ba, cùng nam nhân làm cùng cùng nữ nhân làm hẩn là không sai biệt lắm đi!

"Tĩnh Tĩnh, ta có thể hôn người sao?" Hàn Thiên Long còn không có phát hiện nguy hiểm của hoa cúc chính mình, hẩn bị vui sướng thật lớn này cấp khiến đầu óc mê muội, gặp Ngụy Tĩnh mỉm cười gật đầu, lập tức phủng ở khuôn mặt tuần tú của Ngụy Tĩnh, một trận mãnh liệt. Ngụy Tĩnh đồng dạng nhiệt tình hôn trả lại, trong lúc nhất thời không khí nhiệt liệt đến đỉnh, thẳng đến... . "Tĩnh Tĩnh! Vân vân!" Hàn Thiên Long kinh ngạc trừng mắt to về mặt sợ hãi, tay Tĩnh Tĩnh đặt ở đâu? Không phải hẩn là an ủi tiểu đệ đệ của mình sao, tại sao có thể đặt trên PP chính mình?!

Không khí vừa lúc, bị ép xuống, Ngụy Tĩnh thực mất hứng, khiêu mi liếc Hàn Thiên Long dưới thân, bắt mắt hỏi: "Chuyện gì? !"

"Tĩnh Tĩnh, cái kia... Tay người..."

Ngụy Tĩnh cười tà, cố ý dùng sức néo néo, "Như thế nào không được sao?"

"... ." Hàn Thiên Long muốn khóc, muốn hẩn đường đường một Đại lão gia, thấy thế nào như thế nào cũng không giống ở dưới đi! Trái lại Tĩnh Tĩnh, trời sinh một bộ làm cho người ta yêu thương, Tĩnh Tĩnh, người không thể làm phản nhân loại a!

Gặp Hàn Thiên Long á khẩu không trả lời được, Ngụy Tĩnh hừ một tiếng, lại hỏi ý kiến Hàn Thiên Long, trực tiếp đem người bay qua đến. Hàn Thiên Long rất muốn phản kháng, nhưng hẩn lại sợ Ngụy Tĩnh trong cơn tức giận cuối cùng không bao giờ để ý đến hẩn, nhắm mắt lại, đầu buồn bực tại trên gối, một bộ hiên ngang lâm liệt khảng khái chịu chết. Hàn Thiên Long bên này là cam chịu hoàn toàn mặc cho số phận, ngược lại Ngụy Tĩnh bên này vương vấn.

Ngụy Tĩnh ngón tay liền như vậy vẫn không nhúc nhích ở cách hoa cúc của Hàn Thiên Long vài ly, như thế nào cũng không có biện pháp thuyết phục chính mình đưa ngón tay vào. Mắt thấy nơi màu nâu kia gắt gao mấp máy, suy nghĩ lại một chút công năng của chỗ kia, Ngụy Tĩnh nhất thời mặt như màu đất, thật

sự thuyết phục không được chính mình dùng nơi này đến sơ giải dục vọng! Hẳn quả nhiên không phải làm GAY, không phải thật sự yêu thương một người có thể vô hạn khuếch trương chừng mực của chính mình, Ngụy Tĩnh chung quy không thể tiến triển đến bước kia. Muốn Ngụy Tĩnh bị động thừa thụ có lẽ được không, nhưng tự mình hành động, Ngụy Tĩnh chừng mực lớn nhất chỉ có thể cùng Hàn Thiên Long tiếp xúc da thịt cùng hôn nồng nhiệt mà thôi, hướng vào ở chỗ sâu kia liền không được, ít nhất trước mắt mới thôi.

”Người tới đi!” Ngụy Tĩnh hung hăng cho mông Hàn Thiên Long một cái tát, cam chịu từ trên người Hàn Thiên Long xuống dưới, ngoan ngoãn nằm ở trên giường, tùy tay cầm lấy gối bên cạnh, che mặt. Tình huống như thế nhanh quay ngược trở lại, Hàn Thiên Long hơi ngẩn một lát, tùy cơ mừng như điên thu hồi quyền chủ động. Lúc này hẳn hoàn toàn không ngốc, biết cơ hội tới không dễ, không biết khi nào thì Tĩnh nhà hắn lại đổi ý, vội vàng phác đi lên.

Ngụy Tĩnh nức nở một tiếng, mặc cho Hàn Thiên Long tại trên người mình đốt lửa, chỉ xuyên qua, trong nháy mắt phát ra một tiếng rên nhỏ, còn lại thời gian đều là cắn chặt môi, không phát một tiếng. Hàn Thiên Long tự nhiên lo lắng Ngụy Tĩnh sẽ không thoải mái, thường thường dừng lại hỏi một câu, sau khi bị Ngụy Tĩnh thẹn quá thành giận đá một cước, Hàn lão đại tự giác thở một tiếng, cắn đầu khổ làm.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hàn lão đại cuối cùng cũng ăn đến miệng, thân môn đều viên mãn đi ~~ ta cũng viên mãn

47. Chương 47: Ban Đạo, Hàn Ba Ba Kỹ Thuật Thế Nào? . .

”Ban đạo, cần ta thay người xin phép sao?” Hàn Hữu Dạ trộm cười, không đơn giản, khối thịt này cha cuối cùng cũng ăn đến miệng. Bất quá đại giới này có phải hay không có chút quá lớn? Hàn Hữu Dạ nhìn mình cha xanh một con mắt, lắc đầu thở dài, bạo lực gia đình a. Nếu là về sau mỗi lần muốn ăn thịt đều trước chịu một phen nổi khổ da thịt, cha đại khái sẽ trắng niên mất sớm... .

Ngụy Tĩnh thật cẩn thận xê dịch mông, gặp Hàn Hữu Dạ bộ dáng vui sướng khi người gặp họa, tức giận liếc mắt một cái, hẳn là muốn chống mặt mũi đi tới trường, vừa vận thể trạng hoàn toàn không cho phép, dù sao đi cùng không đi đại khái cả lớp cũng biết đêm qua phát sinh chuyện gì, vẫn là không đi thật là tốt.

”Hữu Dạ, người giúp Tĩnh Tĩnh xin nghỉ, xin nghỉ vài ngày a.” Gặp Ngụy Tĩnh buồn đầu ăn cơm, chưa nói xin nghỉ cũng chưa nói không xin nghỉ, hiện giờ Hàn Thiên Long đã có thể quơ được một chút quy tắc làm việc của Ngụy Tĩnh, bộ dáng như vậy tuyệt đối là ngưỡng ngưỡng nói xin phép, sau đó lại chấp nhận. Thân là lão công, Hàn Thiên Long đương nhiên là nghĩa bất dung từ cùng con mình hảo hảo thuyết minh.

”Hảo ——” Hàn Hữu Dạ miễn cưỡng tha dài thanh âm, bốn cột nhìn Ngụy Tĩnh, cơ hội có thể trêu chọc Ngụy Tĩnh cũng không nhiều, tận dụng thời cơ không hề đến a. ”Ban đạo, rốt cuộc cần xin nghỉ vài ngày?”

”...” Ngụy Tĩnh cắn răng giận trừng, ”Hàn Hữu Dạ, bọn người! Người cũng sẽ có một ngày như thế!”

Hàn Hữu Dạ không thèm để ý chút nào nhún nhún vai, ”Ban đạo, ta cũng không như người không được tự nhiên như vậy.” Hẳn ước gì hiện tại liền cùng Phạm Mộ Phi lên giường! Ai, nếu bọn họ không phải cấp ba thì tốt rồi, năm hai lúc ấy như thế nào liền rụt rè như vậy!? Sớm hẳn là đem sự tình trước chứng thực rồi nói sau a!

”... .” Cá nhân tu vi bất đồng, Ngụy Tĩnh cảm thấy được da mặt tại phương diện này, bị hắn đánh bại. ”Ta no rồi.”

”Ai, Tĩnh Tĩnh, ta đỡ người.” Hàn Thiên Long vội vàng buông bát, thí vui vẻ một tay đỡ cánh tay Ngụy Tĩnh, một tay kia nắm cả eo nhỏ của Ngụy Tĩnh, miệng cẩn thận thận nói, giống như Ngụy Tĩnh đã hoài thai mười tháng, sắp sanh. Ngụy Tĩnh một Đại lão gia, lúc này phiền, nhắc chân muốn đạp, nào biết nơi tối tư mật kia nhất thời một trận tê đau, đau đến chân hắn đều mềm nhũn, cả người thiếu chút nữa đụng vào cầu thang. Hàn Thiên Long kinh hồn táng đảm vội vàng kéo vào trong lòng. ”Tĩnh Tĩnh, người cẩn thận chút a!” Hàn Thiên Long hơi hơi cau mày, trên dưới liếc mắt đánh giá một cái, Ngụy Tĩnh còn không kịp phản ứng, trực tiếp chặn ngang đem người ôm đi lên.”Tĩnh Tĩnh, ta ôm người đi lên đi.”

Ngụy Tĩnh ngơ ngác dích trườn mắt nhìn Hàn Thiên Long, này, đây là kiểu ôm công chúa!? Minh bị người bế như công chúa!? ”Người người người buông ra! Tự ta đi!”

"Tĩnh Tĩnh, người ngoan chút, đến trên lầu, ta để lại người xuống!"

"Hàn Thiên Long! Ta muốn xuống! Người đồ tai diếc!" Ngụy Tĩnh xấu hổ đến thần tình đỏ bừng, hai tay lắc lắc lơ tai Hàn Thiên Long, thẳng đem người sau đầu đến nhe răng trợn mắt, trên tay cũng là ôm chặt hơn. Nhóm người hầu đều thức thời cúi đầu, mỗi người sắc mặt đỏ bừng, đều là một bộ muốn cười nhưng không dám cười, đến mức thật sự thống khổ.

"Ha ha ha!!" Hàn Hữu Dạ cũng không cố kỵ nhiều như vậy, nhìn thấy hình ảnh hài hòa trăm năm khó gặp được này, lúc này vui cười, Ngụy Tĩnh mặt càng đen...

"Tĩnh Tĩnh, người không nên tức giận! Ta đây không phải là đau lòng người sao." Hàn Thiên Long quỳ gối bên giường, Ngụy Tĩnh cả người chôn ở trong ổ chăn, chỉ lộ ra một đôi mắt hỏa khí đằng đằng, tà liếc Hàn Thiên Long ưỡn nghiêm mặt bồi tội, lạnh lùng hừ một tiếng, chính là không cho hắn đứng lên. Không có mệnh lệnh của Ngụy Tĩnh, Hàn Thiên Long tự nhiên không dám đứng lên, thành thành thật thật ngồi chồm hổm, dù sao trong phòng chỉ có hai người bọn họ, mặt mặt cũng đâu không đến trước mặt người ngoài đi! Quý liên quý bá! Đầu năm nay người nam nhân nào không quý lão bà của bản thân... .

"Tĩnh Tĩnh, vừa rồi người ăn rất ít, ta đi xuống làm cho người chút thức ăn có được không?"

"Hừ!" Ngụy Tĩnh miệng khó trả lời, gặp Hàn Thiên Long này bộ dáng dần dần, cơn tức lại nổi lên! Thương thế chỗ kia của hắn! Sáng sớm còn cho hắn ăn sandwich cùng sữa, rõ ràng là muốn hắn tiêu chảy đúng không! Còn ngại chính mình sử dụng chỗ kia không quá mức đúng không! Cảm giác bị tổn thương không phải ở chỗ người, người hoàn toàn không thể hiểu được thống khổ của ta đúng không! Liên người điểm ngu xuẩn này cũng không biết bản thân vì một nửa suy nghĩ, nếu là trước kia, ta đã sớm! Đã sớm... Quên đi, ngẫm lại chỉ số thông minh của Hàn Thiên Long kia, Ngụy Tĩnh hỏa khí đầy mình lại không có, liếc Hàn Thiên Long đang nhìn mình sắc mặt thật cẩn thận làm việc, đỏ đỏ miệng, nói: "Đi nấu cho ta bát cháo."

"Ai! Hảo!" Hàn Thiên Long hưng phấn đứng lên, đi vài bước, lại quay lại, hung hăng tại trên mặt Ngụy Tĩnh hôn một cái, sau đó mới vui vẻ đi xuống lầu. Ngụy Tĩnh chôn ở trong ổ chăn, nhẹ giọng phun một hơi, sắc mặt ửng đỏ.

Nghỉ ngơi ba ngày, Ngụy Tĩnh cuối cùng có thể bình thường hoạt động, tuy rằng chỗ kia vẫn có chút đau. Ai! Ai kêu hắn là chủ nhiệm lớp năm ba, có thể xin nghỉ đến ba ngày đã rất tốt. Mặc quần áo tử tế, thất cà- vạt, Hàn Thiên Long siem mị lái xe đưa Ngụy Tĩnh tới trường học, đôi mắt trông mong nhìn Ngụy Tĩnh đi vào cửa trường, thẳng đến khi nhìn không thấy bóng dáng lúc này mới buồn bực vô cớ trở về.

"Ban đạo, thân thể tốt rồi?" Tiến vào phòng học, cả lớp sáu mươi ánh mắt thẳng ngoác ngoác nhìn hắn, các nữ sinh che miệng, còn hai mắt phát ra vạn trượng hào quang, lại càng không trực tiếp lộ ý phục của Ngụy Tĩnh hảo hảo nghiên cứu một phen. Mới ba ngày mà thôi a, ban đạo dấu hôn trên người hắn là còn chưa có biến mất...

Ngụy Tĩnh hung hăng ho khan một tiếng, "Sớm học, đọc sách cho ta!"

"Ai

ban đạo, chúng ta là quan tâm thân thể của người thôi!" Các nữ sinh không thuận theo không buông tha, các nàng cũng không sợ Ngụy Tĩnh, một đám trộm cười hề hề, "Ban đạo, cảm giác thế nào? Thoải mái sao? Trong sách nói đầu tiên là đau, sau đó sẽ thực thoải mái!"

"Ban đạo, người có thoải mái đến khóc lên sao?"

"Ban đạo, xin nghỉ ba ngày, nơi đó nhất định bị thương rất lợi hại đi, các người dùng cái loại trợn tề gì?"

"Ban đạo, Hàn ba ba kỹ thuật thế nào? Hữu Dạ nói ba hắn là tay già đời trong tình trường, kỹ thuật nhất định không tệ đi ~~ hắc hắc..."

Ngụy Tĩnh đứng ở trên bục giảng, mặt đen như đáy nồi, đám nữ sinh này, hiện giờ da mặt quả thực so với nam sinh còn dày hơn, hời hợt rõ ràng như vậy! "Khụ! Đọc sách, hôm nay tiết ngữ văn sửa thành kiểm tra." Ngụy Tĩnh mím môi, ta cũng không tin trị không được các người! Hời hợt, ngày ngày kiểm tra!

"Ai! Ban đạo, không nên lạm dụng chức quyền như vậy!"

”Đúng! Biệt nữ thụ!”

”Đún! Ban đạo then thùng! Dục lộ còn xấu hổ a

”

”Ban đạo, không cần then thùng đâu! Trước lạ sau quen, lần này người hãy bỏ qua đi, lần sau cần phải hảo hảo cấp giải thích nghi hoặc nga.” 20 cô gái giống như luyện bàn hồi lâu, đồng thời mày liễu phấn khởi, nháy nháy mắt, hướng Ngụy Tĩnh phát ra một đạo ý vị thâm trường thu ba, ”Ban đạo, chúng ta xem trọng người nga

”

Ngụy Tĩnh: ”... .”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: thân môn, ta thật sự là là xong đối trình độ thật thật cứng nhắc, kỳ thật đi, không phải chuyện như vậy? Xem cùng không nhìn cũng giống nhau liền như vậy, ta hiện giờ là thật sự không viết ra được đến H, nếu không tham khảo một phần? Chỉ cần thân môn không ngại... .

48. Chương 48: Thiệp Mời Đính Hôn . .

Hàn Thiên Long mấy ngày này quá thật sự quá thoải mái, hắn cùng Ngụy Tĩnh chính thức tiến vào thời kì tuần trăng mật, cơ hồ một khi có thời gian lại dính cùng một chỗ, dính dính hồ hồ, tinh thần ngọt ngào này cơ hồ làm cho các sinh vật khác cả biệt thự không đành lòng nhìn thấy. Hàn lão đại rất đặc ý, đối mặt một đám tiểu đệ lộ ra loại tình cảm kính ngưỡng, ngắc đầu ưỡn ngực, Ngụy gia Thất Thiếu cũng không phải là ai cũng có thể thu phục, trừ Hàn Thiên Long hắn ra, ha ha ha!! Duy nhất không rất tấn như nhân ý chính là Ngụy Tĩnh nơi đó rất kiều quý, Hàn Thiên Long từng chút trân mà trọng đối đãi, kết quả cũng phải chờ thêm vài ngày mới có thể làm cho tiểu đệ của mình đệ tái hưởng thụ một lần.

Kỳ thật Ngụy Tĩnh gần đây đã tương đối quen thuộc với việc giường chiếu, chính là mỗi lần nhìn đến vẻ mặt Hàn Thiên Long kia hận không thể đại chiến ba ngày ba đêm, Ngụy Tĩnh sẽ lập tức sáng suốt giả bộ mảnh mai, hắn thật sự rất sợ Hàn Thiên Long sẽ ngoạn đến hừng đông! Hắn chính là người đi làm, ban ngày còn muốn đứng mấy giờ.

”Lão gia, có khách đến.” Người hầu đối với Hàn Thiên Long đang xem báo hơi hơi cúi đầu, cung kính nói. Toàn bộ người hầu trong nhà này cũng đã thay đổi một lần, hiện tại ở bên trong chính là được Ngụy gia phái tới. Nguyên lai là vì đôi song bào thai kia mà đổi, chờ sau khi mấy người Ngụy Tường đi rồi, Ngụy gia cũng không có thu hồi. Những người hầu không chỉ có riêng là người hầu, đều là ai cũng có sở trường riêng, Ngụy gia vì bồi dưỡng bọn họ cũng là tìm đại giới không nhỏ.

”Là ai vậy?” Đưa Ngụy Tĩnh đến trường lúc sau là lúc Hàn Thiên Long nhàm chán nhất, mà huynh đệ của hắn đều là con cú, cũng không có khả năng lúc này tìm đến hắn, đối với người khách hiện tại tới bái phỏng, Hàn Thiên Long tò mò .

”Chính là đồng học của Thất lão gia, Chu tiên sinh.”

”Chu tiên sinh? Vị kia? Đồng học của Tĩnh Tĩnh, người nào cũng đừng mong tiến vào!”

”Là Chu Đông Lai Chu tiên sinh, là bạn tốt của Thất lão gia.” Người hầu Bán Thập neho mí mắt, không nhanh không chậm trả lời.

”Nguyên lai là hắn!” Hàn Thiên Long xoát một tiếng đem báo ném trên bàn, cười lạnh nói: ”Để hắn tiến vào! Hanh hanh, ta thật muốn nhìn hắn biết Tĩnh Tĩnh đã là người của ta sẽ là cái biểu tình gì!”

”Vâng.” Người hầu thần nhiên ứng một tiếng, liền đi mở cửa .

Chu Đông Lai lúc tiến vào, Hàn Thiên Long đang xoa đùi, không hề giữ hình tượng ngồi trên ghế sa lon, miệng bĩ bĩ ngậm khói, khiêu mi nhìn Chu Đông Lai, một chút khí chất đều không có, vẫn là một tên côn đồ! Chu Đông Lai khẽ nhú mày, người như vậy căn bản không xứng với Tĩnh Tĩnh!

”Uông uông ~ ”

"Nhục Nhục a, đã lâu không gặp." Nhìn Nhục Nhục chính mình 'lăn' tới, Chu Đông Lai căng mặt rất cục xuất hiện vẻ tươi cười. Nhưng lúc này Hàn Thiên Long nguyên bản còn rất đặc ý không vui, Nhục Nhục này tử cẩu (con chó chết tiệt) đến nhà hắn hơn nửa năm, thế nhưng vẫn là không thân cận hắn! Ngược lại nhìn đến người này, một thân thịt thon nhỏ quay mau hắt ra ngoài! Tử cẩu! Lão tử hôm nay cho ngươi ăn chay!

"Ngươi tới làm gì!?" Hàn Thiên Long giọng điệu thập phần không tốt, giống như bọn cướp.

Chu Đông Lai mỉm cười, một chút một chút vuốt lông Nhục Nhục. Hắn lần này tới đây làm tâm lý kiến thụ chu đáo, Hàn Thiên Long điểm ấy khiêu khích vẫn không thể đối hắn sinh ra ảnh hưởng. "Mạo muội tới chơi. Hôm nay chủ yếu là đến đưa thiệp mời." Chu Đông Lai lấy ra tấm thiệp vàng, đặt lên bàn. Hàn Thiên Long liếc Chu Đông Lai một cái, mở ra vừa thấy, rồng bay phượng múa, còn đều là chữ phồn thể, nhất thời nường mày, nha hồn dẫn này là đặc biệt đến cười nhạo hắn đi! Lấy thiệp mời ra hoàn toàn xem không hiểu hắn đến lừa dối ai a!

Chu Đông Lai nhếch khóe miệng, đáy mắt hiện lên một tia trào phúng. "Đây là thiệp mời tiệc đính hôn của ta. Tháng sau mười lăm, thỉnh Hàn tiên sinh cùng Tỉnh Tỉnh nhất định phải đến dự."

Hàn Thiên Long đầu có chút quay vòng, hắn nguyên tưởng rằng người này hôm nay là đến tìm ngược, lại không nghĩ rằng thật sự là đến đưa thiệp mời, còn là đưa của chính hắn! Tại lần gặp mặt đầu hai người vẫn là tình địch, lần này gặp mặt thế nhưng không phải, người này đối Tỉnh Tỉnh nhà của ta cũng không nhiều chấp nhất thôi! Hàn Thiên Long vui vẻ, lập tức thay đổi vẻ mặt, ngồi bên cạnh Chu Đông Lai, kê vai sát cánh đứng lên. "Ai nha! Bạn hữu ngươi sớm nói ngươi đính hôn a! Ta cùng Tỉnh Tỉnh tuyệt đối đưa ngươi phần đại lễ!"

Chu Đông Lai nhếch khóe miệng, hắn thật sự rất muốn đem người này một cước đá văng, hắn nhấn trên tay đều nhanh bạo gân xanh! "Hàn tiên sinh nhớ rõ thông tri Tỉnh Tỉnh là tốt rồi."

"Nhất định nhất định!" Hàn Thiên Long hào sảng vỗ vai Chu Đông Lai, thẳng đem người xếp đến nhất yếu tam hoảng, "Đúng rồi, đệ muội là người nhà ai?"

"Tỉnh Tỉnh nhận thức." Chu Đông Lai khóe miệng hiện lên một tia cười kỳ dị, Hàn Thiên Long người này thập phần đại khái, cũng không chú ý, tự mình gật đầu, hắn tưởng Ngụy Tỉnh là họ hàng với danh môn tiểu thư kia, Ngụy Tỉnh nhận thức cũng không kỳ quái.

"Hàn tiên sinh, thời gian không còn sớm, ta không quấy rầy. Cáo từ."

"Nga, hảo hảo. Tạm biệt." Hàn Thiên Long trong lòng cao hứng, xem Chu Đông Lai cũng chẳng phải không vừa mắt, dắt cổ họng hô: "Đồng thức, tiễn Chu tiên sinh."

Chu Đông Lai thật là một phút đồng hồ cũng chưa đi xa, hắn liền đứng ở bên người Hàn Thiên Long, tiếng kia làm hắn mau ù tai! Người thô lỗ như vậy, Tỉnh Tỉnh như thế nào chịu được!? Chu Đông Lai thật sự rất buồn bực, Tỉnh Tỉnh luôn luôn rất có phẩm vị a, cho dù không phải chọn hắn, cũng không đến mức chọn tên này a, hai người bọn họ hoàn toàn sống ở thế giới bất đồng! Chu Đông Lai không biết, kỳ thật Hàn Thiên Long tại trước mặt Ngụy Tỉnh nào dám dắt cổ hét như vậy, đều là nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ cùng tiểu tức phụ giống nhau, đại đa số thời gian, thậm chí ngay cả há mồm thở dốc cũng sẽ không, cẩn thận để ý như vậy Ngụy Tỉnh nào có không hài lòng?

Buổi tối, Ngụy Tỉnh đã trở lại. Hàn Thiên Long lập tức ba ba đem thiệp mời đưa cho hắn xem. Hàn Thiên Long tự nhiên sẽ không hỏi quản gia, nếu quản gia là huynh đệ của chính mình, Hàn Thiên Long tuyệt đối không ngại học hỏi kẻ dưới, cũng không phải a, cho nên, Hàn Thiên Long tuyệt đối không muốn tại trước mặt nhà mẹ đẻ của Ngụy Tỉnh mất mặt. Muốn đâu cũng phải tại trước mặt Tỉnh Tỉnh đi

"Tỉnh Tỉnh, đây là buổi sáng Chu Đông Lai đưa tới, hắn nói tháng sau mười lăm hắn đính hôn, nói chúng ta hai đi."

Ngụy Tỉnh vi lăng, Chu Đông Lai đính hôn? Cũng không có nghe Vĩnh Nhi bọn họ nói a! Rốt cuộc là khuê tú nhà ai không hay ho như vậy? Ngụy Tỉnh một bên đáng thương cho vị nữ nhân kia sắp gả cho một vị GAY, một bên tiếp nhận vừa thấy, nhất thời sắc mặt đại biến. Hàn Thiên Long vốn là việc không liên quan mình, vừa thấy Ngụy Tỉnh sắc mặt không đúng, lập tức khẩn trương lên, hay là tên kia thú là muội muội của Ngụy Tỉnh?

49. Chương 49: Lãnh Huy Mất Tích !

"Chu Đông Lai, người rốt cuộc muốn làm gì!"

"Ha ha. Người cuối cùng là tìm ta, ta còn tưởng rằng người muốn cùng ta tuyệt giao rồi đó."

"..." Nghe tiếng cười của Chu Đông Lai hơi chua sót, Ngụy Tĩnh trong lúc nhất thời không nói gì mà chống đỡ, hẳn quả thật rất lâu không có chủ động liên hệ Chu Đông Lai. Hẳn thật sự không quá am hiểu xử lý quan hệ như vậy, hẳn không muốn thương tổn bất luận kẻ nào. "Đông Lai, không cần đổi. Lại càng không muốn liên lụy người vô tội."

"Vô tội?" Chu Đông Lai trào phúng nhếch khóe miệng, "Tĩnh Tĩnh, tính hướng của ta vẫn không che dấu, nữ nhân kia rất rõ ràng ta là người như thế nào, nàng thậm chí là khẩn cấp muốn gả cho ta, không ai bức nàng!"

Ngụy Tĩnh lại là trầm mặc không nói gì, Chu Đông Lai quả thật không phải cái loại người ép buộc này. Chính là người ta biết người là đồng tính luyến ái còn gả cho người, vậy càng có vấn đề a! Nữ nhân của Mộc Anh Ngu này người cũng muốn?! Nguyên bản Ngụy Tĩnh đối bạn tốt của Ngụy Tường không hiểu quá rõ, chỉ biết là có những người này. Từ sau khi nhận thức Hàn Thiên Long, hẳn liền bắt đầu đổi chuyện hắc đạo chú ý hơn. Trong đó S thị một nhà độc bá Mộc gia hẳn tự nhiên cũng xem rất nhiều tư liệu về bọn họ. Hiện giờ, Mộc gia gia chủ là Mộc Anh Ngu, nguyên bản tiểu tử này là một song tính luyến, sau lại nhận thức một tiểu minh tinh, lãng tử hồi đầu. Vị hôn thê này của Chu Đông Lai chính là một trong những tình nhân trước của Mộc Anh Ngu lãng tử hồi đầu, bởi vì nữ nhân này đầu óc thủ đoạn cũng không tệ, Mộc Anh Ngu cũng không có đem nàng đuổi đi, mà là nhận làm muội muội. Chu Đông Lai lúc này đột nhiên cùng nữ nhân đính hôn, Ngụy Tĩnh dùng ngón chân cũng biết có vấn đề.

"Đông Lai, người chẳng lẽ cùng Mộc Anh Ngu đặt thành một loại hiệp nghị đi?"

Điện thoại đầu kia lâm vào tĩnh mịch vài giây, "Tĩnh Tĩnh, người có phải hay không muốn khuyên ta rời khỏi."

Không thể không nói, mười mấy năm giao tình, bọn họ đều thực hiểu biết đối phương, Ngụy Tĩnh quả thật muốn khuyên Chu Đông Lai nghỉ lại rồi sau đó làm. "Đông Lai, nước này quá sâu, người không thích hợp."

Chu Đông Lai cười lạnh, "Như thế nào, người Ngụy Tĩnh có thể làm ta liền không thể làm?"

"Đông Lai, người có biết ta không phải ý tứ này! Ta là gia tộc cần không thể không làm, người không giống! Hảo hảo làm thương nhân, cần gì lợi loại nước đục này?"

"... Ta đã quyết định ." Chu Đông Lai thần nhiên trả lời, "Ngày đó rất hân hạnh được đón tiếp."

Ngụy Tĩnh còn muốn nói điều gì đó, bên kia điện thoại đã treo, thở dài một tiếng, ngửa mặt ngã xuống giường. Chu Đông Lai vì cái gì muốn cùng Mộc Anh Ngu hợp tác? Mộc gia đã độc bá S thị, chẳng lẽ nhà hắn cũng đánh chủ ý với 'Lãnh Viêm'? Không, không có khả năng, tuy rằng trên đường đồn đãi nội bộ 'Lãnh Viêm' xảy ra vấn đề, nhưng trừ bỏ Ngụy gia có thể khẳng định ở ngoài, còn lại mọi người là tin vỉa hè, không có một chút chứng cứ, những người đó không có khả năng dám cắn râu lão hổ! Chẳng lẽ... .

Ngụy Tĩnh mạnh ngồi dậy, lập tức gọi điện thoại cho Vệ Tường, kết quả tắt máy. Lại gọi điện thoại cho Ngụy Tường, kết quả đồng dạng tắt máy! Ngụy Tĩnh rốt cục ý thức được, xảy ra chuyện lớn! Ngụy Tường cùng Vệ Tường hai người, bất cứ lúc nào cũng sẽ có một người mở máy, hiện tại lại đồng thời tắt điện thoại!

Đỉnh đỉnh ding!!

Di động đột nhiên vang lên, Ngụy Tĩnh hoảng sợ, vội vàng cầm lên, vừa thấy là đại ca nhà mình, vội vàng đón nghe.

"Lão Thất, Lãnh Huy mất tích." Ngụy gia Đại công tử nói chuyện luôn luôn lời ít mà ý nhiều, Ngụy Tĩnh giống như bị đánh đòn cảnh cáo, thì ra là thế! "Chuyện khi nào?"

"Năm ngày trước."

"Năm ngày trước!" Ngụy Tĩnh cắn răng, hít sâu, "Chuyện trọng yếu như vậy, như thế nào đến hiện tại mới nói cho ta biết!"

"Cũng là hôm nay mới xác định." Ngụy Minh dừng một chút, tiếp tục nói: "Không cần đi quấy rầy Ngụy Tường cùng Vệ Tường, còn có Mộc Anh Ngu cũng biết tin tức này, tiểu tử này đã tâm cũng quá lớn."

"Uh, biết." Ngụy Tĩnh sắc mặt một mảnh trầm tĩnh, lại hỏi một ít tình huống, mới cúp điện thoại. Hàn Thiên Long luôn luôn tại bên người Ngụy Tĩnh, sự tình từ đầu tới đuôi hắn cũng biết, trong lòng cũng là thập phần hoảng sợ, Lãnh Huy thế nhưng lại mất tích! Cho tới nay Lãnh Huy tàn khốc thống trị, hắc ám vương quốc tĩnh như nước lặng sắp sụp đổ, các đạo nhân mã đổ máu tùy thời đều sẽ phát sinh, cuộc sống yên tĩnh hoàn toàn đã chấm dứt.

Ngụy Tĩnh trong đầu phân loạn như ma, mấy phút ngắn, nhiều tin tức tràn vào trong đầu của hắn. Phải bình tĩnh, có nghi vấn về sau có thể hỏi, hiện tại phải lập tức hành động, bình quý thần tốc, hiện giờ biết Lãnh Huy mất tích chỉ có Ngụy gia cùng Mộc gia, Mộc gia khẳng định sẽ không đem tin tức này tiết lộ ra ngoài, Ngụy gia tự nhiên cũng sẽ không, đó là một cơ hội tốt! Tuy rằng cuối cùng khẳng định vẫn là sẽ bị phát hiện, nhưng bọn hắn chiếm tiên cơ, chuẩn bị cũng sẽ so người khác càng thêm sung túc.

"Thiên Long, triệu tập mọi người. Chờ chút!" Ngụy Tĩnh cúi đầu suy nghĩ sâu xa một lát, ngẩng đầu lên nói: "Trước không cần, chuyện này trước giữ bí mật."

"Ân." Hàn Thiên Long ngoan ngoãn gật đầu."Tĩnh Tĩnh, chúng ta muốn làm cái gì?"

"Trước cái gì cũng không phải làm, tiếp tục mở rộng địa bàn, mặt khác..." Ngụy Tĩnh nhéo nhéo nắm tay, cảm thấy hung ác, nói: "Mua súng ống đạn dược! Càng nhiều càng tốt."

"Ân. Ta để A Tử lập tức đi làm."

"Làm cẩn thận chút, ngàn vạn lần đừng vào lúc đó bị cảnh sát bắt được cái đuôi."

"Ta đã biết. Đúng rồi Tĩnh Tĩnh, vạn nhất đụng tới thế lực của Lãnh Huy chúng ta nên làm như thế nào?" Hàn Thiên Long lần này hỏi cái vấn đề thông minh, chuyện Lãnh Huy mất tích, 'Lãnh Viêm' nội bộ khẳng định cũng đang cực lực phong tỏa tin tức, trừ bỏ cao tầng bên ngoài của 'Lãnh Viêm', đại bản doanh ở ngoài người đại ca kia khẳng định không biết tin tức này. Cho nên, vạn nhất huynh đệ Thiên Long bang đang lúc thường địa bàn gặp thế lực của 'Lãnh Viêm', với Ngụy Tĩnh ý tưởng vẫn là trước phòng tránh."Thiên Long, trước khi tin tức của Lãnh Huy bị lộ, chúng ta phải đem hết thế lực toàn lực gia tăng, như vậy ở lúc sau giữa tranh đoạt phần thắng mới lớn. Cho nên, vạn nhất đụng tới thế lực của 'Lãnh Viêm', tạm lánh. Chờ bọn hắn biết chuyện Lãnh Huy mất tích khẳng định sẽ quân tâm đại loạn, đến lúc đó lại toàn lực phóng ra!"

50. Chương 50: Tiệc Đính Hôn (thượng) . .

Thời gian kế tiếp Thiên Long bang dựa theo kế hoạch của Ngụy Tĩnh từng bước một thực thi xuống, Hàn Thiên Long rốt cục tìm được việc làm, Ngụy Tĩnh lại cả ngày lo lo lắng lắng. Sau đó, tựa hồ là trong nháy mắt, ngày đính hôn của Chu Đông Lai tới rồi.

Hàn Thiên Long câu nệ mặc một thân hí phục quý báu, đối gương thấy thế nào cũng không giống người, uốn éo thân mình, quay đầu lại xem Ngụy Tĩnh, thấy ái nhân còn đang ngăn người, thời gian gần đây, Tĩnh Tĩnh nhà hắn thường xuyên có loại ánh mắt đại ra suy nghĩ này so với chính mình còn trạng thái trống trơn.

"Tĩnh Tĩnh, bộ này thế nào? Ta đặt làm theo yêu cầu." Vì không làm mất mặt Ngụy Tĩnh, Hàn Thiên Long đem cà-vạt thắt lên, giờ phút này hắn chỉ cảm thấy chính hắn đứng trên mặt đất thất cổ.

Ngụy Tĩnh mờ mịt một lát, mới chậm rãi quay đầu, nhìn thoáng qua, gật đầu, "Uh, hảo."

Hàn Thiên Long hắc hắc cười, cầm lấy một bộ khác trên giường."Tĩnh Tĩnh, ngươi cũng nên thay quần áo, thời gian không còn sớm."

"... Ai!" Thở dài một tiếng, nên đối mặt vẫn là muốn đối mặt, lần này đi cùng Chu Đông Lai hảo hảo nói chuyện đi.

Lên xe, Hàn Thiên Long tiếp tục đảm đương vị trí lái xe, Ngụy Tĩnh ngồi ở vị trí phó lái, dọc đường đi liền nhìn đến Hàn Thiên Long giống như toàn thân tứ chi bị trời không hài hòa, còn không ngừng quay cổ. Lúc này Ngụy Tĩnh mới chú ý tới, Hàn Thiên Long người này xuyên cùng chú rể giống nhau, trách không được cơ thể hắn vẫn run rẩy đâu! Cũng thật khó cho hắn, người này đời này đại khái cũng chưa nghiêm chỉnh như vậy.

"Người a, mặc không quen cũng đừng mặc, người cũng không phải chú rể." Đèn đỏ, Ngụy Tĩnh đưa thân mình qua, thay Hàn Thiên Long đem cà-vạt tháo ra, lại cởi bỏ hai cúc áo, Hàn Thiên Long lập tức thở phào một hơi, "Nghẹn chết ta."

Ngụy Tĩnh bật cười, bạch liếc mắt một cái, "Đáng đời!"

Hàn Thiên Long ủy khuất, méo miệng, "Ta còn không phải sợ cho người mất mặt sao!"

"Người chưa làm ta mất mặt. Nếu ta chê người làm ta mất mặt, ta sớm đã bị người tức chết rồi, cũng sẽ không đi với người ra ngoài." Ngụy Tĩnh ôn nhu cười, sờ sờ đầu Hàn Thiên Long, "Về sau không cho phép nghĩ như vậy, người là một nam nhân đỉnh thiên lập địa (đầu đội trời chân đạp đất), có lỗi thôi lại thô tục cũng là người Ngụy Tĩnh ta lựa chọn!"

"Ai!" Hàn Thiên Long hận không thể lập tức ôm Ngụy Tĩnh cắn hai cái, lời này nói được nhiều uất ức a. Hắn Hàn Thiên Long rốt cục cũng đợi ngày lạnh như vậy

Xe rất nhanh liền tới đế hào đại quán rượu, xen vào giáo huấn thăm thông lần trước, lần này Chu Đông Lai thực sáng suốt không có đem tiệc đính hôn của chính mình an bài tại khách sạn của Ngụy gia. Hôm nay nơi này được Chu Đông Lai toàn bộ, cửa là toàn là xe tốt, Hàn Thiên Long lái xe, vòng vo cả buổi, thật vất vả mới tìm được một vị trí đỗ xe.

"Tĩnh Tĩnh, người chờ một chút." Ngụy Tĩnh vừa muốn mở cửa đi ra ngoài, Hàn Thiên Long vội vàng kêu, sau đó thùng thùng chạy đến bên này, sửa lại y phục một chút, đặc thân sĩ mở cửa cho Ngụy Tĩnh. Ngụy Tĩnh khẽ cười một tiếng, tâm tư đầy bụng tựa hồ nhẹ rất nhiều.

Ngụy Tĩnh rất xa liền thấy Ân Vĩnh Nhi cùng Phong Tinh Thần đứng ở cửa, không biết đang nói chuyện gì, Ân Vĩnh Nhi không ngừng ra bên ngoài thăm dò, vẻ mặt thực lo lắng. Nhìn đến Ngụy Tĩnh cùng Hàn Thiên Long cùng nhau mà đến, một bộ móng vuốt lập tức múa may đứng lên, bên cạnh Phong Tinh Thần thấy, không chút khách khí một cái vỗ xuống dưới.

"Tĩnh Tĩnh, người rốt cục đến đây!" Ân Vĩnh Nhi mắt nước mắt lưng tròng nhìn Ngụy Tĩnh, một bên ma xát tay bé nhỏ của chính mình, Ngụy Tĩnh liếc mắt một cái, Phong Tinh Thần kia đánh cũng thật đủ lưu loát. "Đông Lai đầu óc hư rồi. Thế nhưng muốn cùng nữ nhân kia kết hôn!" Đối với Ân Vĩnh Nhi mà nói, cái gì bang phái chi tranh đều là mây bay, tại trong mắt của hắn, Chu Đông Lai cuối cùng tìm một nữ nhân kết hôn, thì phải là vừa ra đời rồi!

Ngụy Tĩnh nhếch miệng, cười vô cùng gượng ép, "Các người lại không khuyên hắn?"

"Khuyên! Vô dụng!" Ân Vĩnh Nhi vuốt tay, ba phần bất đắc dĩ bảy phần tức giận.

"Vào đi thôi." Phong Tinh Thần vỗ vỗ vai Ngụy Tĩnh, một bên liếc Hàn Thiên Long một cái, trước hướng bên trong đi. Ân Vĩnh Nhi hướng Ngụy Tĩnh đáng yêu le lưỡi, nhỏ giọng nói: "Hắn cùng Đông Lai giống nhau, cảm thấy được hai người rất không xứng. Bất quá ta xem trọng các người nga ~"

"Các người cuối cùng là tới." Chu Đông Lai bưng một ly Champagne mỉm cười đi tới, bên cạnh đi theo một nữ nhân tư sắc trung thượng, dáng người rất tốt, chính là vẻ mặt cho toàn bộ thế giới đều ở dưới chân kia làm cho người ta ngứa tay.

"Nha, đây là Ngụy gia Thất Thiếu đại danh鼎鼎鼎鼎 a, tiểu muội kính đã lâu ~" nữ nhân lên tiếng, một gian người đến là Ngụy Tĩnh, lập tức dính đến trên người Chu Đông Lai, đáng tiếc, vị hôn phu đồng tính luyện ái kia của nàng một chút cũng không có ý đồ phối hợp. Chu Đông Lai khẽ nhún mày, từ trong lòng nữ nhân rút tay ra. Hàn Thiên Long vừa thấy vui vẻ, trên đời này còn có người so với hắn còn không nhận người đời gặp, nữ nhân này hôm nay nhất định cho tên này mất không ít mặt mũi đâu, hắc hắc.

"Tĩnh Tĩnh, vị này chính là Lâm Tuyết Kiều." Tuy rằng chán ghét, nhưng vẫn là muốn giới thiệu.

”Nhĩ hảo.” Ngụy Tĩnh thản nhiên mỉm cười.

Nữ nhân đại khái vừa rồi mất mặt, đối mặt Ngụy Tĩnh vươn tay thế nhưng ngừng một lát mới vươn tay. Chu Đông Lai mặt không chút thay đổi nhìn, nữ nhân này thực xem mình là một nhân vật? Bất quá với hắn cùng với Mộc Anh Ngu chỉ gian hợp tác chỉ là một quân cờ mà thôi, nói quân cờ còn cất nhắc hắn, phải nói là song phương tặng lễ vật thành ý thôi. Xem ra cần phải khiến Mộc Anh Ngu cho mình đổi một người hiểu chuyện chút.

”Tĩnh Tĩnh, Mộc tiên sinh ở bên kia, các người nguyên bản liền nhận thức, ta sẽ không mang bọn người qua.”

Ngụy Tĩnh gật đầu, ”Hôm nay ngươi là nhân vật chính, có rất nhiều việc muốn vội, không cần lo cho ta.”

Muốn tìm Mộc Anh Ngu thực dễ dàng, tìm nơi nhiều nữ nhân nhất là chuẩn, bởi vì người bạn hôm nay đi cùng chính là tiểu minh tinh tình nhân của, gần đây ở quốc nội là hồng phát tử (người nổi tiếng), nhân khí chỉ dưới Tường Tường. Đây đi tới danh viện, theo bọn họ vừa tiến đến liền bị vây quanh đến hiện tại.

Mộc Anh Ngu từ lúc Ngụy Tĩnh tiến vào liền chú ý hắn, bởi vì chuyện Thiên Long bang, trong lòng hắn thủy chung có cái gai, hắn thật sự không rõ Ngụy gia vì cái gì lại chọn chính là một cái Thiên Long bang, Mộc gia cùng Ngụy gia luôn luôn giao hảo, mình và Ngụy Tường vẫn là bạn bè, theo lý thuyết không phải là tìm hắn hợp tác sao? Chẳng lẽ hắn Mộc Anh Ngu tại trong mắt Ngụy gia liền không thể tin như vậy sao! Cùng Chu Đông Lai hợp tác, có phần tức giận, cũng có phần tính toán. Hắn thật muốn nhìn, người Ngụy gia lựa chọn có bao nhiêu vĩ đại!

51. Chương 51: Tiệc Đính Hôn (trung) . .

”Tiểu thúc thúc, đã lâu không gặp.” Mộc Anh Ngu cùng Ngụy Tường là bạn tốt, mới trước đây liền đi theo Ngụy Tường cùng nhau gọi là tiểu thúc thúc, chẳng qua hiện tại gọi như vậy không có thân thiết như trước kia thôi. ”Vị này chính là ái nhân của ta Phượng Ưc.”

”Ngụy tiên sinh, người khỏe.” Phượng Ưc sắc mặt ửng đỏ, vội vàng đưa tay. Người Ngụy gia hắn cũng gặp qua không ít, chính là này Thất Thiếu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, so với trong tưởng tượng của hắn còn trẻ hơn, nhìn qua cứ như sinh viên.

Ngụy Tĩnh mỉm cười, ”Cùng tiểu tử này giống nhau gọi ta tiểu thúc thúc đi, người cũng là hảo hữu của Ngụy Tường cùng Vệ Tường, không cần khách khí với ta.”

”Vâng.” Phượng Ưc tổng cảm thấy được người Ngụy gia trời sinh mang theo một loại khí thế, lúc trước mới gặp Ngụy Tường chỉ cảm thấy Ngụy Tường không coi ai ra gì cùng kiêu ngạo, hiện tại lại gặp được tiểu thúc thúc của Ngụy Tường, mặc dù là một người tao nhã, lại đồng dạng cường thế.

”Vị này chính là Long bang bang chủ đại danh鼎鼎鼎鼎 Thiên Hàn tiên sinh đi.” Ở đây, Mộc Anh Ngu chú ý nhất tự nhiên là Hàn Thiên Long. Trước kia Thiên Long bang bất quá chính là một lão Đại tam tuyển thành thị, nhưng sau khi Ngụy Tĩnh đến, lấy tốc độ kinh người bành trướng đến ngay cả hắn đều ghé mắt xem tình huống. Hiện tại Thiên Long bang có thể nói là hắc bạch lưỡng đạo đều chú ý, Ngụy lão gia tử khai quốc nguyên lão chưa bao giờ dính đến hắc đạo, cũng nghiêm cấm gia tộc tử đệ giao thiệp, đương nhiên, bình thường hữu tình lui tới là có thể, Ngụy lão gia tử đều không phải là người sa đọa. Nhưng lần này lại không giống, Ngụy Tĩnh được Ngụy lão thái gia cho phép gia nhập Thiên Long bang, lần này động tác lớn, những người khác không biết vì cái gì, nhưng hắn lại rất rõ ràng, từ thật lâu trước kia, bọn họ chỉ biết ‘Lãnh Viêm’ muốn gặp chuyện không may, hơn nữa cùng người cao tầng của ‘Lãnh Viêm’ đã âm thầm cầu kết. Lần này nếu không có sự phát sinh lúc ấy chính mình đang cùng Ngụy Tường uống rượu, cũng sẽ không biết tin tức trọng yếu như vậy. Hắn như thế nào cũng không dự đoán được, ‘Lãnh Viêm’ khối thịt béo này Ngụy gia thế nhưng cũng muốn nhúng chàm, nhưng lại liên lụy đến Ngụy gia một môn danh dự. Ra tay không tính đến hậu quả như thế, có thể thấy được trong ‘Lãnh Viêm’ chắc chắn có lợi to lớn, chính mình lại có thể nào bỏ qua?

”Tiểu tử ngươi phải làm mai cũng phải tìm cho bạn ta một người tốt chút.” Sau khi giới thiệu lẫn nhau, bốn người tìm một góc. Ngụy Tĩnh mắt nhìn người đang cùng Chu Đông Lai hàn huyên, nửa thật nửa giả nói.

Mộc Anh Ngu tao nhã khuấy cà phê, khoe miệng hơi hơi cong lên, "Tiểu thúc thúc, người cùng Chu đại ca là bạn tri kỉ, biết rõ giới thiệu dạng nữ nhân gì cho hẳn đều không thích hợp, cho nên a, cái dạng nữ nhân gì cho hẳn đều không được."

Ngụy Tĩnh cũng cười, "Nhưng người cho dù làm bộ, cũng phải tìm một người xứng đôi, liền người kia rất cho Đông Lai mất mặt."

Mộc Anh Ngu sắc mặt vi cương, lập tức thần nhiên nói: "Tiểu thúc thúc nhưng thật ra vì Chu đại ca suy nghĩ."

Lời này nói được bất âm bất dương, Phượng Úc bên cạnh lo lắng tại dưới bàn nhẹ nhàng kéo ống tay áo của Mộc Anh Ngu, hai người này như thế nào cảm giác một cổ mưa gió nổi lên, không phải quan hệ tốt lắm sao? Chẳng lẽ chính mình nghĩ sai rồi? Mộc Anh Ngu hiện tại không có tâm tư cùng Phượng Úc giải thích cái gì, cho dù có cũng không, Mộc Anh Ngu cũng rất ít cùng Phượng Úc giảng đạo, biết quá nhiều không phải chuyện tốt. Phượng Úc không phải Vệ Tường, dường như xa cách hẳn, Phượng Úc không có năng lực sinh tồn tại Hắc Âm Giới, đồng dạng, Phượng Úc cũng không giúp hẳn giống Vệ Tường có thể giúp Ngụy Tường như vậy, Vệ Tường là cái loại cực phẩm có thể dắt tay thiên hạ giao du cũng có thể kết quân giục ngựa chiến trường, mà tiểu tình nhi chính mình thích hợp làm hoa giải ngữ, tại lúc chính mình mệt mỏi ẩm hương vây quanh, vô luận rất mệt, nhìn đến hẳn, trong lòng sẽ thực thoải mái.

Hàn Thiên Long trái nhìn phải xem, lão bà của mình vẻ mặt tươi cười, nhưng hẳn đã cảm thấy gió lạnh đến xương, đối diện tiểu tử kia đồng dạng vẻ mặt tươi cười, nhưng hẳn lại cảm thấy được đao quang kiếm ảnh, không tự giác hướng bên người Ngụy Tĩnh nhích lại gần, một tay để lên thắt lưng Ngụy Tĩnh, một tay kia chậm rãi đút vào túi... .

"Anh Ngu, vì cái gì?" Rốt cục, Ngụy Tĩnh vẫn là nhịn không được hỏi ra đến đây, hẳn thật sự rất ngạc nhiên.

Mộc Anh Ngu âm thầm cười, "Đúng dịp, ta vừa lúc cũng muốn hỏi đây. Vì cái gì?" Nói xong, bình tĩnh nhìn ánh mắt Ngụy Tĩnh, mím môi.

"Người không phải chọn người tốt nhất." Ngụy Tĩnh thở dài, hẳn chỉ biết Mộc Anh Ngu sẽ hỏi chuyện này.

"Tốt nhất?" Mộc Anh Ngu cười nhạo nhìn về phía Hàn Thiên Long, "Ta còn so ra kém hẳn?"

"Không phải người so ra kém hẳn, mà là Mộc gia so ra kém Hàn gia."

"... ." Thật lâu sau, Mộc Anh Ngu rốt cục gật đầu, thở dài: "Ta đã hiểu."

Hàn Thiên Long nháy mắt, hai người này đang nói gì đấy?

"Kia Đông Lai... ."

"Không phải ta buộc hẳn, là chính hẳn tìm tới ta." Mắt nhìn Chu Đông Lai trong đám người, Mộc Anh Ngu có chút vui sướng khi người gặp họa nói: "Nguyên nhân ta cũng không cần nói đi, tiểu thúc thúc thông minh như vậy, nhất định dự đoán được."

Ngụy Tĩnh trừng liếc một cái, nguyên nhân hẳn là nghĩ tới, chính là trong lúc nhất thời không thể nghĩ được biện pháp tốt gì để khuyên bảo. Chu Đông Lai phải làm như vậy, đơn giản chính là đang giận dữ, nhưng dữ cũng không có thể xúc động như vậy a! Nhân gia Michael Jackson nghĩ tẩn biện pháp muốn tẩy trắng, người khen ngược, ba ba mà chạy đến muốn nhiễm hắc!

"Tiểu thúc thúc, Chu tiên sinh đối với người chính là một mảnh si tâm a. Người có biết hẳn là nói như thế nào để thuyết phục ta cùng hẳn hợp tác không?"

Ngụy Tĩnh tức giận liếc mắt, lời Hàn Thiên Long đứng dậy bước đi, nhưng Hàn Thiên Long kẻ lỗ mãng này lúc này ngốc kính phạm vào, vừa nghe Chu Đông Lai căn bản không tính toán buông tha cho Tĩnh Tĩnh nhà hẳn, lập tức phát hỏa, hẳn phải nghe Chu Đông Lai kia là như thế nào đầu lưỡi hư thúi thuyết phục Mộc Anh Ngu.

Mộc Anh Ngu mím môi cố gắng nhịn cười nhìn Ngụy Tĩnh hắc nghiêm mặt bị Hàn Thiên Long một phen kéo lại trên ghế sa lon. Nếu thật sự là đánh nhau Ngụy Tĩnh cùng Hàn Thiên Long có thể tại sàn sàn như

nhau, Ngụy Tĩnh chiêu thức tinh diệu, Hàn Thiên Long một thân cật mạnh. Đáng tiếc hiện tại hai người không phải đánh nhau, so khí lực, Ngụy Tĩnh chuẩn thua. Hai tay bị Hàn Thiên Long một tay thủ sẵn, hai chân bị hai đùi Hàn Thiên Long giáp chặt, cả người bị hấn ngăn đón vào trong ngực, vừa động không thể động! Ngụy Tĩnh giờ phút này thực hỏa đại, nhưng lại giãy không được, chỉ còn dùng miệng có thể động, nhưng cũng không thể trước mặt bao người căn người đi, này rất dọa người!

”Ngu xuân! Buông!”

Hàn Thiên Long lui lui cổ, Ngụy Tĩnh ánh mắt muốn giết người, nhưng hấn chính là không tha. Liếc Mộc Anh Ngu đối diện, nâng cằm, ”Tiểu tử, Chu Đông Lai là thuyết phục người như thế nào?”

52. Chương 52: Tiệc Đính Hôn (hạ) . .

Mộc Anh Ngu tựa tiểu phi tiểu mắt nhìn Ngụy Tĩnh bị một con gấu trối gấu gao, chỉ thấy Ngụy gia Thất Thiểu luôn luôn phong lưu tiêu sái khí vũ hiên ngang một bên lắc lắc thân mình, một bên bí ẩn lấy hai móng vuốt dùng sức cào trên lưng Hàn lão đại, trên mặt còn phải duy trì mỉm cười khéo, cũng may vị trí bọn họ tương đối tiện nghi, bằng không Ngụy Tĩnh hôm nay người này đã có thể ném.

”Ngu xuân, người cho ta buông tay!” Ngụy Tĩnh âm hiểm cười cắn răng, hận không thể đem đầu Hàn Thiên Long tác trong bồn cầu.

Hàn Thiên Long một bên chịu đựng trừng phạt bên hông phì phiêu trên vừa đau lại vừa thích, nghe răng trợn mắt, ”Tĩnh Tĩnh, ta muốn nghe xem tên kia nói cái gì thôi ~ ”

Mộc Anh Ngu hung hăng rung mình một cái, Ngụy Tĩnh khẩu vị cũng thật đặc biệt, một con gấu đang làm nũng, thấy thế nào cũng quái dị! ”Tiểu thúc thúc, ta còn có việc, đi trước.” Ngụy Tĩnh khẽ gật đầu, ánh mắt thẳng câu câu trừng mắt Mộc Anh Ngu: đi thôi! Đi thôi! Đi nhanh lên đi! Chừa cho ta chút thể diện!

Mộc Anh Ngu khoe miệng trều rút, nhả thật sự vất vả, không thể không bội phục Ngụy Tĩnh bình tĩnh, đều lúc này, còn có thể mặt không đổi sắc, nếu là hấn, chỉ sợ sớm đã tại huấn người. Mộc Anh Ngu dặt Phượng Ưc hơi hơi vuốt cằm, liên tính toán cáo từ, hôm nay hấn là rút thời gian riêng tới tham gia tiệc đính hôn của Chu Đông Lai, S thị bên kia kỳ thật hấn căn bản là không ly khai, ngồi thời gian dài như vậy cũng coi như cấp Chu Đông Lai mặt mũi.

”Đúng rồi, tiểu thúc thúc, nói ta trước phải nói, ta cùng Tường giao tình về giao tình, khối thịt kia ta vẫn là muốn ăn, cũng không thể để mọi người chết đói phải không?”

Ngụy Tĩnh hơi hơi nheo mắt, khoe miệng nhếch, ”Không cần khách khí, người ăn hết một mình, hy vọng người không cần bị mắc xương đi.”

”Ha hã, tiểu thúc thúc cũng cẩn thận chút, khối thịt kia gửi thời gian lâu, tiểu thúc thúc ngàn vạn lần phải chọn ăn, nếu gặp được miếng hư, chính là sẽ ăn vào đau bụng.”

”...”

”...”

Một người chỉ có phong độ, một người tươi cười đầy mặt, người chung quanh cũng không khỏi cảm thán, Ngụy gia cùng Mộc gia quả nhiên giao hảo a, nhìn đời kế tiếp chung đụng cỡ nào hòa hợp ~ xa xa Chu Đông Lai vẫn chú ý bên này, Mộc Anh Ngu cùng Ngụy Tĩnh nói chuyện với nhau kỳ thật hấn là chen miệng vào không lọt, hấn cũng thức thời không có đi tới, hiện tại xem ra, này sáng suốt. Nhâm Hà gia tộc đều là lấy ích lợi là tiền đề mà giao hảo, một khi xuất hiện ích lợi xung đột, như vậy cái gọi là hữu tình là yếu ớt nhất, hai người này đều tự đại biểu cho hai gia tộc, tuy rằng đều là mặt tươi cười, nhưng với hiểu biết của hấn đối Ngụy Tĩnh, có thể khẳng định, quả nhiên là đàm băng .

Mộc Anh Ngu đi không bao lâu, Ngụy Tĩnh cùng Hàn Thiên Long cũng cáo từ. Ở tại chỗ này đã không có nhiều tác dụng, Chu Đông Lai đang lảng tránh hấn, mời hấn tới tham gia tiệc đính hôn bất quá là muốn thấy thái độ của mình, có lẽ cũng có ý tứ khiến cho Ngụy Tĩnh chú ý, nhưng căn bản nhất vẫn là biểu hiện hấn quyết tâm. Đối cái này, Ngụy Tĩnh bất lực, chỉ hy vọng Chu Đông Lai có một ngày có thể nghĩ thông.

"Tĩnh Tĩnh, vì cái gì sớm đi như vậy a!" Hàn Thiên Long hiển nhiên còn đang suy nghĩ chuyện Mộc Anh Ngu nói, không biết rõ ràng, Chu Đông Lai đến để cùng hắn nói gì đó, hảo lão Đại có thể lại chết không nhắm mắt.

Ngụy Tĩnh lạnh lạnh liếc Hàn Thiên Long đang lái xe, hừ lạnh một tiếng, thẳng nhắm mắt lại, không để ý tới hắn. Hàn Thiên Long lui lui cổ, cảm miệng, hắn nếu bắt màn đại khái cũng so ra kém Ngụy Tĩnh đang khó chịu, vừa rồi lỗ mông ... Tĩnh Tĩnh sinh khí, hậu quả thực nghiêm trọng. Hàn Thiên Long trông mắt cô lỗ lỗ xoay chuyển, moi bụng liều mạng nghĩ đề tài, chuyển biến tốt đời lực chú ý của Ngụy Tĩnh.

"Tĩnh Tĩnh, vì cái gì người nói Mộc gia không bằng nhà của ta a?" Cuối cùng nghĩ đến một cái! Hàn Thiên Long cũng tương đối tò mò, ẩn thực lực mà nói, Mộc gia là lão bài hắc đạo lâu đời, hắn nhiều lắm là tân tiến thực lực, so với Mộc gia, Thiên Long bang tuy rằng ở mặt ngoài thế lực cùng Mộc gia tương xứng, nhưng Thiên Long bang từ lập bang đến nay bất quá là năm sáu năm, căn cơ bất ổn không nói, nhân mạch quan hệ cũng so ra kém Mộc gia. Cho nên, Hàn Thiên Long đối với Ngụy Tĩnh nói Mộc gia so ra kém Hàn gia lúc ấy cũng rất muốn hỏi, sau lại bị chặn ngang một đòn lại quên, hiện tại cuối cùng là nghĩ tới.

Ngụy Tĩnh hơi hơi mở to mắt, tức giận trừng liếc một cái, hắn còn không biết Hàn Thiên Long đây là đang dõng dục chú ý của hắn? Nhưng hắn vẫn là nổi giận, tuyệt không muốn để ý Hàn Thiên Long ngu xuẩn này! Hàn Thiên Long cười lấy lòng, "Tĩnh Tĩnh, người liền nói với ta một chút đi!"

"Hừ!"

"Tĩnh Tĩnh ~~ ta cam đoan về sau không bao giờ chọc giận người sinh khí! Ta thề, nếu ta giống nhau hôm nay như vậy, về sau xuất môn, người lấy còng tay khóa ta lại!"

Ngụy Tĩnh mím môi, liếc một cái, đầu óc lại không tự chủ được nghĩ đến tình hình 'lưu cầu'(dắt chó đi dạo), cuối cùng kiềm không được, xì một tiếng cười ra. Vừa thấy Ngụy Tĩnh nở nụ cười, Hàn Thiên Long lập tức phe phẩy cái đuôi uốn mặt tiếp cận, "Tĩnh Tĩnh, thực xin lỗi rồi!"

"Hừ! Người hiện tại biết thực xin lỗi? Người đâu hành động mà trước nghĩ tới ta? Ân?!" Ngụy Tĩnh lại sùng sộ lên, nghiêm khắc trừng.

Hàn Thiên Long lần thứ hai cúi đầu nhận tội, "Thực xin lỗi! Tĩnh Tĩnh, người nếu chưa hết giận, trở về lại đánh ta hai cái!"

"Thiết!" Ngụy Tĩnh vẻ mặt khinh thường, bất quá thần sắc lại dịu đi rất nhiều. "Người yên tâm, ta chẳng những đánh người, ta còn đánh người cả đời khó quên." Ngụy Tĩnh khéo miệng nâng cao cười một cái, trong bụng đảo mười tám kiểu khổ hình, suy tư loại nào mới thích hợp với Hàn Thiên Long.

Hàn Thiên Long cũng là một chút cảm giác nguy cơ đều không có, hắc hắc cười, tại hắn xem ra, giữa vợ chồng dùng roi kia tuyệt đối không phải vấn đề cảm tình, mà là vấn đề tình thú, hắn ước gì Ngụy Tĩnh thích cái này.

Hai người đều tự nghĩ tâm tư, Ngụy Tĩnh khẽ thở dài, nói: "Người không phải muốn biết vì cái gì chọn người mà không chọn Mộc Anh Ngu sao?"

"Uh, vì cái gì a?"

"Bởi vì cùng Mộc Anh Ngu chỉ có thể hợp tác, mà với người không cần phải phân rõ ràng như vậy... ." Ngụy Tĩnh thông thả nói từng từ, nghĩ nói như thế nào có chút hàm súc uyển chuyển, để Hàn Thiên Long nghe thoải mái chút, cũng không thể nói thẳng, người cùng Mộc gia căn bản không thể so, so với chúng ta lại nhỏ yếu như con kiến, bởi vì người dễ khống chế, cho nên mới chọn người. Nếu thực nói thẳng thắn như vậy, chỉ sợ Hàn Thiên Long lại thích hắn như thế, trong lòng cũng sẽ có ý nghĩ.

"Nga, chúng ta là người một nhà thôi, đương nhiên không cần phân như vậy rõ ràng!" Hàn Thiên Long đắc ý dào dạt, Tĩnh Tĩnh nhà hắn quả nhiên không đem làm ngoại nhân a! Thật tốt a!

Ngụy Tĩnh u u liếc mắt một cái, yên lặng gật đầu...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: JJ đại khái rút, ta muốn hồi phục thân môn nhấn lại, thế nhưng không có cách hồi phục nào khác!

53. Chương 53: Họp Phụ Huynh (thượng) . .

"Tĩnh Tĩnh, ta muốn đi nghỉ ở Paris, qua một thời gian ngắn gặp a."

"Tĩnh Tĩnh, ta hiện đang ở Hongkong, phân công ty vào quỹ đạo lúc sau rồi trở về tự tự."

Trong di động có hai tin nhắn, Ngụy Tĩnh cúi đầu thở dài một tiếng, đều đi rồi, mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào, Vĩnh Nhi cùng Tinh Thần đều là hướng về Đông Lai. Có đôi khi nửa đêm tỉnh lại, nhìn Hàn Thiên Long ngủ giống như lợn chết, cũng hỏi mình có đáng giá hay không, cuối cùng phát hiện mặc kệ như thế nào không ly khai người nam nhân này .

"Ân... . Tĩnh Tĩnh?" Hàn Thiên Long trở mình, chợt phát hiện bên cạnh không ai, may mắn sô pha bên kia có ánh sáng mỏng manh truyền đến, híp mắt đi qua xem, Ngụy Tĩnh một tay chống cằm, đầu ngón tay châm thuốc lá, đã đốt một đoạn thật dài, mi mắt sụp xuống, sắc mặt như nước, cả người giống như cùng đêm tối yên tĩnh hòa làm một thể.

"Sao vậy?" Hàn Thiên Long tùy ý phủ thêm áo ngủ, pha hai ly trà nóng, đem thuốc trong tay Ngụy Tĩnh lấy xuống. Hàn Thiên Long chính mình hút thuốc mặc kệ, dù sao hắn là không nghĩ Ngụy Tĩnh hút thuốc, không có ý gì khác, thuần túy là vì sức khỏe của Ngụy Tĩnh mà suy nghĩ.

Ngụy Tĩnh nhẹ nhàng nhấp một hơi, lắc đầu, "Không có gì? Đột nhiên ngủ không được mà thôi."

"Nga." Hàn Thiên Long gãi đầu, bồi Ngụy Tĩnh ngồi cùng nơi.

"Thiên Long, nếu có một ngày muốn người giữa ta và đám huynh đệ của người kia chọn một, người chọn ai?" Đó cũng là vấn đề khó xử của Ngụy Tĩnh, giữa ba hảo hữu cùng Hàn Thiên Long, hắn cuối cùng lựa chọn Hàn Thiên Long, cho nên, hắn cũng hy vọng Hàn Thiên Long có thể cho hắn một đáp án chính xác vừa lòng.

"Tĩnh Tĩnh, như thế nào đột nhiên hỏi vấn đề này?"

"Trước trả lời ta."

"Nga, ta đương nhiên chọn người a."

"Thật sự?" Ngụy Tĩnh nheo lại ánh mắt, tên này trả lời cũng quá nhanh đi!

"Thật sự thật sự! Tĩnh Tĩnh, nếu trước kia ta khẳng định sẽ do dự, nhưng hiện tại không giống rồi!" Ngụy Tĩnh nghiêng đầu, chính mình giống như tựa hồ đã hỏi qua Hàn Thiên Long vấn đề cùng loại, lúc ấy tên này quả thật mở đường thoát lối tới. "Như thế nào không giống?"

"Ân... . Liền không giống! Ta với người không giống, cùng huynh đệ cũng không giống. Bọn họ trước kia cũng không có thân như vậy." Ngụy Tĩnh biết, cảm tình là Hàn Thiên Long tên này cả ngày đi theo sau mong chính mình chuyển động, xem nhẹ cùng các huynh đệ liên hệ cảm tình, làm cho quan hệ bất hòa? Như vậy tưởng tượng, huynh đệ tên này thật đúng là bi ai, trách không được hiện tại đều truyền lưu cái gì huynh đệ như tay chân, XX như y phục, ai động y phục của ta, ta chặt tay chân hắn... . Bất quá, đáp án này Ngụy Tĩnh cơ bản vừa lòng .

"Thiên Long, qua trận chúng ta đi du lịch đi."

"Vì cái gì muốn qua trận? Hiện tại là có thể đi a." Hàn Thiên Long nhân tình sáng lên, phe phẩy cái đuôi hưng phấn nhìn Ngụy Tĩnh, "Tĩnh Tĩnh, người muốn đi đâu?"

Ngụy Tĩnh tức giận trừng liếc một cái, "Óc heo! Hiện tại ta đâu cớ được khai thân!" Sự tình nhiều như vậy, trừ người ra đầu heo này cái gì cũng không quản ở ngoài, còn có người nào kia thời gian rồi, ngay cả A Tử đều so người bạn hơn! Ngụy Tĩnh càng nghĩ càng giận, hắn này là vì ai liều mạng a, tuy nói Ngụy gia có thể được không ít ưu đãi, nhưng Thiên Long bang mới là được lợi lớn nhất!

"Nga! Nga ——! !" Hàn Thiên Long lắc lắc thân mình, không ngừng nhu chân, Tĩnh Tĩnh nhà hắn thật sự là hỉ nộ vô thường! Không muốn đi sẽ không đi thôi! Đột nhiên liền đá hắn...

Ngụy Tĩnh đá thư thái, đứng lên, đuổi người, lấy mũi chân đẩy Hàn Thiên Long ngồi phịch ở trên ghế salon, lười biếng nói: "Đi làm ấm giường."

"Ai!" Hàn Thiên Long đột ngột từ mặt đất đứng lên, lập tức sinh long hoạt hổ... . . Lăn lông lốc lăn trên giường, hai mắt sáng lên nhìn Ngụy Tĩnh. Ngụy Tĩnh hơi đỏ mặt, thối một hơi, "Đừng nghĩ sai chủ ý, ngày mai ta còn có lớp... Đúng rồi, ngày mai có họp phụ huynh, Hữu Dạ có nói cho người biết không?"

Hàn Thiên Long bĩu môi, đặc biệt bi thương nói: "Đừng nói nữa! Ranh con kia cũng không nói với ta chuyện trường học!" Hàn Hữu Dạ vô tình sáng suốt, Hàn Thiên Long tên này đi trường học vô tình sẽ dọa đến nhóm tiểu bằng hữu đập phải hoa hoa thảo thảo gì.

Ngụy Tĩnh buồn cười, quả nhiên. Nghĩ lại vừa nghĩ, lại trộm cười đứng lên, này không phải là cơ hội tốt sao! Hàn Hữu Dạ tiểu tử kia lần trước xem ta nực cười, lần này xem ta như thế nào chinh người! Hắc hắc.

"Thiên Long, họp phụ huynh sáng sớm mai tám giờ bắt đầu, nhớ rõ mặc đồ nghiêm chỉnh."

"Chính là, Hữu Dạ không cho ta đi!" Hàn Thiên Long vẻ mặt ủy khuất, hiển nhiên hẳn là thập phần muốn đi.

"Tru!" Ngụy Tĩnh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng liếc một cái, "Nào có cha sợ con! Chính là ta cho người đi! Người ngày mai chỉ để ý mặc sáng chói cho ta, mang vài người, có khí thế chút!"

"Đã biết."

"Uh, còn có, ngày mai không có việc gì không cho phép hướng bên cạnh ta tiếp cận! Ta bận!"

"Ách... Này, Tĩnh Tĩnh, ta tưởng với người cùng một nơi..." Hàn Thiên Long lấp bắp dựa vào Ngụy Tĩnh.

"Đi! Người cho ta làm Hàn Hữu Dạ bên kia đi! Không cho phép tìm ta nghe không!?" Đối với Hàn Thiên Long bám dính, Ngụy Tĩnh có điểm tức giận, bất quá lại không phát tác, vỗ mặt Hàn Thiên Long, ngữ trọng tâm trường nói: "Thiên Long a, người ngày mai đi là có nhiệm vụ."

"Nhiệm vụ gì?"

"Đi gặp thân gia của chúng ta." (thân gia = thông gia)

"Thân gia?" Hàn lão đại vẻ mặt mờ mịt, tùy cơ bình tĩnh đại ngộ, "Người nói ba mẹ của lớp trưởng a!"

Ngụy Tĩnh lộ ra một bộ biểu tình trẻ nhỏ dễ dạy, Hàn Thiên Long càng phấn chấn, "Thiên long a, nhiệm vụ của người ngày mai chính là đi xem cùng cha mẹ của lớp trưởng ở chung có được không, đừng làm cho Hữu Dạ tương lai bị khinh bỉ, người muốn theo chân bọn họ tạo quan hệ tốt, mỗi ngày mang thêm ít tiền, mất tiêm chút, thời điểm nên ra tay liền ra thủ."

"Ai!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: hồi phục L thân, Hàn lão đại là trung khuyến, bị phát hiện trong lòng sẽ không thoải mái, nhưng sẽ không bạo đi tích ~~ hẳn đối Tĩnh Tĩnh một mảnh si tâm nha

~~Bởi vì JJ rút, thân nhóm nhấn lại ta cũng chưa có biện pháp hồi phục, chỉ có thể dùng phương thức này! Thân nhóm đừng để ý ha ~

54. Chương 54: Họp Phụ Huynh (trung) . .

Toàn bộ họp phụ huynh của học sinh năm ba đều được an bài vào ngày chủ nhật, lên năm ba vốn cũng không có ngày cuối tuần, một tháng cũng chỉ được nghỉ ngơi hai ngày, hôm nay cho dù là họp phụ huynh, trường học cũng không tính toán cho đệ tử nghỉ, mà là buổi sáng các phụ huynh tại đại lễ đường khai mạc buổi họp, buổi chiều mới phân đến các lớp, cùng các chủ nhiệm lớp thăm dò tỉ mỉ tình huống học tập của hài tử nhà mình.

Ngụy Tĩnh hơi khẽ cau mày, bên trong phòng học một cỗ mùi lạ nha, người thật sự nhiều lắm, không khí đều mơ hồ! Một phòng học sáu mươi học sinh, nguyên bản không gian liên tưởng đối chặt chẽ, hơn nữa hiện tại lại thêm số phụ huynh nhiều hơn số học sinh, ngay cả chỗ trống cũng tắc trở, bởi vì có học sinh cha lẫn mẹ đều đến đây, phóng mắt nhìn lại, trong lối đi nhỏ đều là người, trên một bàn lại chen lẫn ba người, Hàn Thiên Long kia đang cùng cha mẹ của Phạm Mộ Phi chen lẫn đi! Tên kia khổ người lại lớn, cha

Phạm Mộ Phi cả người cơ hồ mỏng manh, liền mông nhón hướng điểm này mà ngồi đến ghế. Thật là, hôm qua buổi tối nói sẽ đối người ta khách khí chút, người nha chen cái gì a!

Trong phòng học ầm ầm, các học sinh mặt khổ sở, hảo hảo mở cái gì hộp phụ huynh a!

"Ban đạo, có thể đổi chỗ ngồi không?" Các nữ sinh giơ tay nhỏ bé, bắt đầu kháng nghị. Các nam sinh chen chen thật không có gì, mấu chốt muốn bọn họ cùng cha mẹ chen, nếu các mẹ cũng không sao cả, mấu chốt tới cái loại gì đều có, nữ sinh nói chuyện kia bên cạnh an vị một nam nhân đang ôm đứa bé mặc yếm, hơn nữa, nhóc kia đang tiểu ...

Ngụy Tĩnh mày nhú lại lợi hại hơn, vị nam nhân kia xấu hổ đỏ mặt, mẹ của nữ sinh vẽ mặt xanh mét, bộ dáng nhẫn thực vất vả. "Ca! Người mang Bảo bảo đến để làm chi!" Cô gái đích ngồi cùng bàn cũng xấu hổ thần tình đỏ bừng, sốt ruột nhìn Ngụy Tĩnh, vội vàng nói: "Ban đạo, đi ra ngoài họp đi!"

Ngụy Tĩnh chỉ có thể thở dài, thật sự là loạn một đoàn! "Các vị phụ huynh, đồng học, bên trong phòng học quá nhỏ, chúng ta đến sân thể dục."

Toàn thể nhả ra khí, xem ra đây là mục đích chung.

"Ngụy lão sư, không bằng ta làm ông chủ, chúng ta đi khách sạn tốt lắm." Một phụ huynh mặc tây trang mang giày da đứng lên, cười nói: "Nếu không có Ngụy lão sư, con ta cũng sẽ không tiến bộ nhiều như vậy, buổi sáng hiệu trưởng nói, lớp mười là có tiến bộ lớn nhất toàn trường, đã so được với lớp trọng điểm, thi đỗ đại học tốt tuyệt đối không có vấn đề, nếu không có Ngụy lão sư, ta nghĩ con của chúng ta chỉ có thể qua đại học hạng ba. Ngụy lão sư liền cấp mặt mũi, để chúng ta cảm ơn người."

Người này vừa nói, các phụ huynh khác lập tức phụ họa, bọn họ biết hài tử mình tiến bộ, nhưng buổi sáng hiệu trưởng kia tại lễ khai mạc nói hiện tại làm cho bọn họ nhảy dựng, bọn họ căn bản không nghĩ tới con của mình không dựa vào bọn họ tiêu tiền chấp nổi có thể lên đại học hạng nhất!

"Đúng đúng đúng! Tìm cái khách sạn, Ngụy lão sư để chúng ta hảo hảo cảm ơn người đi!"

Ngụy Tĩnh thần nhiên mỉm cười, nói: "Này không hợp quy củ, các vị thật có ý tốt ta nhận."

"Lão sư, đi đi ~~ cơm căn tin khó ăn chết, chúng ta mỗi ngày đều ăn không đủ no rồi

hôm nay đi ăn liền được ăn

" các nữ sinh lại bắt đầu làm nũng, các phụ huynh nhìn một đám nữ sinh líu ríu túm hai cánh tay Ngụy Tĩnh kéo ra bên ngoài, mỗi người trợn mắt há hốc mồm, quan hệ sư sinh này thật là tốt a... . Thật khiến cho người ta vui mừng a, đương nhiên, trong đó vui mừng tuyệt đối không có chính là Hàn Thiên Long, Hàn Hữu Dạ cảm thấy được nếu ánh mắt có thể giết người, đám giúp nữ sinh kia đã hồi phi yên diệt.

Ngụy Tĩnh thực bất đắc dĩ, đám tiểu nha đầu này, vóc dáng còn không đến bả vai hấn, khí lực thật không nhỏ, như thế nào luyện được?

"Cha, đừng trừng mắt nhìn." Hàn Hữu Dạ yên lặng đi sau cùng, dắt Hàn Thiên Long không cho hấn tiến lên, trước phóng cha hấn tự do bay lượn, Hàn Hữu Dạ cảm thấy được chính mình hấn là tam thân ngũ lệnh một phen. Trời biết, đêm qua hấn làm ác ma một đêm, sáng sớm mí mắt liền thẳng khiêu, sau đó vừa mới đến trường học liền nhìn thấy cha hấn đang trưng bộ mặt cúc hoa (hơn hử ấy mà)! Quả nhiên không chuyện tốt! Nhất định là Ngụy Tĩnh tên khốn kia mang cha tới đi! "Cha, ngày hôm qua ban đạo đã nói với người không cho phép tiếp cận hấn đi."

Hàn lão đại thập phần nhanh nhẹn lập tức yên, "Àn... ."

Quả nhiên, tối hôm qua đã cảnh cáo. Tại phương diện này, ý tưởng của Ngụy Tĩnh cùng chính mình tương tự kinh người. Tuy rằng bọn họ đối đồng tính luyện ái xem thực đậm, nhưng người khác không nhất định, vì giảm bớt phiền toái không cần thiết, bộ dáng chút ít vẫn phải làm. Cho nên, mặc dù Hàn Hữu Dạ biết Hàn Thiên Long sẽ xuất hiện tại đây, nhất định là Ngụy Tĩnh muốn ghê tởm hấn, nhưng ngay cả như vậy, Hàn Hữu Dạ cũng không nghĩ tới chà xát Hàn Thiên Long hướng Ngụy Tĩnh dính lại.

"Cha, trừ bỏ ban đạo nói cái kia, ta còn muốn thêm một cái!"

"Người nói đi." Đối với Hàn Thiên Long mà nói, không thể tiếp cận Ngụy Tĩnh đã là chuyện tàn khốc nhất! Những thứ khác không đáng nhắc đến!

"Hôm nay cả ngày cũng không được nói chuyện, không cho phép rời khỏi bên cạnh ta!"

"A? Vì cái gì?"

Vì cái gì? Hàn Hữu Dạ cắn răng, "Người còn hỏi! Vừa rồi người liền cùng baba và mẹ của Mộ Phi tranh vị trí, người tranh còn chưa tính, ta cũng không thể ngăn chặn bản tính của người, nhưng trong buổi họp còn mắng chửi người! Mặt của ta đều bị người làm mất hết!" Nếu hần không đúng lúc che miệng cha mình, chỉ sợ cả lớp đều có thể nghe được Tam Tự kinh của hần! Trời biết, hần vì trước mặt cha mẹ Phàm Mộ Phi chiếm được ấn tượng tốt, tốn bao nhiêu khí lực, trong mắt cha mẹ Phàm Mộ Phi, hần quả thực so với Phàm Mộ Phi còn muốn hiểu chuyện nghe lời, lại so với Phàm Mộ Phi thông minh nhanh nhẹn, cha mẹ Phàm Mộ Phi không biết đã thích hần nhiều! Nhưng buổi sáng đã biết cha nháo như vậy... Quên đi, càng nghĩ càng bất lực.

Hàn Thiên Long lui lui cổ, kỳ thật hần cảm thấy được buổi sáng hần biểu hiện tốt lắm, hơn nữa thực lễ phép a! Mắng chửi người là thiên ngoại miệng thôi! Hiện tại tiểu hài tử ba tuổi đều biết... Trên đời này có thể làm cho hần chịu thua trước kia cũng chỉ có con trai bảo bối này, hiện tại thêm một Ngụy Tĩnh, bất quá, hần đối Hàn Hữu Dạ vẫn là nói gì nghe nấy. Nhìn Hàn Thiên Long giống như hươu cao cổ mỗi mắt chờ mong, Hàn Hữu Dạ hận không thể lấy cái còng tay, đem mình cùng cha hần khóa lại cùng nhau, thực dọa người! Ngụy Tĩnh người ta bị một đám cha mẹ vây quanh nịnh bợ, không biết có nhiều ý, căn bản là không nghĩ tới người, người còn ba ba như vậy, thật vô dụng!

"Ngụy lão sư có bạn gái chưa a?" Toàn bộ phụ nữ lớn tuổi nhìn đến Ngụy Tĩnh cuối cùng đều đã hỏi những lời này, trách chỉ trách Ngụy Tĩnh lớn lên rất xuất chúng, khí chất lại tốt, còn là lão sư, nhìn còn có thể khiến người ta có dục vọng làm mai mối.

Ngụy Tĩnh mỉm cười, "Ta sắp kết hôn."

Chung quanh một trận kinh hô, "A, chúc mừng Ngụy lão sư rồi! Ai, thật đáng tiếc, ta còn muốn giới thiệu cho Ngụy lão sư một cô nương tốt."

"Ai! Vị phụ huynh này, người cũng đừng lo lắng, Ngụy lão sư điều kiện tốt như vậy, còn sợ tìm không thấy lão bà." Mọi người gật đầu đồng ý, lại đáng tiếc thân thích nhà mình không có phúc khí. "Ngụy lão sư, người kết hôn ngày đó liền nói cho ta đi, chuẩn bị cho người một phần đại lễ." Vị phụ huynh đề nghị đến khách sạn, vỗ vỗ ngực, hào khí mười phần. Chung quanh những phụ huynh khác sắc mặt vì cương, giống như sợ vị phụ huynh này tỏ thái độ như vậy mà Ngụy Tĩnh liền không quan tâm hài tử nhà bọn họ, đều nói: "Cũng nói cho chúng ta biết! Chúng ta hài tử làm cho Ngụy lão sư lo lắng, phải hảo hảo cảm ơn."

Ngụy Tĩnh âm thầm bật cười, phụ huynh kia cũng thật là, hần biết, lão sư các lớp khác thường xuyên thu lễ vật của các phụ huynh, nhất là lão sư của trọng điểm ban, lễ kim sang chói hàng năm này chính là một con số thực lớn. Ngụy Tĩnh không thiếu tiền, tự nhiên sẽ không tại phương diện này động não qua, đương nhiên, cũng có cha mẹ tới bái phỏng hần, bất quá đều bị khách khí mời đi, sau sẽ thấy cũng không có. Hôm nay bị vị phụ huynh mặc tây trang mang giày da kia nháo như vậy, về sau cánh cửa lại phải thiết thời... Ách, không đúng, hiện tại mình là ở nhà Hàn Thiên Long kia... . Ngàn vạn lần không thể để cho bọn họ chạy tới! Ít nhất trong khoảng thời gian chính mình đang là lão sư này không thể!

"Các vị phụ huynh, ngày kết hôn đó nhất định sẽ mời các người. Hài tử các người là học sinh cuối cùng của ta, cho nên ta đối bọn họ kỳ vọng rất cao, bình thường không hơn, trên cơ bản tất cả đều bận rộn chuẩn bị tư liệu ôn tập cho bọn hần, ta hy vọng bọn hần có thể đạt được thành tích thật là tốt. Ta kết hôn nhất định là sau khi bọn hần tốt nghiệp, đến lúc đó, các vị mang theo thư báo trúng tuyển đại học của bọn hần đến."

Ngụy Tĩnh nói lời này uyển chuyển lại làm cho mọi người tâm hoa怒放, mỗi người cười cùng đóa hoa giống nhau, trong lòng lại như gương sáng, bình thường là không thể đi quấy rầy Ngụy lão sư, bằng không ảnh hưởng tới học tập của bọn nhỏ, chờ bọn nhỏ thi đỗ xong, lại cảm ơn Ngụy lão sư!

55. Chương 55: Họp Phụ Huynh (hạ) . .

Đối với tình hình gia đình của học sinh mình, Ngụy Tĩnh cũng không hiểu quá rõ, nhưng xem bọn hần ăn mặc, tuy rằng không là cái nhãn hiệu gì nổi tiếng, cũng là một loại hàng hiệu, nói gia cảnh của học sinh mình hần đều là giàu có. Nhưng hôm nay, Ngụy Tĩnh có chút kinh ngạc, các phụ huynh mời hần ăn cơm thể nhưng đến ‘thịnh thế thiên hạ’, loại người ở trong này tiêu phí đều là kẻ siêu cấp có tiền, toàn bộ N thị, có thể tiêu phí cũng chỉ có thành viên (chém) mới có thể đến.

”Ngụy lão sư, ngồi! Mời ngồi!” Đại thúc bụng rất bự kéo Ngụy Tĩnh ân cần kéo Ngụy Tĩnh ngồi xuống, bên kia chính là vị nam nhân đề nghị tới dùng cơm tây, hai người nhiệt tình khiến Ngụy Tĩnh không chịu nổi. Những phụ huynh khác kinh hồn táng đảm nhìn cách trang hoàng trong khách sạn, nắm túi da của mình, trên mặt thần sắc thay đổi trong nháy mắt, đại khái bị hai tài đại khí thô kia dọa tới rồi.

Hàn Thiên Long sốt ruột suy nghĩ tiếp cận, Hàn Hữu Dạ mặt lạnh, túm cha mình ngồi một bàn khác. Mẹ Phàm Mộ Phi kỳ quái nhìn Hàn Hữu Dạ, nhìn nhìn lại Hàn Thiên Long vội đến vỗ đầu bứt tai, xì một tiếng cười ra, hai cha con này cũng thật buồn cười!

”Hữu Dạ a, để ba ba người cùng lão sư thân cận, đối với người mới có lợi, người xem ba Mộ Phi hần đã sớm qua.” Phàm mẹ mẹ hiền lành kéo tay Hàn Hữu Dạ.

Hàn Hữu Dạ muốn ngửa mặt lên trời thở dài, thân cận cái gì hơn một chút a, hần sớm không biết có bao nhiêu thân cận! A di, người cần bản không cần lo lắng đâu! ”A di, ba của ta thân thể hần không thoải mái, ngồi cùng nhau ta có thể hảo chiếu cố hần.”

”Như vậy a, muốn đi bệnh viện nhìn xem hay không a?”

”Không cần! Không cần! Ngồi một chút là tốt rồi.” Nói xong, Hàn Hữu Dạ dùng sức đá chân Phàm Mộ Phi. Người sau đau đến nhe răng trợn mắt, méo miệng, bị Hàn Hữu Dạ trừng, thành thành thật thật kéo mẹ nó đi một bàn khác. Phàm mẹ mẹ đang rất buồn bực, vừa thấy nhi tử lại kéo nàng không biết đi đâu ngồi, càng nghi hoặc.”Phi phi, chúng ta ngồi đó sao lại không được! Ta còn muốn cùng Hàn ba ba tâm sự đây, người không phải nói Hàn mẹ mẹ đã qua đời nhiều năm sao, vừa lúc ta giới thiệu đối tượng cho Hàn ba ba a!”

Mẹ a cái này! ! Nhìn đến nam nhân độc thân đã muốn bỏ nữ nhân vào nhà người ta! Phàm Mộ Phi lực đạo dắt con mẹ nó càng kiên quyết ! Giới thiệu đối tượng cho Hàn Thiên Long? Mẹ mẹ a, người là hại chết ba Hữu Dạ còn là muốn hại tử nữ kia a!

Rốt cục, toàn bộ nhân tố có thể dẫn phát đều bị tách ra, điền thực (giờ ăn) vận động bắt đầu. Trường hợp này, liền cho thấy tính cực hạn của việc xã giao với nữ nhân, vài ly rượu liền đổ, các cha bưng ly rượu, cùng Ngụy Tĩnh kẻ vai sát cánh lôi kéo làm quen, các mẹ lại không được, chỉ có thể trừng mắt, thầm hận, lần sau tuyệt đối để cha hài tử hần lại đây!

”Cha, bình tĩnh!”

”Đẫn cái đầu của người!” Hàn Thiên Long hai mắt bốc hỏa, nghiêng răng nghiêng lợi, ”Đều là tại tiểu tử thú vị người này! Người lão tử đều nhanh dẫn đầu!”

”Ba, người nhỏ giọng chút!” Hàn Hữu Dạ hận không thể bịt miệng đang mở to không thể cản của Hàn Thiên Long kia! ”Ba, người đi đâu? !”

”WC!” Hàn Thiên Long hung tợn trừng một cái, ”Mẹ nó! Lão tử đi vệ sinh người cũng muốn đi cùng sao!”

Hàn Hữu Dạ sờ sờ cái mũi, Hàn lão đại hừ lạnh một tiếng, thở phì phì đi WC. Cách đó không xa Ngụy Tĩnh liếc bóng dáng Hàn Thiên Long, hơi hơi nhếch khóe miệng, đối người chung quanh nói vài câu, cũng đứng dậy đi. Hàn Hữu Dạ nhướng nhướng mày, nhếch khóe miệng, quay đầu nhìn về Phàm Mộ Phi ở bàn bên cạnh, nháy mắt, hai người lặng lẽ theo sau .

”Hữu Dạ, như vậy không tốt đi.” Hài tử thành thật Phàm Mộ Phi vẻ mặt khó xử, đây là nghe lén đi! Bị phát hiện sẽ không tốt a!

”Có cái gì không tốt!” Hàn Hữu Dạ tức giận trừng một cái, ”Người không nhìn tránh qua một bên đi!”

”Ta...”

”Ta cái gì ta? Đi trông chừng! Có người đến liền kêu một tiếng.”

”Nga.” Hài tử tành thật ngoan ngoãn trông chừng, Hàn Hữu Dạ híp mắt, vẻ mặt tà ác lấy điện thoại cầm ra tay, mở ra ghi âm. Kỳ thật hẳn thật đáng tiếc, vốn nghĩ theo kịp có thể nhìn thấy hình ảnh H gì, tuy rằng hiện tại bên trong khẳng định là H , đáng tiếc, hẳn bị chặn ở ngoài cửa, chỉ có thể nghe thanh âm, bắt quá có chút ít còn hơn không đi. Hắc hắc, Ngụy Tĩnh, cho người gọi cha ta đến đây, không xem ta không bắt lấy điểm yếu của người!

”Thiên Long... . Sẽ bị người phát hiện!” Ngụy Tĩnh rồi rầm, tại buồng vệ sinh yêu đương vụng trộm đây là tình huống cầu huyết chỉ xuất hiện trong tiểu phim ảnh nào đó, nhưng Hàn Thiên Long thân hẳn thực thoải mái, biết rõ không thể, nhưng lại không có cách nào khác đẩy tên này ra!

Hàn Thiên Long một phen cởi áo sơ mi của Ngụy Tĩnh, lộ ra ngực trắng nõn, cúi đầu hung hăng gặm cắn hai điểm đỏ kia, Ngụy Tĩnh nức nở một tiếng, thở hổn hển, tay vô lực khoát lên vai Hàn Thiên Long.

”Thiên, Thiên Long! Không được! Nơi này không được!”

”Tĩnh Tĩnh, ngoan, ta liền sờ sờ, sẽ không đi vào.” Ngụy Tĩnh chợt lắc đầu, gắt gao kẹp lấy đùi, Hàn Thiên Long kia tà ác bàn tay to tiến lui không được, sốt ruột gặm cắn Ngụy Tĩnh, một bên năn nỉ nói: ”Tĩnh Tĩnh, yên tâm đi, không sẽ có người tới. Hữu Dạ tiểu tử kia khẳng định ở bên ngoài nhìn đi.”

Hàn Thiên Long nguyên bản chỉ là muốn cấp Ngụy Tĩnh khoản đãi giải sầu, nào biết lời vừa ra khỏi miệng, Ngụy Tĩnh mặt nhỏ vừa mới còn mê mang nhất thời sắc bén vô cùng, một phen đẩy ra Hàn Thiên Long, mở cửa... .

”Ách...” Hàn Hữu Dạ cười gượng, lúc hẳn nghe được câu nói kia của cha mình chỉ biết không tốt, còn chưa kịp lui lại, Ngụy Tĩnh liền đi ra, này tốc độ phản ứng cũng quá nhanh đi! Bốn mắt nhìn nhau, Ngụy Tĩnh híp mắt, nguy hiểm giống sói đêm khuya. Hàn Hữu Dạ nuốt nước miếng, chậm rãi vươn tay, ”Ban đạo... Đi động cho người... .”

Ngụy Tĩnh hừ một tiếng, nắm tay, tại dưới ánh mắt Hàn gia phụ tử kinh hồn táng đảm, IPONE Hàn Hữu Dạ kia chỉ mới vừa mua liền hóa thành một đồng linh kiện.

”Cha! Người thật sự là xuân về đến cùng!” Hàn Hữu Dạ luyện sắt không thành thép, dậm chân một cái, vung đầu oán hận bước đi. Hàn Thiên Long phiền toái nhức đầu, lại cúi đầu nhìn xem, ai, huynh đệ đáng thương a! Chờ chút đi, buổi tối nhất định hảo hảo an ủi người a!

56. Chương 56: Vô Đề... .

Thời gian yên tĩnh trôi qua, thẳng đến cuộc thi, học sinh lớp mười mới phát giác lại một học kỳ trôi qua. Sau khi kết thúc thi cuối kỳ, học sinh giống như một loài chim bay ra khỏi lồng bay trở về nhà. Ngụy Tĩnh cũng bắt đầu nghỉ đông, năm mới đối với dân tộc Hoa Hạ có ý nghĩa đặc biệt, mà ngay cả hỗn loạn trên đường gần đây giống như đặc đạo đều bình tĩnh rất nhiều, thần kinh căng thẳng hơn nửa năm rốt cục cũng có thể nghỉ ngơi một thời gian ngắn.

”Hàn Hữu Dạ?” Ngụy Tĩnh có chút phản ứng không kịp, giống như trong nhà đột nhiên nhiều hơn một người, Hàn Hữu Dạ một học kỳ không trở về, đột nhiên xuất hiện ở phòng khách, đỉnh đặc ngồi trên ghế salon xem TV, thấy thế nào cũng cảm thấy được dư thừa. Ngụy Tĩnh mí mắt trực khiêu, khó được nghĩ, hẳn đều mua hảo tửu, chuẩn bị cùng Hàn Thiên Long hảo hảo đến thế giới hai người một lần! Trước kia vừa phải bận vì học sinh vừa phải cùng một bang xã hội đen đấu trí so dũng khí, lạnh nhạt Hàn Thiên Long, hôm nay muốn hảo hảo bồi thường hẳn tới...

Hàn Hữu Dạ chân ngồi ở trên ghế salon, nghe được thanh âm kinh ngạc của Ngụy Tĩnh, quay đầu lại, nhếch miệng, ”Mộ Phi ở trên ~” thu thập hành lý đi!

”... Các người là trẻ sinh đôi kết hợp sao!” Ngụy Tĩnh trừu rút khóe miệng, hai tiểu tử này không thể tách ra sao?

Hàn Hữu Dạ cười tủm tỉm chống cằm nhìn Ngụy Tĩnh, "Ban đạo, người hâm mộ a. Kỳ thật không cần a, cha ta hận không thể với người hợp hai làm một a."

Ngụy Tĩnh hơi híp mắt, vung đầu, mặt không chút thay đổi đi lên lầu .

"A, ban đạo, người đã trở lại." Tại cửa thang lầu gặp được Phạm Mộ Phi, hài tử thành thật này vừa thấy Ngụy Tĩnh, lập tức xấu hổ đến thần tình đỏ bừng, Ngụy Tĩnh một đầu hắc tuyến, oa nhi này cũng rất dễ dàng then thùng đi! Không biết còn tưởng rằng hắn đối với mình có ý tứ đâu!

"Uh, người ở trên để làm chi! Hàn Hữu Dạ một người xem tv, nên sẽ không cãi nhau đi." Ngụy Tĩnh ác liệt đoán, Phạm Mộ Phi đầu lay động cùng trống bỏi giống như đắc, "Không có! Không có! Ta thu thập một chút hành lý."

"Nga." Ngụy Tĩnh liếc mắt, Hàn Hữu Dạ tiểu tử kia thật đúng là sẽ hưởng thụ! Chính mình thư thư phục phục ngồi sofa xem tv, khách nhân ngược lại sửa sang lại đồ vật này nọ cho hắn... .

Trong nhà đột nhiên nhiều hơn hai người, Ngụy Tĩnh sớm định ra kế hoạch bị đánh loạn, cơm chiều vẫn là mọi người cùng nhau ăn. Nguyên bản Ngụy Tĩnh muốn thừa lúc nùng tình mật ý cùng Hàn Thiên Long nói chuyện lễ mừng năm mới. Trong Tết âm lịch, Ngụy gia tất cả mọi người phải về tổ trạch, nhưng cha mình cũng không có để hắn mang Hàn Thiên Long trở về, đương nhiên, nếu là chính hắn muốn dẫn người trở về cũng có thể, nhưng người trong nhà sẽ có cái thái độ gì, cái này khó mà nói. Nhưng nếu là nói không mang theo, Ngụy Tĩnh lại cảm giác Hàn Thiên Long khẳng định sẽ khổ sở, Hàn Thiên Long trong lòng không vui, chính hắn tại S thị cũng sẽ không rất cao hứng.

Ngụy Tĩnh trong lòng rõ ràng, cha mình không có mở miệng, chính là còn muốn tiếp tục khảo nghiệm Hàn Thiên Long, lúc trước Ngụy Tường cùng Vệ Tường cũng là giống nhau, trước khi không có đạt tới yêu cầu của cha, cha ngay cả tiểu tử Ngụy Tường kia cũng không chuẩn vào cửa nhà, so với bọn họ đến, tình trạng của mình và Hàn Thiên Long xem như tốt hơn nhiều, ít nhất, đoạn luyến tình này do cha hắn thúc đẩy, cho dù không cho phép hắn mang Hàn Thiên Long về nhà, cha cũng sẽ không đả bồng uyên ương.

"Hai người các người đếm 30 tính như thế nào?" Ngụy Tĩnh nhìn hai người đối diện dính dính hồ, tính toán xem trước một chút vợ chồng son này như thế nào.

Phạm Mộ Phi nhìn Hàn Hữu Dạ liếc mắt một cái, mặt đỏ hồng nói: "Ý của ba mẹ ta là người hai nhà cùng nhau trải qua."

"Àn? Có ý tứ gì?" Ngụy Tĩnh khiêu mi.

"Ba mẹ ta vẫn nghĩ Hàn ba ba vẫn là độc thân, cảm thấy được lễ mừng năm mới Hữu Dạ cùng Hàn ba ba rất quanh quẩn, cho nên... ." Phạm Mộ Phi không dám nói, mẹ nó ngay cả đối tượng thân cận đều chuẩn bị tốt, sẽ chờ tháng giêng này mùa hoàng kim thân cận đến.

Ngụy Tĩnh liếc mắt nhìn Hàn Thiên Long, cảm thấy được chủ ý này không tệ, đã giải quyết phiền não của chính mình, Hàn Thiên Long cũng sẽ không cảm thấy quá nhàm chán. "Uh, như vậy không tệ, hắn là sẽ náo nhiệt. Lễ mừng năm mới, ta sẽ trở về, các người nghĩ muốn lễ vật tân niên gì, ta mua về cho các người."

"Cái gì?" Hàn Thiên Long kinh ngạc nhìn Ngụy Tĩnh, "Tĩnh Tĩnh, người phải đi về?!"

"Àn." Ngụy Tĩnh mỉm cười, tại dưới bàn cầm tay Hàn Thiên Long, "Ba ba của ta nói nhất định phải ta trở về."

"Ta đây đi với người."

Quả nhiên! Ngụy Tĩnh thở dài, "Người lưu lại bồi Hữu Dạ, Tết lớn sao có thể không cùng người nhà mình trải qua."

"Chính là... ."

"Không có chính là! Nhà của ta có quy tắc, trước khi kết hôn không cho phép mang về nhà."

"Nga." Hàn Thiên Long cong cong cái ót, vẻ mặt bất đắc dĩ. Ngụy Tĩnh thở phào một hơi, hoàn hảo đầu óc tên này ngốc, không nghĩ nhiều như vậy. Hàn Hữu Dạ ý vị thâm trường nhìn Ngụy Tĩnh, cái gì trước khi kết hôn không cho phép mang về nhà! Ai tin a! Chẳng lẽ con dâu Ngụy gia các người trước khi kết hôn sẽ

không mang về cho cha mẹ chồng nhìn, nói dối cũng nên bịa một cái đáng tin chút, đại khái toàn bộ thế giới cũng chỉ có cha mình mới tin !

”Phàm Mộ Phi, ba của người mẹ còn sẽ không biết chuyện người cùng Hàn Hữu Dạ, đến lúc đó các người nhìn ba Hàn Hữu Dạ chút, đừng nói là lỡ miệng.”

Phàm Mộ Phi vội vàng gật đầu, hẳn muốn cùng Hàn Hữu Dạ cùng nhau qua lễ mừng năm mới, nhưng như vậy một lời không quá đáng tin của Hàn ba ba lại khiến tim hắn đập mạnh, vị chủ này chính là không nên xuất bài bình thường.

”Tiểu lớp trưởng, các người tính toán khi nào thì nói với ba mẹ người.” Hàn Thiên Long vẫn theo thói quen gọi Phàm Mộ Phi là ‘tiểu lớp trưởng’, gặp Phàm Mộ Phi một chút chưa cùng hắn ba mẹ thẳng thắn ra dấu hiệu, không khỏi có điểm sinh khí, hẳn nhưng không hy vọng con của mình làm trong tối.

Phàm Mộ Phi thấp đầu, có một chút nén cơn trong chén. Hắn bắt quá là một học sinh trung học, loại vấn đề này hẳn muốn cũng không dám muốn, hẳn thật sự không dám tưởng tượng hậu quả lúc cha mẹ mình biết sự thật, cho nên có thể kéo một lúc thì một lúc, nhưng hắn lại biết như vậy thực có lỗi với Hàn Hữu Dạ, cho nên đối với Hàn Hữu Dạ hắn nói gì nghe nấy, kỳ thật, cũng không phải bởi vì hắn thành thật, hắn lại thành thật như thế nào cũng không phải ngu ngốc, đối phương là Hàn Hữu Dạ hắn mới cam tâm tình nguyện làm trâu làm ngựa, chưa bao giờ than mệt.

”Thiên Long, chuyện này chờ bọn hắn tốt nghiệp nói sau!” Ngụy Tĩnh tới giải vây, người thường ai chịu được nhi tử là đồng tính luyến ái, cho dù là bản thân Phàm Mộ Phi chỉ sợ ngay từ đầu cũng từ chối đi, chung quy nên cho nhà người ta một chút thời gian.

Liên như Phàm Mộ Phi đối Hàn Hữu Dạ nói gì nghe nấy giống nhau, Hàn Thiên Long đối Ngụy Tĩnh cũng không phản bác, Ngụy Tĩnh vừa mở miệng, Hàn Thiên Long liền không hề hỏi. Phàm Mộ Phi trầm mặc một lúc, Hàn Hữu Dạ yên lặng ăn cơm, trong mắt có chút cô đơn, Ngụy Tĩnh xem tại trong mắt, cũng đành phải âm thầm thở dài, con đường này là các người chính mình chọn, phụ thân của người có thể mang chúc phúc chỉ tâm bảo hộ người, là phúc khí của người, nhưng người không thể cưỡng cầu tất cả cha mẹ cũng như phụ thân của người giống nhau, người muốn từ hiện tại bắt đầu sẽ làm tốt, người cùng Phàm Mộ Phi dự định có lẽ không có tương lai, như vậy cho dù ngày này đã đến, lòng của người vẫn kiên cường, luôn luôn một lần nữa đạt được cơ hội hạnh phúc.

”Bá phụ, ta sẽ cùng ba mẹ ta nói!” Phàm Mộ Phi đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc nhìn Hàn Thiên Long, bình tĩnh nói: ”Nhất định sẽ! Chờ chúng ta tốt nghiệp, ta sẽ cùng ba mẹ nói!”

Hàn Thiên Long sững sốt, sau đó cười ha ha, ”Hảo tiểu tử! Hữu Dạ nhà của ta không nhìn lầm người.”

Hàn Hữu Dạ vĩnh khước miệng, cúi đầu ăn cơm.

57. Chương 57: Ta Đã Về Rồi ~ ~ . .

Ngụy Tĩnh lần này trở về Ngụy gia sớm, cũng không có giống như trước kéo dài tới đêm 30. Từ sau khi Lãnh Huy mất tích, Ngụy Tường cùng Vệ Tường lại đồng thời không cùng hắn liên hệ, cái này trước kia chưa bao giờ phát sinh, hẳn vẫn hoài nghi Vệ Tường cùng Lãnh Huy rốt cuộc có quan hệ gì, vì sao hiểu biết chuyện Lãnh Huy như thế, lần này trở về, Ngụy Tĩnh quyết định nhất định phải biết rõ ràng.

Đáng tiếc, Ngụy Tĩnh vội vàng chạy về nhà còn không thấy Ngụy Tường cùng Vệ Tường liền bị mẹ nhéo cái lỗ tai rình trở về phòng, chuyện đáng hận nhất, toàn gia nhân ở bên cạnh nhìn, nhưng lại không có một ai tới cứu hắn, ngay cả lúc trước lão nhân bán thân sau khi nhận được tín hiệu cầu cứu của chính mình, thế nhưng lại giả bộ không thấy được! Sông này còn không qua hết đầu, chính mình đã bị đám hỗn đản kia hủy đi! Buồn cười! Hoàn hảo hắn không đem Thiên Long về, bằng không còn không bị mẹ mình cầm cây lau nhà ra đánh đi!

”Người nói! Người nói cho ta!” Ngụy lão phu nhân một bên nắm tiểu nhi tử của mình, một bên khóc nức nở, lặp lại liên hai chữ ‘người nói’. Ngụy Tĩnh vẻ mặt bất đắc dĩ, toàn bộ thân mình như là lá rụng trong gió bị lay động hỗn độn vô cùng, thật không nghĩ tới, mẹ mình một bố tuổi, thế nhưng còn có loại sức bật này.

”Người nói! Người nói a!”

”Nói cái gì a?” Ngụy Tĩnh xoa lỗ tai bị nhéo đến đỏ bừng, liếc mắt, nhỏ giọng nói thầm.

Ngụy lão phu nhân ngực kịch liệt phập phồng, tay run rẩy chỉ, từ dưới gối đầu lấy ra ảnh chụp, ”Này, này nam nhân... . Người! Người thật sự... Người nói a!” Lão thái thái thừa nhận năng lực rõ ràng so ra kém các nam nhân của Ngụy gia, trên ảnh chụp Ngụy Tĩnh bị Hàn Thiên Long ôm vào trong ngực, hai người đều là nùng tình mật ý cho đã mắt, chỉ cần không phải người mù đều có thể nhìn ra hai người đang có lửa nóng đi! Này lão thái thái lại còn muốn hỏi, lừa mình dối người a. Ngụy Tĩnh buồn đầu không đáp lời, Ngụy lão phu nhân nóng nảy, bắt tay Ngụy Tĩnh lại, thần tình vội vàng nói: ”Tĩnh Tĩnh a, người tại sao có thể cùng... A! Này không được a! Người khác sẽ nhìn người thế nào!”

”Ta không quan tâm người khác thấy ta thế nào.”

”Nhưng ta để ý!” Ngụy lão phu nhân đột nhiên hét lớn, Ngụy Tĩnh nháy mắt nhìn về phía mẫu thân mình, mẫu thân tóc bạc đã đầu đầy sắc mặt tiêu tụy... Ngụy Tĩnh đột nhiên nói không ra lời, nguyên lai không chút để ý chuyện như vậy, đột nhiên cảm thấy được vô cùng gian nan. Bởi vì chuyện Ngụy Tường cùng Vệ Tường mọi người nhận nhanh như vậy, thậm chí ngay cả nhấp nhô hơi lớn đều không có, đương nhiên chính mình tìm một cái mẫu thân hẳn là có thể tiếp nhận, cho dù nhất thời không thể nhận, chính mình hảo hảo nói sẽ không có chuyện. Nhưng chính mình hiển nhiên nghĩ sai rồi, Ngụy Tường dù sao không phải tôn tử ruột thịt của mẫu thân, đó là tôn tử của một nữ nhân khác, Ngụy Tường tìm hạng người gì mẫu thân đương nhiên sẽ không để ý, nhưng chính mình không giống, không giống a. Nghĩ đến lúc trước khi mẫu thân của Ngụy Tường biết được con mình thích một nam hài, nữ nhân kia nôn nóng, thương tâm, khủng hoảng, hiện tại mẫu thân mình có phải cũng giống vậy? Đáp án đương nhiên là khẳng định... .

”Mẹ, ta hiện tại thực hạnh phúc.”

”Nhưng người về sau sẽ không hạnh phúc a!”

”Mẹ, người xem Ngụy Tường cùng Vệ Tường, bọn họ không phải hảo hảo sao, ta cùng Thiên Long cũng sẽ...”

”Không giống! Hàn Thiên Long làm sao có thể cùng Vệ Tường đưa bé kia so!” Ngụy lão phu nhân đứng dậy, bước nhanh đến trước bàn trang điểm của chính mình kéo rút ra ngăn kéo, xuất ra một phần tư liệu, vội vội vàng vàng cho Ngụy Tĩnh xem. ”Tĩnh Tĩnh, Hàn Thiên Long là một lưỡi dao dính máu người, người đi theo hẳn quá nguy hiểm! Hơn nữa, Hàn Thiên Long cuộc sống rất không kiềm chế, thường xuyên xuất nhập nơi bát nháo này, hẳn làm sao có thể cùng Vệ Tường so, Vệ Tường đưa bé kia thân thể trong sạch, tính cách lại tốt, lại biết chiều cố người, không chỉ nói Ngụy Tường không phải thân tôn tử của ta, cho dù là thân tôn tử của ta, ta cũng đồng ý hẳn tìm Vệ Tường như vậy! Hàn Thiên Long này hoa tâm, thô lỗ, vụng về, cực không hơn Vệ Tường một phần, người như vậy ta sao có thể đồng ý các người cùng một chỗ!”

Ngụy Tĩnh hiểu rõ, cảm tình mẹ mình không phải phản đối mình tìm nam nhân a, mà là nhìn Thiên Long bất mãn. Cái này cũng đủ tốt. Ngụy Tĩnh thở phào, đem phần tài liệu kia buông ra, kéo mẫu thân mình ngồi vào ghế sa lon, cười nói: ”Mẹ, thứ này Nhị ca sớm cho ta xem qua.”

”Vậy người còn!” Lão thái thái vừa vội, biết Hàn Thiên Long là cái loại gì, con mình còn thích? Lão thái thái hoài nghi nhiti tử mình bị ma nhập.

”Mẹ. Người đừng vội. Nhiti tử ta sẽ không ủy khuất chính mình. Ta là người nhà Ngụy gia, chỉ có chúng ta khi dễ người khác, nào có lúc để cho người khác khi dễ, người nói đúng không.”

Lão thái thái gạt đầu, ”Lời này nói không sai.”

”Cho nên Hàn Thiên Long kia tại trước mặt nhiti tử so với Vệ Tường kia còn muốn nghe lời hơn! Từ khi theo ta, Hàn Thiên Long sẽ không đi nơi loạn thất bát tao này.”

”Thật vậy sao?” Lão thái thái rõ ràng hoài nghi, nam nhân người nào không vụng trộm, cahwrng lẽ đi tiểu nhiti tử mình không biết? Dù sao N thị cũng không phải là địa bàn của Ngụy gia... .

”Đương nhiên!” Ngụy Tĩnh tràn đầy tự tin, ”Mẹ, người không tin có thể mời thám tử tư, không chỉ nói nhiti tử ở bên cạnh hẳn, chính là hiện tại nhiti tử ở trong này, Hàn Thiên Long cũng không dám có tâm tư hoa

hoa.”

”Thật sự?”

”Thật sự. Mẹ ngươi muốn hoài nghi, xin mời một người.”

Lão thái thái tự hỏi một lát, nói: ”Ta đây liền tìm một thám tử tư, nếu là phát hiện Hàn Thiên Long kia hành vi không kiềm chế, chuyện hai người các ngươi ta kiên quyết không đáp ứng!”

”Được!” Ngụy Tĩnh sáng khoái đáp ứng, ngẫm lại lại nói: ”Bất quá, mẹ ngươi cũng không được học theo tình tiết cầu huyết trên TV, tìm nữ nhân hạ mê dược và vân vân, như vậy ta cũng kiên quyết sẽ không đáp ứng!”

Lão thái thái tức giận trừng mắt một cái, ”Lúc nào mẹ ngươi không có phong thái như vậy!”

Ngụy Tĩnh lấy lòng cười, nịnh nọt bóp vai đầm chân cho mẹ mình, lại nói một tràng thật là tốt, hồng lão thái thái chỉ chốc lát liền vui tươi hơn hẳn.

”Nga, đúng rồi, mấy ngày nay mẹ ngươi mời chút khách nhân, đến lúc đó ngươi cũng tới.” Lão thái thái híp mắt hưởng thụ mát xa của nhi tử, nhớ tới ngày mai còn có nữ hai tử tuổi thích hợp đến đây, liền nhắc nhở Ngụy Tĩnh.

Ngụy Tĩnh trên tay một chút, thật cẩn thận thử nói: ”Mẹ, là khách nhân nào?”

Lão thái thái xì một tiếng cười ra, ”Xem ngươi khẩn trương kìa! Điều là một số nha đầu xinh đẹp, lão gia nhiều nhi tử như vậy liền ngươi không kết hôn, ngươi ta làm mai cho ngươi đi!”

”Mẹ! Vừa mới không phải nói tốt lắm sao!”

”Đâu có? Chúng ta nói cái gì?” Lão thái thái rũ mi, một bộ chơi xấu, ”Vừa rồi chúng ta nói muốn khảo nghiệm Hàn Thiên Long, ta cũng không nói đồng ý! Ai biết hắn có thể hay không thông qua khảo nghiệm, ta muốn hai tay trắng, cùng lúc thay ngươi xem Hàn Thiên Long kia được không, về phương diện khác cũng để ngươi cùng nữ hai tử đó, hai không lầm.”

Ta khảo! Ngụy Tĩnh trừng mắt lão thái thái, này nếu không mẹ nó... .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: thân môn, ta đã về rồi ~ tuy rằng vẫn có chút đầu chàng vầng, trước một chương rồi nói sau!

Cảm tạ thân nhóm đích duy trì!

Này thiên ta nhất định sẽ cấp thân nhóm một cái vòng tròn mãn đích đại kết cục. Vốn ta tưởng tại ngụy mẹ ngươi bên này cấp này một đôi nhi gia tăng điểm đau khổ đích, viết viết lại cảm thấy được quên đi, dù sao cuối cùng nhất định là không lay chuyển được Ngụy Tĩnh, liền lại san , viết đích sung sướng điểm. Mặt sau lại cho hai một chút tiểu nhạc đệm là được.

58. Chương 58: Về Hưu... .

Giải quyết xong chuyện của Ngụy gia lão thái thái, Ngụy Tĩnh lại mã bắt đình đề (ngựa không ngừng vó) đến thư phòng của Ngụy gia lão gia tử, thật sự là già rồi già rồi mà so với tiểu hài tử còn khó trị hơn! Ngụy Tĩnh thở dài, gõ cửa hai cái.

”Tiến vào.” Ngụy lão gia tử thanh âm mười phần trung khí truyền tới, Ngụy Tĩnh bĩu môi, đẩy cửa đi vào.

”Ba, Đại ca, Nhị ca, Tam ca, Tứ ca, Ngũ Ca, Lục ca.” Trong thư phòng lão gia tử ngồi ở chính giữa, sáu ca ca phân hai hàng ngồi ở hai bên, còn lại sô pha vừa lúc đối diện lão gia tử đối diện, Ngụy Tĩnh trong lòng thầm kêu không hay ho.

”Ngươi đồ vô dụng này!” Ngụy Tĩnh mới vừa ngồi xuống, Ngụy lão gia tử liền chột đập bàn, đình tai nhúc ớc. Bảy huynh đệ ngồi nghiêm chỉnh, mặt không chút thay đổi, giống như không thấy được ngay cả cái bàn bị đập đến lệch chỗ.

Ngụy Tĩnh khẽ nhú mào, tuy rằng khuếch trương thế lực gặp khó khăn, tốc độ không có dự tính mau, nhưng là không tính chậm, hiện giờ Hoa Đông Hoa Nam đã toàn bộ đến tay, chờ qua năm liền tại bắc, dự tính sang cuối năm sau liền sẽ xuất hiện tình thế rõ ràng. Lão nhân như thế nào còn mắng, cũng tiến quá vội đi, hay là xuất hiện dị thường? Ngụy Tĩnh nghi hoặc nhìn về phía Nhị ca của mình... Mặt không chút thay đổi, Ngụy Tĩnh khoe miệng trừu rút, lại nhìn hướng những người khác... Vẫn là mặt không chút thay đổi, làm cái gì a!? Người sắp a!

"Ba, làm sao vậy?" Không có cách nào khác từ trên mặt các huynh đệ nhìn ra đáp án, Ngụy Tĩnh đành phải kiên trì hỏi. Đây không hỏi còn tốt hơn, vừa hỏi, Ngụy lão gia tử càng tức giận, cầm ly trà lên đã nghĩ hướng ót Ngụy Tĩnh thăm hỏi, lão nhị Ngụy Túc bên cạnh vừa thấy, vội vàng xông lên, chặn tay Ngụy lão gia tử, vội vàng nói: "Ba, có chuyện hảo hảo nói a. Nói không chừng Tĩnh Tĩnh có nỗi khổ a."

"Nỗi khổ? Hẳn mẹ nó có nỗi khổ lắm!" Ngụy lão gia tử mắng đến mặt mào hồng hào, chỉ vào Ngụy Tĩnh mặt mờ mịt, nước miếng bay tứ tung, "Người cái đồ vô dụng, ta cho người tìm nam nhân, cũng không cho người làm nữ! Người cái tên nhuyển cước, cái thứ phía dưới kia là trang sức a! Con mẹ nó người còn dám trở về! Lão tử đánh chết người!"

"Ba! Ba! Người bình tĩnh một chút đi!"

"Đúng đúng, bình tĩnh một chút đi, nơi này không roi, người không có cách nào khác đánh."

...

"Các người dám thử chết bầm!"

"Ba! Không thể nói lời này, vừa nói một lửa a, chúng ta là thử vậy người là cái gì!"

...

"Lão tử đánh chết các người!"

"o()o Ai, đều nói không roi ..."

Ngụy Tĩnh méo miệng vẽ mặt ủy khuất, trong mắt lại thỉnh thoảng hiện lên một đạo quang nghịch ngợm, một bên trốn Thiết Sa Chuồng của Ngụy lão gia tử, một bên xem náo nhiệt, thỉnh thoảng còn chen vài câu, trường hợp kia gọi là gà bay chó sủa. Bên cạnh mấy ca ca khuyên đến hạnh khổ mỗi lần mất thấy Ngụy lão gia tử cơn tức mau tiêu, lại bị Ngụy Tĩnh một câu cấp tro tàn lại cháy, trong lòng kêu một cái khí, hận không thể trực tiếp buông tay, để lão nhân đánh chết tên nha quên đi!

"Lão Thất, con mẹ nó người ít vài câu!" Lão Nhị một tay cầm lấy tay trái Ngụy lão gia tử, một bên lắc lắc cổ tròng Ngụy Tĩnh, cắn răng cảnh cáo.

"Ba, ngồi, ngồi. Uống trà." Lão Đại cầm lấy tay kia của Ngụy lão gia tử, hai người liền đem Ngụy lão gia tử đang nổi trận lôi đình gắt gao đặt tại trên ghế sa lon, mặt sau lão Tam lão Tứ hai tay khoát lên vai Ngụy lão gia tử, Ngụy lão gia tử động vài lần, đỏ mặt tía tai cứ thế không nổi. Một bên lão Ngũ bưng tách trà mới pha, thần tình 'cung kính' uy Ngụy lão gia tử (không mang theo cái loại cự tuyệt này). Cuối cùng một mình lão Lục tại bên người Ngụy Tĩnh, đối với đệ đệ tai ngay cái ót nhỏ không khách khí đánh một cái, Ngụy Tĩnh thành thật ...

Trong thư phòng một hồi lâu mà chỉ nghe thấy tiếng thở vù vù, phụ tử tám người mắt to trừng mắt nhỏ, song phương giằng co sau một lúc lâu, Ngụy lão gia tử rốt cục hừ một tiếng, động động bả vai, bốn người kia lập tức buông tay, hướng mặt ba đệ đệ khác nháy mắt, các huynh đệ một lần nữa ngồi vào chỗ của mình.

"Người cấp lão tử công đạo thành thật, người cùng Hàn Thiên Long kia rốt cuộc sao lại thế này!"

Ngụy Tĩnh vô tội chớp mắt, "Không phải ngài lão cố gắng muốn chúng ta tại cùng nơi, ta không chịu còn không được, hiện tại đã đến hỏi ta."

"Người! Người cái Xú tiểu tử, biết rõ ta chỉ cái gì!"

Ngụy Tĩnh méo méo miệng, thấp đầu, nhỏ giọng nói thầm nói: "Ta không hạ thủ."

Ngụy lão gia tử nhất thời trừng to mắt, "Cái gì gọi là không hạ thủ! Hẳn một Đại lão gia còn muốn người thủ hạ lưu tình a! Như thế nào ngoạn đều không chết được!"

"Khụ khụ!!" Bên phải lão đại hung hăng ho khan hai tiếng, mặt khác vài người buồn đầu, vẻ mặt muốn cười nhưng không cười được. Ngụy lão gia tử trên mặt hiện lên một tia xấu hổ, cũng ho khan hai tiếng, "Tóm lại, như thế nào người lại ở dưới?"

"Chính người cũng biết hẳn một người cao lớn thô kệch, ta như thế nào có thể ăn."

Ngụy lão gia tử cái này hết chỗ nói rồi, như thế nào cũng không nghĩ tới nhận được một đáp án như vậy? Quay đầu ngẫm lại, thực có đạo lý a. Hàn Thiên Long kia lão đại một con, tiểu nhi tử của mình vốn là không thích nam nhân, chính mình cũng sẵn đưa cho hẳn một người không nói, còn bỏ vào một người như vậy, không ăn được là bình thường. Nhưng, chính là. . . . Không nên a... Sao lại thế này a? Ta không muốn tiểu nhi tử nằm phía dưới a! Ngụy lão gia tử cảm thấy được chỉ số thông minh chính mình luôn luôn nhiều đột nhiên không đủ dùng.

"Nhưng, nhưng người không thích, cũng không thể... Không thể là người... "

"Vậy người nói làm sao bây giờ!?" Ngụy Tĩnh mím môi, giận trừng, người nói cái gì không nói liền đưa cho ta, ta nghe lời tiếp nhận, hiện tại người mất hứng, lúc trước lão tử còn nén giận a!

Ngụy lão gia tử cùng đường

Sáu người khác trong lòng nhin cười không được, trên mặt còn muốn làm ra một bộ giận ngoài bất tranh, "Lão Thất, chuyện này người phải chế ngự. Chẳng lẽ về sau cái kia của người liền như vậy về hưu?"

Ngụy Tĩnh khoe miệng giật giật, đám huynh đệ này lại châm chọc! Ngoài miệng nói nhẹ, ta cho các người tìm một kẻ cơ bắp, gặp các người có thể hay không chế ngự! Mẹ nó! Muốn lão tử phản công, lão tử thà rằng về hưu!

59. Chương 59: Công Sự

"Đúng rồi, Vệ Tướng kia như thế nào không tin tức? Xảy ra chuyện gì?" Phụ tử nháo qua một chút, rốt cục có thể im lặng ngồi xuống uống trà đàm công sự. Ngụy Tĩnh lần này trở về chủ yếu chính là muốn biết rõ ràng chuyện Vệ Tướng, lúc này liền mở miệng hỏi. Ngụy Tĩnh nguyên tưởng rằng mấy vị ca ca đều rõ ràng, đầu biết mình vừa hỏi, trừ bỏ đại ca ở ngoài toàn bộ nhìn về phía lão nhân.

Ngụy lão gia tử thán dài một hơi, nâng chung trà lên nhấp một hơi, rồi mới lên tiếng: "Vệ Tướng đưa bé kia chuyện này các người đừng hỏi nữa, cũng không muốn đi quấy rầy hẳn."

"Chính là..." Lão Tam so với những người khác đều tốt, bất quá bị Ngụy lão gia tử trừng mắt nhìn một cái, thức thời ngậm miệng .

Ngụy Tĩnh càng thêm để ý, lão nhân cùng Đại ca, Nhị ca vẫn nói năng thận trọng, vì cái gì? Người một nhà chẳng lẽ còn có cái gì không thể nói?

"Lão Thất, Thiên Long bang thế lực tuy nói đã mở rộng vài phần, nhưng là cùng hắc đạo thế gia chân chính còn kém quá xa, không thể phớt lờ."

"Vâng, phụ thân."

"Ân. Thiên Long bang thế lực hướng bên kia mở rộng ta sẽ không hỏi đến, nhưng S thị là cội nguồn của Ngụy gia chúng ta, phải chộp trong tay."

"Vâng! Phụ thân." Ngụy Tĩnh thực hiểu được, Mộc gia tốc độ khuếch trương không thể so với Thiên Long bang chậm, hơn nữa S thị lại là đại bản doanh của người ta, ăn sâu bén rễ, chính mình muốn tiếp nhận S thị này mức độ khó khăn không thua gì công tiến vào cái hoàng thành kia. Nhưng khó khăn đi nữa cũng muốn bắt lại, Mộc gia nắm chặt kỳ ngộ lần này, đợi cho sau khi loạn thế ở Hắc Ám Giới kết thúc, Mộc gia thực lực tất nhiên chưa từng có đại trưởng, hoàn toàn thoát khỏi khống chế của Ngụy gia không nhất định. Bên người nuôi một con chó cùng dưỡng một con lão hổ là hai loại khái niệm, Ngụy gia tuyệt đối sẽ không

cho phép bên cạnh mình có một thế lực cực độ nguy hiểm như thế tồn tại. Dù cho hiện tại Ngụy gia cùng Mộc gia giao hảo, hơn nữa, Mộc Anh Ngu tiểu tử kia dã tâm thật lớn, chuyện xấu nhiều lắm.

"Ân. Lão Tam lão Tứ, các người bên kia là tối trọng yếu, đối với mấy nhà khác động tác muốn phá lệ chú ý, nhất là Mộc gia."

"Vâng! Phụ thân!"

"Lão Thất, báo cáo một chút tình huống của Thiên Long bang gần đây."

"Vâng!" Ngụy Tĩnh ngồi thẳng, nói: "Thiên Long gần đây đã không quá quản lý trong bang việc, toàn bộ sự vụ đều là ta xử lý, người có dị tâm cũng đã bị ta loại bỏ, người gia tộc phải ra đã toàn bộ an bài tại vị trí trọng yếu, Thiên Long bang đã ở trong tay ta."

Ngụy lão gia tử vừa lòng gật đầu, "Năm, người cuối cùng làm ra chút thành tích."

Được Ngụy lão thái gia khẳng định, Ngụy Tĩnh chính là hơi hơi cúi đầu, không có thần sắc gì đặc ý."Phụ thân, có tin tức của Lãnh Huy sao?"

Ngụy lão gia tử nhìn về phía đứa con cả, "Người tới nói đi."

"Vâng!" Ngụy Minh thoáng cân nhắc lúc sau nói: "Lãnh Huy là 96 ngày trước mất tích, lúc ấy đúng là trên đường đi N thị, bên người chỉ dẫn theo hai thủ hạ, địa điểm không quá xác định, phải là tại một đoạn đường cao tốc. Ta phái người đi thăm dò qua, toàn bộ đường cao tốc ngày đó cũng không có dấu vết đánh nhau gì, càng không có tai nạn xe cộ phát sinh, N thị trạm thu phí cũng không có ghi được Lãnh Huy, Lãnh Huy cùng hai thuộc hạ của hắn là hai người mang xe đồng thời biến mất."

Ngụy Tĩnh hơi hơi nhíu mi, biến mất này cũng quá quỷ dị, nếu là đám học sinh của mình, thật sẽ nói xuyên qua! Kỳ thật Ngụy lão gia tử cùng Ngụy Minh cũng không vô ý nghĩ như vậy, hai người bọn họ biết lai lịch của Vệ Tường, đối với chuyện tình thần kỳ này đã có năng lực nhận thức nhất định. Vệ Tường có thể tá thi hoàn hồn, Lãnh Huy xuyên việt liên không kỳ quái. Càng khiến bọn họ xác định Lãnh Huy đã biến mất là chứng cứ trọng yếu nhất, Vệ Tường cùng dạng không có một chút tin tức của Lãnh Huy, Lãnh Huy để ý Vệ Tường như vậy, không có khả năng không để cho hắn một chút tin, Ngụy lão gia tử cùng Ngụy Minh hai người nghĩ giống nhau, trừ phi Lãnh Huy thật sự tiêu thất, nếu không Vệ Tường sẽ không tiêu tụy thành như vậy.

"Lãnh Huy vì cái gì muốn đi N thị?" Ngụy Tĩnh nhớ rõ, 96 ngày trước, khi đó Ngụy Tường cùng Vệ Tường còn ở trong nhà Thiên Long. Lãnh Huy lại đi N thị, Vệ Tường rõ ràng thực để ý lại hiểu rõ Lãnh Huy, Ngụy Tường thực hoài nghi mục đích Lãnh Huy đi N thị, nghĩ nói cùng Vệ Tường không một chút quan hệ, đánh chết hắn cũng không tin! Ngụy Tĩnh lời này vừa ra, vài người khác lại nhất trí quay đầu, không nháy mắt nhìn về phía Ngụy lão gia tử.

Ngụy lão thái gia hanh hanh hai tiếng, long mày nhướn lên, "Đều nhìn ta làm cái gì! Người ta đi N thị chẳng lẽ còn theo ta báo chuẩn bị sao! Lãnh Huy là ai, mục đích của hắn lại dễ dàng điều tra ra như vậy, hiện tại người mất tích, hẳn rồi cuộc muốn đi làm cái gì, ai biết!"

Thiệt! Không thú vị! Mấy huynh đệ tức giận liếc mắt xem thường, Ngụy Tĩnh ngẩng đầu nhìn về phía lão Đại Ngụy Minh, như có điều suy nghĩ. "Ba ba, còn có việc sao? Ngồi một ngày xe, có chút mệt, nếu không có việc gì, ta liền trước về nghỉ ngơi."

"Ân. Đều đi nghỉ ngơi đi."

"Vâng. Ba ba, người cũng sớm nghỉ ngơi một chút."

"Uh, đã biết."

Huynh đệ đứng lên lục tục rời đi, trong thư phòng liền còn lại một mình Ngụy lão gia tử, lặng im một lát, thở dài một tiếng, Lãnh Huy người kinh tài tuyệt diệu như thế, thế mà lại tiêu thất như vậy. Đáng thương cho đứa bé Vệ Tường kia, không biết thế nào ...

"Lão Thất, người không phải muốn nghỉ ngơi sao!" Phía sau lão Lục theo kịp, đắp lên vai Ngụy Tĩnh tựa tiểu phi tiểu nói, "Đây không phải là đường đi người sân a."

Ngụy Tĩnh không khách khí cho một phát, "Lục ca, ta đi xem Ngụy Tường, tiểu tử này đoạn thời gian trước còn ở trước mặt ta nhảy nhót, như thế nào lại đột nhiên thành người câm."

"Ha ha, vừa lúc, ta cũng đi xem hần."

"Ta cũng đi!" Mặt sau bắt tri bắt giác theo năm, Ngụy Tĩnh khiêu mi, "Như thế nào? Các người trở về lâu như vậy, chẳng lẽ còn chưa nhìn tiểu tử kia?"

"o()o Ai, không phải chúng ta không đi a, là tiểu tử kia căn bản không cho phép bất luận kẻ nào đi vào!" Lão Lục oán hận nói, đem trưởng bối cự tuyệt ngoài cửa, cũng liền Ngụy Tường tiểu tử kia làm được! Ngay cả cha của hần đều chắn ở bên ngoài, nghe nói đoạn thời gian trước Ngụy Tường cùng Vệ Tường tại chỗ Ngụy Tĩnh đùa rất tốt, có lẽ Ngụy Tĩnh có thể đi vào đi, nghĩ như vậy, mọi người liền đều đuổi theo.

60. Chương 60: Tên Kia, Xuất Quĩ...? !

(*xuất quĩ: ở nghĩa tương đương với đi ngoại tình)

Ngụy Tường nhúu mày nhìn các thúc thúc một phòng, "Đã trễ thế này, tới làm gì?"

Nghe một chút khẩu khí này! Đây là đang cùng trưởng bối nói chuyện sao! Mấy huynh đệ liếc mắt, cũng may bọn họ năng lực tiếp nhận mạnh, bằng không buổi sáng diễn toàn vai vô phụ, quần ẩu! Đánh chết xí tiểu tử này không biết kính già yêu trẻ!

"Vệ Tường đâu?" Ngụy Tĩnh tả hữu nhìn lướt qua, không thấy được người mình muốn tìm, liền mở miệng hỏi.

"Ngủ." Ngụy Tường xoay người lên lầu, mấy người Ngụy Tĩnh nhấc chân theo sau, không nghĩ tới phía trước Ngụy Tường dừng một chút, xoay người nói: "Đừng cùng lại đây, Tường thân thể không thoải mái, cần nghỉ ngơi."

Ngụy Tĩnh trầm mặc nhìn Ngụy Tường, nhìn qua không giống như là đang nói dối, theo vừa tiến đến cũng cảm giác được Ngụy Tường tâm tình thật không tốt. Đang nhìn xem khuôn mặt kia bình thường kiêu ngạo, lúc này trừ bỏ nồng đậm lo lắng cái gì đều nhìn không thấy. Vệ Tường thật sự không xong như vậy sao? Ngụy Tĩnh nhẹ nhàng nhúu mày, gật gật đầu, nói: "Kia mấy ngày nữa ta lại đến."

Ngụy Tường vô tâm tình phản ứng những người này, gật gật đầu, liền đi lên lầu. Ngay cả Ngụy Tĩnh đều chơi trúng đỉnh, những người khác cũng sẽ không hy vọng, tạm biệt người liền tự về sân đi.

Ngụy Tĩnh lập tức rảnh rỗi, ngẫu nhiên đi ra ngoài gặp bằng hữu, đại đa số thời gian đều là cùng đám huynh đệ mình kia hồ thiên rượu địa, nghiêm khắc mà nói trong đám huynh đệ của hần chỉ có hần chưa kết hôn, vài người khác trừ bỏ đại ca Ngụy Minh, thê tử tất cả đều là bài trí, chân chính có thể như đại ca như vậy sau khi kết hôn cùng thê tử sinh ra cảm tình ít lại càng ít. Nhìn đến vài ca ca cùng tiểu tử bộ dáng bằng mặt không bằng lòng, Ngụy Tĩnh sẽ thực vui vẻ với lựa chọn của mình, nếu không đáp ứng phản phò của lão gia tử, nói không chừng năm nay trở về, buộc hần tương thân trong đám người tuyệt đối hơn lão già kia. Chỉ cần lão nhân không buộc hần kết hôn, cho dù là mục tiêu tìm nhiều nữ nhân hơn nữa lại đây hần cũng có thể không để vào mắt.

"Lão Thất, mỹ nữ thật nhiều a! Mục tiêu vì cho người sử hướng chính quy, ngay cả gia thế cũng không hỏi." Lão Nhị bưng một ly Brandy, tao nhã nghiêng người dựa vào vách tường, nhìn một phòng toàn mỹ lệ nữ nhân khoe miệng lộ ra một tia tà tiểu, nếu lúc này đám lính của hần nhìn thấy, tuyệt đối tượng tượng không được những tên ma quỷ kia sẽ có vẻ mặt gì.

Ngụy Tường ngửa đầu nhìn trần nhà, nhiều mỹ nữ như vậy, hần lại thật không có một chút xúc động, xem ra, không lùi nghĩ không được a.

"Mỹ nữ đứng hàng thượng hào ở S thị hôm nay đại khái đều ở nhà đi." Lão Tam tựa tiểu phi tiểu, ánh mắt nhìn chăm chăm một cô mặc váy lụa trắng cách đó không xa.

Thật là nhớ... Ngụy Tĩnh trong đầu chỉ có ý niệm này, trước kia còn thích yến hội, hiện tại cảm thấy được ngu ngốc vô vị, còn không bằng cùng Hàn Thiên Long xem TV đâu! Ngụy mục mục hôm nay lại thật cao

hứng, cho dù Nguyệt Tinh không có biểu hiện ra một chút đối một nữ nhân nào cảm thấy hứng thú, thần sắc nàng vẫn là rất cao hứng. Hướng Nguyệt Tinh vẫy tay, người kia sau khi nhìn thần sắc sung sướng của mẫu thân đại nhân, lòng tràn đầy buồn bực tiêu sái đi qua.

Mẫu tử hai cái vào một gian phòng nghỉ, Nguyệt muội muội vui vẻ kéo tay Nguyệt Tinh, hỏi: "Không thích?"

Nguyệt Tinh càng thêm kỳ quái, đều biết mình không thích, còn cao hứng như thế? Nhất định là phát sinh cái gì! Nguyệt Tinh thoáng suy tư, trong lòng đột nhiên căng thẳng, chẳng lẽ Hàn Thiên Long kia thật dám thừa dịp chính mình không ở hồng hạnh xuất tường!

"Tĩnh Tĩnh ngày đó nói coi như số đi."

Quả nhiên!

Nguyệt Tinh mặt đen như mực, Nguyệt muội muội làm như không thấy, thẳng nói: "May mắn muội muội tìm người đi theo tên kia, bằng không Tĩnh Tĩnh người sẽ bị lừa! Tên kia không phải cái thứ tốt, người vừa trở về, hẳn liền đi tìm nữ nhân!"

Không có khả năng... Không có khả năng! Hàn Thiên Long hao hết tâm tư truy hẩn như vậy, làm sao có thể nhanh như vậy liền chán?!

Nguyệt muội muội thấy mình tiểu nhi tử thần sắc kinh hoảng, không giống như là giả, ngay từ đầu còn vì tên Hàn Thiên Long kia rất cục xuất quỷ... mà cao hứng, hiện tại rất cục cũng hoảng lên, nàng đã quên tiểu nhi tử của mình là cỡ nào thích Hàn Thiên Long kia, chính mình phải nói uyển chuyển một chút... Đáng giận, Hàn Thiên Long kia tính là cái gì! Con mình ưu tú như thế, hẩn còn chưa đủ, muốn bỏ cũng là con mình bỏ hẩn đi! Buồn cười! "Tĩnh Tĩnh, không cần vì cái loại người này khổ sở, người muốn tìm dạng gì mà tìm không thấy a!"

Nguyệt Tinh hít sâu một hơi, áp chế một bụng kinh sợ."Muội muội, ảnh chụp đâu."

"Ảnh chụp? Nga, có! Có! Ở trên lầu, muội muội đi lấy a." Nguyệt muội muội vỗ vỗ đầu Nguyệt Tinh, lại công đạo vài câu làm cho Nguyệt Tinh ở trong này ngoan ngoãn chờ nàng, lúc này mới vội vàng lên lầu. Trong phòng liền còn lại một mình Nguyệt Tinh, thanh âm bên ngoài ăn uống linh đình ầm ầm truyền đến, cũng không vào được tai Nguyệt Tinh, hẩn toàn bộ đầu óc ầm ầm vang lên, giống như hơn mười đoàn xe lửa áp quá, mất đi toàn bộ năng lực tự hỏi.

"Tĩnh Tĩnh, đây là ảnh chụp." Nguyệt muội muội hưng phấn xuất ra, bên trong trượt ra một sấp ảnh chụp, diễn viên chính tất cả đều là Hàn Thiên Long.

Nguyệt Tinh hơi hơi cúi đầu, nhìn ảnh chụp rơi tại trên bàn, nam nhân hẩn thích đối diện một nữ nhân đang cười... .

"Tĩnh Tĩnh, muội muội không lừa người đi." Nguyệt muội muội thật cẩn thận quan sát thần sắc của nhi tử, mấp máy miệng, còn muốn lại nói cái gì đó, lại nhắm lại, vỗ vỗ vai nhi tử, chậm rãi ra khỏi phòng.

Nguyệt muội muội ngồi ở cách đó không xa, lo lắng nhìn cửa phòng, đợi đã lâu, bên trong cũng chưa động tĩnh, đang lúc Nguyệt muội muội lo lắng sẽ phát sinh chuyện gì để đưa con lớn nhất vào xem, cửa đột nhiên được mở ra. Nguyệt Tinh mặt không chút thay đổi ra khỏi phòng, cầm trên tay chìa khóa xe, Nguyệt muội muội cả kinh đứng lên, kéo tay đưa con lớn nhất, vội vàng nói: "Mau, theo sau."

Nguyệt muội muội không có ngăn cản tiểu nhi tử của mình rời đi, nàng chính là thực lo lắng Nguyệt Tinh dưới tình huống như thế lái xe sẽ xảy ra chuyện, trong lòng lại có điểm hối hận, sớm biết Tĩnh Tĩnh sẽ khó chấp nhận như vậy, không nên nói... Không, vẫn là pahir nói, cũng không thể nhìn nhi tử sống trong lời nói dối!

"Lão Thất, người thật sự hiện tại sẽ đi?" Lão Nhị ngồi ở chỗ người lái, chuyển cái chìa khóa. Nguyệt Tinh băng hàn hé ra khuôn mặt tuần tú, ân một tiếng.

Nguyệt Túc không nói hai lời, đạp chân ga, xe 'hưu' phóng đi, hẩn cũng phải nhìn xem rốt cuộc là tên nào dám khi dễ đệ đệ của hẩn như vậy! Thật không nhịn được!

61. Chương 61: Người Tính Thế Nào! . .

Ô tô một đường phi nhanh, N thị cùng S thị khoảng cách không xa, sau hai giờ liền ra đường cao tốc, lúc này Ngụy Tĩnh bị vây trong trạng thái thịnh nộ đã dần dần tỉnh táo lại, hồi tưởng một chút tình huống ngay lúc đó, ngẫm bực như thế nào lúc ấy liền một đầu khí huyết dâng trào, ảnh chụp kia chính mình chỉ nhìn hai người, phát hiện trong đó một là Hàn Thiên Long vẻ mặt ngốc còn cười liên nổi giận, cũng không nhìn kĩ nữ nhân kia! Hẳn là mang theo chứng cứ mới đúng, như vậy tẩu đứng lên cũng danh chính ngôn thuận!

Ngụy Tĩnh lạnh nhạt lộ ra khuôn mặt tuần tú, một đường không nói gì, trong đầu lẩn qua lộn lại nghĩ đợi lát nữa nhìn thấy Hàn Thiên Long muốn như thế nào thu thập hắn! Ngụy Tĩnh là nam nhân, đối với nam nhân xuất quỹ... Nói chung so với nữ nhân muốn rộng lượng chút, trên thế giới không có nam nhân không vùng trộm, Ngụy Tĩnh cảm thấy được đây là Hàn Thiên Long lần đầu tiên xuất quỹ..., mình có thể lại cho hắn một cơ hội, nhưng tội chết có thể trốn nhưng tội sống khó tránh khỏi, mình nhất định phải cho hắn một giáo huấn cả đời khó quên, để cho hắn về sau mặc kệ nhìn đến nam nhân hay là nữ nhân một chút tâm tư hoa hoa cũng không dám!

"Dừng! Các người là ai... ." Tiểu đệ trông cửa vẻ mặt nghiêm túc đi tới, nói còn chưa nói xong, ngược lại tiểu đệ đã bị Ngụy Tĩnh tức giận mắng chửi cho mất mặt. "Mất chó người mù à! Mau mở cửa cho lão tử!"

Ngụy Tĩnh hai tay ôm ngực, thần tình không kiên nhẫn, tùy thời cũng có thể bùng nổ. Tiểu đệ lui lui cổ, lưu loát mở cửa. Nhìn xe của Ngụy Tĩnh vào đại môn, cong cong cái ót, vẻ mặt cảm thán, đúng là người có tiền, lại đổi xe mới, mới lái xe đều đẹp đến mức có thể làm diễn viên!

Ngụy Tĩnh lúc tiến vào, Hàn Thiên Long còn không có rời giường, chính mình ngồi ở trên giường nghe điện thoại, Ngụy Tĩnh không nói một tiếng đứng ở phía sau Hàn Thiên Long, thanh âm trong điện thoại nghe ra là một nữ nhân, Ngụy Tĩnh lộ ra khuôn mặt tuần tú đã xanh mét .

"Cám ơn người, thật không cần."

Hừ! Còn học được nói cám ơn nhiều! Ngụy Tĩnh trừng mắt, uống ngay một thùng dấm chua.

"Không khách khí! Không khách khí!"

Hừ! Người tên ngu xuẩn này khi nào thì khách khí qua!

"Đúng, ta đã có... . A ——! !"

"Quý gào cái gì?" Ngụy Tĩnh mím môi, âm trầm nhìn Hàn Thiên Long.

"Không, không có gì..."

"Này, Hàn tiên sinh? Còn ở sao? Xảy ra chuyện gì?"

"Ách, ta đây có việc, chuyện đó coi như xong, cứ như vậy." Nói xong căn bản chưa cho nữ nhân bên kia nói rõ liền cúp điện thoại, sau đó lập tức hướng về phía Ngụy Tĩnh nhếch môi, ngốc hồ hồ cười."Tĩnh Tĩnh, người như thế nào sớm như vậy đã tới rồi ~~ người cũng nhớ ta đúng hay không ~~ "

Ngụy Tĩnh cười lạnh, "Đúng! Ta nhớ người."

Hàn Thiên Long sững sốt, không nghĩ tới Ngụy Tĩnh lại thừa nhận, nhất thời càng vui vẻ, căn bản không chú ý đến sắc mặt của Ngụy Tĩnh. Hắc hắc cười tiếp cận, hai tay khoát lên vai Ngụy Tĩnh, ân cần thay Ngụy Tĩnh xoa bóp vai. "Tĩnh Tĩnh, tự mình lái xe tới? Có mệt không?"

Ngụy Tĩnh liếc mắt di động trên tủ đầu giường một cái, thần nhiên hỏi: "Điện thoại của ai?"

"Mụ mụ của tiểu lớp trưởng." Hàn Thiên Long thành thật trả lời.

Ngụy Tĩnh nhẹ nhàng 'ân' một tiếng, nhắm mắt lại, bắt đầu hưởng thụ mát xa của Hàn Thiên Long. Hai người sau một lúc lâu không nói gì, Hàn Thiên Long nghĩ đến lúc Ngụy Tĩnh mau ngủ, lại nghe Ngụy Tĩnh nói: "Nàng tìm người làm cái gì?"

"Ách... ." Hàn Thiên Long gãi gãi cái ót, lắp bắp nói: "Tĩnh Tĩnh, nói cho người biết, người đừng nóng giận. Trước nói rõ, ta cái gì cũng chưa làm, toàn bộ là bọn hấn bốc nhiệt tình!"

Ngụy Tĩnh vĩnh viễn khoe miệng, trong lòng đột nhiên yên ổn, trên cơ bản là tình huống nào hấn đại khái đều đoán được. Phải là mẹ của Phạm Mộ Phi thấy Hàn Thiên Long vẫn là độc thân, muốn giới thiệu một nữ nhân, hấn chính là nữ nhân trên ảnh chụp kia, nhưng loại sự tình này tên này thế mà lại không nói trước cho hấn biết, còn bị mẹ mình chụp được ảnh, mình mới biết! Không giáo huấn người một chút, về sau sẽ trực tiếp nói dối hấn!

"Uh, trước tiên là nói một chút xem?"

"Nga." Hàn Thiên Long nói quanh co một tiếng, đi đến trước mặt Ngụy Tĩnh, ngồi quỳ ở trên giường, bình tĩnh nhìn Ngụy Tĩnh, thập phần thành khẩn thập phần vô tội nói: "Mẹ của tiểu lớp trưởng giới thiệu cho ta một nữ nhân, ta không nhận."

"Người không nhận như thế nào còn cùng người ta đi ăn cơm?"

"Lúc ấy ta không biết..." Hàn Thiên Long theo bản năng từ trong lời Ngụy Tĩnh nói ra, nửa đường mới kịp phản ứng, vội vàng nói: "Tĩnh Tĩnh, người cũng biết rồi!"

Ngụy Tĩnh ngừng cười, tên này phản ứng thực chậm! "Ta không biết! Ta chỉ biết là mẹ ta nhìn thấy người cùng một nữ nhân cười đến xuân hoa sáng lạn!"

"A?!" Hàn Thiên Long vẽ mặt kinh nghi thần sắc bất định, gặp Ngụy Tĩnh mặt không chút thay đổi nhìn mình, nhất thời luống cuống, chỉ thiên họa địa thề, "Tĩnh Tĩnh! Ta thật không có! Mẹ của tiểu lớp trưởng đó là cô cô của tiểu lớp trưởng, còn nói là cái gì lý hôn không hài tử, không có dính líu và vân vân, đến cuối cùng ta mới biết được đây là giới thiệu đối tượng cho ta! Ngay từ đầu ta còn tưởng rằng chính là người hai nhà gặp mặt cho nên ta mới đi, sau lại liền còn lại ta cùng nữ nhân kia, nữ nhân kia chính là cô cô của tiểu lớp trưởng, nhớ người nói theo chân bọn họ đánh hảo quan hệ, ta mới cười! Sau lại ta biết bọn họ muốn ta cùng nữ nhân kia thân cận, ta liền lập tức trở về đây! Trước đó ta thật sự không biết! Người cùng mẹ người giải thích a! Ta oan lớn!"

"Nói thực lưu loát!" Ngụy Tĩnh hừ một tiếng, cố ý nói: "Người là đã sớm nghĩ ra lý do tốt đi! Mẹ của ta nói, ta mới đi người liền tìm nữ nhân! Loại này nam nhân không xứng vào cửa nhà ta!"

"Không có! Ta thật không có có!" Hàn Thiên Long vội đến vò đầu bứt tai, quỳ ở trên giường, mặt đến mức đỏ bừng, hồng hộc thở hổn hển, tội nghiệp nhìn Ngụy Tĩnh, chỉ hy vọng Ngụy Tĩnh tin tưởng hấn mới tốt.

"Không có? Không có mà người cười vui vẻ như vậy làm cái gì? Lần trước đối mặt ba mẹ của Phạm Mộ Phi người cũng chưa cười sung sướng như vậy! Nữ nhân kia lớn lên không tệ đi, nhìn vóc dáng người khi đó!"

Hàn Thiên Long ghen lời, lần trước họp phụ huynh hấn đối ba mẹ của Phạm Mộ Phi là không quá khách khí, nhưng đây không phải là lần đầu tiên cùng thân gia tương lai ở chung sao, hấn còn không có tìm địa vị, cũng không biết nên hành động như thế nào, sau lại hỏi người hầu trong nhà chỉ biết phải khách khí a, không cười chẳng lẽ còn xụ mặt? Nữ nhân kia bộ dạng gì hấn căn bản không chú ý!

Gặp Hàn Thiên Long nói không ra lời, Ngụy Tĩnh càng tức giận, chợt đứng lên, thở phì phì đạp hai chân Hàn Thiên Long, sau đó đoạt đi động của Hàn Thiên Long, nhanh gọi A Tử. Hàn Thiên Long lui cổ, bị Ngụy Tĩnh đá ngã, lập tức lại đứng lên đoan đoan chính chính quỳ hảo, sau đó chợt nghe đến Ngụy Tĩnh đối với di động rít gào nói: "A Tử, con mẹ nó người lập tức đi cửa hàng tình thú, đem toàn bộ đồ dùng đều mua về cho bốn thiếu gia!"

"Đúng! Toàn bộ! Nén! Roi! Chùy! Giường đinh! Bàn ủi! Con mẹ nó tất cả đều mua về cho ta!"

Hàn Thiên Long trắng mặt, yếu ớt nói: "Tĩnh Tĩnh, chùy, giường đinh còn có bàn ủi không phải đồ dùng tình thú... ." Mà phải là hình cụ a! ! "Tĩnh Tĩnh, ta là oan uổng! Thật là oan uổng! Không tin, người gọi điện thoại hỏi nữ nhân kia, ta đương trường liền cùng nàng nói không được!"

"Hỏi mẹ người! Người ta lại chưa cho ta số!"

"Ta có! Ta có! Trong di động của ta!"

”Hảo a! Người còn lưu số của người ta! Người tính thế nào!”

”Tĩnh Tĩnh. . . . Ta thật là oan uổng...”

62. Chương 62: Rất Mất Mặt! . .

Nhị ca của Ngụy Tĩnh lão thần tại tại ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách, người hầu Hàn phủ có một phần là được Ngụy gia phái tới, đối Ngụy Túc cũng nhận thức, gặp Nhị thiếu gia đến đây, vội vàng bưng trà rót nước, ân cần vô cùng, Ngụy Túc đợi so với tại nhà mình còn thoải mái. Trong đầu đang nghĩ ngợi, hiện tại tiểu đệ của mình đang như thế nào giáo huấn Hàn Thiên Long kia đi, cửa liền cấp vù vù vọt vào một người, nhìn cũng không liếc hẳn một cái liền hướng trên lầu đi lên. Ngụy Túc nguyên bản cũng không có để ý, có thể làm cho mấy người tiểu đệ trông cửa kia cho vào nhất định là người Thiên Long bang, thân phận của hẳn đặc thù, vốn không nên tiến Hàn gia, hiện tại lại càng không nên cùng những người này nhắc quan hệ. Nhưng là, hảo có chết hay không, Ngụy Túc thật muốn oán trách chính mình thị lực tốt như vậy làm cái gì! Mẹ nó, tiểu tử kia ôm đẩy đạo cụ là chuyện gì xảy ra!?

”Chậm đã! Tiểu tử, lại đây!” Ngụy Túc ngồi ở trên ghế sa lon, hướng A Tử ngoắc ngoắc ngón tay.

A Tử sững sờ, người này hảo nhìn quen mắt a, khi nào thì gặp qua? Nghĩ nghĩ, trên lầu Ngụy Tĩnh đang chờ đi, hiển nhiên tại trong lòng A Tử, Ngụy Tĩnh đảm uy nếu so với Ngụy Túc nghiêm nặng hơn, gặp người này mặc danh kỳ diệu ngồi trong đại sảnh Hàn gia, còn kêu mình không khách khí như vậy, nghĩ đến địa vị hẳn là không nhỏ, không nghĩ đắc tội với người này, xin lỗi cười cười, nói: ”Vị đại ca kia, chờ, tiểu đệ lên trước đi đưa cái đồ vật này nọ.”

Ngụy Túc nhú mày, hẳn tại N thị là quan quân cao nhất trong quân đội, trên cơ bản hẳn nói cái gì thuộc hạ đều là bật người cúi chào sau đó kiên quyết chấp hành, đây là lần đầu tiên có tên dám kéo dài, còn là một tiểu hồn tử (lưu manh)! Ngụy Túc cảm giác mới mẻ, từ từ đứng lên, trên mặt tựa tiểu phi tiểu, đi hướng A Tử .

A Tử trong lòng bỗng dưng giống như bị mắc cái gì, không tự giác từng bước lùi sau, thầm nghĩ không tốt, đụng tới ngành tra? ”Vị đại ca kia, tiểu đệ thực có việc gấp, đại tẩu nhà ta đang chờ đi!”

Hoàn hảo không uống trà, nếu không Ngụy Túc tuyệt đối phun ra, cái gì mà ‘đại tẩu nhà ta’! Rất không thích hợp với tiểu đệ nhà mình! Hoàn hảo lão gia tử không có nghe, bằng không mặc kệ tiểu đệ có không đối bụng, trước đề ép phản công rồi nói sau, chỉ sợ đem Hàn Thiên Long biến thành bệnh liệt dương cũng nói không chừng. Bất quá tên côn đồ này nói đó đạo cụ là tiểu đệ muốn, không khỏi lại nhú mày, tuy rằng Hàn Thiên Long kia thiếu đánh, nhưng huynh đệ nhà mình cho tới bây giờ tâm lý bình thường a, mấy huynh đệ cũng không có thích ở trên giường sử dụng bạo lực, này không tốt lắm đâu! Có vì thế xác và tinh thần khỏe mạnh a.

”Tiểu đệ, cấp bản tướng. . . . Bỏn thiếu gia lại đây!” Nói xong, không để hẳn cự tuyệt, một tay mang theo cổ áo A Tử xách đến sofa kia.

A Tử nổi giận trong bụng, hẳn hiện tại dù gì cũng là một đại ca đường khẩu, bị người xách như con gà con, truyền ra đi mặt mặt a! Nghĩ cần rằng một cái, đắc tội phải tội, đại ca đã biết, hẳn là cũng sẽ không trách hẳn! Hơi hơi quỳ gối, chuyển cái thân, bạo đá ra đi!

Ngụy Túc hơi thiếu mi, còn dám động thủ? Có ý tứ! A Tử đá ra đi một cước này lực đạo đều không phải là rất lớn, hẳn thầm nghĩ khiến Ngụy Túc buông hẳn ra mà thôi, không nghĩ đã thương người, kia biết, chân còn không có tới gần mặt Ngụy Túc một thước, đã bị một tay lớn bắt lấy, A Tử sắc mặt đông cứng, tốc độ phản ứng thật nhanh. Lấy kinh nghiệm đánh nhau của hẳn, tốc độ teo kịp đều là trực tiếp nâng cánh tay đỡ một cước đã biết trước, sau đó ra lại chiêu, người này lại ngược, trực tiếp liền bắt được! A Tử giật giật chân, sắc mặt càng đen, thế nhưng thu không trở lại, ngẩng đầu nhìn lại, Ngụy Túc thần sắc như trước tựa tiểu phi tiểu, nghĩ so với bộ dáng A Tử vẻ mặt đỏ lên, thoải mái vô cùng.

”Tiểu tử, theo ta động thủ, người còn kém mấy trăm năm.”

”Vị đại ca kia, tiểu đệ đắc tội! Nhưng tiểu đệ thực có việc gấp! Không phải có ý mạo phạm! Đại ca coi như cấp Hàn lão đại một cái mặt mũi, thả tiểu đệ, tiểu đệ bồi tội cho ngài.” A Tử đã thực chịu thua, đánh đánh

không lại, chỉ có thể nâng Hàn Thiên Long ra, nghĩ người này lại đây phải là cùng Thiên Long bang có sinh ý muốn nói, mặt mũi Hàn Thiên Long hẳn là sẽ cho. Nào biết, tính toán của hắn lại gọi lộn số, Ngụy Túc như trước không buông hắn ra, một tay như trước xách cổ áo hắn, một tay kia cũng không buông chân A Tử, chỉ thấy A Tử mặt đen lại Kim Kê Độc Lập nhảy dựng đi theo Ngụy Túc hướng tới sô pha kia.

Tới sô pha rồi, Ngụy Túc tùy tay đem người đẩy qua, A Tử trực tiếp cả người ngã trên ghế sa lon, đạo cụ trong lòng tẩn đầy đất, Ngụy Túc chân bắt chéo, nhàn nhàn nhìn.”Mấy thứ này trước hết vứt đi.”

A Tử xoa cổ chân nhe răng trợn mắt, hôm nay hắn là khó! Còn thua tại nhà lão đại của mình! Ai, đại tẩu a, người muốn chấn thê cương khi nào thì không được, cố tình muốn kiếm hôm nay a! A Tử biết, bản thân hôm nay là không thể đi lên, ngẩng đầu nhìn hướng Ngụy Túc sô pha bên kia, chỉ thấy người này tuy rằng mặt mang bộ dáng tươi cười tao nhã, nhưng A Tử lại mơ hồ cảm thấy được người này tựa hồ không giống như là người lẫn lộn trên đường, bởi vì một thân chính khí kia không là một hắc bang có thể có, tựa như đại tẩu vậy, cho dù vẫn ngồi ở trong bang, đại tẩu trên người như trước không có phỉ khí của đám hỗn tử, mà là khí chất cao quý tao nhã của đại gia tộc mà ra, mà trước mặt người này lại cùng đại tẩu bất đồng, người này sinh ra một cỗ chính khí mà đám hỗn tử ghét nhất!

”Nghĩ gì thế?” Ngụy Túc tinh thần chán nản, chỉ có thể lấy A Tử giết thời gian. Trong lòng nghĩ tiểu đệ như thế nào còn không xuống dưới? Đạo cụ không đưa lên đi, giáo huấn chuẩn bị từng quyền đến da? Cũng đúng, thống khoái như vậy, là phương thức nam tử hán giải quyết vấn đề.

”Vị đại ca này lẫn lộn ở đâu?” A Tử bắt đầu hoài nghi lai lịch của Ngụy Túc, tròng mắt co lỗ lỗ chuyển, tại Ngụy Túc xem ra chính là một bộ Hán gian lắm la lắm lét.

Ngụy Túc nhếch khóe miệng, ”Thẩm vấn ta?”

”Ách... Đương nhiên không phải!” A Tử khóe miệng run rẩy, ngài dám nghênh ngang ngồi trong phòng khách nhà lão Đại, cho dù là mẫu giấy ta cũng không dám thẩm vấn ngài a! ”Xem ngài lời này nói, tiểu đệ không phải có nhiều đặc tội sao, hôm nào hảo đến nhà bồi tội a.”

Ngụy Túc cười khê, đến nhà? Chỉ sợ đại môn Ngụy gia người đều nhìn không tới. ”Lão Đại nhà người bình thường đều làm những thứ gì?”

A Tử hơi ngẩn người, gãi gãi đầu, giả bộ đặc biệt vô ích nhìn về phía Ngụy Túc, thật cẩn thận hỏi: ”Thẩm vấn ta?”

Ngụy Túc cười ha ha, tên côn đồ có ý tứ. A Tử gặp Ngụy Túc nở nụ cười, cũng vô vị cười theo, trong lòng lại đắc ý cực kỳ, muốn từ lão tử nói lời khách sáo, không, ngay cả lời nói khách sáo đều không tính là, trực tiếp hỏi, lão tử nói cho người biết mới có quý!

”A ——! !” Đang lúc Ngụy Túc nghĩ như thế nào tiếp đón A Tử, trên lầu liền truyền đến một tiếng kêu thảm thiết. A Tử cả kinh từ trên ghế sa lon phóng lên, này! Đây không phải là thanh âm của lão Đại sao! Sau đó chợt nghe gặp thanh âm thùng thùng thương thương, Hàn Thiên Long cũng không biết là như thế nào từ cầu thang cao thấp tới, dù sao cuối cùng là quyết mộng quảng ngã. Mặt sau còn đi theo một cái thân thể cực kỳ tao nhã Ngụy Tĩnh, mang theo vẻ cười làm cho người ta như một cơn xuân phong, cùng Hàn Thiên Long hoàn toàn tương phản, tư thái cao quý đi xuống thang lầu.

”Tĩnh Tĩnh, ta thật là oan uổng... .”

A Tử trừng mắt, há miệng mở ra lại khép lại, nửa ngày không toát ra một chữ, này rất mất mặt a! Rất mất mặt a!! Bị đập xuống lầu, còn không dám đánh trả!?

63. Chương 63: Ai Là Đương Gia Tác Chủ . .

Ngụy Túc cũng bị một màn này làm cho sửng sốt sửng sốt, nhìn chằm chằm Hàn Thiên Long quỳ rạp trên mặt đất cả buổi mới kịp phản ứng, cái tên mộng này hướng lên trời bình sa lạc nhận thức là chính mình tương lai ân... Tiểu thúc tử? Xem ra tình báo của mẹ có sai sót a, bị Tĩnh Tĩnh như vậy tẩu cũng không dám đánh lại đích tên, dám xuất quỹ...?

"Lão, lão Đại. . . . Người không sao chứ..." A Tử ngồi xổm một bên, vươn một đầu ngón tay chà xát, lúc sau nghe được tiếng rên rỉ cùng hơi thở mong manh của Hàn Thiên Long, ừ hai tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn Ngụy Tĩnh, nháy mắt không nói.

Ngụy Tĩnh liếc mắt A Tử, sau đó dùng chân đá đá Hàn Thiên Long giả chết đích, "Đứng lên, Nhị ca ta đến đây."

Mới vừa rồi Hàn Thiên Long còn như cá chết, lập tức lưu loát đứng lên, chuyện thứ nhất không phải nịnh nọt Ngụy gia nhị thiếu, cũng không phải dấn Ngụy gia Thất Thiếu biểu đạt trung tâm, mà là vọt tới buông vệ sinh, một hồi lâu mới nhân mô cầu dạng (người giả chó) đi ra, nếu trên mặt mắt gấu mèo nhạt chút nữa vậy đẹp hơn nhiều. Ngụy Tĩnh nhếch nhếch khóe miệng, liếc mắt xem thường, tên này còn biết muốn thể diện? Thiên hạ hồng vũ!

Ngụy Túc chỉ cảm thấy cười tốt lắm, quả nhiên chỉ có lão Đại đỡ hơi mới có thể mang theo bên cạnh một tiểu đệ đỡ hơi như vậy.

"Lão Thất, sao lại thế này?" Ngụy Túc buồn cười nhìn Ngụy Tĩnh thở phì phì, không xuất quỷ... Coi như xong, như thế nào còn đánh? Hàn Thiên Long cũng là đàn ông, động cái đánh chửi, có ngại cảm tình vợ chồng a.

Ngụy Tĩnh xoa cái trán, bên cạnh Hàn Thiên Long thấy, lập tức nịnh nọt tay tiếp nhận đến. Ngụy Túc liếc mắt nhìn, cảm thấy Hàn Thiên Long là một đứa cuồng ngược, một đồng đạo cụ kia kỳ thật là Hàn Thiên Long tự mình gọi tới?

"Nhị ca, người gọi điện về không?"

"Không biết chân tướng của sự tình trước đánh cũng vô dụng." Ngụy Túc khoát tay, đứng dậy nói: "Thôi. Thấy các người đại khái cũng không có việc gì. Ta liền đi trước."

"Ân." Ngụy Tĩnh điểm điểm, gặp Ngụy Túc ý bảo hãy lại đây, liền đứng dậy đi rồi đi, hai huynh đệ vừa đi vừa nói chuyện, phía sau Hàn Thiên Long muốn theo sau, bị Ngụy Tĩnh trừng mắt, bất mãn lại ngồi trở về. Bên cạnh A Tử an ủi vỗ vỗ bờ vai của hắn, than thở. Ai này không tranh a. . . .

"Lão Đại, tên kia nguyên lai là Nhị ca của đại tẩu a, trách không được ta cảm thấy được nhìn quen mắt, hai huynh đệ lớn lên giống nhau!" A Tử vẫn còn nhớ tình cảnh vừa rồi cùng Ngụy Túc ở chung, một bên âm thầm gật đầu, tốt lắm, không đắc tội tôn đại phật này. Bất quá Nhị ca của đại tẩu thân thủ thật tốt a! Cố ý tìm tới hai mươi, ba mươi huynh đệ có khả năng cũng không bất bình. Cũng không biết đại tẩu thân thủ có phải hay không cũng lợi hại như vậy? A Tử chuyển tròn mắt, tiến đến bên người Hàn Thiên Long, vẻ mặt hưng phấn tò mò nói: "Lão Đại, người cùng đại tẩu kiện thượng?"

"Đi mẹ người kiện thượng!" Hàn Thiên Long một bên lấy giấy lau miệng, một bên u oán nói: "Mẹ nó! Là lão tử đơn phương bị nhu ngược!"

"Ách... Lão Đại, đại tẩu thân thủ tốt như vậy a, người ngay cả đường đánh trả đều không có?" A Tử xem ra, lão đại của mình yêu lão bà không sai, nhưng tuyệt đối sẽ không đánh không đánh trả, có thể đem lão Đại đánh thành mặt quỷ này, tại trong mắt A Tử, Ngụy Tĩnh cùng Hàn Thiên Long đồ sát là chiếm ưu thế áp đảo.

Hàn Thiên Long rầm rì, vừa nghe A Tử nói như vậy, tự tôn của nam nhân lập tức bị đả kích lớn, dương tay bùm bùm cho A Tử một cái đấm. Lão tử không thể đánh trả lại lão bà, đánh người còn không phải một người nghe theo! "Mẹ nó, dám nói lão tử đánh không lại lão bà? Lão tử đó là để cho hắn! Thực đánh nhau, lão tử một bàn tay thu thập hắn!"

"Vâng vâng vâng! Lão Đại ngài uy vũ!" A Tử ôm đầu trốn chui như chuột, Hàn Thiên Long đuổi chạy khắp phòng, đánh A Tử đến đầu đầy cục u lúc này mới thư thả. Sau đó tóm chặt cổ áo của tiểu đệ, ý vị thâm trường, cảm khái lương tâm bắt đầu phát biểu. "A Tử a! Về sau tìm lão bà ngàn vạn lần muốn mở to hai mắt a. Bằng không, tìm người đặc bạo lực, sớm muộn gì cũng chết vì bạo lực gia đình a!"

"Kia lão Đại ngài để làm chi không cùng đại tẩu chia tay!"

"Đi! Ta muốn là bỏ được sớm đem hắn một cước đá văng!" Hàn Thiên Long xoa mặt xanh tím, than thở.

"Kia lão Đại, người phải nghĩ chần phu cương a, đi xuống như vậy, bị huynh đệ trong bang biết, ngài mặt mũi hướng đi đâu!"

"Ân... Nói rất đúng!" Hàn Thiên Long cúi đầu trầm tư, lo lắng có thể không tính. Không phải vấn đề mặt mũi hay không mặt mũi, mà là hấn một thân lão xương cốt thật sự ăn không tiêu, Tỉnh Tỉnh đánh người tuyệt không mơ hồ! Nhưng đau!

"Ta xem cũng đừng chần, liền ân A Tử nói, chia tay rõ ràng là được." Hàn Thiên Long còn đang cúi đầu suy tư, không chú ý lời này là ai nói, còn theo bản năng 'ân' một tiếng, Ngụy Tỉnh đứng ở trong phòng khách, tức giận sắc mặt xanh mét! A Tử sợ tới mức tỉnh như ve mùa đông, lui cổ, dựa vào vách tường chậm rãi hướng cửa di động. Không phải hấn không nói nghĩa khí, mà là đại tẩu sắc mặt thật sự thực dọa người! Lão Đại, ngài nha như thế nào còn đang suy nghĩ? Đại tẩu đã đến trước mặt người!

"A ——!" Đây là A Tử hôm nay nghe được tiếng kêu thảm thiết cực kỳ bi thảm lần thứ hai, ôm đầu, sau liếc mắt một cái, chỉ thấy đại ca nhà mình che hạ khổ, bảo bối, lui trên mặt đất hồng học thở hổn hển. A Tử không tự giác kẹp chặt chân, cảm giác đau đớn ...

"Tỉnh Tỉnh... . Người tính phúc tuổi già... Không có... ."

Ngụy Tỉnh liếc mắt xem thường, đều như vậy còn cùng hấn múa mép khua môi! Đoán chừng hấn thật sẽ không phé đi hấn sao? Ngụy Tỉnh hơi hơi mím môi, ngồi xổm xuống, vỗ vỗ hai má Hàn Thiên Long, "Không có sẽ không có. Dù sao người không phải muốn theo ta chia tay sao? Ta còn giữ cái tai họa của người làm gì?"

"Không! Ta. . . . Không. . . . A..." Hàn Thiên Long như bị điện chạy dọc toàn thân, từ cùng từ trong lúc đó kéo dài một đoạn, cùng xương kinh kịch giống như đắc, Ngụy Tỉnh nghe thẳng nhieu! "Tỉnh Tỉnh, người đừng nóng giận ... Ta vừa rồi... Liền muốn... Trách nhiệm trước mặt... giả bộ. . . . Mà... Thôi..."

Ngụy Tỉnh đương nhiên biết hấn là giả bộ, bằng không Hàn Thiên Long hiện tại chính là thật sự bị phé đi. Lại thấy Hàn Thiên Long che nơi đó, chịu đựng không hừ một tiếng, trên trán đầy mồ hôi, không khỏi đau lòng, nâng cánh tay Hàn Thiên Long, đem nhân chuyển qua trên ghế sa lon. "Đau sao?"

Vừa rồi Hàn Thiên Long vẫn không lên tiếng, hiện tại rầm rì, đầu khoát lên vai Ngụy Tỉnh, hữu khí vô lực 'ân' một tiếng, đầy nhịp điệu tràn ra một chữ, "Đau..."

Ngụy Tỉnh bĩu môi, "Hừ! Về sau xem người còn dám nói lung tung!"

"Không dám"

"Không nghĩ theo ta chia tay? Ta có khuynh hướng bạo lực, tương lai người sẽ chết vì bạo lực gia đình!" Ngụy Tỉnh sâu kín lặp lại lời Hàn Thiên Long, Hàn lão đại trực giác sau lưng một trận âm phong, lạnh lẽo. "Không chia tay! Chết cũng không chia!" Hàn Thiên Long toàn bộ phát huy da mặt dày của hấn, ôm eo Ngụy Tỉnh, liếm mặt nói: "Chết trên tay Tỉnh Tỉnh ta vui! Tốt nhất là chết ở trên giường..."

"Đức hạnh!" Ngụy Tỉnh mím môi, cố gắng ngăn chặn khóe miệng nhếch lên, khóe mắt nhắm đến đồng đạo cụ nhiều màu trên mặt, nhieu mảy, mắt thấy A Tử sẽ chuyển qua đại môn, bỏ trốn mất dạng, Ngụy Tỉnh cười lạnh một tiếng, "A Tử, lại đây."

A Tử đưa lưng về phía Ngụy Tỉnh, vừa tại kia, sờ tay nắm, hừ ngửa mặt lên trời dài, mẹ nó, liền thiếu chút nữa là có thể chạy thoát! "Đại tẩu, chuyện gì a?"

"Đem mấy thứ này đưa đến trên lầu đi." Nói xong nhìn lướt qua đồng đạo cụ trên mặt đất. A Tử chỉ để ý gạt đầu đáp lời, một chút cũng không dám ngẩng đầu nhìn Hàn Thiên Long sắc mặt đen vô cùng, hấn hiện tại xem như biết ai mới là đương gia tác chủ.

64. Chương 64: Gặp Cha Mẹ Vợ (thượng) . .

Về phần lên lầu, Hàn Thiên Long rốt cuộc có hay không bị nhu ngược, thì là khuê phòng tân mật, dù sao ngày hôm sau A Tử đến báo cáo, chỉ cảm thấy lão Đại nhà mình sắc mặt mầu thuẫn nói không nên lời, tức xuân tình nhộn nhạo lại vô cùng tiêu tụy... Mà Ngụy Tỉnh đâu, biểu tình kia lại càng thêm ý vị sâu xa, A

Tử lăm la lăm lét trộm nhìn qua, thật sự khó có thể đoán được đại tẩu đại nhân đến cùng là vừa lòng hay là không hài lòng, hay là đủ cả hai?

”A Tử.”

”Ai, đến đây, đại tẩu, chuyện gì?” Ngụy Tĩnh ngồi ở trên ghế sa lon, khí độ kia, gọi người cao quý thanh lịch. A Tử nịnh nọt đi lên, tại dưới ánh mắt giết người của Hàn Thiên Long, đem hai móng vuốt khoát lên vai Ngụy Tĩnh, ân cần đích vuốt ve. Kỳ thật trong lòng mưa vẫn rơi cái không ngừng, loại hầu hạ cận người này vẫn là lão Đại chuyên chúc a, hẳn cũng không muốn đoạt công việc hiện tại duy nhất của lão Đại, nhưng đương gia tác chủ này mở miệng, chính mình chỉ là một tiểu đệ mà thôi, không nghe theo, muốn chết sao? Cho nên, lão Đại, người xem chút đi, chiếu theo tình huống hiện tại này xem ra, nhất định là ngài tối hôm qua không hầu hạ tốt đại tẩu đại nhân, buổi tối hôm nay tiếp tục cố lên, đạo cụ và vân vân đều là mây bay, nam nhân chủ yếu còn không phải cái kia?

Trong lúc không khí vô cùng áp lực, di động của Ngụy Tĩnh vang lên, Hàn Thiên Long không thành thật đi qua muốn nhìn một chút là ai, bị Ngụy Tĩnh không chút lưu tình nào đập một cước. A Tử ngoan ngoãn, giả bộ cái gì đều không thấy được. Trong lòng nghĩ, này chẳng lẽ là báo ứng sao, nhớ lúc trước lão Đại chơi bao nhiêu hoàng hoa đại khuê nữ, ông trời quả nhiên là nhìn không được, xem ra bản thân về sau muốn thu liễm chút, đừng rơi vào một cái kết cục như lão Đại.

”Nhị ca, chuyện gì?”

Điện thoại đầu kia Ngụy Túc mơ hồ nghe được Ngụy Tĩnh bên này có tiếng rên rỉ, khoe miệng vênh vênh, nói: ”Hạ thủ nhẹ một chút, lão gia tử cùng mẹ mẹ muốn gặp tên kia.”

Ngụy Tĩnh sửng sốt, ”Người nói là sự thật?” Nhanh như vậy? Ngụy Tĩnh nguyên tưởng rằng nhanh nhất cũng muốn đến năm sau, thế lực trên đường rõ ràng đồng thời sau khi bình tĩnh, lão gia tử mới có thể gọi Hàn Thiên Long đến gặp.

”Thật sự.” Ngụy Túc cười khê, ”Chủ yếu là mẹ chúng ta không đợi kịp muốn gặp hẳn.”

”Người đem người này chuyện nói cho mẹ mẹ?” Ngụy Tĩnh hỏi.

”Ân. Mẹ nhìn thấy chút sốt ruột của người, nói với bà tên kia không xuất quỷ..., sắc mặt liền tốt hơn chút, bất quá vẫn là không nhả ra, muốn gặp Hàn Thiên Long nghĩ đến cũng hẳn không phải là muốn nhận hẳn, người chuẩn bị sẵn sàng.”

”Hiểu được.” Ngụy Tĩnh cũng không hy vọng xa vời cửa của mẹ mình có thể dễ dàng qua, lần này cần gặp Hàn Thiên Long có thể là muốn đích thân khảo nghiệm một phen. Cúp điện thoại, xoay người, Ngụy Tĩnh đánh giá cẩn thận Hàn Thiên Long ghé vào sofa râm rì, vẻ mặt bí hiểm. Hàn Thiên Long ôm bụng, thanh âm càng hừ càng nhỏ, dần dần không nghe thấy, bị Ngụy Tĩnh nhìn trong lòng không ngừng run rẩy, lại muốn quan tâm hẳn như thế nào?

”Tĩnh Tĩnh? Sao, như thế nào lại nhìn ta như vậy?”

Ngụy Tĩnh không trả lời, mà là hướng A Tử khoát tay, để hẳn đi trước, lúc này mới hướng Hàn Thiên Long ngoắc ngoắc ngón tay, ”Lại đây.”

”Ai.” Hàn Thiên Long cùng chó nhỏ nghiêm chỉnh huấn luyện giống nhau, Ngụy Tĩnh gọi một cái liền về, lập tức quy củ ngồi chồm hồm trước mặt Ngụy Tĩnh. Đây là thời điểm đặc biệt, trước kia nếu Ngụy Tĩnh lười hướng hẳn câu đầu ngón tay như vậy, hẳn đã sớm hóa thân thành lang phóng tới rồi, hiện tại cho hẳn một lá gan cũng không dám!

Ngụy Tĩnh cau mày quan sát, càng xem càng bức, trước kia không thèm để ý, hiện tại muốn dẫn tên này về nhà, tên này thường thức thẩm mỹ quần áo thật sự muốn cho hẳn đem hẳn nhét vào trong bốn câu tự hoại thải ra Thái Bình Dương đi! Ngụy Tĩnh đối Hàn Thiên Long yêu cầu vẫn là có chút thấp, tối thiểu hẳn cho tới bây giờ cũng chưa yêu cầu Hàn Thiên Long giả B (ra vẻ có học vấn, đạo mạo), chỉ hy vọng Hàn Thiên Long mặc chút có thể cùng chính mình đứng một chỗ.

”Đi lái xe, chúng ta đi ra ngoài mua đồ.”

"Ai." Hàn Thiên Long lẩn lờ lắc đứng lên, đi vài bước, Ngụy Tĩnh lười biếng theo ở phía sau, hai người lên xe, Hàn Thiên Long tò mò quay đầu nhìn Ngụy Tĩnh, hỏi: "Tĩnh Tĩnh, chúng ta đi mua cái gì a."

"Mua quần áo cho người."

"Nga!" Hàn Thiên Long hưng phấn, hắn đem cái biểu hiện này cho rằng Ngụy Tĩnh hết giận.

"Ngày mai theo ta về nhà."

"Về nhà? Về... . Người người nhà người?" Hàn Thiên Long rất cục ý thức được không được bình thường, khẩn trương lên, không phải nói hắn không muốn đi, tương phản lúc Ngụy Tĩnh nghỉ đông trở về, hắn mười dặm đưa tiễn, hận không thể liền trực tiếp đi theo rồi. Chính là hiện tại Ngụy Tĩnh tại sau khi phát sinh cái loại chuyện mất cảm này, hai ngày qua đối hắn hồ hững, nhận một cuộc điện thoại lại đột nhiên muốn dẫn mình đi Ngụy gia, này... Có âm mưu đi. Hàn Thiên Long lại ngốc, cũng biết chắc không phải chuyện tốt a.

Ngụy Tĩnh lạnh lạnh nhạt nhếch khóe miệng, "Như thế nào, không muốn đi."

"Không!" Hàn Thiên Long trả lời ngay, nghĩa chính lời nói kể ra khát vọng muốn gặp cha mẹ vợ của chính mình. "Tĩnh Tĩnh, ta vẫn đều muốn cùng người đi trở về, lần trước nếu không phải người không mang ta đi, ta đã sớm đi theo người a!"

"Vậy là tốt rồi." Ngụy Tĩnh không sao cả đáp một câu, liền nhìn ngoài cửa sổ không nói. Cố ý làm cho Hàn Thiên Long trong lòng bất ổn miên man suy nghĩ.

"Tĩnh Tĩnh, người dẫn ta về nhà người có chuyện gì a?" Rất cục, vẫn là nhịn không được hỏi...

Ngụy Tĩnh vĩnh viễn khóe miệng, lập tức lại trở về mặt không chút thay đổi, thản nhiên nói: "Ai biết, mẹ ta muốn gặp người, đại khái là muốn cho các ca ca ta đánh người một chút đi."

Hàn Thiên Long hết chỗ nói rồi... . Tĩnh Tĩnh rõ ràng tại đùa giỡn hắn thôi! "Tĩnh Tĩnh, nói cho ta biết đi! Rốt cuộc chuyện gì thôi!" Xuất hiện ! Thanh âm con nít vô địch của Hàn Thiên Long, đặc biệt khiến người ghê tởm, Hàn Thiên Long giống như lúc Ngụy Tĩnh chơi xấu, sẽ dùng chiêu này.

Ngụy Tĩnh siết nắm tay, nếu không phải tên này đang lái xe, chắc chắn sẽ cho hắn một quả đấm! "Im miệng! Ghê chết đi! Lại không ai nói cho ta biết là chuyện gì, ta nào biết mẹ ta gọi người đến để làm chi!" Ngụy Tĩnh hung hăng trừng liếc một cái, lại có chút lo lắng cho Hàn Thiên Long, kỳ thật hắn thật sự thích tên này, trong lòng còn đang sinh khí, lại sợ lần này về nhà, Hàn Thiên Long bị tàn nhẫn khi dễ, nhịn không được lại nói chút: "Đến không nên nói lung tung, cho dù nói chuyện cũng không nên cùng ở nhà ồn ào giống nhau! Mẹ ta thích yên tĩnh."

"Nga, nga!" Hàn Thiên Long vội không ngừng gật đầu.

"Hắn hỏi người cái gì liền thành thật trả lời, không cần giấu diếm, cho dù hỏi người chuyện trước kia, có bao nhiêu nữ nhân, chuyện Hàn Hữu Dạ cũng không được giấu diếm, mẹ ta cũng biết, người nếu nói dối, ngược lại khiến cho mẹ ta chán ghét."

"Nga... ." Hàn Thiên Long trong lòng hoảng hoảng, chỉ cảm thấy không thấy, chính mình trước hết sợ cha mẹ vợ.

65. Chương 65: Gặp Cha Mẹ Vợ (trung) . .

Năm này, mặc kệ Ngụy gia hay Hàn Thiên Long đều vô cùng náo nhiệt, vẫn bị vây trong trạng thái phấn khởi tinh thần đấu tranh. Duy nhất bình tĩnh đại khái chỉ có Hàn Hữu Dạ thôi, nhìn cha mình cơ hồ là trắng sãi chịu chết trên xe Ngụy Tĩnh, mặt không chút thay đổi ngưng thần sau một lúc lâu, quay đầu liền lập tức sung sướng gọi điện cho Phạm Mộ Phi...

Hàn Thiên Long một đường thành thành thật thật ngồi tại vị trí phó lái, hiếm chưa cùng Ngụy Tĩnh đáp lời, Ngụy Tĩnh buồn cười lại cảm thấy được tên này đột nhiên so với con chó lưu lạc còn muốn đáng thương hơn.

"Tới rồi." Ngụy Tĩnh ngẩng đầu nhìn núi ở giữa hai cái đèn lồng đỏ so với bình thường lớn hơn năm sáu lần, tốc độ xe chậm rãi chậm lại.

Hàn Thiên Long nga một tiếng, hít sâu, đợi sau một lúc lâu phát hiện Ngụy Tĩnh còn đang lái. Hàn Thiên Long vẽ mặt mờ mịt nhìn rừng cây rậm rạp ngoài cửa sổ, "Tĩnh Tĩnh, không phải tới rồi sao?"

"Bắt đầu từ chân núi chính là khu vực tư nhân của Ngụy gia."

Hàn Thiên Long cả kinh trợn mắt há hốc mồm, hần vắn nghĩ đến tòa thành và vân vân chỉ có thể phát sinh ở nước ngoài mới đúng! Hần biết Ngụy gia có tiền, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới có thể khoa trương đến trình độ như vậy, cả một ngọn núi sơn có thể cũng là vùng phía sau núi! Hàn Thiên Long cảm thấy được tìm mình lại bắt đầu thấp thỏm, dọc theo đường đi chuẩn bị tâm lý bị khu vực tư nhân xa xỉ này hoàn toàn đả bại! Hàn Thiên Long bắt đầu cúi đầu xem xét y phục của mình, Ngụy Tĩnh buồn cười liếc mắt một cái, "Yên tâm đi, y phục là ta chọn."

"Đúng nga." Hàn Thiên Long ngây ngô cười. Ngụy Tĩnh khẽ nhú mào, giận liếc mắt một cái nói: "Này một đường đều có camera, đừng ngây ngô cười!"

Xe một đường chạy đến đại môn, vào cửa thứ nhất, quản gia đã ở đó chờ, để cho hạ nhân tiếp nhận lái xe đến ga ra, tự mình dẫn Ngụy Tĩnh cùng Hàn Thiên Long hướng đại sảnh đi. Hàn Thiên Long một lần cho là mình đang ở bên trong đài truyền hình, nơi nơi đều là hương vị cổ kính, trăm hoa lộng lẫy, mà ngay cả người hầu cũng là mặc cổ trang. Hiện tại đúng là năm mới, cho nên nữ hầu trẻ tuổi là sườn xám ngắn phần hông, lớn tuổi chính là màu đỏ thẫm, búi tóc, nam mặc đường trang giống nhau. Đây là trang phục mùa đông, ba mùa khác trang phục không giống nhau, mùa xuân là hán trang, mùa hè là đường triều phục sức, mùa thu lại là Minh triều cung trang, đây là xuất phát từ ham mê của nữ nhân Ngụy gia mà thôi, các nam nhân tự nhiên cũng sẽ không cự tuyệt, dù sao nhìn thực đẹp mắt, nhất là mùa hè, đường triều cung trang chính là thập phần hung dũng cuộn cuộn.

"Ba, a di, tiểu đệ đã trở lại." Ngụy Minh ngồi ở dưới vị trí đầu tiên, cung kính nói. Mẫu thân hần đã qua đời nhiều năm, hiện tại nữ chủ nhân của Ngụy gia là mẫu thân của Nhị đệ.

Ngụy lão thái gia uy nghiêm 'ân' một tiếng, liền ngồi ngay ngắn ở trên, chờ Ngụy Tĩnh đáp lời. Một hồi không lâu Ngụy Tĩnh liền xuất hiện tại cửa, vừa tiến vào trước cửa trả lại cho Hàn Thiên Long một ánh mắt an tâm, đương nhiên, này khẳng định không có thể tránh được ánh mắt mọi người. Trong phòng bọn nhỏ bắt đầu cười khẽ, Ngụy Tĩnh vội ho một tiếng, hai má hơi đỏ.

"Ba, mẹ. Ta đã trở về." Ngụy Tĩnh thấp đầu, bộ dáng thật biết điều.

Ngụy lão thái gia chống quải trượng, trùng điệp gõ trên mặt đất, hét lớn một tiếng, "Không nói một tiếng đã bỏ chạy đi ra ngoài, cấp bậc lễ nghĩa của người đều học được trong bụng cầu đi!"

Hàn Thiên Long giữ cửa nghe được tâm nhảy dựng, này sẽ không biết cấp bậc lễ nghĩa? Vậy Hữu Dạ nhà hần chẳng phải là là một dã hài tử? Hữu Dạ cho tới bây giờ đều không nói cho chính hần đi đâu, cũng không chịu hỏi đến chuyện của hần, như vậy so ra, Hữu Dạ thật đúng là dã hài tử, gia giáo Ngụy gia cũng thật nghiêm!

"Thực xin lỗi, lần sau sẽ không." Ngụy Tĩnh thấp đầu, bĩu môi, dù sao cha hần nhìn không tới. Mắng liền mắng đi, cha mình cũng liền mấy câu nói đó, từ nhỏ nghe đến lớn, lỗi tai đều nhanh chai rồi.

"Lão thái gia, Tĩnh Tĩnh chuyện sau đó nói sau, trước bàn chuyện quan trọng." Một bên lão phu nhân nhìn không được, tiểu nhi tử của mình đứng ở đó cả buổi, vẫn cúi đầu, cổ lại chưa xót!

Ngụy lão thái gia ho khan hai tiếng, trừng liếc mắt lão phu nhân một cái, bắt quá lão phu nhân căn bản không có ý gì, thậm chí còn trừng trở lại...

"Tên ngu xuẩn kia đâu! Để hần vào đi." Ngụy lão thái gia bàn tay to ngăn, nói: "Tiểu tử người đứng qua một bên!"

Ngụy Tĩnh âm thầm liếc mắt xem thường, hướng mấy huynh đệ bên kia đứng qua, kỳ thật hần có ghé dựa, bắt quá không Ngụy lão thái gia nói hần bây giờ còn không dám nghênh ngang ngồi nơi đó. Hàn Thiên Long đứng ở ngoài cửa, nhất thanh nhị sở nghe bên trong nói rất đúng, nghe được Ngụy lão thái gia nói

‘tên ngu xuẩn kia’ một chút ý tưởng đều không có, trực tiếp nhận định là chính mình, kinh sợ đi tới, người hầu truyền lời nhìn che miệng cười, còn chưa thấy qua người thức thời như vậy đâu!

”Ta... Ta là Hàn Thiên Long... . Gặp qua Ngụy lão thái gia, cái kia... Cửu ngưỡng đại danh...”

”Phốc ——! !” Trong phòng lại là một trận cười ản ản, lễ tiết gặp mặt chẳng ra cái gì cả a. Ngụy Tĩnh lúc này lại không có lộ ra một tia xấu hổ hay thần sắc tức giận, chỉ mỉm cười nhìn về phía Hàn Thiên Long, vẻ mặt cổ vũ. Nguyên bản Hàn Thiên Long trong lòng bất ổn, dần dần không khẩn trương như thế, những người khác thấy thế nào hẳn đều không quan tâm, dù sao hẳn là một hỗn tử, từ nhỏ đến lớn bị người xem thường nhạo báng đi, chỉ cần Tĩnh Tĩnh không chê hẳn là tốt rồi.

Ngụy lão thái gia vuốt chòm râu trắng vênh vênh, quả trứng gõ một cái, trong phòng lập tức im lặng. ”Con của người tốt chứ?”

”Ách... Hảo. . . .” Hàn Thiên Long trong nháy mắt không kịp phản ứng, nột nột đáp ra một từ ‘hảo’, đoán không ra Ngụy lão thái gia hỏi cái này có mục đích gì.

”Uh, con của người rất tốt, nhưng con ta liền không tốt lắm, liên quan, lão nhân gia chúng ta này đó tâm tình cũng không tốt lắm.” Bên cạnh Ngụy lão phu nhân mặt nghiêm túc, mắt như dao nhỏ sưu sưu hướng Hàn Thiên Long trên người đâm, quả thực chính là Ngụy lão thái gia nói miêu tả tốt nhất.

Hàn Thiên Long mồ hôi lạnh lã tả lã xuống, trộm nhìn về phía Ngụy Tĩnh, hẳn thật sự không biết nên đáp lời như thế nào. Hẳn rốt cuộc làm sai chỗ nào, lúc trước vẫn là Ngụy lão thái gia dắt tơ hồng đi, như thế nào hiện tại lại mất hứng? Kể có tiền trong lòng như thế nào liền thiện biến như vậy a!

”Phụ thân, ta tốt lắm! Người không cần tùy ý xuyên tạc tâm tình của ta.” Ngụy Tĩnh đứng ở một bên, không chút hoang mang nói. Ngụy lão thái gia lập tức hai mắt như dao nhỏ phóng qua, Ngụy Tĩnh rũ mi, một bộ da dày thịt béo, Ngụy lão thái gia tức giận nghiêng rằng, tiểu tử này rất không cho hẳn mặt mũi! Ngụy Tĩnh trong lòng cũng là không ngừng phẫn nộ, ta đã cho người đủ mặt mũi, đến bây giờ còn không có ngồi đâu, nha, chân lão tử cũng sẽ mỏi!

”Lão thái gia, ta muốn cùng Hàn tiên sinh một mình nói chuyện.” Ngụy lão phu nhân đột nhiên nói.

Ngụy lão gia tử dừng một chút, ”Cũng tốt, ta cũng có chuyện muốn nói với hẳn, các người tất cả đều đi ra ngoài.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Rất ngượng ngùng! Lại gửi nhà chương rồi! Thực xin lỗi thân môn!

66. Chương 66: Gặp Cha Mẹ Vợ (hạ) . .

Hàn Thiên Long câu nệ đích đứng ở bên trong đại sảnh, bị Ngụy lão thái gia cùng Ngụy lão phu nhân mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm, trái tim thỉnh thoảng đập. Hàn Thiên Long ghi nhớ lời Ngụy Tĩnh, hai lão nhân không mở miệng, hẳn cũng tuyệt đối không mở miệng, lấy tính chế động, đây là kinh nghiệm Ngụy Tĩnh hai mươi mấy năm qua cùng lão gia tử đấu tranh rút kết ra. Mở miệng nói trước, đã nói lên người chột dạ, lão gia tử sẽ càng thăm vấn không bỏ!

Gặp Hàn Thiên Long ngốc đứng cả buổi chính là không nói lời nào, Ngụy lão gia tử hừ lạnh một tiếng, gõ quả trứng, quát lạnh nói: ”Tiểu tử, người biết sai rồi sao!?” Đây cũng là chiêu số của Ngụy lão gia tử, đại bộ phận lão gia này đều dùng chiêu này, bất chấp tất cả, trước định tội của người, người rõ ràng không có làm sai cái gì, bị hỏi nghiêm khắc như vậy lại vừa ra vẻ, đại đa số mọi người sẽ mờ mịt kinh hoảng, Hàn Thiên Long hiện tại chính là loại tâm tình này.

”Ta... Ta làm sai cái gì ?”

”Tiểu nhi tử của ta là một nam nhân!” Ngụy lão thái gia đột nhiên chột quát một tiếng.

Hàn Thiên Long lập tức gật đầu, phụ họa, ”Ân! Ân!” Đương nhiên là nam nhân, người đều nói là con của người

Ngụy lão thái gia không nói gì sau một lúc lâu, khó chịu liếc mắt xem thường, như thế nào gốc như vậy! Lão tử không nên chỉ ra, lão tử không nghĩ nhi tử lại ở dưới sao! Bên cạnh Ngụy lão phu nhân nhìn lão nhân bị tức đến mắt trợn trắng, tức giận trừng một cái, mấu chốt của sự tình không ở trong này được không!

"Hàn tiên sinh, ta mặc dù có bốn con trai, nhưng là tiểu nhi tử vẫn là đứa ta thương yêu nhất."

"Vâng." Hàn Thiên Long cung kính cúi đầu.

"Nguyên bản ta là muốn cho người rời Tinh Tinh, chính là sau khi trải qua một sự tình, ta đánh mất ý niệm trong đầu này."

Hàn Thiên Long vẻ mặt kinh hãi ngẩn đầu, "Đa tạ lão phu nhân!"

Ngụy lão phu nhân như trước xụ mặt, "Trước không vội ạ! Tuy rằng không tính chia rẽ các người, nhưng một ít hành vi của người thật là làm ta bất mãn."

Hàn Thiên Long mồ hôi lạnh lại chảy xuống, vội vàng vàng hỏi: "Lão phu nhân, cái chuyện ảnh chụp thật là hiểu lầm, Tinh Tinh đã biết, ta thật không có..."

Ngụy lão phu nhân hơi hơi đưa tay, ngắt lời Hàn Thiên Long, "Ta chỉ không phải cái này."

"Kia..." Hàn Thiên Long nghi hoặc nhìn Ngụy lão phu nhân, không là bởi vì ảnh chụp, chẳng lẽ là bởi vì chuyện Hữu Dạ, không thể nào, kia đều là chuyện vài năm trước, cũng không thể làm cho hắn cùng với Hữu Dạ cắt đứt quan hệ phụ tử đi, đây là tuyệt đối không có khả năng!

"Hàn tiên sinh đối sau khi kết hôn có kế hoạch sao?"

"Ách..." Hàn Thiên Long cảm thấy được đầu óc chính mình theo không kịp hai vị có lối suy nghĩ này, hảo nhanh nhẹn. Kế hoạch sau kết hôn? Đây cần lo lắng? Tinh Tinh lại không phải nữ nhân, chẳng lẽ hai nam nhân còn muốn lo lắng tính toán sinh vài hài tử?

Hàn Thiên Long biểu tình ngốc hồ hồ, làm cho Ngụy lão phu nhân rất bất mãn, lạnh lùng hừ một tiếng, Hàn Thiên Long lập tức trở về, cúi đầu, làm bộ cung kính. "Ta đoán Hàn tiên sinh cũng nhất định cái gì cũng chưa nghĩ tới. Ta liền trực tiếp cùng Hàn tiên sinh trước nói đi, Ngụy gia ta nam tử tuyệt đối ở rể nhà khác, người cùng Tinh Tinh sau khi kết hôn, chỉ có thể ở tại Ngụy gia, về phần nhi tử của Hàn tiên sinh, cũng có thể cùng nhau tiến vào Ngụy gia, nhưng tuyệt đối không sẽ nhập gia phả, nói cách khác, gia sản của Ngụy gia cùng hắn không quan hệ."

Hàn Thiên Long khẽ nhíu mày, hắn chưa từng đánh chủ ý qua Ngụy gia, lão phu nhân nói như vậy thật sự làm cho hắn không vui, nhưng đối phương lại là mẫu thân của Tinh Tinh, lại không thể phát hỏa, chỉ cảm thấy mẫu thân của Tinh Tinh có điểm hà khắc cùng thực tế. "Ngụy lão phu nhân xin yên tâm, Hữu Dạ có thể cũng không muốn tiến vào Ngụy gia."

Ngụy lão phu nhân hơi hơi nhướng mày, "Hàn tiên sinh không cần mất hứng, có một số việc luôn phải nói rõ trước, miễn cho đến lúc đó thật không minh bạch, mang phiền toái đến cho người khác."

"Lão thái bà, người hiện tại nói chuyện này để làm gì?" Ngụy lão thái gia nghe không vô, lão thái bà này tính cách không phải như thế a, hôm nay như thế nào lợi thế không tốt như vậy?

Ngụy lão phu nhân giận trừng mắt một cái, "Lão không sửa! Ta nói cái gì không cần người phải quản! Chuyện nhi tử lên giường người cũng nhúng tay, người cái lão không biết xấu hổ!"

"Lão thái bà chết tiệt, người thiếu đầu óc a! Tinh Tinh là con ta, có thể nào lại ở dưới!" Hàn Thiên Long há hốc mồm, nguyên lai câu mở đầu kia của Ngụy lão thái gia là ý tứ này a.

"Người mới thiếu đầu óc! Cứng răn cho Tinh Tinh một nam nhân, hiện tại đã đến mức này! Người đầu óc quá sai lệch đi! Sự tình trọng điểm không bắt lấy, rối lại ta! Ta còn không tìm người tính sổ đâu! Tinh Tinh là nhi tử của một mình người sao! Loại sự tình này người cũng không theo ta thương lượng!" Ngụy lão phu nhân càng mắng càng thuận miệng, Ngụy lão thái gia dần dần khí thế không thấy, lui cổ, vẻ mặt có cực khổ khó nói, chuyện này hắn quả thật không tôn trọng thể tử, chung thân đại sự cầu nhi tử đã bị hắn tùy ý quyết định ...

"Ta... Lúc ấy... Không phải thấy Tinh Tinh luôn không mang nữ nhân trở về sao... "

"Người còn có để ý!" Ngụ lão phu nhân chợt đập cái bàn, vẻ mặt vẻ giận dữ, "Không mang nữ nhân trở về người liền đưa cho hấn một lão Đại thô kệch! Có phụ thân không yên lòng như người sao!"

"Lão thái bà! Người nhỏ tiếng chút!" Ngụ lão thái gia hận không thể che miệng Ngụ lão phu nhân, bên ngoài còn có một đám tiểu tử đang nghe lén đi, rất thật mất mặt!

"Nhỏ giọng? Người hiện tại biết bảo ta nhỏ giọng? Ân? Lúc trước như thế nào sẽ không đầu óc!"

"Dạ dạ dạ, người câm miệng đi."

"Người bảo ta câm miệng!?"

"Không, không phải. Người nói đi, tất cả nghe theo người." Ngụ lão thái gia lau mồ hôi lạnh, việc này mẹ nó muốn làm! Các nàng này lúc tuổi còn trẻ dụ dỗ ngoan ngoãn miễn bàn, như thế nào càng già tính tình càng kém, cùng trên mặt nhả càng lợi hại!

Hàn Thiên Long ở một bên xem mắt choáng váng, đây không phải là theo đạo huấn hấn sao, như thế nào thành hai người này cãi nhau? Ba ba Tĩnh Tĩnh nhìn qua hử tức giận, nguyên lai cũng là thê tử nghiêm a! Ngụ lão phu nhân lại thắng, gặp Ngụ lão thái gia rốt cục không dám tranh cãi, hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Hàn Thiên Long, người sau lập tức gọi lên mười hai vạn phần tinh thần.

"Hàn tiên sinh, để người chê cười."

"... ." Ngụ lão phu nhân nói cười yển yển, Hàn Thiên Long thật sự không biết nên nói cái gì. Không thấy cười sao... .

"Vừa rồi nghe ý của Hàn tiên sinh là đồng ý ở rể?"

Hàn Thiên Long nghiêm túc gật đầu, Đúng vậy, chỉ cần có thể cùng Tĩnh Tĩnh ở cùng một nơi, ta không thành vấn đề."

Ngụ lão phu nhân mặt mang tươi cười gật gật đầu, "Pháp luật quốc nội còn chưa cho đồng tính kết hôn, cho nên người cùng Tĩnh Tĩnh liền cùng bọn Tường Tường giống nhau, ra ngoại quốc kết hôn đi. Bất quá, vẫn phải nói trước, Vệ Tường đứa bé kia người cũng nhận thức, lúc trước hấn cùng Tường Tường tại cùng nơi cũng không lập tức làm cho hấn nhập gia phả, cho nên, Hàn tiên sinh có thể cũng nên chờ một đoạn thời gian."

Hàn Thiên Long căn bản không hiểu được ý tứ của Ngụ lão phu nhân, hấn xem ra nhập hay không nhập gia phả đều không có gì, hấn không biết ý nghĩa của việc nhập gia phả, tại trong lòng Hàn Thiên Long có thể cùng Ngụ Tĩnh ở cùng một nơi là tốt rồi, những thứ khác đều là mây bay. Kỳ thật lúc trước chuyện Vệ Tường cơ hồ là sau khi Ngụ gia thừa nhận hấn cùng Ngụ Tường liền lập tức nhập gia phả, hơn nữa trước khi kết hôn liền vào, Ngụ lão phu nhân nói như vậy, Ngụ Tĩnh ở đây chỉ biết Ngụ lão phu nhân đây là không tin Hàn Thiên Long, gia sản của Ngụ gia thật sự rất khổng lồ. Một khi vào gia phả còn có quyền kế thừa, Hàn Thiên Long tên này nhìn qua chỉ ngây ngốc, bảo không cho phép phản trư ăn lão hổ đâu! Hàn Thiên Long này đồng ý, Ngụ lão phu nhân cơ bản liền nửa tin tưởng Hàn Thiên Long là thật tâm thích Ngụ Tĩnh, nửa khác còn chờ ngày sau quan sát.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: thân môn ngày mỏng một tháng năm khoái hoạt

~~

67. Chương 67: Điểm Máu Chốt . .

"Được rồi, chuyện của người hỏi xong rồi người đi đi!" Ngụ lão thái gia không kiên nhẫn đuổi người, Ngụ lão phu nhân lập tức nói: "Người cái lão không tốt lại muốn nói gì!"

"Được Được Được ! Ta có công sự nói với hấn! Nữ nhân đi xuống cho ta!" Ngụ lão gia tử lo lắng, Ngụ gia nói chuyện chính sự nữ nhân không thể ở đây, Ngụ lão phu nhân hừ một tiếng, đứng lên, mắt hững mếu miệng, ngẩng đầu uốn ngực đi ra ngoài. Ngụ lão gia tử lập tức cảm thấy được tự tại, hướng về phía ngoài cửa hét lớn một tiếng, "Ngụ Minh, mấy người các người, tiến vào cho ta!"

Sau đó bảy đứa con trai một lần đi vào, phía sau đứa nhỏ cũng muốn chen vào, bị Ngụy lão thái gia trừng, bắt mãi trở về. Ngụy Tường coi như Ngụy gia hạ Nhâm gia chủ thật ra có thể đi vào, đáng tiếc, hấn căn bản không có tâm tư nghe, lòng tràn đầy suy nghĩ đều là Vệ Tường thần sắc có bệnh nằm ở trên giường.

Đóng cửa lại, Ngụy lão gia tử ngồi ở trên cao, bảy đứa con trai như trước là phân hai hàng ngồi xuống, lần này Hàn Thiên Long chú ý tới, bên trái ngồi ba, bên phải ngồi bốn, nhà hấn Tinh Tinh vừa lúc ở thứ tư bên phải, ngay tại bên cạnh hấn, Hàn Thiên Long trái tim nhỏ nhất thời đại định, thỉnh thoảng trộm ngắm Ngụy Tinh, gặp đối phương cũng nhìn hấn, nhanh lộ ra một nụ cười ngây ngô, chọc cho Ngụy Tinh phần nộ.

"Khụ!" Ngụy lão thái gia ngồi ở trên trọng trọng ho khan một tiếng, nhất thời mọi người ngồi vào chỗ của mình, biểu tình nghiêm túc, Hàn Thiên Long lui lui cổ, đều là phụ tử, có tất yếu chỉnh tề như mở hội nghị quân sự. Đang trộm ngắm Tinh Tinh nhà mình, đặc, khuôn mặt nhỏ nhắn kia, nghiêm túc có thể đem hài tử dọa khóc. "Hàn Thiên Long, người cũng ngồi." Một phòng liền Hàn Thiên Long một người không chỗ, lớn như vậy, lại không lớn lên nhiều cảnh đẹp ý vui, Ngụy lão gia tử phiến táo phát tay, Hàn Thiên Long kinh sợ đến vị trí thứ tư bên trái không người, vừa lúc cùng Ngụy Tinh đối diện.

"Hôm nay gọi các người đến, chủ yếu là thương thảo việc Mộc gia." Ngụy lão gia tử dừng một chút, liếc mắt nhìn mọi người, tiếp tục nói: "Lần này Mộc gia tiểu tử kia cơ duyên không tệ, Mộc gia tại trên tay hấn, thế lực này đã vượt xa thời điểm Mộc gia từng huy hoàng nhất, tuy rằng Mộc gia là minh hữu của Ngụy gia ta, nhưng hồ lang ở bên, cho dù là minh hữu, lại há có thể an tĩnh!"

"Đúng vậy, phụ thân." Bảy đứa con trai nhất trí gật đầu, nói năng có khí phách. Hàn Thiên Long xem đến liú lười, thật sự là tác phong quân đội a, không mang một chút vô nghĩa.

"Hiện giờ Ngụy gia cùng Mộc gia không nên cắt đứt, phải tìm một biện pháp vẹn toàn đôi bên, các người đều nói chủ ý của các người."

Ngụy Tinh đối phương diện này quen thuộc nhất, lập tức mở miệng nói: "Phụ thân, Mộc gia cùng Thiên Long bang cho tới nay đều là ăn ý không có xâm nhập địa bàn đối phương, cũng không có dấu hiệu chỉ điểm đối phương địa bàn khuếch trương, hai bang đều không chế tốt lắm. Nhi tử nghĩ đến, phụ thân nói rất đúng, hiện nay còn không cần cùng Mộc gia cắt đứt, cả quốc gia, thế lực Mộc gia đã chắc chiếm một phần tư, hơn nữa Mộc gia lại là thế lực uy tín lâu đời, thâm căn cố đế, hiện giờ Mộc gia tại trên đường lời nói tuyệt đối có quyền, tuy rằng không phải một nhà độc quyền, nhưng ba nhà khác không thể không nể tình. Trên đường xem như đúng là thừa nhận Mộc gia làm tứ chủ chi nhất."

Ngụy Tinh hơi khẽ cau mày nói, Mộc gia nguyên bản chính là tại S thị tương đối có thực lực thôi, tại toàn bộ trên đường một chút sóng gió đều cuộn không đứng dậy, mà hiện giờ... Đương nhiên, Thiên Long bang cũng giống nhau, hiện giờ cũng là một trong tứ chủ. Mặt khác hai cái một là 'Lãnh Viêm' thế lực còn thừa, cho dù là còn thừa, đối với bọn hấn cái thế lực tân tiến này mà nói cũng là một quái vật lớn, nuốt vào cũng sẽ tiêu hóa không tốt, cái còn lại càng là chơi không được, nếu như nói Thiên Long bang sau lưng là Ngụy gia, như vậy cái kia cùng Thiên Long bang giống nhau loạn thế long minh quật khởi bối cảnh càng thêm thâm hậu, tuyệt đối cùng một ít người để đô thoát không được quan hệ!

Tất cả mọi người vẻ mặt ngưng trọng, Mộc gia là minh hữu, Mộc Anh Ngu lại cùng Ngụy Tường từ nhỏ ngoạn đến lớn, thậm chí kết giao, mọi người tự nhiên đều hy vọng có thể khoai trá ở chung, nhưng làm một đại gia tộc rồi lại có rất nhiều chuyện không thể không lo lắng. Mộc gia lớn mạnh, làm minh hữu, Ngụy gia tự nhiên cao hứng, nhưng vấn đề là tổ trạch Ngụy gia vừa lúc ngay tại trong phạm vi thế lực của Mộc gia, còn là nơi lực lượng dày đặc nhất, này sẽ không tốt. Vạn nhất ngày nào đó Mộc gia sinh ra tâm tư khác, đây chính là việc thập phần phiền toái. Cho dù âm thầm có Thiên Long bang kiềm chế, nhưng Thiên Long bang lực lượng cách S thị còn có một khoảng, ý tứ có điểm ngoài tầm tay.

"Phụ thân, không bằng trước đàm phán đi." Ngụy Minh trầm ngâm thật lâu sau, nói. Mọi người thấy hướng hấn, cúi đầu suy tư, một lát sau, lão Đại Ngụy Túc hỏi: "Đại ca, đàm phán như thế nào? Mộc gia quyết định chắc là không rời khỏi S thị." Ngụy gia giữa thế nhiều thế hệ lớn tại S thị, Mộc gia làm sao không biết, miệt mài theo đuổi, cội nguồn của Mộc gia so Ngụy gia còn muốn sâu hơn đi! Không ai sẽ nguyện ý vô duyên cớ vô cớ nâng nhà chuyển đi, huống chi dưới loại tình huống này, di chuyển chính là yếu thế!

"Không phải làm cho bọn họ lui, mà là muốn cho Hàn gia tiến!"

"Ý kiến hay!" Mọi người nhân tình sáng lên, "Song phương cũng sẽ không tổn thất nhiều lắm, nhưng vẫn là sẽ không cho Mộc gia mặt mũi, Mộc gia chưa chắc sẽ đồng ý... "

"Trả giá tất yếu là tuyệt đối, phụ thân, được không?" Ngụy Minh nhìn về phía Ngụy lão thái gia, người trầm tư sau một lúc lâu, nghĩ không ra rất biện pháp tốt đến. "Đi đem Ngụy Tường cùng Vệ Tường gọi đến."

"Vâng." Ngụy Minh gật đầu, phụ thân nói như vậy đó là đồng ý biện pháp này. Đàm phán, Ngụy Tường cùng Vệ Tường là người tốt nhất.

Rất nhanh hai người đã tới rồi, đây là sau khi Ngụy Tường cùng Vệ Tường rời đi Ngụy Tĩnh lần đầu tiên nhìn thấy hai người, nhất là Vệ Tường, tối đêm 30 đều không có xuất hiện, hiện tại vừa thấy, người đã gãy xương bọc da, sắc mặt tái nhợt, trong ánh mắt tràn đầy bi thương, đâu có một chút thần thái lúc trước, rốt cuộc là chuyện gì, đem một hài tử như ngọc ôn nhuận trong suốt biến thành cái dạng này. Ngụy Tĩnh nhìn không được nhìn về phía Ngụy Tường, chỉ thấy Ngụy Tường lòng tràn đầy đau thương, giúp đỡ Vệ Tường, tìm cái ghế dựa, hai người ngồi xuống, nói cái gì cũng chưa nói.

Ngụy lão gia tử âm thầm thở dài, Vệ Tường đứa nhỏ này quá nặng tình, là chuyện tốt cũng là chuyện xấu. "Ngụy Tường, vừa rồi họp, quyết định cùng Mộc gia đàm phán, liền từ hai người các người ra mặt, Ngụy Tĩnh cùng Hàn Thiên Long sẽ hiệp trợ các người."

"Vâng." Ngụy Tường gật đầu đáp: "Gia gia, mục tiêu của Ngụy gia?"

"Khiến Mộc gia chịu đưa ra một nửa địa bàn ở S thị, Ngụy gia phải tại trong địa bàn đó."

Ngụy Tĩnh hơi mệt, cảm thấy không quá có thể, nhưng vẫn là gật đầu đáp ứng rồi. Lại hỏi: "Điểm mấu chốt của Ngụy gia là cái gì?"

Ngụy lão gia tử ha hả cười rộ lên, giống như cáo già, hơi hơi híp mắt nói: "Mộc gia không phải vẫn muốn cùng Ngụy gia liên thủ sao, theo chân bọn họ nói, Thiên Long bang nguyện ý cùng Mộc gia liên thủ, lần thứ hai khuếch trương thế lực, đoạt được địa bàn, chia ba bảy, Mộc gia bảy, Thiên Long bang ba."

Ngụy Tường thoáng kinh ngạc nhìn về phía Hàn Thiên Long, gặp đối phương thế nhưng không có một chút ý tứ bất mãn. Hắn là thực không tức giận, vẫn là không có nghe ra ý tứ của gia gia a. Là Thiên Long bang cùng Mộc gia liên minh, không phải Ngụy gia, Ngụy gia tuyệt đối sẽ không lấy lực lượng của chính mình gia nhập đến trên đường tranh đấu, tựa như cái long minh kia lão bản phía sau cũng sẽ không trực tiếp ra mặt, toàn bộ đều do Thiên Long bang nỗ lực, nhưng đoạt được cũng không cân bằng. Thời gian lâu dài, Thiên Long bang nội bộ khó không xuất hiện tiếng nén giận, đây đối với Hàn Thiên Long bang chủ là một việc vất vả mà không có một lời cảm ơn.

Ngụy lão gia tử vứt ra một con mồi lớn như vậy, đối với Mộc gia ngủ đông nhiều năm chỉ chờ thời cơ mà nói không khác phóng thịt béo tới trước mặt cẩu, làm sao có thể cự tuyệt được. Kỳ thật Ngụy gia cũng không phải không có tâm tư khác, nhưng vì mấu chốt này nhất đích vẫn là đem chằm trắc chi lang (sói bên đầu) được dẫn đến không thể ra ngoài.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cho thân môn thêm phiền toái, vốn cũng đã kết thúc, văn sắp kết thúc, còn tạm dừng như vậy, chính mình cũng phiền!

68. Chương 68: Đàm Phán (thượng) . .

Hội nghị quốc gia đại sự của các nam nhân Ngụy gia chấm dứt, Ngụy lão gia tử vung tay lên, cùng đuổi ruồi bọ giống như đắc, đem mấy đứa con trai cộng thêm một Hàn trung khuyến ngọc hồ hồ đuổi ra ngoài. Ngụy Tĩnh hướng Ngụy Tường cùng Vệ Tường đi tới, chuyện tình đàm phán còn muốn bọn họ ra mặt, mà Hàn Thiên Long tất bị sáu ca ca của Ngụy Tĩnh bắt đến một bên. Ngụy Túc đã cùng Hàn Thiên Long gặp qua một lần, nghiêm túc vỗ vỗ vai Hàn Thiên Long, nói: "Này... . Đệ phu a..."

Hàn Thiên Long sưng sốt, này xưng hô... Không sai

~~Vài người Ngụy gia khác sờ cằm, trực giác xưng hô này quá xấu hổ, nhưng tựa hồ phụ họa tình trạng trước mắt, bọn họ cần phải làm là xoay chuyển hoặc là cải thiện một chút hình thức phụ phu này khiến bọn họ trong lòng cực không thoải mái.

Hàn Thiên Long nột nột đáp lời, Ngụy Túc ho khan một tiếng, trang trọng uy nghiêm nói: "Thất đệ ta là một nam nhân!"

Hàn Thiên Long mặt hân, này hân biết a, Ngụy lão gia tử nói một lần, sao Ngụy gia Nhị ca còn nói? Nhìn nhìn lại các ca ca chung quanh, uống! Bầy huynh đệ chính ánh mắt sáng quắc trừng mắt hân.

"Này... Ta biết a..." Hàn trung khuyến vượt cái ót ngốc hồ hồ nhếch miệng cười. Không phải là không nghĩ Tĩnh Tĩnh ở mặt dưới sao, nhưng hân cũng không buộc Tĩnh Tĩnh ở mặt dưới a, thị Tĩnh Tĩnh chính mình không muốn ở mặt trên a, kỳ thật hân không kém. Hàn trung khuyến cảm thấy được chính mình thực oan.

"Biết người còn!" Ngụy Túc trừng mắt, mở miệng đã nghĩ huân, Ngụy Minh, khê nâng tay, Ngụy Túc liền tạm thời ngậm miệng lại. Chỉ thấy cha của Ngụy Tường tàn khóc Ngụy Minh nhú mi, lạnh lùng nhìn Hàn Thiên Long, một chữ một nói: "Thay phiên." Ngụy gia huynh đệ cảm thấy được đây đã là thực nhượng bộ.

"Ách..." Hảo tình giản. Nhưng Hàn trung khuyến vẫn là hiểu được, không khỏi nhìn về phía Ngụy Tĩnh một bên, thật không phải là hân không muốn thôi! Cho dù hân đồng ý ở mặt dưới, cũng muốn Tĩnh Tĩnh nguyện ý a, hân tổng không cần thiết chính mình cời đi thôi! Ân. . . . Thực còn có thể trực tiếp bị Tĩnh Tĩnh đạp xuống dưới... Tự tiến cử cái vỏ gối này đối Tĩnh Tĩnh không tác dụng!

"Ca, các người không cần lo cho chuyện của ta!" Ngụy Tĩnh liếc mắt xem thường, một phen kéo Hàn trung khuyến, trừng mắt đám ca ca của mình, tức giận nói: "Quản đến đệ đệ trong phòng đi! Các người không sợ người cười, ta còn sợ đi!"

"Xú tiểu tử! Người khác cầu chúng ta quản chúng ta còn không vui đi!" Lão Lục nhất thời thối râu trừng mắt, chỉ vào mũi Ngụy Tĩnh mắng: "Còn không phải tiểu tử người không không chịu thua kém! Cùng cha chúng ta lo lắng đến như vậy sao!" Đặc biệt Ngụy lão gia tử, chỉ cần vừa nghĩ tới con mình cư nhiên là phía dưới, cả người miễn bàn đều không được tự nhiên, thật giống như chánh chủ thành hân... Phi phi phi, không thể đoán mò! Lão Lục, nhanh chóng sửa lại lối suy nghĩ, đem hình ảnh quỷ dị vừa rồi vứt ra khỏi đầu, nhưng cả người sắc mặt đột nhiên trở nên quỷ dị lại ghê tởm, mọi người buồn bực, như vậy, lão Lục này sức tưởng tượng đủ phát huy a, thế nhưng đem chính mình cấp lùi tới rồi.

Ngụy Tĩnh thiết một tiếng, lời Hàn Thiên Long xoay người bước đi, mặc đám nhàn rồi không việc ăn no chống đỡ! Hàn trung khuyến đi theo đi vài bước, lại dừng lại, xoay người nhìn về phía sáu ca ca kia của Ngụy Tĩnh, đặc biệt còn thật sự nghiêm túc nói: "Các vị đại ca yên tâm, ta sẽ đối Tĩnh Tĩnh tốt. Tĩnh Tĩnh làm cho ta cái gì thì ta làm cái đó, tuyệt sẽ không để cho hân chịu ủy khuất. Thật sự!" Hàn Thiên Long cuối cùng còn đặc biệt thận trọng cam đoan một tiếng, muốn làm cho sáu vị ca ca của Ngụy Tĩnh ứng cũng không phải mà không ứng cũng không phải, nhìn mặt nghiêm túc của Hàn trung khuyến, suy sụp, cảm giác huy quyền đánh vào bông, cảm thấy cuộc sống khuê phòng kia căn bản không phải Hàn Thiên Long làm chủ! Chính tiểu đệ của mình là tự nguyện! Đắc, bạch xuất đầu! Lần trước Ngụy Tĩnh nói, là hân không muốn, không hạ thủ và vân vân, tuy rằng không muốn tin tưởng giá trị vũ lực của con cháu Ngụy gia sẽ bại bởi những người khác, nhưng bọn hân càng không tin Ngụy Tĩnh là tự nguyện. Cho nên vẫn hoài nghi, tiểu đệ của bọn họ có thể là bị áp bức, tại phương diện giá trị vũ lực bại bởi Hàn lão đại, cho nên mới nghĩ xuất đầu, cùng lắm thì đến sân quần đấu, nhưng sự thật, vô lực a... . Các huynh đệ suy sụp buông tha.

Nhìn sáu ca ca của mình buồn bã ỉu xiu đi rồi, Ngụy Tĩnh trừu trừu khé miệng, vội vàng đuổi kịp phu phu Ngụy Tường. Hàn trung khuyến tả nhìn hữu xem, cuối cùng nhúc nhích, chạy theo lão bà. Bốn người vẫn trầm mặc đến trong viện Ngụy Tường, bọn hạ nhân bưng trà cùng hoa quả lên liền đi xuống. Dọc đường đi, Ngụy Tường cùng Vệ Tường đều là trầm mặc không nói, Ngụy Tĩnh lòng tràn đầy buồn bực, lại có chút đau lòng không hiểu, nhớ trước kia hai người con trai này một người đường hoàng tiêu sái, một người ôn nhuận như ngọc, đứng cùng nhau đó không phải là một loại đẹp mắt, chỉ trong nháy mắt như thế nào liền biến thành như vậy rồi. Tuy rằng vẫn là yêu nhau như trước, hãy nhìn đau thương nồng đậm vây quanh bọn họ, không, là Vệ Tường.

"Tường, lần này đàm phán ta ra mặt là đến nơi, người ở nhà nghỉ ngơi đi." Ngụy Tường lo lắng đau lòng nhìn Vệ Tường, ôn nhu nói.

Vệ Tường ngẩng đầu nhìn Ngụy Tường, sờ sờ mặt của hân, gầy, trong lòng lại là một trận khổ sở, đều là chính mình khiến Tường lo lắng, nhưng hân thực cười không nổi. Khê lắc đầu, Vệ Tường xả ra một tia tiểu ý, nghĩ thâm, rằng hân cũng không phải thiếu niên mới mười mấy tuổi, nên đối mặt muốn dùng cảm đối

mặt, là thời điểm nhìn xem bên ngoài ..."Tuồng, người nói không qua Mộc Anh Ngu." Ngụ Tường dù sao không có tự mình trải qua cuộc sống trên đường, cho dù hai người từ nhỏ ngoạn đến lớn, nhưng người chân chính cùng ích lợi va chạm, nhất là lúc phân chia thế lực, Ngụ Tường tuyệt đối nói không qua Mộc Anh Ngu. Mà Ngụ Tĩnh, tuy rằng đã hơn một năm trải qua, nhiều lần xem như trước khi thi cử cố mà thôi, cùng loại hắc đạo thế gia này đàm phán, có thể cũng chiếm không đến cái gì hảo, về phần Hàn Thiên Long... Không cần suy nghĩ.

"Tuồng, người! Người thật sự muốn đi nga!?" Ngụ Tường vừa mừng vừa sợ. Vệ Tường muốn ăn cùng người khác nói chuyện là tốt rồi! Nói cái gì đều không quan hệ, chỉ cần không buồn ở trong phòng như vậy nữa. Hắn không phải không muốn mang hắn ra ngoài giải sầu, nhưng Vệ Tường không muốn, Ngụ Tường cũng vô kế khả thi.

Vệ Tường đột nhiên lòng chua xót, đang cầm khuôn mặt nhọn của Ngụ Tường, nhẹ nhàng gật đầu. Ngụ Tường kích động không hiểu, ôm Vệ Tường, đầu chôn ở gáy của Vệ Tường, rầu rĩ nói: "Tuồng, thật tốt... Thật sự thật tốt quá..."

Ngụ Tĩnh như có điều suy nghĩ nhìn, vẫn không nói gì, biết hai người đối diện hảo sửa sang lại cảm xúc, mới cười nói: "Chúng ta khi nào thì bái phỏng Mộc gia?"

Vệ Tường không nói chuyện, Ngụ Tường nhân tiện nói: "Liên hai ngày này đi, thúc thúc chuẩn bị tốt, bảo chúng ta là được."

Ngụ Tĩnh cười gật đầu, "Được. Bất quá tuy rằng ta cùng Thiên Long cũng đi, nhưng có thể chân chính đàm phán chính là các người, lão gia tử đưa ra điều kiện là rất tốt, nhưng các người cũng nên lo lắng đến vạn nhất bọn họ không muốn nên làm cái gì bây giờ?"

"Ân." Ngụ Tường tùy ý gật gật đầu, tại hắn xem ra, hắn cùng với Mộc Anh Ngu đàm phán trên cơ bản sẽ không đàm băng. Mà Vệ Tường lại muốn càng nhiều, thật sâu nhìn thoáng qua Ngụ Tĩnh, liền ôn nhu ngã vào trong lòng Ngụ Tường, Ngụ Tĩnh thấy thế, liền cười đứng dậy cáo từ.

69. Chương 69: Đàm Phán (hạ) .

"Yêu! Trận chiến này, ta thật sự là thụ sủng nhược kinh." Mộc Anh Ngu thiêu anh mi, cười khê nhìn về phía phòng khách bốn người. Tầm mắt đảo qua từng người, cuối cùng dừng lại trên người Vệ Tường đang suy yếu, ảm ảm, mặt mang tươi cười tiêu sái đi qua, vậy lui toàn bộ người hầu. Trong lòng lại phỏng đoán mục đích của mấy người này, đến trong đám người có Ngụ Tường, liền đại biểu Ngụ gia có thành ý, không muốn cùng hắn đàm băng, nhưng lại còn Ngụ Tĩnh..."

Ngụ Tường một tay khoát lên vai Mộc Anh Ngu, trêu đùa: "Người ngày đến dễ chịu, Phượng Úc rất cực tha thứ người?"

Mộc Anh Ngu nụ cười trên mặt lại tăng thêm một phần, hướng Ngụ Tĩnh cùng Hàn Thiên Long tiếp đón, lúc này mới cùng Ngụ Tường ngồi xuống, sau đó nhìn về phía Vệ Tường, nói: "Tuồng, nhập chính đề đi."

Ngụ Tĩnh hơi sững, trong mắt hiện lên khó hiểu, Mộc Anh Ngu sẽ nói lời này không kỳ quái, nhưng đối tượng là Vệ Tường liền kỳ quái, hắn dựa vào cái gì cho rằng, bọn họ bốn người là từ Vệ Tường làm chủ, tuy rằng đúng, nhưng này chủ yếu vẫn là Thiên Long bang cùng Mộc gia hợp tác, hắn không tin Mộc Anh Ngu đoán không được mục đích bọn họ tới.

Vệ Tường sắc mặt đã so mấy ngày trước tốt hơn nhiều, nhưng vẫn là có chút tái nhợt, gắt gao ý tại trong lòng Ngụ Tường, hơi hơi lộ ra vẻ tươi cười. "Anh Ngu, lần này đến chủ yếu là đến đưa thiệp mời." Nói xong, nhìn về phía Hàn Thiên Long, Hàn trung khuyến lập tức đưa lên thiệp mời mạ vàng, Mộc Anh Ngu nhân thần lóe lên, tiếp nhận, vừa thấy, quả nhiên là thiệp mời hôn lễ của Ngụ Tĩnh cùng Hàn Thiên Long, nhìn mặt trên tự tổng cảm thấy được có chút quái dị, trên mặt cũng là tươi cười sáng lạn chúc mừng nói: "Chúc mừng tiểu thúc thúc cùng Hàn tiên sinh!"

Ngụ Tĩnh ảm đạm cười, Hàn Thiên Long vui tươi hơn hử gãi đầu, mặc kệ mục đích là cái gì, nhưng hắn cuối cùng là cùng Ngụ Tĩnh kết hôn!

Vệ Tường nhìn thoáng qua, Hàn Thiên Long ngốc hồ hồ, lộ ra hiểu ý cười, thật là người khờ có ngốc phúc. "Hàn tiên sinh lần này chính là ở rể, lão phụ nhân yêu thương tiểu thúc thúc, không muốn tiểu thúc thúc đi ra ngoài, Hàn tiên sinh thật đúng là yêu thương tiểu thúc thúc a." Vệ Tường che miệng, trêu đùa nói, chú ý tới Mộc Anh Ngu sắc mặt cứng đờ, trong mắt hiện lên một đạo tinh quang, trong lòng suy tính.

Hàn Thiên Long tiếp tục ngốc hồ hồ cười, Ngụy Tĩnh trên mặt cũng có chút phiếm hồng, xấu hổ ho khan một tiếng, tròng Vệ Tường liếc mắt một cái, lại không nói gì thêm. Mộc Anh Ngu kéo kéo khóe miệng, bày ra một nụ cười xa cách dích tiểu, "Nói như vậy, Thiên Long bang muốn vào S thị?"

Phòng khách to như vậy tại sau câu nói kia của Mộc Anh Ngu liền lâm vào yên tĩnh, Vệ Tường âm thầm nhéo Ngụy Tường một chút, người sau lập tức nói: "Anh Ngu, ta biết điều này khiến người rất khó, nhưng Ngụy gia tuyệt sẽ không để cho người chịu thiệt."

Mộc Anh Ngu cười lạnh, "Tốt lắm, nói cho ta có chỗ tốt gì."

"Thiên Long bang cùng Mộc gia hợp tác, bỏ mảnh đất kinh đô kia chúng ta tạm thời không thể động, địa bàn khác có thể đỡ nổi sức lực của hai nhà chúng ta."

"Làm sao chia thành." Nói thật Mộc Anh Ngu lập tức động tâm.

"Năm năm." Trước khi Ngụy Tường mở miệng, Vệ Tường cướp lời nói trước.

Mộc Anh Ngu khẽ nhú mày, năm năm cũng không có gì không tốt, nhưng là bọn hắn trước đó đã khiến Thiên Long bang tiến vào S thị. Phải biết rằng S thị chính là nguồn cội của Mộc gia, Mộc gia tại S thị trên đường từ trước đến nay nói một không hai, người này gia nói muốn nhượng một nửa để một nửa, truyền ra, Mộc gia trên mặt không ánh sáng, tại trên đường cũng mất uy tín. Tuy rằng hắn rất muốn cùng Thiên Long bang hợp tác mở rộng bản đồ, nhưng này chia không được!

Ngụy Tĩnh bất động thanh sắc nhìn về phía Vệ Tường, hắn biết này nguyên lý liền trên chợ cò kè mặc cả giống nhau, điểm mấu chốt của Ngụy gia là ba bảy, nhưng là muốn như thế nào khiến Mộc Anh Ngu cảm thấy được Ngụy gia chia ba bảy, Mộc gia chiếm đại tiện nghi do đó càng thêm lợi cho hai nhà hữu hảo, cái này muốn xem Vệ Tường nói như thế nào.

"Như thế nào, không hài lòng?" Vệ Tường uống một hơi cà phê, chậm rãi nói: "Phải biết rằng Ngụy gia mục đích nguyên bản chỉ là khôi phục Bắc này, nếu không phải lão phụ nhân thật sự luyện tiểu thúc thúc, tiểu thúc thúc đến N thị kỳ thật cũng không có gì, bất quá là lão phụ nhân mỗi ngày lo lắng chút thôi."

Mộc Anh Ngu cắn răng, Vệ Tường nói rất đúng sự thật, Ngụy gia lão phụ nhân hiểu rõ nhất tiểu nhi tử này, nếu là mình không đáp ứng, nói không chừng về sau liền thực sẽ không cơ hội, nhưng là.... "Ba bảy." Mộc Anh Ngu bình tĩnh nhìn Ngụy Tường, "Tường, ta hiện tại cũng là nhất gia chi chủ, chờ người ngồi vào vị trí của ta người liền có thể hiểu được ta, không phải ta cứng rắn muốn phần ích lợi này, chính là không thể không lâm vào."

Ngụy Tường cũng thực xấu hổ, hắn kỳ thật không quan tâm mấy loại sự tình này, với giao tình của mình và Mộc Anh Ngu, cho dù làm cho hắn không lấy lợi trực tiếp hỗ trợ cũng là không có hai lời, nhưng liên lụy đến hai nhà, liền không giống, mắt thấy Mộc Anh Ngu cấp ra vừa lúc là con số gia gia nói, há mồm đã nghĩ đáp ứng, nhưng không ngờ nói còn không có nói ra lập tức bị Vệ Tường bấm một chút. "Bốn sáu." Vệ Tường mí mắt không nâng một chút, "Không thể ít hơn nữa!"

"Không được." Mộc Anh Ngu sắc mặt trầm xuống, hắn kỳ thật muốn nói hai tám, lại cảm thấy được quá phạm, liền nói ba bảy. Dù sao trực tiếp xuất lực không phải Ngụy gia, mà là Thiên Long bang, về sau Thiên Long bang mặc kệ tổn thất bao nhiêu, cùng Ngụy gia đều trực tiếp không có quan hệ lợi hại đích, nhưng Mộc gia lại bất đồng, tổn thất một phần là một phần, cho nên, Mộc Anh Ngu cảm thấy được ba bảy hắn đã là nhìn mặt mũi Ngụy Tường.

"Anh Ngu." Vệ Tường đột nhiên thập phần ôn nhu nhìn hắn, Mộc Anh Ngu cả người phát lạnh, chợt nghe thanh âm thần nhiên mềm nhẹ của Vệ Tường, nói: "Kỳ thật người cũng biết mặc kệ Thiên Long bang như thế nào, Ngụy gia cũng sẽ không có cái gì tổn thất, cho nên người mới cảm thấy được ba bảy thực hợp lý đúng hay không?"

Mộc Anh Ngu tròng mắt cô lỗ lỗ chuyển, muốn thừa nhận sao, sự thật chính là như thế thôi.

”Chính là, người đã quên, Thiên Long bang là Hàn tiên sinh một tay sáng lập, tiểu thúc thúc một tay phát triển trở thành cục diện hiện giờ, bọn họ cũng có thủ hạ, cũng có một nhóm người phải nuôi sống, người đưa thấp như vậy, người muốn Hàn tiên sinh cùng tiểu thúc thúc như thế nào cùng thủ hạ của bọn hắn giải thích?”

”Chính là... .”

”Hơn nữa, bốn sáu Mộc gia không thua thiệt, chúng ta hai phe hợp tác, đánh hạ một mảnh giang sơn, Anh Ngu người tốt cuộc có nhiều hơn hay không.” Vệ Tường một đôi mắt mê hoặc như màn đêm buông xuống nhìn Mộc Anh Ngu, sâu kín nói, ”Từng ‘Lãnh Viêm’, một tấm bản đồ diện tích. Toàn bộ, đều ở trên tay người...”

Mộc Anh Ngu động tâm, vô cùng động tâm, hần hận không thể lập tức đáp ứng, Vệ Tường rất mê hoặc rất thuyết phục!

”Anh Ngu, người muốn ba bảy cũng có thể, nhưng là người thật muốn về sau từ ta cùng Tường biến thành quan hệ chỉ nói ích lợi sao? Tường cùng người lớn lên, tính tình hần người thực hiểu rõ, nếu Thiên Long bang là của Tường, hần nhất định không nói hai lời hợp tác với người, mấy phần hần căn bản sẽ không theo người dong dài, bởi vì hần là huynh đệ của người!”

”Được! Bốn sáu!” Mộc Anh Ngu cắn răng, nhìn Vệ Tường, ”Người cũng thật có tài đàm phán! Không làm bộ ngoại giao thật sự là lãng phí!”

Vệ Tường sâu kín cười, bưng ly cà phê lên, ”Chúng ta hợp tác sẽ thực khoái trá.”

Mộc Anh Ngu tức giận nâng ly lên, huých một cái. Sau đó nhìn về phía Ngụy Tĩnh, ”Tiểu thúc thúc, cần thận Chu Đông Lai, hần nếu biết người muốn kết hôn, khẳng định... . Quên đi, cần thận hần đi.” Người kia đại khái đã điên rồi đi.

Ngụy Tĩnh nhân thần tối sầm lại, âm thầm thở dài, hần đã đã lâu không nghĩ tới Chu Đông Lai đi.

Mấy người cáo từ, trên xe Ngụy Tường hỏi Vệ Tường vì cái gì muốn nói bốn sáu, Hàn Thiên Long cũng dừng thẳng lỗ tai, hần cũng thực buồn bực. Vệ Tường chỉ cười cười, nhìn về phía Ngụy Tường lái xe, ”Như thế nào, mất hứng?”

Ngụy Tường nháy mắt mấy cái, ”Như thế nào lại! Liền kỳ quái. Tối thời điểm đâu có là ba bảy, nói sau này chia ra Ngụy gia cũng không kém a.”

Vệ Tường nhìn hướng Ngụy Tĩnh, gọi lên khoe miệng, ”Tiểu thúc thúc cảm thấy được đi.”

Ngụy Tĩnh quay lại bí hiểm cười, ”Ta đã biết.”

”Biết cái gì a?” Hàn Thiên Long không hiểu ra sao, Ngụy Tĩnh cười ha ha, trong lòng đối Vệ Tường bội phục không thôi, ngoài miệng nói xong bốn sáu, đợi đến khi chân chính cùng Mộc gia nguyên lão đàm phán cho rằng cấp Mộc Anh Ngu mặt mũi ba bảy, Mộc Anh Ngu tại Mộc gia uy vọng lại lên một tầng, tự nhiên sẽ nhớ nhân tình này của bọn họ, tương lai hợp tác thành ý càng nhiều, nói không chừng cái kia phân chia Mộc Anh Ngu chính mình cũng sẽ không so đo như vậy. Từng bước ép sát lúc sau lấy lui vì tiến lại đánh ra bài cảm tình bài, cao a.

70. Chương 70: Trước Hôn Lễ . .

Vì tăng tốc hợp tác giữa Thiên Long bang cùng Mộc gia, hôn lễ của Ngụy Tĩnh cùng Hàn Thiên Long tại tháng hai cử hành, khi đó Ngụy Tĩnh đã khai giảng, nhưng này hết thấy đều không là vấn đề, Ngụy lão gia từ vốn là không thích Ngụy Tĩnh làm cái gì lão sư, hiện tại rõ ràng lập tức làm cho hần từ bỏ, về nhà ‘đợi đó’~~ đương nhiên, Ngụy Tĩnh bản thân không muốn, ai cũng miễn cưỡng hần không được, mất thấy đây là học kỳ sau của năm ba, trường học cũng không muốn đổi lão sư lúc này, trời biết, một cái lớp bình thường bị Ngụy Tĩnh chỉnh so với lớp tang cường còn tốt hơn, thời điểm mấu chốt này nếu để Ngụy Tĩnh đi, hiệu trưởng còn không bị nước miếng của các phụ huynh dìm chết! Cuối cùng, rõ ràng cấp vì phê chuẩn cho mười ngày kết hôn, cứ như vậy, hiệu trưởng mặt vẫn là đen, bởi vì Ngụy Tĩnh căn bản không mời lão

sư của trường học, ngay cả hần này hiệu trưởng ám chỉ chối lợi cũng làm như không thấy được, ngược lại đem đám quái thai lớp mười kia cùng nhau được mời đến!

Đây là ngày đầu tiên đám quái thai tiến vào Ngụy gia, tại bước đầu cảm thán xong tài sản hung hậu của Ngụy gia, lại cảm thán nội tình của Ngụy gia, trang viên như vậy có thể sánh bằng được với mười mấy lâm viên Tô Châu! Hơn nữa, nữ hầu trong nhà mỗi người như nước trong veo, các huynh đệ tỷ muội chất tử chất nữ của Ngụy lão sư cũng một đám cùng minh tinh giống như đắc, trách không được Ngụy lão sư đối nữ lão sư ở trường chưa bao giờ chút liếc mắt, nữ lão sư xinh đẹp nhất đến Ngụy gia nhất định xấu hổ không bằng!

Ngụy lão thái thái nhìn đến học sinh của Ngụy Tĩnh nhưng thật ra cảm thấy được thực mới lạ, Ngụy lão gia tử trong lòng không mừng Ngụy Tường làm lão sư, nhưng nhìn đến học sinh của nhi tử trong lòng cảm giác cùng Ngụy lão thái thái cũng không sai biệt lắm, thường xuyên đem đám quái thai này kêu đến, hỏi hai câu và vân vân. Đám quái thai đáng thương này, đi vào Ngụy gia không có ý tứ quá càn rỡ, hơn nữa Ngụy lão thái thái cùng Ngụy lão gia tử không phải người bình thường, toàn thân khí phái, tiểu gia này xuất hiện hài tử làm sao gặp qua, mỗi lần đều thực câu nệ, so với trước mặt Ngụy Tĩnh còn muốn nhu thuận nghe lời.

"Hàn Hữu Dạ, người nói Ngụy gia gia cùng Ngụy nãi nãi bao nhiêu tuổi a? Xem ra giống như hơn bảy mươi tuổi đi." Một đám người lớp mười tại khối đất trồng trong hoa viên Ngụy gia, lộ thiên ăn cơm dã ngoại.

Hàn Hữu Dạ không có nghe Ngụy Tĩnh nói qua tuổi tác của gia gia hần, nhưng biết Ngụy lão thái gia là nhân vật bậc nguyên lão quốc gia, tham gia chiến tranh, hiện tại chỉ sợ cũng hơn chín mươi tuổi đi. Lại tưởng tượng đến tuổi của Ngụy Tĩnh, không khỏi lú lười, Ngụy Tĩnh năm nay vừa ba mươi tuổi, kia Ngụy lão gia tử sinh Ngụy Tĩnh không phải là hơn sáu mươi tuổi?! Nguyên lai là già đến chết, trách không được Ngụy lão thái thái mỗi lần gặp Ngụy Tĩnh đều là kêu bảo a nhục a.

"Ta ngày hôm qua nhìn thấy Tường Tường!" Một nữ nhân hưng phấn đầy mặt hồng quang, nữ sinh khác lập tức vây đến, tại Ngụy gia này để cho các nàng thời thời khắc khắc nhớ thương chính là Ngụy Tường cùng Vệ Tường, nhưng đáng tiếc không phải ngày ngày đều có thể nhìn thấy, kia đối tiểu tình nhi rất ít ra sân của bọn họ, theo hạ nhân nói là Vệ Tường thân thể không khoẻ. Thân thể không khoẻ a, rốt cuộc là như thế nào thân thể không khoẻ đi, hảo hảo kỳ nga

"Thế nào! Thế nào!"

"Àn..." Nữ sinh làm trầm ngâm, gặp bọn tỷ muội không kiên nhẫn chờ, rốt cục nói: "Đương nhiên suất đến bạo a! Bất quá, Vệ Tường giống như gầy..."

"A?" Chúng nữ sinh đau lòng, "Ngày đêm bị làm đến vất vả a..." Tiểu thụ không phải người làm a.

Chúng nam sinh yên lặng không nói gì, cúi đầu uống đồ uống.

"Nghe nói, lần này lão sư cùng Hàn ba ba kết hôn là ở quốc nội, không phải cũng cùng Tường Tường giống nhau ra ngoại quốc!" Các nữ sinh quay đầu nhìn Hàn Hữu Dạ, hỏi: "Rốt cuộc sao lại thế này a?"

Hàn Hữu Dạ bĩu môi, "Trung Quốc vừa rồi không có phương diện pháp luật này, hôn lễ này cũng bất quá là một hình thức mà thôi." Hàn Hữu Dạ biết không nhiều lắm, nhưng lại biết cái này cùng hợp tác giữa Mộc gia cùng Thiên Long bang có liên quan, Ngụy Tĩnh nói với hần, còn nói về sau Thiên Long bang là của hần, có một số việc hần hiện tại sẽ học xử lý như thế nào. Nghĩ đến đây hần liền phiền lòng, Ngụy Tĩnh kia bộ dáng rõ ràng chính là muốn vứt hành trang a, mẹ nó! Không phải người Ngụy Tĩnh một người thích kéo lão công hoàn du thế giới, lão tử cũng rất muốn a!!

"Kia là chuyện gì xảy ra a?"

"Ba ba của ta làm nghĩa tử của Ngụy lão thái gia tiến vào Ngụy gia, quốc gia ta trước mắt đại bộ phận đều là như thế này." Chỉ có thể nhận nhi tử đồng tính luyện ái vào gia tộc, tuy rằng rất ít, nhưng đều có ví dụ như Ngụy gia này, tựa hồ đối với nam nam luyện ái thế gia đại tộc cũng không hà khắc như vậy, chẳng qua, không giống Ngụy lão gia tử nghĩ thoáng như vậy, con cháu gia tộc của hần, ở nhà vì sau khi bọn họ nhận thức nghĩa tử, vẫn là phải lưu lại con nối dòng, mặc kệ người dùng biện pháp gì, song phương đều phải làm ra một chút thỏa hiệp.

”Nga.” Các nữ sinh yếu ớt, còn tưởng rằng Ngụy lão gia tử vận dụng quyền lợi thực muốn làm một nam nam giấy hôn thú trở về đi! Hại các nàng kích động một hồi! Còn có càng làm cho các nàng yếu ớt đi! Hàn Hữu Dạ liếc mắt một cái, không cao hứng nói, hôn lễ này là trên danh nghĩa. Trên thực tế chính là một hồi tụ hội của nhân vật thượng tầng, chứng kiến Thiên Long bang cùng Mộc gia chính thức hợp tác thôi, các nàng chẳng những nhìn không tới Ngụy Tĩnh mặc áo cưới, hơn nữa thực có thể ngay cả cái gì mục sư lời thề cũng sẽ không xuất hiện, đem người lớp mười ban kêu đến, kỳ thật chẳng qua là cho trường học làm dáng, mặt khác cũng là Ngụy Tĩnh đối đám học sinh cuối cùng của hắn thực thả chút cảm tình thôi.

”A, đến lúc đó Ngụy gia có thể hay không mời mình tinh lại đây a.” Các nữ sinh cũng không có ở trên vấn đề này rồi rầm lâu lắm, trong chốc lát lại nghĩ đến một vấn đề khác mà các nàng quan tâm.

Hàn Hữu Dạ gật gù đầu, ”Đương nhiên sẽ. Các người chuẩn bị tốt camera đi.” Hơn nữa tới tuyệt đối so với lần trước sinh nhật hắn mình tinh sẽ nổi tiếng hơn nữa, hơn nữa có Ngụy Tường cùng Vệ Tường, nói không chừng mình tinh của Hollywood đều trình diện.

Các nữ sinh lập tức hai mắt tỏa ánh sáng, ngay cả nam sinh cũng không ngoại lệ, lú lú thảo luận muốn chụp ảnh chung với ai. Hàn Hữu Dạ trong lòng cười lạnh, tới là sẽ tới, nhưng chân chính làm khách nhân mà đến chỉ sợ không được vài người. Không biết, đến lúc đó đồng học nhìn thấy mình tinh bọn họ thích là bị người bao dưỡng, hơn nữa có thể làm lễ vật đưa tặng lẫn nhau, sẽ là cái biểu tình gì. Hàn Hữu Dạ đột nhiên cũng chờ mong, thật sự hảo muốn xem nga!

”Tường, bên kia náo nhiệt.” Vệ Tường nửa thân mình tại trong lòng Ngụy Tường, hai người chậm rì rì tại hoa viên tản bộ. Bác sĩ nói Vệ Tường cần đi đi nhiều một chút, cho nên, Ngụy Tường cách hai ba ngày sẽ gặp quần quít lấy cùng Vệ Tường đi ra ngoài một chút. Ngụy gia tòa nhà xanh hoá phi thường tốt, trong hoa viên không khí tươi mát, nơi nơi một mảnh lục ý dạt dào trăm hoa lộng lẫy, người xem tâm tình cũng sẽ thoải mái.

Ngụy Tường hí mắt xem qua, bĩu môi, ”Chúng ta vẫn là không cần qua là học sinh của tiểu thúc thúc, bị bọn họ nhìn thấy, vừa muốn đến phiền người.” Ngụy Tường cũng không muốn lão bà của mình bị người làm phiền, nói sau, Vệ Tường thân thể còn chưa xong mà. Ngụy gia hạ Nhâm gia chủ lòng dạ hẹp hòi lại thương lão bà, tại tâm can chính mình mà khê cười, không cho cự tuyệt, ôm người kiên quyết vòng qua đám học sinh đây dựa kia của Ngụy Tĩnh.

Vệ Tường mím môi, trong mắt tràn đầy ý cười, luôn muốn gặp, đợi ngày tiểu thúc thúc kết hôn, hai người bọn họ đều đừng nghĩ thoải mái, cũng đã lâu không thấy được S—FAN, mình ở trong phòng thật sự ngốc lâu lắm rồi ...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: văn văn đã tiến vào giai đoạn kết thúc, ta lại tạm dừng một thiên văn khác, cho nên về sau tranh thủ, sớm một chút kết thúc, đào cái hố mới!

71. Chương 71: Hôn Lễ . .

Tại thiên hô vạn phán của Hàn Thiên Long, hôn lễ của hắn cùng Tĩnh Tĩnh cuối cùng đã đến, tuy rằng không có mục sư, tuy rằng Tĩnh Tĩnh không có mặc áo cưới, tuy rằng đám huynh đệ của hắn một người cũng không thể đến, nhưng cũng không phải vấn đề, không có mục sư, đây không phải là kiểu hôn lễ của Trung Quốc sao, có ba ba mẹ mẹ Ngụy Tĩnh tham dự, là được rồi a, không có áo cưới, ừ, tuy rằng rất muốn xem Tĩnh Tĩnh mặc áo cưới, nhưng phỏng đoán nếu thực sự có áo cưới, tám chín phần nhất định là mặc trên người bản thân, Tĩnh Tĩnh nhà hắn tính tình nhất định sẽ không mặc! Cuối cùng một chút, huynh đệ của mình, thôi, dù sao có Hữu Dạ đến, cùng lắm thì sau khi trở về lại tổ chức thêm một lần.

”Tân nhân (cô dâu hoặc chú rể, chủ yếu là để gọi cô dâu) đến đây!” Các tân khách hưng phấn không hiểu, tại Z quốc nam nam kết hôn vốn là cực kỳ rất thưa thớt, hơn nữa còn là được gia tộc đồng ý, hôn lễ quy mô lớn như thế, lại làm cho người ta hưng phấn. Chỉ tiếc, hôn lễ này không cho phép quay phim lại càng không cho phép chụp ảnh.

Trong hoa viên trăm hoa nở rộ, tơ lụa thuần trắng quần quanh nhánh cây, gió nhẹ thổi qua, như sương như khói, nhóm người hầu xếp hai hàng, đưa tay cánh hoa bay đầy trời, các tân khách chúc phúc cười, nhẹ nhàng vỗ tay. Hàn Thiên long vui vẻ nhìn Ngụy Tĩnh bên người, người yêu cùng chính mình mười ngón đan

vào nhau, khoe miệng an bình ôn nhu cười một cái, một thân áo trắng hấn xinh đẹp như thiên sứ hạ phàm, Hàn Thiên Long nhìn đến ngây ngốc, thậm chí quên cước bộ.

Ngụy lão phu nhân kéo tay Ngụy lão gia tử, đứng ở cuối thông đạo thủy tinh, nhìn một đôi, ánh mắt hơi hơi ướt át, Ngụy lão gia tử hơi hơi khó chịu, khoe miệng còn mang nụ cười, mấy không thể nghe thấy nói: "Lão thái bà, khóc cái gì! Tinh Tinh cũng không phải thực sự lập gia đình!"

Ngụy lão thái thái hít mũi một cái, mỉm cười một cái, "Ta cũng không biết vì cái gì a!"

"Ba. Mẹ." Hàn Thiên Long kéo tay Ngụy Tinh, cung kính đối Ngụy gia trưởng bái dập đầu hai cái, Ngụy lão phu nhân làm bộ làm tịch một hồi, mới cùng Ngụy lão gia tử mỗi người đỡ một, đem người nâng dậy. Ngụy lão gia tử thở dài, vỗ vỗ vai Hàn Thiên Long, "Tiểu tử, Tinh Tinh nhà ta liền giao cho người! Hảo hảo chiếu cố hấn cho lão tử!"

"Vâng! Ba ba, ta nhất định sẽ!" Hàn Thiên Long tinh thần chấn hưng đáp, quay đầu nhìn Ngụy Tinh vẫn như cũ ôn nhu mỉm cười, trong lòng hạnh phúc tràn đầy.

Ngụy lão thái thái rất nhanh lau khô mắt, việc đã đến nước này, luyến tiếc nữa cũng vô dụng. Từ người hầu bên cạnh lấy ra một cái hộp làm từ gỗ đàn hương khảm phi thủy khắc mẫu đơn, thật cẩn thận mở ra, bên trong là một đôi bàn long khâu (ngọc bội hình rồng) mã não vàng ròng. Hàn Thiên Long kiến thức nông cạn, chỉ biết là thứ này khẳng định đáng giá vô cùng, từ âm thanh hút khí chung quanh sẽ biết. Ngụy lão thái thái thật cẩn thận vuốt ve khóa hộp, tựa hồ lâm vào hồi ức, chậm rãi nói: "Tổ tiên nhà ta từng làm quan trong triều, đây bàn long khâu này chính là hoàng đế ban cho, mặc dù là tiểu ngoạn ý, cũng là một trong những đồ gia truyền. Hôm nay liền tặng cho người cùng Tinh Tinh làm lễ vật kết hôn đi." Nói xong, nhìn Hàn Thiên Long thật sâu, mới thận trọng đưa hộp gỗ tới trước mặt hấn.

Hàn Thiên Long chấn động, thứ này chính là quốc bảo đi! Hấn mặc dù là thô nhân, nhưng cũng biết Ngụy lão phu nhân loại thế gia tổ tiên này truyền xuống gì đó, có thể vật bình thường sao? Câu nệ chà xát tay, Hàn Thiên Long nhìn về phía Ngụy Tinh, gặp Ngụy Tinh chính là ánh mắt ám chỉ hạ tay, lúc này mới cung kính có thừa hai tay tiếp nhận. Hai người hồ động này, lão phu nhân xem tại trong mắt, trên mặt cuối cùng cười một chút thiệt tình.

Này nhận lễ của cha mẹ vợ, hôn lễ của Ngụy Tinh cùng Hàn Thiên Long coi như là đã xong. Dù sao không phải hôn lễ giữa nam nữ, cũng không phải ở nước ngoài, cho nên Ngụy gia liền làm đơn giản lại thận trọng như vậy, Hàn Thiên Long một chút cũng không có ý tứ có lệ. Ngụy lão gia tử cùng Ngụy lão phu nhân là thật nhận con dâu Hàn Thiên Long này ở rể, bằng không cũng sẽ không đưa lễ vật quý giá như vậy, cũng phòng ngừa có những thứ gì bọn họ thích Hàn Thiên Long hoặc là không thừa nhận hôn lễ này nên mới đơn giản như vậy nhàn ngôn toái ngữ truyền ra, ảnh hưởng tình cảm của tiểu phu thê.

Bộ phận trọng yếu nhất xin bỏ lỡ một đoạn, kể tiếp chính là cuồng hoan. Ngụy Tinh mang Hàn Thiên Long liên tục chiến đấu ở các chiến trường, những tân khách khác cũng tự tìm mục đích của nhau, tình cảnh một mảnh náo nhiệt, vui vẻ ấm áp.

"Lão sư, người hôm nay thật ddejp! Đáng tiếc không phải mặc áo cưới, không mặc áo cưới, mặc cổ trang cũng đúng thôi ~" Học sinh của Ngụy Tinh đi lên mời rượu, nữ sinh sao bĩu môi đáng yêu oán giận, Ngụy Tinh khẽ cười một tiếng, cũng không đáp lời, một hơi uống cạn rượu trong chén. Nhìn qua một vòng, mới lên tiếng: "Hôm nay rất nhiều người tới, các người ngoan chút, đừng chụp hình, nơi này rất nhiều người thân phận đều thực mẫn cảm, đừng cho ta mất mặt."

"Nga..." Các học sinh yếu ớt đáp ứng. Bọn họ vốn mang theo camera, tiến vào đã bị những người hộ vệ kia tịch thu, điện thoại trong tay ô nhiễm, đã nghĩ thừa dịp bọn bảo tiêu không chú ý, lấy tay chụp hai cái, hiện tại bị Ngụy Tinh vừa nói như thế, được, di động cũng đừng muốn lấy ra nữa! Đáng thương bọn họ hưng phấn kích tình mấy đêm, trước mắt nhiều minh tinh như vậy, cứ thế không thể chụp ảnh, ghen chết a!

Lại cùng đám học sinh đã biết không khiến người bớt lo dạn dò vài câu, Ngụy Tinh dậy chiến chỗ khác. Đi vài bước, Mộc Anh Ngu mang theo Phượng Úc đi tới, hai người mỉm cười chạm cốc, hiểu lòng không hết. Phượng Úc nói vài câu chúc phúc, tâm mắt sẽ không ngừng phiêu, Mộc Anh Ngu thấy thế, cười cười, "Tiểu thúc thúc, hôm nay người bạn, có rảnh tiểu chát cùng người uống vài chén."

Ngụy Tĩnh mỉm cười gật đầu, nếu mỗi người đều sắp xếp tốt như vậy thì tốt rồi, tâm tình hảo, Ngụy Tĩnh khó được trêu ghẹo Phượng Úc nói: "Ngụy Tường cùng Vệ Tường không biết ở trong góc phòng nào đâu, các người pahir hảo hảo tìm mới được."

Phượng Úc ngại ngừng cười cười, Mộc Anh Ngu thiêu mi, ôm Phượng Úc thực hướng một góc đi, cũng không biết là thật muốn tìm Ngụy Tường, hay là muốn làm chuyện xấu, dù sao tại trong vòng luẩn quẩn, có loại này PARTY, ngẫu nhiên đến một lần dã chiến, sẽ thực kích thích, có một số thể gia đệ tử thậm chí chuyên môn lo liệu loại vũ hội hoá trang này. Bất quá, Ngụy Tĩnh cũng không muốn người khác tại hôn lễ chính mình làm dã uyên ương, nhưng hẳn lại thật không thể để bảo tiêu đi tuần tra chung quanh, này sẽ làm người ghi hận!

"Tĩnh Tĩnh, không nghĩ tới ngươi là người kết hôn sớm nhất trong bốn người chúng ta!" Ân Vĩnh Nhi tao bao mặc sườn xám thêu hoa. Chân không ra trận, so với Ngụy Tĩnh chú rể này mắt còn muốn lớn hơn, hôm nay đã có không dưới mười ba nhân quỹ gối tại dưới váy hẳn!

Ngụy Tĩnh lúc này tươi cười liền là thật tâm, hi hi ha ha cùng Ân Vĩnh Nhi cùng Phong Tinh Thần chạm cốc, tươi cười lại đột nhiên thêm một tia chua xót, "Đồng Lai, hẳn vẫn tốt sao?" Chu Đồng Lai có hay không tham gia hôn lễ của hẳn, nhưng chân chính không có tới gặp, Ngụy Tĩnh lại khổ sở.

Ân Vĩnh Nhi thở dài, "Liền như vậy đi."

Đề tài này không thích hợp nói hôm nay, bốn người ăn ý đình chỉ. Ân Vĩnh Nhi gọi lên một tia cười quyến rũ, hướng Hàn Thiên Long phóng một cái mị nhãn, Hàn Thiên Long sợ tới mức hướng Ngụy Tĩnh trốn phía sau, chỉ sợ Ngụy Tĩnh hiểu lầm, chọc cho Ân Vĩnh Nhi cười khanh khách. "Này, ngốc tử, người trốn cái gì! Ta cũng không phải phóng mị nhãn cho ngươi! Ta nhìn chính là phía sau ngươi!"

Hàn Thiên Long quay đầu, vừa thấy, phía sau bản thân thật là có một người trang B, đang cùng Ân Vĩnh Nhi mất đi mây lại đi! Nhất thời đại ...

72. Chương 72: Bị Bắt Cóc! . .

Ở tại Ngụy gia vài ngày, Hàn Thiên Long liền mang theo Ngụy Tĩnh về N thị, lúc sau lại tại Hàn gia náo nhiệt một trận, mới tính đã xong. Xung phong chính là các học sinh của Ngụy Tĩnh, tại đây đám quái thai tuyên truyền xuống, các nữ lão sư nguyên bản còn mong ngóng vấn đề sinh hoạt của Ngụy Tĩnh sau kết hôn, khi biết tiểu phu thê Ngụy Tĩnh trải qua không biết bao nhiêu ngọt ngào, rốt cục phương tâm nát đầy đất, điều này cũng giúp Ngụy Tĩnh giảm bớt không ít chuyện. Trừ bỏ hiệu trưởng cùng các nữ lão sư cảm xúc xa sút, những người khác trong trường đối với Ngụy Tĩnh trở về là mười hai vạn phần hoan nghênh, các nam lão sư còn tụ hội riêng, chủ đề chính là 'nhiệt liệt chúc mừng Ngụy Tĩnh đồng chí bỏ mình' (tiệc chia tay FA), chọc cho Ngụy Tĩnh bật cười không thôi.

"Ngụy lão sư, có người tìm." Thầy chủ nhiệm tươi cười đầy mặt vội tới truyền lời cho Ngụy Tĩnh, có thể cùng Ngụy Tĩnh nhận thức sẽ là ai a, đương nhiên là kẻ có tiền. Người kia lớn lên tuy rằng không có suất như Ngụy Tĩnh vậy, nhưng xứng với nữ nhi của mình tuyệt đối là đủ rồi, không biết đã kết hôn chưa, đợi lát nữa hỏi một chút.

Ngụy Tĩnh buông phần viết, nói câu 'tự học', liền đi ra .

"Bằng hữu của Ngụy lão sư thật sự là tuần tú lịch sự a." Chủ nhiệm vui tươi hơn hớn nói, Ngụy Tĩnh cười từ chối cho ý kiến, trong lòng suy nghĩ là ai? Khẳng định không phải ngu xuẩn kia, tên kia đến đều là trực tiếp đến cửa phòng học của mình gọi người, một chút cũng sẽ không khách khí. Cũng không có khả năng là Vịnh Nhi, Vịnh Nhi tại người bình thường xem ra tuyệt đối cùng tuần tú lịch sự kia đáp không hơn. Phong Tinh Thần... Nhớ rõ đi công tác , vậy còn lại... Chu Đồng Lai! Ngụy Tĩnh không tự giác cước bộ nhanh hơn, chủ nhiệm hạng nhất giới nữ lưu, đạp giày cao gót, thở hổn hển vù vù chạy chậm, trong lòng nói thầm Ngụy lão sư như thế nào không thân sĩ như vậy!

"Đã lâu không gặp." Chu Đồng Lai tham lam nhìn mặt Ngụy Tĩnh, đã bao lâu không nhìn người này như vậy? Ba tháng? Năm năm? Tổng cảm thấy được đã lâu rồi. Lâu đến nỗi người này đã kết hôn

Ngụy Tĩnh trầm mặc, Chu Đông Lai nhàn nhã ngồi ở vị trí của hắn, tùy ý đảo qua sách bài tập của hắn trên bàn làm việc, trên tay quyển kia vừa lúc là của Hàn Hữu Dạ, nhìn thấy Ngụy Tĩnh, cười ngắc đầu, giống như hết thấy đều không có gì phát sinh, thản nhiên mỉm cười.

Chu Đông Lai nháy nháy mắt, cười nói: "Như thế nào, thực kinh ngạc?"

"Như thế nào lại." Ngụy Tĩnh lắc đầu, đi qua, vỗ vỗ vai Chu Đông Lai, nói: "Đi đi một chút."

Chu Đông Lai mỉm cười gật gật đầu, đứng dậy, theo Ngụy Tĩnh đi ra văn phòng. Hai người im lặng tiêu sái tại trong sân trường, Chu Đông Lai giống như cái gì cũng không biết, nhàn nhã tiêu sái tại bên người Ngụy Tĩnh, ngược lại là Ngụy Tĩnh, giống như làm việc gì thực có lỗi với người ta, vắt hết óc nghĩ đề tài, lại cái gì đều không nghĩ ra được. Chu Đông Lai trộm liếc mắt một cái, trong lòng âm thầm buồn cười, lại cảm thấy được không cam lòng, cần mồi, giả bộ cái gì đều không thấy được, ít nhất làm cho Tĩnh Tĩnh vì hắn buồn rầu cũng là tốt.

"Hữu Dạ! ! Hữu Dạ! Không tốt !" Các nữ sinh thở hổn hển bỏ nhào vào bàn của Hàn Hữu Dạ, chống bàn, một bên thở vừa nói: "Nhanh gọi điện cho ba người! Khoét tường đến đây!"

Hàn Hữu Dạ chớp mắt một chút, hảo tâm đem ly đưa cho cán bộ môn ngữ văn, buồn bã nói: "Đừng có gấp. Vội cái gì, người có thể gọi điện thoại cho ta, so với người chạy tới phải có hiệu suất hơn."

... . Cán bộ nhỏ xinh siết nắm tay, ngửa mặt lên trời liếc mắt xem thường. Nữ sinh bên cạnh yên lặng không nói gì, vẻ mặt bình tĩnh, an ủi vỗ vỗ vai tỷ muội. "Hữu Dạ, là thật không tốt rồi!" Cán bộ ngừng lại, tiếp tục khí thế hiên ngang nói: "Người có biết người tìm ban đạo chính là ai sao!"

"Ai?"

"Cái kia Chu gì đó!"

"Chu gì đó... . Rốt cuộc ai a?" Phàm Mộ Phi nghi hoặc nhìn các nữ sinh, Hàn Hữu Dạ hơi hơi nheo lại ánh mắt, "Chu Đông Lai."

"Đúng! Chính là cái kia Chu Đông Lai! Chính là tình địch của ba người đến đây!" Các nữ sinh vội đến mau dặm chân, nhưng con trai bảo bối của đương sự như trước đối một quyển tiểu thuyết, hơi rừ mi mắt, vẻ mặt khiến tiểu thụ người ta đau đầu.

"Hữu Dạ! Người liền một chút đều không lo lắng sao! Ban đạo thực có thể bị xxoo a!"

"Cho dù muốn xxoo, cũng không có khả năng là ban đạo, các người đừng hạt quan tâm." Ngụy Tĩnh kia vũ lực giá trị, chính là một vòng Đông Lai? Hừ! Không phải xem thường hắn người nào đó, thật sự là nửa điểm hy vọng cũng không có.

Các nữ sinh bủi môi, nhú mày, vẻ mặt khinh bỉ nhìn Hàn Hữu Dạ. "Hữu Dạ! Người vẫn là hắc đạo Thái tử gia đi! Cũng không biết lòng người hiểm ác! Người ta giá trị vũ lực không được, IQ đủ dùng là đến nơi! Mê được cùng xuân được" Nữ sinh vây quanh Hàn Hữu Dạ bla bla nói đến nước miếng bay tứ tung, chính là muốn trình bày một chút, nữ vương là đang đứng ở trong nguy hiểm, phải khẩn cấp gọi cho trung khuynh.

Hàn Hữu Dạ nhần công (khả năng nhần) tăng lên, tại đây loại tình huống này giống như bị một trăm vạn con ruồi thêm một trăm vạn con ong mật vây công, phong khinh vân đậm như trước, như lão tăng nhập định.

Liền ở trong phòng học ồn ào một mảnh, có thể so với tình huống ở chợ, di động của cán bộ vang lên, tiếng chuông là giai điệu hàng tỉ đồng bào Trung Hoa cả đời cũng không quên được, cán bộ nhỏ xinh lại cả kinh nhảy dựng lên, hoang mang rối loạn mở mở được điện thoại. "Sao! Làm sao vậy!"

Mới vừa rồi phòng học còn âm âm, giờ phút này im lặng có thể nghe được thanh âm của kim rơi, Hàn Hữu Dạ cũng buông tiểu thuyết, nhìn chăm chăm cán bộ, sắc mặt ngưng trọng. Thời điểm nghĩa dũng quân tiến hành khúc vang lên, chính là thật sự có đại sự đã xảy ra. Đây là ám hiệu của lớp mười.

Một lát, cán bộ run run để điện thoại di động xuống, ngơ ngác nhìn Hàn Hữu Dạ, "Hữu Dạ, lòng người thật sự thực hiểm ác... ." Không nghĩ tới bọn họ chỉ là muốn xem náo nhiệt cho nên nói hươu nói vượn, không

nghe tới cuối cùng lại ứng nghiệm! Cán bộ lúc này hận không thể đánh hai tay chính mình!

Hàn Hữu Dạ sắc mặt đại biến, một bên gọi điện cho Hàn Thiên Long, một bên quát: "Các bà nhìn thấy biển số xe của Chu Đông Lai không?!"

"Ta hỏi một chút." Cán bộ vội vàng phát qua, lập tức liền nhận được, "Nhạc Nhạc, biển số xe nhìn thấy không? M 88666, ần! Cái gì! Không chỉ một mình Chu Đông Lai? Ba xe!?"

"Hữu Dạ a, chuyện gì a?"

"Ba, làm cho người ta chặn đứng một chiếc xe có số đuôi M88666! Ban đạo ở trên đó!"

"Hữu Dạ chờ chút! Ban đạo không nhất định tại trên xe kia! Bọn họ có ba xe, Nhạc Nhạc chỉ nhớ kỹ một chiếc cuối cùng!"

"Đều là xe gì!"

"Một chiếc màu đen Hummer, một chiếc Ferrari màu đỏ, một chiếc Audi màu đen. Chiếc cuối cùng là Audi."

Hàn Hữu Dạ mím môi thật chặt, hít sâu, lúc này phải bình tĩnh, cha không đáng tin cậy, hấn căn bản không đầu óc, chỉ biết vội! Nếu là chính mình, sẽ đem Ngụy Tĩnh phóng kia lượng? Kiên cố nhất, nhanh nhất, tương đối bình thường... "Ba, không nên gấp gáp. Phân ba đường, một đường tìm cái xe có số đuôi kia, một đường đi tìm Ferrari, N thị có thể lái được Ferrari không nhiều lắm, một đường đi thăm dò Hummer, một đường người phải nhiều chút, Hummer tại N lại càng ít, để người tại các lộ khẩu nhìn chăm chăm, phát hiện liền ngăn lại! Người đi tìm Nhị ca của ban đạo, để hấn hỗ trợ!"

73. Chương 73: Hồn Loạn .

"Hữu Dạ! Làm sao bây giờ! ?" Hàn Thiên Long vội đến đầu đầy mồ hôi, ở nhà đi tới đi lui, nhìn đến Hàn Hữu Dạ đi tới như được đại xá nắm bả vai của đối phương, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Hàn Hữu Dạ, sợ từ trong miệng hấn nghe được một chút tin tức gì không tốt. "Tĩnh Tĩnh! Tĩnh Tĩnh còn không tìm được!"

"Ba, đừng có gấp." Hàn Hữu Dạ vỗ vỗ vai Hàn Thiên Long, đem người đưa đến cạnh xô pha, ẩn ngồi xuống. Hàn Hữu Dạ thở dài một hơi, chăm chú nhìn cha mình, nhớ rõ mới trước đây, ba ba tựa như ông trời, chuyện gì đều không làm khó được hấn, trưởng thành mới phát hiện, ba ba nguyên lai chính là một người, hấn cũng có chỗ thiếu hụt, cùng não đơn giản, người lại thô lỗ, tính khí táo bạo, chính là hấn chưa thấy qua ba ba thất kinh như vậy, tựa như tận thế."Nhị ca của ban đạo có gọi sao?"

"Không có!" Hàn Thiên Long lo lắng nhìn nhi tử của mình, hấn đã hoang mang lo sợ, hiện tại nếu không có một đứa con trai có thể thương thảo cầu cứu, hấn thực không biết mình sẽ làm ra cái gì. "Hữu Dạ, Tĩnh Tĩnh có thể hay không gặp chuyện không may... A?!"

"Sẽ không." Hàn Thiên Long Nhìn thấy hi vọng trong mắt, Hàn Hữu Dạ lộ ra nụ cười an ủi, chậm rãi nói: "Ba, không nên gấp gáp. Ta cam đoan ban đạo tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng." Nguy hiểm trình tiết ta sẽ không có thể đảm bảo

"Cái này hảo! Cái này hảo. Cái này hảo... ." Hàn Thiên Long vội không thể gạt đầu, không ngừng lặp lại điều này. Hàn Hữu Dạ nhìn thở dài, trong lòng nghĩ Ngụy Tĩnh ngàn vạn lần không thể có việc, tốt nhất trình tiết cũng đừng có việc. Một mặt thay cha mình sốt ruột khó chịu, một mặt vừa giận hận Chu Đông Lai! Tên thua không dậy nổi, người ta đều cũng có phu chi phu, người cho dù chơi bất cóc, chiếm được người cũng không chiếm được tâm, có ý tứ sao! Làm gì biến tất cả mọi người dẫn đầu đi! Rất không đạo đức!

"Hữu Dạ, Chu Đông Lai tên kia không trở về nhà, hấn rốt cuộc đem Tĩnh Tĩnh mang đi nơi nào a!"

"Ba... . Đừng có gấp, Chu Đông Lai tuyệt đối không có thể ra N thị, các tiểu đệ đều nhìn lộ khẩu đi! Chỉ cần bọn họ còn tại N thị, sớm muộn gì sẽ tìm được."

"Chính là ta mau điên rồi!" Hàn Thiên Long đột nhiên bạo rống ra tiếng, một cước đạp bàn trà, một tiếng gào thét, ngã đầu ngã vào trên ghế sa lon, hai tay ôm đầu. Hàn Hữu Dạ đã giết mình, che ngực, cuối cùng

như trước một tiếng thở dài, nên làm thế nào cho phải. Hắn lần đầu tiên thống hận chính mình còn trẻ vô năng, nếu hắn từ nhỏ sinh trưởng ở hoàn cảnh Ngụy gia như vậy, hiện tại nhất định có thể nghĩ ra chủ ý rất tốt đi. Mà hiện tại, hắn chỉ có thể thúc thủ cùng chính mình cha, làm một trận sốt ruột.

Hàn Hữu Dạ nghĩ không ra biện pháp tốt, nhưng hắn biết, hiện tại là tối trọng yếu là khiến cha mình không có thời gian suy nghĩ miên man. "Ba, người hỏi A Tử một chút, bất động sản của Chu Đông Lai tại N thị, còn có địa chỉ công ty của Chu Đông Lai. Chúng ta từng bước từng bước tìm, tìm không thấy, liền tìm từng nhà từng khách sạn, lại tìm không thấy chúng ta sẽ đem toàn bộ nơi có thể giấu người tìm một lần, ta liền không tin chúng ta tìm không thấy!"

Hàn Thiên Long 'hư' ngồi dậy, "Đúng! Chúng ta tìm, vẫn tìm, đến khi tìm được mới thôi! Nhị ca thời gian lâu như vậy không tin tức, chờ đợi thêm nữa, lão tử sẽ điên rồi! Chu Đông Lai chết tiệt, người đừng để lão tử tìm được, nếu không lão tử róc xương người!"

Nhìn Hàn Thiên Long nổi giận đùng đùng rời đi, Hữu Dạ thở dài, bấm số của A Tử. "A Tử, ba ta đi tìm các người, ba ta cảm xúc không quá ổn định, phiền toái các người nhìn hắn chút."

"Tiểu thiếu gia xin yên tâm, có A Tử ta tuyệt đối sẽ không để đại ca thiếu một sợi tóc!"

N thị là một tòa cổ thành, nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, nhưng là giấu một người muốn tìm ra tuyệt đối không dễ dàng, nhất là Chu Đông Lai người còn có chút thể lực như vậy. Đã suốt ba ngày, Ngụy Tĩnh nhìn phòng tối đen, nghe mùi vị trong không khí, cùng Chu Đông Lai mặt đối mặt, suốt ba ngày. Chu Đông Lai không nói lời nào, cũng không ép Ngụy Tĩnh nói chuyện, hai người giống như đang diễn một loại kịch câm, im lặng trầm mặc không hề bận tâm đã qua ba ngày.

Không biết tại sao, Ngụy Tĩnh một chút tình tự sinh khí khẩn trương đều không có, trừ bỏ tương đối lo lắng Hàn Thiên Long sẽ làm cái việc gì, cơ bản một chút cảm xúc phản đối đều không có, ngược lại có một chút cảm giác thoải mái. Hắn vẫn cảm thấy giữa chính mình cùng Chu Đông Lai khuyết thiếu chút gì đó, hiện tại phát hiện, nguyên lai thiếu chính là loại cơ hội hoàn toàn giải quyết sự tình này, vẫn trốn lại trốn, mỗi khi nhớ tới Chu Đông Lai đều cảm thấy được trong lòng buồn đến hoảng, mà Đông Lai nói vậy so với chính mình còn muốn khổ hơn một vạn lần đi, không vì mình, chỉ vì Đông Lai có thể thoát ly khổ cực này, chính mình cho dù bị trời, bị nhốt vào mật thất như thế nào?

"Tĩnh Tĩnh, vì cái gì không mắng ta?" Chu Đông Lai bừng thức ăn tối, tại ngày thứ năm bắt cóc Ngụy Tĩnh rốt cục mở miệng nói chuyện.

Ngụy Tĩnh mỉm cười lắc đầu, "Đông Lai, ta cũng không biết trù nghệ của người tốt như vậy." Khẩu vị chính thích hợp, đều là chính mình thích ăn... .

"Muốn đi ra ngoài sao?" Ngụy Tĩnh khen ngợi tựa hồ cũng không có làm cho người nào đó cao hứng, khoe miệng xả ra một cái cười tự giễu, dừng một chút lại nói: "Người thực lo lắng cho Hàn Thiên Long đi. Mấy ngày nay hắn giống như điên rồi nơi nơi tìm người. Ngay từ đầu chính là điều tra nhà của ta, hiện tại đã phát triển đến điều tra dưới cả thành phố."

Ngụy Tĩnh gắp một khối bún thịt tào nhả đưa vào miệng, tinh tế nhấm nuốt, nuốt xuống, khoe miệng hơi nhếch lên, "Thật sự là mỹ vị. Đông Lai người không ăn sao?"

"Tĩnh Tĩnh."

"Ai!" Gặp Chu Đông Lai mặt không chút thay đổi nhìn mình, không nên không đáp, Ngụy Tĩnh thở dài, để đũa xuống, nhìn thẳng Chu Đông Lai. "Ta muốn đi ra ngoài. Ta thực lo lắng cho Thiên Long. Nhưng là, hiện tại ta còn không muốn đi ra ngoài."

"Vì cái gì?"

"Bởi vì Chu Đông Lai."

... . Chu Đông Lai đột nhiên cười thâm, vẻ mặt điên cuồng muốn tìm không được muốn hủy diệt không tha. Ngụy Tĩnh gắt gao nhắm mắt lại, Đông Lai, thực xin lỗi! Thực xin lỗi!

"Tĩnh Tĩnh, ta hận không thể một phen hỏa thiêu nơi này, chúng ta hai người, cùng nhau hóa thành tro tàn."

”Đông Lai, như vậy người sẽ hối hận.”

Đúng vậy! Ta sẽ hối hận! Cho dù chết, linh hồn của ta cũng sẽ luôn luôn hối hận! Ta luyến tiếc... . Luyến tiếc ——!!”

”Đông Lai, ta sẽ không đi, cho dù ta sẽ vĩnh viễn bị người nhốt như thế, ta cũng sẽ không hận người, chỉ hy vọng có một ngày người có thể nghĩ thông suốt, ngộ đạo, buông, bỏ được...”

”Vì cái gì?” Chu Đông Lai cười lạnh, ”Cảm thấy được thực xin lỗi ta? Không cần, yêu cũng không thương ai cũng không làm chủ được, giống như ta nhốt người cả đời, cũng giống như cưỡng cầu không được lòng của người.”

”Vậy người muốn được cái gì?” Ngụy Tĩnh nhíu mi lại, hoang mang nhìn Chu Đông Lai. ”Đông Lai, nói cho ta biết. Ta rốt cuộc nên làm như thế nào? Mới có thể cho người không thương ta?”

”Ta không biết... .” Chu Đông Lai dựa vào vách tường, suy sụp trượt xuống, nhìn Ngụy Tĩnh trên giường, mê mang lại đáng thương. Ngụy Tĩnh cắn răng, ngứa đầu, rốt cuộc nên làm như thế nào! Chết tiệt, ai tới nói cho ta biết!

74. Chương 74: Đến Nhà Của Ta Đi . .

Oành!

Tiếng vang thật lớn, Ngụy Tĩnh hơi hơi nheo mắt lại, ánh sáng mãnh liệt theo cửa rách nát chiếu vào đến. Âm thanh thổ dài, Nhị ca tìm tới, liền đợi không kịp như vậy? Vốn đang muốn kéo dài chút thời gian, hẳn thật là tính toán tại trong khoảng thời gian này, cớ bỏ nút thắt cùng Chu Đông Lai.

”Tĩnh Tĩnh, đi thôi. Đã cho người thực nhiều thời gian.” Ngụy Túc sửa lại y phục, che bóng đứng ở cửa, hướng Ngụy Tĩnh vẫy tay.

”Nhị ca, thời điểm ta muốn đi tự nhiên sẽ đi.” Bối bối, Ngụy Tĩnh vẫn là đi lên, nháo thành như vậy, đợi đi xuống cũng không có ý nghĩa. Đi ra tầng hầm ngầm, mặt trên là một nhà gia cụ, Chu Đông Lai vẫn không nhúc nhích quỳ rạp trên mặt đất, động tĩnh lớn như vậy còn không có tỉnh, xem ra là hoàn toàn hôn mê.

Ngụy Túc đưa cho Ngụy Tĩnh một bộ quần áo, lại nhìn đồng hồ, nói: ”Ta cũng không muốn sớm như vậy đem người ra, chính là ta thật sự bề bộn nhiều việc, Hàn Thiên Long kia một ngày hơn trăm lần gọi nói, ta tắt máy hẳn nha thiếu chút nữa vọt tới quân đội đi! Ta con mẹ nó nếu không đem người ra ngoài, ngu xuẩn kia nói không chừng muốn ở trước mặt ta trình diễn tự thiêu.”

Ngụy Tĩnh xấu hổ cười cười, hẳn hoàn toàn có thể tưởng tượng tình hình Hàn Thiên Long tử triển lạn đánh Nhị ca nhà mình. Từ khi chính mình tiến nhập Thiên Long bang, cha ngay tại trên người mình trang bị GPS, mặc kệ mình ở đâu, đều có thể tìm tới. Hẳn nhiều ngày như vậy vẫn không cầu cứu, Nhị ca khẳng định biết mình không có việc gì, hơn nữa bắt cóc giả là Chu Đông Lai liền càng xác định, đối với việc mình cùng Chu Đông Lai, người trong nhà nhiều hoặc ít cũng biết một chút, Nhị ca biết mình muốn làm gì, tự nhiên là tận lực kéo dài thời gian. Ngu xuẩn kia một cây thối, có thể nhìn ra kỳ quái trong đó mới gặp quỷ, Hàn Hữu Dạ tiểu tử kia đa tâm, nhất định là hẳn khiến Hàn Thiên Long quấy rầy Nhị ca!

Không thể không nói, Ngụy Tĩnh quả thực có thể đi coi bói, hoàn toàn trúng mục tiêu. Hàn Hữu Dạ tiểu tử kia ngay từ đầu nguyên bản cũng thực sót ruột, nhìn Ngụy Túc không sợ hãi không chậm tìm người, càng không có tìm quan hệ, đã cảm thấy kỳ quái, đầu óc đạo qua một vòng, liền xui khiến cha hẳn toàn lực quấy rầy Ngụy Túc .

”Nhị ca, đưa ta đến nhà Đông Lai.” Ngụy Tĩnh kéo tay Chu Đông Lai, lên xe của Ngụy Túc. Ngụy Túc không kiên nhẫn ‘sách’ một tiếng, quay đầu trừng mắt một cái, ”Người không quay về sao! Ta cho người biết, ngu xuẩn kia nếu lại gọi cho ta, ta liền trực tiếp phái bộ đội tịch thu nhà hắn!”

Ngụy Tĩnh nhàn nhã tựa vào chỗ ngồi phía sau, cười khể nhìn về phía Ngụy Túc, nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, ”Người đi thu a. Ta thề, khẳng định không ngăn cản.”

"Người! Tiểu tử chết tiệt, sau khi xong việc tới tìm ta, chúng ta luận bàn một chút! Đừng nghĩ trốn, người dám chạy Hàn Thiên Long nhất định phải chết!"

Ngụy Tĩnh cười nhạo, "Nhị ca, người xác định muốn theo ta luận bàn? Người thật giống như sắp đi vào hang ngũ lão nhân (người già) a. Ta cũng không muốn người khác nói ta không kính già yêu trẻ."

"Ngụy Tĩnh!"

"Hảo hảo hảo. Ta sẽ đi! Nhất định đi." Ngụy Tĩnh vội vàng xua tay, mắt thấy Ngụy Túc bị trêu tức mau hàng, lại nói: "Ta sẽ nhường người, dù sao có tuổi thất lưng rất khó tốt."

"Xú tiểu tử!"

"Nga! Nga! Nhị ca, nhìn phía trước! Nhìn phía trước! Sinh mệnh rất đáng quý!"

Hai người hồ nháo một trận, Ngụy Túc lái xe, tại khi đèn đỏ dừng lại, quay đầu hỏi: "Người thật sự không đi về trước?"

Ngụy Tĩnh lắc đầu, "Không được. Ta sợ trở về nhìn đến tên kia lại không đành lòng ra đi. Chờ giải quyết xong liền trở về."

"Tùy người." Ngụy Túc không quá đồng ý, đèn đỏ qua, tiếp tục lái xe, lái một hồi, nhịn không được lại nói: "Tên kia rất lo lắng cho người, người vẫn là mau trở về đi thôi." Ngụy Túc không có người yêu, hẳn không hiểu cái gì là yêu tình, nhưng nhìn Hàn Thiên Long râu ria xồm xàm, hình dung tiêu tụy, nhìn đến bộ dáng cầu khẩn tựa như nhìn thấy cứu tinh, đặc biệt đáng thương, một nam nhân lớn như vậy, vài lần tại trong điện thoại trực tiếp khóc, chỉ sợ Ngụy Tĩnh gặp chuyện không may.

Ngụy Tĩnh trầm mặc gật gật đầu, không lâu một hồi liền tới nhà Chu Đông Lai, Ngụy Túc nhìn Ngụy Tĩnh đỡ Chu Đông Lai đi vào, lắc đầu, đi rồi.

"Tĩnh liền đứng lên." Vừa vào cửa, Ngụy Tĩnh sẽ đem người ném trên ghế sa lon, Chu Đông Lai chậm rãi mở to mắt, bình tĩnh nhìn Ngụy Tĩnh.

Âm thầm thở dài, Ngụy Tĩnh rót chén nước cho hai người, "Đông Lai, cảm ơn người trong khoảng thời gian này không có tổn hại ta."

"Ta cho dù muốn tổn hại cũng làm không được đi." Chu Đông Lai không ngu ngốc, chuyện Hàn Hữu Dạ có thể nghĩ đến, hẳn tự nhiên càng có thể nghĩ đến, chính là không nghĩ tới nhanh như vậy.

"Đông Lai, làm sao bây giờ? Ta muốn cùng người, chính là ta rất muốn hẳn." Ngụy Tĩnh hơi ngồi xổm trước mặt Chu Đông Lai, hơi hơi cắn môi, thật lâu sau, nói: "Đông Lai, ta biết nên làm như thế nào."

"Làm như thế nào." Chu Đông Lai nhắm mắt lại, nằm ở trên ghế sa lon, thản nhiên hỏi.

"Theo ta về nhà."

"Ấn?!" Chu Đông Lai đột nhiên mở to hai mắt, giống như nghe được chuyện nực cười nhất trên thế giới, lại một chút cũng cười không nổi. "Tĩnh Tĩnh, lúc này, có thể không hay nói giỡn sao?"

"Không hay nói giỡn. Ta nghiêm túc."

"Nghiêm túc để ta nhìn thấy người cùng Hàn Thiên Long tình chàng ý thiếp? Tĩnh Tĩnh, người không thể tàn nhẫn như vậy."

"Không phải. Đông Lai người hãy nghe ta nói. Ta muốn cho người nhìn đến chính là ta hạnh phúc. Có lẽ tàn nhẫn, nhưng là phải làm, chúng ta đã tìm không thấy phương pháp gì. Đông Lai, người không đành lòng thương tổn ta, là bởi vì của ta hạnh phúc với chính người quan trọng hơn. Người khinh thường Thiên Long, cảm thấy hẳn không xứng với ta, cảm thấy được ta chịu ủy khuất, cho nên mời người dùng ánh mắt của người hảo hảo nhìn, người người yêu rất hạnh phúc, để lòng của người thỏa mãn."

"... . Hảo."

75. Chương 75: Về Nhà . .

Hàn Thiên Long toàn bộ mặt đều là lệch, diện bộ thần kinh nghiêm trọng mất cân đối, lo lắng hãi hùng N ngày, người tâm tâm niệm niệm cuối cùng hoàn hoàn chỉnh chỉnh đã trở lại, nhưng phía sau lại mang theo cái đuôi! Còn là một cái cực kỳ kiêu ngạo hoàn toàn không đem hân chủ nhân này để vào mắt, đối người hầu nhà hân đến kêu đi hết, so với tại nhà mình còn muốn tự tại!

Lại nhìn một bên tâm can bảo bối nhi, Hàn Thiên Long khóc không ra nước mắt, hân đây là đời trước tạo cái gì nghiệt a!!

"Đông Lai, chính ngươi chọn một phòng đi, không nên khách khí." Ngụy Tĩnh bưng hồng trà, lại cười nói.

Chu Đông Lai đồng dạng tao nhã bưng chén lên, liếc mắt nhìn Hàn Thiên Long sắc mặt lớn đen vô cùng đích, hơi hơi gợi khéo miệng, "Yên tâm, tuyệt đối sẽ không khách khí."

Hàn Thiên Long không thể khống chế khéo miệng run rẩy, nắm tay nắm rồi thả, thả lại nắm, trên trán gân xanh lộ, Chu Đông Lai nhìn trong lòng sáng khoái vô cùng. Hàn Thiên Long, người liền chịu đi, ta không chiếm được Tĩnh Tĩnh, cũng muốn làm cho người ném thử nỗi khổ bị đè nén, miễn cho người tương lai cảm thấy được Tĩnh Tĩnh rất dễ dàng tới tay ở bên ngoài làm càn! Trời đất chứng giám, Hàn Thiên Long thẳng nhai này có thể đuổi tới Ngụy Tĩnh tuyệt đối không thể dùng cái từ dễ dàng này để hình dung.

"Thiên Long, người đi theo ta một chút." Mắt thấy ngu xuẩn nhà mình khống chế không được, Ngụy Tĩnh vội vàng đem người kêu vào trong phòng. Vào phòng, Ngụy Tĩnh đã bị Hàn Thiên Long gắt gao áp ở trên giường, dùng sức tại trên người Ngụy Tĩnh cạo, vài ngày không cạo râu, cạo Ngụy Tĩnh ngứa ngứa.

Đẩy thân người ở trên, Ngụy Tĩnh từ trong cổ tràn ra một tiếng cười, vuốt thuận tóc của Hàn Thiên Long. "Thiên Long, mấy ngày nay thực lo lắng đi."

"Hừ!" Hàn Thiên Long thực ủy khuất, Ngụy Tĩnh biết rõ hân sẽ lo lắng, còn mang tên kia trở về! Tuy rằng mục đích nói rõ, nhưng Hàn Thiên Long vẫn là không rõ, vì cái gì Chu Đông Lai thế nào cũng phải đến ở nhà mình?

"Thiên Long, kỳ thật Đông Lai thực đáng thương, chúng ta coi như làm việc thiện được không?"

"Hân có cái gì đáng thương! Trong nhà có tiền, cũng nhân khuông cầu dạng!" (người giả chó)

Ngụy Tĩnh xì một tiếng cười ra, sủng nịch vỗ vỗ mặt Hàn Thiên Long, "Nhìn vấn đề không thể chỉ nhìn mặt ngoài, hài tử kẻ có tiền không nhất định hạnh phúc. Nếu Đông Lai thật sự ở trong một gia đình ấm áp lớn dần, tư tưởng cũng không có khả năng cực đoan như vậy."

"Dù sao đều để hân ở!" Hàn Thiên Long vui tại gáy Ngụy Tĩnh, rầu rĩ nói: "Hân tiến vào ở rốt cuộc muốn làm gì a?! Người đã là của ta!"

"Đúng, ta là của người." Ngụy Tĩnh giống như hồng tiểu hài tử nói, "Đông Lai tiến vào ở chính là trong lòng bất bình, người nghĩ a, người cũng nói hân vĩ đại, chính là ta lại chọn người, hân chịu đả kích, cho nên muốn tới xem người một chút có bao nhiêu hảo, có thể đánh bại hân."

"Hừ!" Hàn Thiên Long quay mặt, lạnh lùng hừ một tiếng, sau một lúc lâu lại có chút đắc ý nói: "Ta tự nhiên so với hân hảo, không giống người khác trước một bộ sau một bộ, lấy lỗ mũi nhìn người, thua chết cũng không thừa nhận, da mặt dày nường nhờ người khác gia!"

Ngụy Tĩnh im lặng, Hàn Thiên Long lời này thực toàn diện, trên cơ bản chính là miêu tả nhân sinh của Đông Lai.

"Tóm lại, chúng ta nhường hân chút, để hân trong lòng thoải mái chút, rất nhanh hân liền đi." Ngụy Tĩnh chu miệng, hôn hôn mặt Hàn Thiên Long, lại có chút lấy lòng nói: "Hân tóm lại là hảo hữu mười mấy năm của ta."

Hàn Thiên Long có chút cảm giác thụ sủng nhược kinh, Ngụy Tĩnh ở trước mặt hân cho tới bây giờ đều là cường thế, chưa từng có làm nũng. Hàn Thiên Long cúi đầu nhìn Ngụy Tĩnh xinh đẹp, chỉ thấy ánh mắt ngập nước của vợ mình đang nhìn hân, nhìn hân đến ngứa như cùng con mèo nhỏ quấy nhiễu giống như đắc. Hàn Thiên Long hít một hơi sâu, miệng gọi tên Ngụy Tĩnh, cả người giống như đại hình khuyến nhìn thấy

chủ nhân phóng tới, ôm Ngụy Tĩnh ở trên giường lăn hai vòng, mặt đầy râu cọ làn da trắng nõn của Ngụy Tĩnh vừa thích vừa ngứa.

Ngụy Tĩnh híp mắt, khoe môi nhếch lên sùng nịch cười, trong lòng một mảnh an bình, vô luận Hàn Thiên Long nháo hấn như thế nào, hành vi vô lý như thế nào, việc làm như thế nào khiến hấn nổi trận lôi đình, Ngụy Tĩnh cự tuyệt không nghĩ tới lý khai hấn, người cả đời này, quả nhiên nhân duyên chú định.

”Thiên Long, người mấy ngày không cạo râu rồi?”

”Từ sau khi người mất tích sẽ không cạo qua... ” Hàn Thiên Long méo miệng, ủy khuất

Ngụy Tĩnh sờ sờ đầu đại cẩu cẩu, đứng dậy, đến buồng vệ sinh lấy dao cạo, ôn nhu cười nói: ”Ta giúp người, được không?”

Hàn Thiên Long vội không ngừng gật đầu. Hàn Thiên Long vài ngày không tắm rửa, râu ria xồm xàm, cả người mùi vị khác lạ, so với ăn mày không khác hơn bao nhiêu, Ngụy Tĩnh thay hấn cạo râu xong, liền đem người nhét vào bồn tắm lớn, rửa sạch cho đại hình khuyến đem người thu thập sạch sẽ, lúc này mới phóng Hàn Thiên Long đi ra ngoài gặp người.

Ngụy Tĩnh thu thập xong Hàn Thiên Long đổi mới hoàn toàn cũng đổi một thân hưu nhàn y phục, từ từ đi xuống lầu, Chu Đông Lai đang ngồi ở trên ghế sa lon xem báo, nghe thấy thanh âm xuống lầu, đầu cũng không nâng. Hàn Thiên Long bĩu môi, nghĩ đến lời Ngụy Tĩnh dặn ở trong phòng, cuối cùng không khiêu khích.

”Chọn xong phòng sao?” Cùng Hàn Thiên Long gần bó mà làm, Ngụy Tĩnh mỉm cười nhìn về phía Chu Đông Lai.

Chu Đông Lai thật đúng là không khách khí, nói thẳng: ”Liền ở phòng trước kia người ở đi.”

Hàn Thiên Long nháy mắt mặt đen, này khiêu khích trực tiếp! Liền cùng một nam nhân, muốn vào thái độ đã làm mối tình đầu của nữ nhân nơi khuê phòng giống nhau! Cho dù người đã không được kia, nhưng đó cũng là lĩnh vực tư nhân! Ngụy Tĩnh sắc mặt cũng có chút khó xử, Ngụy gia quy củ tuy rằng đã không có xưa cổ phức tạp cứng nhắc như vậy, nhưng tương đối với người hiện đại người mà nói, vẫn là ngang ngược, trong đó chính là không cho phép nam nhân ngoại lai tiến vào khuê phòng cô gái,

Đương nhiên, Ngụy Tĩnh là nam, tự nhiên không có quy định này, nhưng... Vừa lúc lại khéo, Hàn Thiên Long tại Ngụy gia ngốc qua, biết Ngụy gia có quy củ này, cho dù Ngụy Tĩnh không phải con gái, nhưng hấn bây giờ là cùng một nam nhân kết hôn, nói chung nên có chút phân chia đi. Hàn Thiên Long tuyệt đối không vui, Ngụy Tĩnh bản thân không biết là cái gì, nhưng đứng ở góc độ của Hàn Thiên Long, hấn cũng sẽ không quá nguyên ý .

Gặp Ngụy Tĩnh mặt lộ vẻ khó xử, Chu Đông Lai tự giấu cười cười, ”Ta tùy tiện nói thôi, đừng coi là thật. Tùy tiện cho ta một gian đi.”

Ngụy Tĩnh có chút áy náy, nguyên bản còn hy vọng có thể đem Chu Đông Lai an bài dưới lầu, đến lúc này sẽ giảm rất nhiều phiền toái, nhưng hiện tại lại cảm thấy được làm như vậy không khỏi rất rõ ràng, còn không bằng không mời người ta đến đâu. Cuối cùng, vẫn là an bài cho Chu Đông Lai phòng tận cùng trên lầu, trước kia Ngụy Tường cùng Vệ Tường ở qua, bên trong đầy đủ mọi thứ, thập phần hoa lệ.

76. Chương 76: Đại Kết Cục . .

Nói tóm lại, Chu Đông Lai cùng Hàn lão đại va chạm tuyệt đối sẽ không bình thản, hỏa hoa văng khắp nơi đó là thường có việc, võ mồm chỉ tranh ngày ngày trình diễn, mỗi lần Hàn lão đại còn kết cục bại, về phần quyền cước lui tới kia tuyệt đối sẽ không phát sinh, hoàn toàn là tình cảnh nghiêng về một phía, Ngụy Tĩnh còn không muốn nhìn thấy lão công hành hạ bạn thân đến chết, rất tàn bạo!

Ba người ở chung trạng thái cơ bản là như vậy:

Buổi sáng.

Sáu giờ, Ngụy Tĩnh mơ mơ màng màng mở to mắt, bên cạnh Hàn lão đại đã sớm mặc chỉnh tề, pha nước muối cho Ngụy Tĩnh. Nhìn Ngụy Tĩnh tỉnh, nhếch môi, vui tươi hơn hở đi qua, hôn cái miệng nhỏ nhắn, đem nhân từ trong ổ chăn nâng dậy, y phục đưa tới, Ngụy Tĩnh sẽ tự mình mặc, các người tưởng tượng Hàn lão đại làm gã sai vặt hầu hạ tuyệt đối sẽ không xuất hiện, Tĩnh Tĩnh chúng ta còn không có yếu ớt như vậy, đương nhiên, Hàn lão đại này nhất định là vạn phần nguyên ý làm nô dịch.

Mặc xong, rửa mặt đánh răng, một ly nước muối xuống bụng, Ngụy Tĩnh thần thanh khí sảng, hướng Hàn lão đại ngoắc ngoắc ngón tay, người sau lập tức thí diên thí diên theo kịp, hai người vui vẻ xuống lầu. Sau đó nhìn thấy Chu Đông Lai ngồi ngay ngắn tại bàn ăn, Hàn lão đại nét mặt tươi cười như hoa lập tức mây đen dày đặc diện thiêm tiếng sấm, cùng diện diện ảnh giống như đắc. Ngụy Tĩnh như trước cười tủm tỉm, mặt không đổi sắc xuống lầu, còn ôn hòa đích cùng Chu Đông Lai chào buổi sáng. Đối phương đương nhiên càng thêm ôn hòa hỏi lại, sau đó Hàn lão đại liên tục mao, trắng trợn quấy rầy! Tại trước mặt lão tử còn quấy rầy vợ lão tử! Nhưng Hàn lão đại không dám động, nghiêng răng nghiêng lợi, mắt bắn phi đao, thể nhưng Chu Đông Lai thẳng nhai này da mặt dày như tường thành, đối mặt phi đao của Hàn lão đại, chỉ khẽ phiêu phiêu một ánh mắt, giấy tiếp theo trực tiếp nhu tình như nước cùng Ngụy Tĩnh nói chuyện đi, căn bản không đem Hàn lão đại để vào mắt. Hàn lão đại một kích kia giống như đánh vào bông, đối với tình địch mà nói có lẽ ngay cả một kích cũng không tính! Đáng thương a... Người ta căn bản không đem người để vào mắt. Hoàn hảo, Ngụy Tĩnh là đau lòng lão công, tự mình quét một lớp bơ đậu cho lão công, thêm cười ngọt ngào một cái, Hàn lão đại nhảy mắt liền khỏi.

Hiệp một, Hàn lão đại bại hoàn toàn!

Giữa trưa.

Hàn lão đại hừ hất điệu dân gian chuẩn bị thức ăn trong hộp, có Chu Đông Lai ở, hẳn cần phải hảo hảo biểu hiện. Nha, đừng xem thường, người có thể giống lão tử, suốt ngày hầu hạ Tĩnh Tĩnh, cẩn thận, chịu một nhọc, mắng không nói trả đánh không đánh trả chỉ đông tuyệt không đi tây, lão bà vĩnh viễn đứng, chính là lão bà của ta, lão bà vẫn là lão bà, ta ngay cả Thiên Long bang ta chấp tay dâng lên, người nha dám đem công ty đưa cho Tĩnh Tĩnh sao! Hừ! Cùng lão tử so, người kém tám con phở!

Chu Đông Lai lạnh nhạt mắt thấy Hàn lão đại vội bận rộn lục, từ đầu đến cuối, trừ bỏ làm thức ăn ra, cũng không nhờ tay người khác, không khỏi lạnh lùng gọi khỏe miệng, cho người giả bộ, ta tại đây liền ở đây, nhìn người có thể kiên trì bao lâu!

Hàn lão đại mang theo hộp thức xuất môn, trước khi đi khinh thường trừng mắt nhìn Chu Đông Lai một cái, tên ăn quịt!

Chu Đông Lai trên ót gân trực tiếp nổi lên, thể nhưng bị một ngu xuẩn cấp khách sáo! Thật sự là rất buồn cười! Không được, ta phải đi xem, một tên ngu ngốc chỉ số thông minh hai chữ số có thể làm ra cái chuyện tốt gì, đúng, ta còn phải chuẩn bị một phần cơm trưa khsc. Chu Đông Lai hấp tấp xuất môn, hoàn toàn đã quên, Hàn lão đại trong hộp thức ăn kia là do đầu bếp Ngụy gia phái tới tự mình làm, Hàn lão đại bất quá là đưa qua đi, có thể có vấn đề sao!

Cho nên, hiệp thứ hai, Chu Đông Lai tuyệt không thể thắng lợi.

Buổi tối.

Hàn lão đại mỗi ngày đón đưa tuyệt sẽ không dừng, hai người ngọt ngào mật mật đi tới, Chu Đông Lai chỉ cảm thấy ánh mắt bị kim châm, thấy thế nào cũng không thư thả. Bữa tối, quay đầu, xem tạp chí trong tay. Tự hỏi, đợi lát nữa đùa giỡn Hàn lão đại như thế nào. Trên cơ bản, nếu Ngụy Tĩnh không ở nhà, Hàn lão đại cùng Chu Đông Lai cơ bản không có hỏa hoa, hai người hai nhìn hai ghét nhau, trung gian không có đối tượng tranh đoạt thưởng thức, ai muốn cả ngày mắt giống như chọi gà, nhất là Chu Đông Lai chưa bao giờ làm việc vô nghĩa, mục đích của hắn chính là muốn làm cho Hàn Thiên Long tại trước mặt Ngụy Tĩnh xấu mặt, không ai xem, hắn mới lười tốn tâm tư. Về phần Hàn lão đại, càng đơn giản, bản thân được lão bà dận dỏ, không cho phép đánh nhau, không có biện pháp đánh người, cãi nhau lại âm ỉ quá mức, lại không có Tĩnh Tĩnh để an ủi, trêu chọc hắn thuần túy tìm không thoải mái cho mình.

Trên cơ bản, hai người đấu tranh đều phát sinh tại buổi tối, tình tự tích tụ một ngày, đang định bùng nổ.

Tĩnh Tĩnh tan tầm trở về, cơ bản cách bữa tối còn nữa giờ, trong khoảng thời gian này, ba người sẽ gặp ngồi ở phòng khách xem TV.

"Tĩnh Tĩnh, cỗ phần XX gần đây không tệ, muốn hay không mua chút." Chu Đông Lai xem TV tin tức thị trường chứng khoán, nhẹ giọng nói.

Ngụy Tĩnh gật gật đầu, vừa định nói, liền thay đổi. Vừa thấy, nguyên lai điều khiển còn tại trên tay Chu Đông Lai đã tại trên tay Hàn lão đại. Ngụy Tĩnh yên lặng đem tầm mắt chuyển tới TV, hần cái gì đều không thấy được, Đông Lai người đứng lại nhìn ta, ta đã kết hôn, trọng sắc khinh bạn là vương đạo...

Hàn lão đại thoải mái vô cùng ba phút đổi một lần, Ngụy Tĩnh yên lặng ngồi ở giữa hai người, bên cạnh Chu Đông Lai một thân phong tuyết, lạnh đến trong xương.

Nửa giờ sau, bữa tối bắt đầu. Trên cơ bản, Hàn lão đại cùng Chu Đông Lai đấu tranh, đều tập trung tại bữa tối, buổi sáng, Ngụy Tĩnh muốn lên lớp, chính hần cũng phải đi công ty, thời gian không đủ sung túc, buổi trưa càng đừng nói nữa.

"Tĩnh Tĩnh, ăn một khối sườn heo chua ngọt." Hàn lão đại gấp một khối sườn heo chua ngọt để vào bát Ngụy Tĩnh, Chu Đông Lai châm chọc cười, lập tức gấp một mảnh thông bạo thịt bò, quả nhiên, Ngụy Tĩnh lập tức đem thịt bò ăn, sườn heo chua ngọt vẫn để kia. Hàn lão đại ngốc, nhưng hiện tại hài tử ba tuổi đều biết dinh dưỡng cân đối hần khẳng định cũng biết, Ngụy Tĩnh không thích ăn ngọt, cho nên đồ ăn bên trong bỏ đường cực ít, đầu bếp cũng biết, cho nên mỗi ngày tất yếu làm một món có vị chua ngọt, Ngụy Tĩnh có thể ăn một hai cái liền không sai biệt lắm. Nhưng Ngụy Tĩnh hiển nhiên không muốn hợp tác, Hàn lão đại gãi đầu, khuyên nhủ: "Tĩnh Tĩnh, liền ăn một khối."

Ngụy Tĩnh nhú mày, "Buổi tối ta sẽ uống mật thủy." (nước mật ong)

"Kia không giống." Hàn lão đại vội, hần nói không nên đạo lý lớn, bướng bỉnh nhìn Ngụy Tĩnh.

"Hảo!" Ngụy Tĩnh trừng mắt một cái, dùng chiếc đũa chọt chọt sườn heo trong bát, giống tiểu hài tử, cuối cùng vẫn là ăn. Lúc sau, Hàn lão đại liền chưa gấp cho hần sườn heo. Chu Đông Lai như có điều suy nghĩ nhìn, động tác lại không dừng, như trước không ngừng vì Ngụy Tĩnh gấp thức ăn, cuối cùng, hần cùng Hàn lão đại trong bát cái gì đều không có, cũng chỉ có Ngụy Tĩnh bụng bị uy no ...

Ăn xong cơm chiều, Hàn lão đại sẽ đặc ý ôm eo nhỏ của Ngụy Tĩnh, liếc mắt Chu Đông Lai sắc mặt âm trầm, sau đó khoe khoang song song trở về phòng, đương nhiên Chu Đông Lai có đôi khi sẽ được Ngụy Tĩnh ân chuẩn, cho phép hần ở trong phòng bọn họ đợi một thời gian ngắn. Khi đó, Hàn lão đại sẽ khoe khoang càng quá phận, hần sẽ đem Ngụy Tĩnh nhẹ nhàng phóng ở trên giường, sau đó đến một lần toàn thân mát xa, số lần hơn, Chu Đông Lai cảm thấy được tâm chính mình chịu không nổi, rốt cục không hề qua phòng của hai người.

Nhưng có đôi khi, cũng có lúc Hàn lão đại kinh ngạc, Hàn lão đại dù sao cũng là một thô nhân, Ngụy Tĩnh cảm thấy hứng thú gì đó, Hàn lão đại không hần có thể bồi hần đùa, tỷ như cờ vua, tỷ như cờ vây, tỷ như gôn, tennis vân vân. Mỗi lúc này, Chu Đông Lai sẽ rất đặc ý, hơn nữa ngày nghỉ, hai người ở trong sân chơi cờ, đó là lúc Hàn Thiên Long tuyệt đối chen vào không lọt đi, chỉ thuộc thế giới của hần cùng Ngụy Tĩnh. Nhưng ngoài ý liệu, bất luận Hàn lão đại không kiên nhẫn, lòng dạ hẹp hòi, lại một lần cũng không có quấy rầy bọn họ, tuy rằng không hề hình tượng ngồi ở ghế trên quay đến quay đi, cự tuyệt rời đi. Ngụy Tĩnh thỉnh thoảng sẽ quay đầu, sủng nịch nhìn hần, sau đó hạ nước tiếp theo.

"Tĩnh Tĩnh, ta phải đi về." Một ngày nghỉ buổi chiều, Chu Đông Lai nói như thế. Ngụy Tĩnh ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn hần, bên cạnh Hàn lão đại hưng phấn mặt đỏ rần. Chu Đông Lai từ mục đích của bản thân cười cười, chỉ vào Hàn lão đại, "Ta vẫn là cảm thấy được hần không xứng với người. Nhưng ta biết, ta không thể tách các người ra, người nên tốt hơn, hần lại thô bỉ như thế."

Ngụy Tĩnh mỉm cười, Chu Đông Lai ý nghĩ rất khó thay đổi, hơn nữa tại trong mắt đại đa số người, Thiên Long quả thật... . Ách, hơi có không đủ, nhưng là thời gian lâu, cùng mình một chỗ, không nhận thức được, tổng sẽ có điều tiến bộ đi.

"Tĩnh Tĩnh, ta trở về, không phải nhận thức cùng hần, chỉ là muốn chờ người một chút. Vô luận về sau bên cạnh ta xuất hiện ai, Tĩnh Tĩnh, người phải nhớ, cái vị trí kia theo ta cả đời vĩnh viễn là của người."

”Đông Lai, cảm ơn người.”

”Cút đi! Nhanh lên cút đi! Dây dưa dài dòng!” Hàn Thiên Long nghe nổi hiaajjn, người khác còn ở đây! Hỗn đản này thật không đòi hỏi.

Chu Đông Lai lạnh lùng liếc mắt một cái, đứng dậy nói: ”Tĩnh Tĩnh, ta đi đây.”

Ngụy Tĩnh ‘a’ một tiếng, có điểm phản ứng không kịp, ”Đông Lai, hiện tại đi?”

Chu Đông Lai cười cười, ”Đêm qua liền thu thập xong hành lý. Thừa dịp ta hiện tại quyết định lập tức đi, miễn cho lát nữa ta lại luyến tiếc .”

Hàn lão đại dừng thẳng lỗ tai, vừa nghe, vội vàng gọi tiểu đệ tới, động tác nhanh nhẹn giúp Chu Đông Lai mang hành lý, sau đó lái một chiếc Ferrari, nháy mắt liền tiêu thất. Từ đầu tới đuôi, không đến năm phút, Ngụy Tĩnh gốc lằng lằng, cái tiêu thất này? Quá nhanh đi.

Hàn lão đại nịnh nọt dính Ngụy Tĩnh, không ngừng cọ, quỷ đáng ghét rốt cục đi rồi, trời biết, ngày quỷ đáng ghét kia ở, cuộc sống tính phúc của hắn thẳng tắp giảm xuống, cùng đại băng giống như đặc! ”Tĩnh Tĩnh, thời tiết lạnh, chúng ta trở về phòng đi

~ ”

Ngụy Tĩnh ngẩng đầu nhìn trời, nhiều thêm một mặt trời a...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: rối rắm ba ngày, vẫn là phát lên đây, ta không biết còn muốn hay không tiếp tục viết xuống, tổng cảm thấy được không đầu không đuôi, nhưng quả thật nên viết, nên công đạo đều công đạo tốt lắm... .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-bang-lao-dai-nhi-toan-mao>